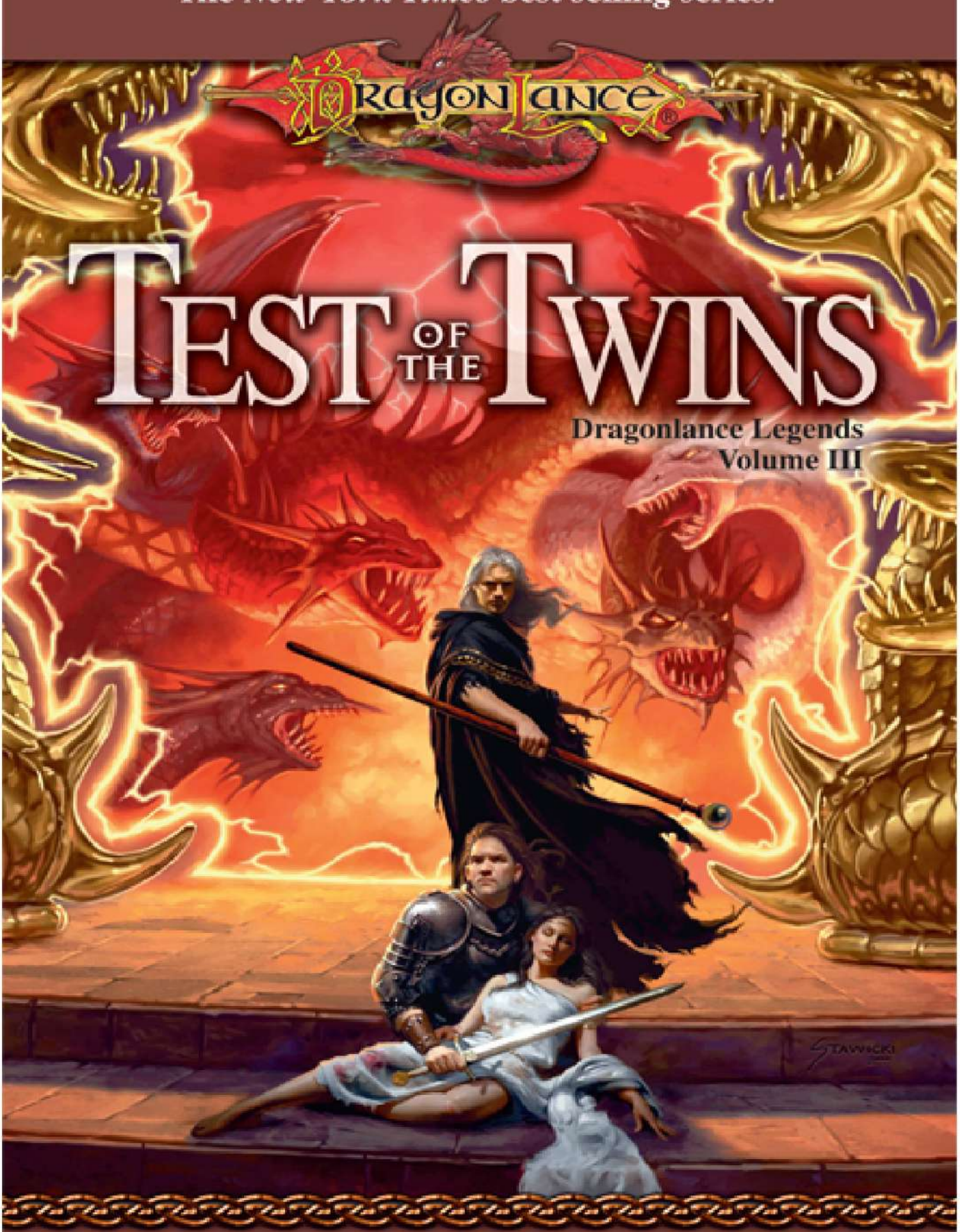
Machine Translated by Google

The *New York Times* best-selling series!

MARGARET WEIS & TRACY HICKMAN

Machine Translated by Google

"Şşşt!" Caramon tısladı ve Astinus'un Günlükleri'ni okumaya devam etti . 'Bindiği bronz ejderha, hiçbir büyülü koruması olmadığı için Soth'un emriyle öldü ve Tanis Yarı-Elf, ölüm şövalyesiyle yaya olarak savaşmak zorunda kaldı.

Lord Soth, Solamniya Şövalyeleri tarafından belirlenen Savaş Kanunlarına göre rakibiyle buluşmak için atından indi; bu kanunlar ölüm şövalyesini hâlâ bağlar, çoktan onların yetki alanının dışına çıkmış olmasına rağmen, Tanis Yarı-Elf cesurca savaştı ama Lord Soth'un maçı. Düştü, ölümcül şekilde yaralandı, ölüm şövalyesinin kılıcı göğsündeydi—'"

"HAYIR!" Tas'ın nefesi kesildi. "HAYIR! Tanis'in ölmesine izin veremeyiz!" Uzanıp Caramon'un kolunu çekiştirdi. "Hadi gidelim! Hala zaman var! Onu bulup uyarabiliriz..."

"Yapamam Tas," dedi Caramon sessizce. "Kule'ye gitmem gerekiyor. Raistlin'in varlığının bana yaklaştığını hissedebiliyorum. Zamanım yok Tas."

"Bunu kastetmiş olamazsın! Tanis'in ölmesine izin veremeyiz!" Tas fısıldadı: iri gözlerle Caramon'a bakıyordu.

"Hayır Tas, yapamayız," dedi Caramon kenderi ciddi bir şekilde süzerek. " Onu kurtaracaksın."

Machine Translated by Google

Margaret Weis ve Tracy Hickman'ın yazdığı

EJDERHA KRONİKLERİ

Sonbahar Alacakaranlığının Ejderhaları

Kış Gecesinin Ejderhaları

Bahar Şafak Ejderhaları

EJDERHA EFSANELERİ

İkizlerin Zamanı

İkizlerin Savaşı

İkizlerin Testi

İkinci Nesil

Yaz Alevi Ejderhaları

RUHLARIN SAVAŞI

Düşen Güneşin Ejderhaları

Kayıp Yıldızın Ejderhaları

Machine Translated by Google

LEGENDS

VOLUME THREE

TEST OF THE TWINS

Margaret Weis & Tracy Hickman

Poetry By Michael Williams
Cover Art By Matt Stawicki
Interior Art By Valerie Valusek

Machine Translated by Google

DRAGONLANCE® Efsaneleri

Üçüncü Cilt

İKİZLERİN TESTİ

©1986 TSR, Inc.
©2000 Wizards of the Coast LLC

Bu kitaptaki tüm karakterler yaratıcıdır. Yaşayan veya ölü gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüftür.

Bu kitap Amerika Birleşik Devletleri'nin telif hakkı yasalarıyla korunmaktadır.
Wizards of the Coast LLC'nin açık yazılı izni olmadan burada yer alan materyalin veya sanat eserinin herhangi bir şekilde çoğaltılması veya izinsiz kullanılması yasaktır.

Wizards of the Coast LLC tarafından yayınlanmıştır.

DRAGONLANCE, D&D, WIZARDS OF THE COAST ve ilgili logoları, Wizards of the Coast LLC'nin ABD ve diğer ülkelerdeki ticari markalarıdır.

Tüm Wizards of the Coast karakterleri ve bunların ayırt edici benzerlikleri Wizards of the Coast LLC'nin mülkiyetindedir.

Kapak resmi Matt Stawicki'ye ait
Kongre Kütüphanesi Katalog Kart Numarası: 00-190766

eISBN: 978-0-7869-5443-8

ABD, Kanada,

ASYA, PASİFİK ve LATİN AMERİKA

Sahil LLC'nin Sihirbazları

Posta Kutusu 707

AVRUPALI MERKEZ

Hasbro İngiltere Ltd.

Caswell Yolu

Newport, Gwent NP9 0YH

Machine Translated by Google

Renton, WA 98057-707

BÜYÜK BRİTANYA

+1-800-324-6496

Bu adresi sizin için kaydedin
kayıtları.

www.wizards.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin

v3.1

Machine Translated by Google

Adanmışlık

Öğretmenlik yapan kardeşim Gerry Hickman'a
Ben
bir erkek kardeş nasıl olmalı?

—Tracy Hickman

Tracy'ye
Beni dünyanıza davet ettiğiniz için yürekten
teşekkürler.

—Margaret Weis

Machine Translated by Google

İçindekiler

Kapak

Bu Yazarın Diğer Kitapları

Baş sayfa

Telif hakkı

Adanmışlık

Harita

1. Kitap - Tanrıların Çekici

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
4. Bölüm
Bölüm 5
Bölüm 6

2. Kitap - Kara Gül Şövalyesi

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
4. Bölüm
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9

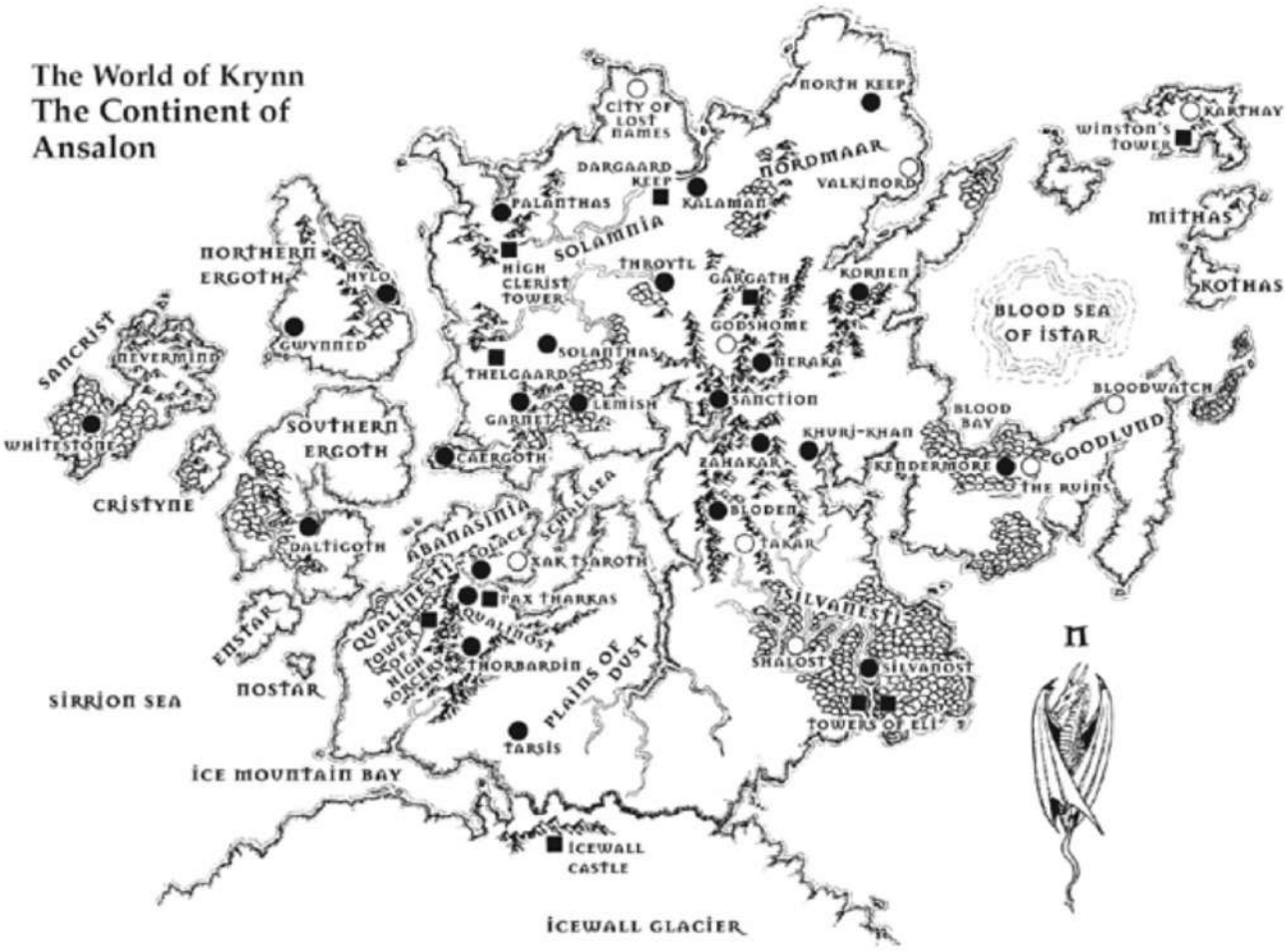
Machine Translated by Google

Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13

3. Kitap - Dönüş

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
4. Bölüm
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12

Teşekkür
Sonsöz
Yazarlar Hakkında

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

1 KİTAP

Machine Translated by Google

Tanrıların Çekici

Keskin çelik gibi,

Thorbardin'in cüce orduları düşmanlarıyla, yani akrabalarıyla karşılaşmak için Dergoth Ovaları'na doğru ilerlerken, bir trompetin çınlaması sonbahar havasını yaydı. Tepe cüceleri ile dağ kuzenleri arasında yüzyıllardır süren nefret ve yanlış anlama, o gün ovalara kırmızıya boyandı. Zafer anlamsızlaştı; kimsenin aramadığı bir hedef. Uzun zaman önce ölmüş büyükbabaların işlediği yanlışların intikamını almak her iki tarafın da amacıydı. Öldürmek, öldürmek ve yeniden öldürmek; bu Cüce Kapısı Savaşı'ydı.

Cüce kahraman Kharas, sözüne sadık kalarak, Dağın Altındaki Kralı için savaştı. Tertemiz traşlı, akraba dediği kişilerle savaşmak zorunda olduğu için sakalını feda eden Kharas, ordunun öncüsüydü, öldürürken bile ağlıyordu. Ancak savaşırken aniden zafer sözcüğünün yok etme anlamına gelecek şekilde çarpıtıldığını fark etti. İntikam çılgınlığı her iki orduyu da korkunç bir kızıl dalgayla yutarken, her iki ordunun da sancaklarının düştüğünü, ayaklar altına alındığını ve kanlı ovada unutulduğunu gördü. Ve kim kazanırsa kazansın galip gelmeyeceğini görünce Kharas Çekicini -cücelerin tanrısı Reorx'un yardımıyla dövülmüş Çekiç- yere attı ve alanı terk etti.

Birçoğu “korkak” diye bağıran seslerdi. Kharas duysa bile onlara aldırış etmedi. Kendi kalbindeki değerini biliyordu, bunu herkesten daha iyi biliyordu. Gözlerindeki acı yaşları silerek, akrabalarının kanını ellerinden temizleyen Kharas, Kral Duncan'ın iki sevgili oğlunun cesetlerini bulana kadar ölülerin arasında arama yaptı.
Genç cücelerin parçalanmış ve parçalanmış cesetlerini fırlatmak

Machine Translated by Google

Kharas bir atın sırtında Dergoth Ovaları'ndan ayrıldı ve yüküyle Thorbardin'e döndü.

Kharas uzağa gitti ama intikam çığlıkları, çeliğin çarpışması ve ölenlerin çığlıklarından kaçacak kadar uzak değildi. Arkasına bakmadı. Bu sesleri ömrünün sonuna kadar duyacağını hissediyordu.

Cüce kahraman, ürkütücü bir gürleme sesinin başladığını duyduğunda tam Kharolis Dağları'nın ilk eteklerine doğru ilerliyordu. Kharas'ın atı gergin bir şekilde ürktü. Cüce bunu kontrol etti ve hayvanı sakinleştirmek için durdu. Bunu yaparken huzursuzca etrafına bakındı. Bu neydi? Bu ne savaşın sesi ne de doğanın sesiydi.

Kharas döndü. Ses arkasından, az önce ayrıldığı topraklardan, akrabalarının hâlâ adalet adına birbirlerini katlettiği topraklardan geliyordu. Sesin büyüklüğü arttı, giderek yükselen alçak, donuk, gürleyen bir sese dönüştü. Kharas neredeyse giderek yaklaşan sesi görebildiğini hayal etti. Ovalar boyunca gürleyerek yaklaşan korkunç kükreme yaklaşırken cüce kahraman ürperdi ve başını eğdi.

Keder ve dehşet içinde, Reorx bu, diye düşündü. Bu, şunun sesidir: kızgın tanrı. Mahvolduk.

Ses Kharas'a bir şok dalgasıyla birlikte çarptı; bir ısı patlaması ve onu neredeyse eyerinden uçuracak kadar kavurucu, kötü kokulu bir rüzgar. Kum, toz ve kül bulutları onu sardı ve günü korkunç, sapkın bir geceye çevirdi. Çevresindeki ağaçlar eğilip bükülüyordu, atları dehşet içinde çığlık atıyor ve neredeyse fırlayacaktı. Bir an için Kharas'ın paniğe kapılan hayvanları kontrol altına almak için yapabileceği tek şey buydu.

Yakıcı toz bulutu nedeniyle kör olan, boğulan ve öksüren Kharas, ağzını kapattı ve -garip karanlıkta elinden geldiğince- atların gözlerini de kapatmaya çalıştı. O kum, kül bulutu ve sıcak rüzgarın içinde ne kadar süre kaldığını hatırlamıyordu. Ama geldiği gibi aniden geçti.

Kum ve toz çöktü. Ağaçlar düzeldi. Atlar sakinleşti. Bulut, sonbaharın daha yumuşak rüzgârlarıyla geçip gidiyor, arkasında gökgürültüsünden daha korkunç bir sessizlik bırakıyordu.

Machine Translated by Google

Korkunç bir önseziyle dolu olan Kharas, yorgun atlarını elinden geldiğince hızlı bir şekilde ilerletti ve çaresizce bir görüş alanı arayarak tepelere doğru ilerledi. Sonunda onu buldu; bir kaya çıkıntısı.
Yük hayvanlarını acı dolu yükleriyle birlikte bir ağaca bağlayan Kharas, atını kayanın üzerine sürdü ve Dergoth Ovaları'na baktı. Durup hayranlıkla aşağıya baktı.

Canlı hiçbir şey kıpırdamadı. Aslında orada hiçbir şey yoktu; kararmış, püskürmüş kum ve kayadan başka bir şey yok.

Her iki ordu da tamamen yok edildi. Patlama o kadar yıkıcıydı ki, küllerle kaplı Ova'da ceset bile kalmamıştı. Hatta ülkenin çehresi bile değişmişti. Kharas'ın dehşet dolu bakışları bir zamanlar büyülü Zhaman kalesinin bulunduğu yere gitti; onun uzun, zarif kuleleri Ovaları yönetiyordu. O da yok edilmişti ama tamamen değil. Kale kendi üzerine çökmüştü ve şimdi -en korkunç şekilde- kalıntıları, çorak Ölüm Ovası'nda oturan ve sırıtan bir insan kafatasına benziyordu.

"Reorx, Peder, Forger, bizi affet," diye mırıldandı Kharas, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. Daha sonra başı kederle eğilen cüce kahraman bölgeyi terk ederek Thorbardin'e döndü.

Cüceler -çünkü bizzat Kharas'ın bildirdiğine göre- Dergoth Ovaları'ndaki her iki ordunun da yok edilmesinin Reorx tarafından gerçekleştirildiğine inanırdı. Tanrı öfkeyle çekicini topraklara fırlatıp çocuklarını vurmuştu.

Ama Astinus Günlükleri gerçekte olanları kaydediyor
o gün Dergoth Ovaları:

Şimdi büyülü güçlerinin zirvesinde olan baş büyücü Raistlin, aynı zamanda Fistandantilus olarak da bilinir ve Paladine'in beyaz cüppeli din adamı Crysania, Karanlığın Kraliçesi'ne meydan okumak ve onunla savaşmak için Uçurum'a giden Geçit'e girmeye çalıştılar. .

Bu başbüyücü bu noktaya, hırsının zirvesine ulaşmak için kendi karanlık suçlarını işlemişti. Giydiği Siyah Cüppeler kana bulanmıştı; bir kısmı kendisine ait. Ancak bu adam insan kalbini tanıyordu. Onu nasıl buruşturacağını, bükeceğini ve ona küfretmesi ve onu reddetmesi gerekenlerin onun yerine ona hayran kalmasını sağlamayı biliyordu. Böyle bir

Machine Translated by Google

biri Tarinius Hanesi'nden Leydi Crysania'ydı. Kilisenin Saygıdeğer Kızı, ruhunun beyaz mermerinde ölümcül bir aw'a sahipti.
Ve Raistlin'in bulduğu ve genişlettiği o çatlak tüm varlığına yayılacak ve sonunda kalbine ulaşacaktı...

Crysania onu korkunç Geçit'e kadar takip etti. Burada tanrısına seslendi ve Paladine cevap verdi, çünkü o gerçekten de onun seçilmişti. Raistlin büyüsünü kullandı ve başarılı oldu çünkü henüz hiçbir büyücü bu genç adam kadar güçlü yaşamamıştı.

Portal açıldı.

Raistlin içeri girmeye başladı ama büyücünün ikiz kardeşi Caramon ve kender Tassleho Burrfoot tarafından çalıştırılan büyülü, zamanda yolculuk cihazı, baş büyücünün güçlü büyüsüne müdahale etti. Büyü alanı bozuldu... ... feci ve

öngörülemeyen sonuçlarla.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1

"Ah," dedi Tassleho Burrfoot.

Caramon kender'e sert bir bakış attı.

"Benim hatam değil! Gerçekten Caramon!" Tas itiraz etti.

Ama konuşurken bile kenderin bakışları çevrelerine gitti, sonra başını kaldırıp Caramon'a baktı, sonra tekrar çevrelerine döndü. Tas'ın alt dudağı titremeye başladı ve bir sesin geldiğini hissetme ihtimaline karşı mendiline uzandı. Ama mendili orada değildi, keseleri orada değildi. Tas içini çekti. Anın heyecanı içinde unutmuştu; hepsi Thorbardin'in zindanlarında kalmıştı.

Ve gerçekten heyecan verici bir an olmuştu. Bir dakikadır o ve Caramon büyülü Zhaman kalesinde durmuş, sihirli zaman yolculuğu cihazını çalıştırıyorlardı; bir sonraki dakika Raistlin büyüsünü uygulamaya başlamıştı ve Tas'ın farkına bile varmadan korkunç bir kargaşa başlamıştı; taşlar şarkı söylüyor ve kayalar çatırdıyordu.

Machine Translated by Google

ve aynı anda altı farklı yöne çekilmenin korkunç hissi ve sonra -HOOOSH- işte buradalardı.

Burası neresi olursa olsun. Ve her neredeyse, kesinlikle olması gerektiği yerde değilmiş gibi görünüyordu.

O ve Caramon bir dağ yolunda, büyük bir kayanın yakınındaydılar ve Tas'ın görebildiği kadarıyla altlarındaki araziyi tamamen kaplayan, ayak bileklerine kadar uzanan kaygan, kül grisi çamurda duruyorlardı. Orada burada, kül kaplamanın yumuşak etinden çıkıntı yapan kırık kayaların sivri uçları vardı. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Bu ıssızlıkta hiçbir şey canlı olamaz. Ayakta kalan ağaç kalmadı; yalnızca kalın çamurun içinden çıkan, yeniden kararmış kütükler. Gözün görebildiği kadarıyla, ufka kadar her yönde tam ve tam bir yıkımdan başka bir şey yoktu.

Gökyüzünün kendisi bile hiçbir rahatlama sunmuyordu. Üstleri gri ve boştu. Ancak batıya doğru, parlak mavi şimşeklerle süslenmiş tuhaf, parlak bulutlarla kaynayan garip bir menekşe rengi vardı.
Uzaktan gelen gök gürültüsü dışında hiçbir ses yoktu... hiçbir hareket... hiçbir şey.

Caramon derin bir nefes aldı ve elini yüzünü ovuşturdu.
Sıcaklık çok yoğundu ve burada yalnızca birkaç dakikadır durmalarına rağmen terli cildi gri bir kül tabakasıyla kaplanmıştı.

"Neredeyiz?" eşit ve ölçülü bir ses tonuyla sordu.

"Ben—hiçbir fikrim olmadığından eminim Caramon," dedi Tas. Sonra bir duraklamanın ardından, "Öyle mi?"

" Her şeyi bana söylediğin gibi yaptım," diye yanıtladı Caramon, sesi kaygı verici derecede sakindi. “Gnimsh'in tek yapmamız gerekenin nereye gitmek istediğimizi ve orada olacağımızı düşünmek olduğunu söyledin. Solace'ı düşündüğümü biliyorum ... ”

"Ben de öyleydim!" Tas ağladı. Sonra Caramon'un ona dik dik baktığını görünce, kender bocaladı. “En azından çoğu zaman bunu düşünüyordum ...”

"Çoğu zaman mı?" Caramon korkunç derecede sakin bir sesle sordu.

"Şey" - Tas yutkundu - "Ben - bir anlığına, dikkat et, bir kez düşündüm, şunu - ee - ne kadar eğlenceli, ilginç ve, yani, benzersiz bir şey - uh - bir ziyaret etmek olurdu — uh... hım....”

"Ee ne?" diye sordu Caramon.

Machine Translated by Google

"Bir... mmmmmm."

"Ne?"

"Mmmmm," diye mırıldandı Tas.

Caramon nefesini tuttu.

"Bir ay!" dedi Tas hızla.

"Ay!" diye tekrarladı Caramon inanamayarak. "Hangi ay?" Bir süre sonra etrafına göz atarak sordu.

“Ah”—Tas omuz silkti—“üçünden herhangi biri. Sanırım biri diğeri kadar iyi. Oldukça benzer, sanırım. Tabii ki, Solinari'de tamamen ışıltılı gümüş kayalar ve Lunitari'de tamamen parlak kırmızı kayalar olacaktı ve sanırım diğeri tamamen siyah olacaktı, ancak kesin olarak söyleyemem, daha önce hiç görmemiştim..."

Caramon bu noktada homurdandı ve Tas dilini tutmanın en iyisi olabileceğine karar verdi. O da yaklaşık üç dakika boyunca öyle yaptı; bu süre zarfında Caramon ciddi bir yüzle etraflarına bakmaya devam etti. Ancak dilinin bundan daha uzun süre konuşmasını engellemek için kenderin içinde olduğundan daha fazla tutuş (ya da keskin bir bıçak) gerekirdi.

"Caramon," diye ağzından kaçırdı, "yap... bunu gerçekten yaptığımızı mı düşünüyorsun? Aya mı gittin yani? Yani burası kesinlikle daha önce bulunduğum hiçbir yere benzemiyor. Bu kayaların gümüş, kırmızı ve hatta siyah olduğu söylenemez. Daha çok taş rengindeler ama...”

"Buna hiç şüphem yok," dedi Caramon karamsar bir tavırla. "Sonuçta bizi çölün ortasında yer alan bir liman şehrine götürdün..."

“Bu da benim hatam değildi!” dedi Tas öfkeyle. "Neden Tanis bile dedi ki..."

"Hala" -Caramon'un yüzü şaşkınlıkla buruşmuştu-"burası Kesinlikle tuhaf görünüyor ama bir şekilde tanıdık geliyor.”

"Haklısın," dedi Tas bir süre sonra tekrar kasvetli, küllerle kaplı manzaraya bakarak. "Siz söyleyince bana bir yeri hatırlattı. Sadece” - kender ürperdi - “Uçurum dışında... hiç bu kadar berbat bir yer gördüğümü hatırlamıyorum,” diye ekledi ama bunu alçak sesle söyledi.

İkisi konuştukça kaynayan bulutlar giderek yaklaşıyor ve çorak arazinin üzerine daha fazla bir örtü düşürüyordu. Sıcak bir rüzgar çıktı,

Machine Translated by Google

ve havada uçuşan küllere karışarak güzel bir yağmur yağmaya başladı. Tas, yağmurun sümüksü niteliği hakkında yorum yapmak üzereydi ki birdenbire, hiçbir uyarıda bulunmadan dünya havaya uçtu.

En azından Tas'ın ilk izlenimi buydu. Parlak, kör edici bir ışık, cızırdayan bir ses, bir çatırtı, yeri sarsan bir gümleme ve Tassleho kendini gri çamurun üzerinde otururken, kendisinden sadece otuz metre uzakta kayada patlamış devasa bir deliğe aptal aptal bakarken buldu.

"Tanrıların adı!" Caramon'un nefesi kesildi. Aşağı uzanarak Tas'ı ayağa kaldırdı. "İyi misin?"

"Ben...sanırım öyle" dedi Tas biraz sarsılarak. O izlerken, buluttan yere yeniden şimşek çaktı ve havaya kaya ve kül saçıldı. "Benim! Bu kesinlikle ilginç bir deneyimdi. Gerçi hemen tekrarlamak isteyeceğim bir şey değil," diye ekledi aceleyle, her geçen dakika daha da kararan gökyüzünün ona bu ilginç deneyimi yeniden yaşatmaya karar vermesinden korkuyordu.

"Nerede olursak olalım, bu yüksek yerden çıksak iyi olur," Caramon diye mırıldandı. "En azından bir iz var. Bir yere varıyor olmalı."

Aşağıdaki çamurla kaplı patikaya bakan Tas, aynı derecede çamurla kaplı vadiye doğru bir göz atarken, Bir Yer'in muhtemelen Burası kadar gri ve iğrenç olabileceği düşüncesine kapıldı, ama Caramon'un sert yüzünü bir anlığına gördükten sonra kender hemen karar verdi. düşüncelerini kendine saklamak.

Kalın çamurun içinden güçlükle patikada ilerlerken, sıcak rüzgâr daha da sert esiyor, kararmış tahta, kor ve kül zerrelerini küllerine savuruyordu. Şimşek ağaçların arasında dans ederek onları parlak yeşil veya mavi alev toplarına dönüştürüyordu. Yer, gök gürültüsünün sarsıcı kükreyişiyle sarsıldı. Ve yine de ufukta fırtına bulutları toplanmıştı. Caramon adımlarını hızlandırdı.

Yamaçtan aşağı inerken, bir zamanlar güzel bir vadi olduğunu hayal eden Tas'a girdiler. Bir zamanlar buradaki ağaçların sonbahar portakalları ve altın rengiyle ya da ilkbaharda puslu yeşillerle parıldadığını tahmin etti.

Orada burada duman sarmallarının kıvrıldığını, ancak fırtına rüzgarının hemen savurduğunu gördü. Şüphesiz

Machine Translated by Google

daha çok yıldırım düşecek, diye düşündü. Ama tuhaf bir şekilde bu ona bir şeyi de hatırlattı. Caramon gibi o da burayı bildiğine giderek daha fazla ikna olmaya başlamıştı.

Çamurda ilerleyerek iğrenç Stu'nun yeşil ayakkabılarına ve parlak mavi taytlarına ne yaptığını görmezden gelmeye çalışan Tas, Kaybolduğunda Kullanılacak eski bir kender numarası denemeye karar verdi. Gözlerini kapatıp her şeyi aklından sildi ve beynine önündeki manzaranın bir resmini sunmasını emretti. Bunun arkasındaki oldukça ilginç kender mantığı, Tassleho'nun ailesindeki bir kenderin şüphesiz daha önce bu yere gelmiş olması muhtemel olduğundan, hafızanın bir şekilde onun soyundan gelenlere aktarılmış olmasıdır. Bu hiçbir zaman bilimsel olarak doğrulanmamış olsa da (gnomelar konuyu komiteye havale ederek bunun üzerinde çalışıyorlar), şu ana kadar Krynn'de hiçbir kenderin kaybolduğu bildirilmediği kesinlikle doğrudur.

Her halükarda, incik kemiğine kadar çamura batmış halde duran Tas, gözlerini kapattı ve çevresinin bir resmini hayalinde canlandırmaya çalıştı. Bir tanesi ona geldi, netliği o kadar canlıydı ki oldukça şaşırmıştı; kesinlikle atalarının zihinsel haritaları hiç bu kadar mükemmel olmamıştı. Ağaçlar vardı, dev ağaçlar, ufukta dağlar, bir göl vardı...

Gözlerini açan Tas'ın nefesi kesildi. Bir göl vardı! Muhtemelen kül kaplı zeminle aynı gri çamur renginde olduğundan bunu daha önce fark etmemişti. Orada hâlâ su var mıydı? Yoksa çamurla mı doluydu?

Acaba Trapspringer Amca hiç bir ayı ziyaret etti mi diye düşündü Tas. Eğer öyleyse, bu burayı tanıdığım gerçeğini açıklayabilir. Ama mutlaka birisine söylerdi... Belki de goblinler fırsatı bulamadan onu yemeseydi söylerdi. Yemekten bahsetmişken, bu bana şunu hatırlatıyor...

"Caramon," diye bağırdı Tas yükselen rüzgarın ve gökgürültülerinin arasından. "Yanında su getirdin mi? Yapmadım. Yiyecek de yok. Eve dönerken falan buna ihtiyacımız olacağını sanmıyordum. Ancak-"

Tas aniden yiyecek düşüncelerini harekete geçiren bir şey gördü ve suyu ve Trapsspringer Amca'yı aklından çıkardı.

Machine Translated by Google

"Ah, Caramon!" Tas iri savaşçıyı yakalayıp işaret etti. "Bakmak,
Bunun güneş olduğunu mu düşünüyorsun ?”

"Başka ne olabilir ki?" Caramon huysuz bir tavırla bağırdı; bakışları fırtına bulutlarındaki bir yarıktan görünen sulu, yeşilimsi sarı bir diske odaklandı. “Ve hayır, su getirmedim. O yüzden bu konuda sessiz kal, olur mu?”

"Eh, kızmana gerek yok..." diye söze başladı Tas. Sonra Caramon'un yüzünü gördü ve hemen sustu.

Patikanın yarısında çamurda kayarak durmuşlardı. Sıcak rüzgar etraflarında esti, Tas'ın topuzunun başından bir bayrak gibi dışarı çıkmasına ve Caramon'un pelerininin dışarı fırlamasına yol açtı. İri savaşçı göle bakıyordu; Tas'ın fark ettiği gölün aynısı. Caramon'un yüzü solgundu, gözleri endişeliydi. Bir süre sonra tekrar yürümeye başladı ve patikada sert adımlarla ilerlemeye başladı.

Tas içini çekerek onun peşinden koştu. Bir karara varmıştı.

“Caramon,” dedi, “hadi buradan çıkalım. Burayı terk edelim. Trapspringer Amca'nın goblinler onu yemeden önce ziyaret etmiş olması gereken bir ay olsa bile pek eğlenceli değil. Ay'ın goblinler tarafından yenmemesi ki sanırım bu da pek eğlenceli olmaz, bir düşünün. Gerçeği söylemek gerekirse, bu ay da en az Abyss kadar sıkıcı ve kesinlikle en az onun kadar kötü kokuyor. Üstelik orada susamadım... Artık susadığımdan değil," diye ekledi aceleyle, bu konu hakkında konuşmaması gerektiğini çok geç hatırlayarak, "ama dilim bir nevi kurudu, biliyor musun? Demek istediğim, bu da konuşmayı zorlaştırıyor. Sihirli bir cihaza sahibiz.” Caramon'un son yarım saatte neye benzediğini unutmuş olması ihtimaline karşı, mücevherlerle kaplı asa şeklindeki nesneyi elinde tuttu.

“Ve söz veriyorum... tüm ciddiyetle yemin ederim ki... bu kez Solace'ı tüm beynimle düşüneceğim , Caramon. Ben... Caramon?"

"Sus, Tas," dedi Caramon.

Çamurun Caramon'un ayak bileğine kadar geldiği vadi tabanına ulaşmışlardı, bu da Tas'ın neredeyse incik kemiğine kadar geliyordu. Caramon büyülü Zhaman kalesinde düşüp dizini burktuğundan beri yeniden topallamaya başlamıştı. Artık yüzünde endişenin yanı sıra acı da vardı.

Machine Translated by Google

Başka bir bakış daha vardı. Tas'ın içinin diken diken olmasına neden olan bir bakış; gerçek bir korku bakışı. Şaşıran Tas, Caramon'un ne gördüğünü merak ederek hızla etrafına baktı. Alt kısmı da üst kısmıyla hemen hemen aynı görünüyordu, diye düşündü; gri, iğrenç ve korkunç. Havanın giderek kararması dışında hiçbir şey değişmemişti. Kasvetli, gri manzarayı her zamankinden daha kötü gösteren, sağlıksız görünen bir güneş olduğu için, fırtına bulutları güneşi bir kez daha yok etmişti, bu da Tas'ı rahatlatmıştı. Fırtına bulutları yaklaştıkça yağmur da şiddetleniyordu. Bunun dışında kesinlikle korkutucu bir şey görünmüyordu.

Kender sessiz kalmak için elinden geleni yaptı ama o durduramadan kelimeler ağzından fırladı.

“Sorun nedir, Caramon? Hiçbir şey görmüyorum. Diziniz sizi rahatsız mı ediyor? BEN-"

"Sessiz ol, Tas!" Caramon gergin, gergin bir sesle emretti. Etrafına bakıyordu, gözleri kocaman açılmıştı, elleri gergin bir şekilde birleşip birleşiyordu.

Tas içini çekti ve sözlerini bastırmak için eliyle ağzını kapattı, eğer bu onu öldürürse sessiz kalmaya kararlıydı. Sessiz kaldığında birden buraların çok sessiz olduğu aklına geldi.
Gök gürültüsü gürlemediğinde hiç ses yoktu, yağmur yağdığında duymaya alışık olduğu sesler bile yoktu; ağaç yapraklarından damlayan ve yere düşen su, dallarda hışırdayan rüzgar, yağmur şarkılarını söyleyen kuşlar ıslak tüylerinden şikayet eden şarkılar.

Tas'ın içinde tuhaf, titreyen bir his vardı. Yanmış ağaçların kütüklerine daha yakından baktı. Yanmış olsalar bile çok büyüktüler; rahatlıkla hayatında gördüğü en büyük ağaçlardı, ancak...

Tas yutkundu. Yapraklar, sonbahar renkleri, yemek pişirme dumanı Vadiden kıvrıla kıvrıla uzanan göl, mavi ve kristal kadar pürüzsüz...

Gözlerini kırpıştırarak çamur ve yağmurun yapışkan tabakasından arındırmak için gözlerini ovuşturdu. Etrafına baktı, patikaya, o devasa kayaya baktı... Yanmış ağaç kütüklerinin arasından net bir şekilde görebildiği göle baktı. Keskin, sivri uçlu dağlara baktı. Daha önce buraya gelen Trapspringer Amca değildi... "Ah, Caramon!" dehşet içinde fısıldadı.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 2

şapka mı?” Caramon döndü ve Tas'a o kadar tuhaf baktı ki kender içindeki dikenli hissin dışına da yayıldığını hissetti. Kollarının yukarısında ve aşağısında küçük şişlikler belirdi.

"H-hiçbir şey," diye kekeledi Tas. "Sadece hayal gücüm. Caramon,” diye ekledi acilen, “hadi gidelim! Şu anda. İstediğimiz yere gidebiliriz! Zamanda hep birlikte olduğumuz, mutlu olduğumuz zamanlara gidebiliriz! Flint ile Sturm'ün hayatta olduğu zamanlara, Raistlin'in hâlâ kırmızı cüppe giydiği ve Tika'nın olduğu zamanlara dönebiliriz..."

"Kapa çeneni, Tas," diye tersledi Caramon, sözleri vurgulu bir şekilde kenderi bir santim bile kaplayan bir yıldırım külüyle.

Rüzgâr yükseliyordu, ölü ağaç kütüklerinin arasından ürkütücü bir sesle ıslık çalıyordu, tıpkı sıkılı dişlerinin arasından titrek bir nefes alan biri gibi. Sıcak, sümüksü yağmur durmuştu. Üstlerindeki bulutlar dönerek geçerek gri gökyüzünde parıldayan solgun güneşi ortaya çıkardı. Ama ufukta bulutlar yoğunlaşmaya devam ediyor, gittikçe kararmaya devam ediyordu.

Machine Translated by Google

Aralarında rengarenk şimşekler uçuştu ve onlara bir
uzak, ölümcül güzellik.

Caramon yaralı bacağının ağrısına karşı dişlerini gıcırdatarak çamurlu yolda yürümeye başladı. Ama Tas, artık çok iyi bildiği o patikaya baktığında -korkunç derecede farklı olmasına rağmen- virajın nerede döndüğünü görebiliyordu. O virajın ötesinde ne olduğunu bilerek olduğu yerde durdu, yolun ortasında dimdik ayakta durdu ve Caramon'un sırtına baktı.

Birkaç dakikalık olağandışı sessizliğin ardından Caramon bir şeylerin ters gittiğini fark etti ve etrafına baktı. Durdu, yüzü acı ve yorgunluktan gergindi.

"Haydi Tas!" dedi sinirli bir şekilde.

Saçının topuzunu parmağına dolayan Tas başını salladı.

Caramon ona dik dik baktı.

Sonunda patladı, "Bunlar vallenağacı ağaçları, Caramon!"

İri adamın sert ifadesi yumuşadı. "Biliyorum Tas," dedi yorgun bir şekilde. "Burası Solace."

"Hayır, değil!" Tas ağladı. “Bu... sadece vallen ormanlarının olduğu bir yer! Vallen ormanlarının olduğu pek çok yer olmalı—”

"Peki Crystalmir Gölü'nün, Tas'ın, Kharolis Dağları'nın ya da ikimizin de Flint'i otururken, tahtasını oyarken gördüğümüz o kayanın ya da şu yola giden yolun olduğu pek çok yer var mı?"

"Bilmiyorsun!" Tas öfkeyle bağırdı. "Mümkün!" Aniden ileri doğru koşmaya başladı ya da ayaklarını sızan, yapışan çamurun içinden olabildiğince hızlı sürükleyerek ileri doğru koşmaya çalıştı. Caramon'a rastlayarak iri adamın elini yakaladı ve çekti. "Hadi gidelim! Hadi buradan gidelim!" Zaman yolculuğu cihazını bir kez daha havaya kaldırdı. “Biz... Tarsis'e geri dönebiliriz! Ejderhaların bir binayı üzerime yıktığı yer! Eğlenceli bir zamandı, çok ilginç.

Hatırlamak?" Tiz sesi yanıkların arasında çığlık attı
ağaçlar.

Yüzü asık bir ifadeyle uzanıp, Caramon büyülü cihazı kenderin elinden aldı. Tas'ın çılgınca itirazlarını görmezden gelerek cihazı aldı ve mücevherleri çevirip çevirmeye başladı, yavaş yavaş onu ışıltılı bir asadan sade, sıradan bir kolyeye dönüştürdü. Tas onu perişan bir halde izledi.

Machine Translated by Google

“Neden gitmiyoruz Caramon? Burası korkunç. Yiyeceğimiz ya da suyumuz yok ve gördüğüm kadarıyla bulma ihtimalimiz de pek yok. Ayrıca, eğer o şimşeklerden biri bize çarparsa, patlayacak gibi oluruz ve fırtına giderek yaklaşıyor ve bunun Solace olmadığını biliyorsun—”

"Bilmiyorum Tas," dedi Caramon sessizce. “Ama öğreneceğim. Sorun ne? Meraklı değil misin? Ne zamandan beri bir kender macera şansını geri çevirdi?" Tekrar topallayarak patikada ilerlemeye başladı.

"Ben de bir sonraki kender kadar meraklıyım," diye mırıldandı Tas, başını eğerek Caramon'un peşinden yürüyerek. “Fakat daha önce hiç gitmediğiniz bir yeri merak etmek başka şey, evinizi merak etmek başka şey. Evini merak etmene gerek yok! Evin değişmemesi gerekiyor. Orada öylece duruyor, senin geri dönmeni bekliyor. Ev, 'Aman Tanrım, burası tıpkı ben ayrıldığım zamanki gibi görünüyor!' dediğiniz yerdir. 'Aman Tanrım, altı milyon ejderha içeri girip burayı mahvetmiş gibi görünüyor!' Ev maceralar için uygun bir yer değil Caramon!”

Tas, argümanının herhangi bir etki yaratıp yaratmadığını görmek için Caramon'un yüzüne baktı. Eğer varsa, göstermedi. Acı dolu yüzünde Tas'ı oldukça şaşırtan, onu da şaşırtan ve ürküten sert bir kararlılık ifadesi vardı.

Tas aniden Caramon'un değiştiğini fark etti. Ve bu sadece cüce ruhlarından vazgeçmekle ilgili değil. Onda farklı bir şeyler var; daha ciddi ve... yani, sorumluluk sahibi bir görünüme sahip sanırım. Ama başka bir şey daha var. Tas düşündü. Bir dakikalık derin düşünmenin ardından gurur, diye karar verdi. Kendisiyle gurur, gurur ve kararlılık.

Bu kolayca pes edecek bir Caramon değil, diye düşündü Tas kalbi çökerek. Bu, kendisini haylazlıktan ve meyhanelerden uzak tutmak için bir kender'e ihtiyaç duyan bir Caramon değil. Tas kasvetli bir şekilde içini çekti. O eski Caramon'u daha çok özlüyordu.

Yoldaki viraja geldiler. İkisi de bunu tanıdı ama ikisi de bir şey söylemedi - Caramon, söylenecek bir şey olmadığı için, Tas ise onu tanıdığını kabul etmeyi kararlı bir şekilde reddettiği için. Ancak her ikisi de ayak seslerinin sürüklendiğini fark etti.

Machine Translated by Google

Bir zamanlar bu virajı dönen gezginler Son Yuva Hanı'nın ışıkla parıldadığını görürlerdi. Otik'in baharatlı patateslerinin kokusunu almışlar, kapı her açıldığında Solace'tan gelen gezgini ya da müdavimi kabul ederken kahkaha ve şarkı seslerinin geldiğini duymuşlardı. Hem Caramon hem de Tas, sözsüz bir anlaşmayla o köşeyi dönmeden önce durdular.

Hâlâ hiçbir şey söylemediler ama her biri etrafındaki ıssızlığa, yanmış ve yıkılmış ağaç kütüklerine, külle kaplı toprağa, kararmış kayalara baktı. Kulaklarında gümbürdeyen gök gürültüsünden daha yüksek ve daha korkutucu bir sessizlik çınlıyordu. Çünkü ikisi de henüz göremeseler bile Solace'ı duymuş olmaları gerektiğini biliyordu. Kasabanın seslerini duymuş olmalılar; demircinin sesini, pazar gününün sesini, satıcıların, çocukların ve tüccarların seslerini, hanın seslerini.

Ama hiçbir şey yoktu, sadece sessizlik. Ve çok uzaklarda,
gök gürültüsünün uğursuz gürültüsü.

Sonunda Caramon içini çekti. "Hadi gidelim" dedi ve ileri doğru ilerledi.

Tas onu daha yavaş takip etti; ayakkabıları o kadar çamurla kaplıydı ki sanki demir nallı cüce çizmeleri giyiyormuş gibi hissetti. Ama ayakkabıları kalbi kadar ağır değildi. Kendi kendine defalarca mırıldandı, "Bu Solace değil, bu Solace değil, bu Solace değil," ta ki Raistlin'in büyülü büyülerinden biri gibi gelmeye başlayana kadar.

Virajı dönen Tas korkuyla gözlerini kaldırdı ve rahat bir
nefes aldı.

“Sana ne söyledim Caramon?” Rüzgarın uğultusuna ağladı. "Bakın orada hiçbir şey yok, hiçbir şey yok. Han yok, kasaba yok, hiçbir şey yok.” Küçük elini Caramon'un büyük elinin içine kaydırdı ve onu geriye doğru çekmeye çalıştı. "Şimdi gidelim. Bir fikrim var. Fizban'ın altın perdeyi gökten indirdiği zamana dönebiliriz..."

Ama kenderin karşısında titreyen Caramon topallayarak ilerliyordu, yüzü asıktı. Durduğunda yere baktı. "O zaman bu nedir, Tas?" diye korkudan gergin bir sesle sordu.

Topuzunun ucunu sinirli sinirli çiğneyen kender, yukarıya çıktı. Caramon'un yanında durmaya. "Ne nedir?" diye inatla sordu.

Caramon işaret etti.

Machine Translated by Google

Tas küçümsedi. “Yani, zeminde büyük, temizlenmiş bir alan var. Tamam, belki orada bir şey vardı. Belki orada büyük bir bina vardı.
Ama şimdi orada değil, o halde neden endişelenelim ki? Ben-Ah, Caramon!”

İri adamın yaralı dizi aniden çöktü. Sendeledi ve eğer Tas onu desteklemeseydi düşecekti. Caramon, Tas'ın yardımıyla, çamurla kaplı boş arazinin kenarında, alışılmadık derecede büyük bir vallen ağacının kütüğüne doğru ilerledi. Yüzü acıdan solgun ve terden damlayan Caramon, ona yaslanarak yaralı dizini ovuşturdu.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu Tas endişeyle, ellerini ovuşturarak. "Biliyorum! Sana bir koltuk değneği bulacağım! Etrafta bir sürü kırık dal olmalı. Ben gidip bakacağım."

Caramon hiçbir şey söylemedi, sadece yorgun bir şekilde başını salladı.

Keskin gözleri gri, sümüksü zemini tarayan Tas, yapacak bir işi olduğu ve aptalca temizlenmiş alanlarla ilgili soruları yanıtlamak zorunda kalmadığı için oldukça memnundu. Çok geçmeden aradığını buldu; çamurun içinden çıkan bir ağaç dalının ucu. Kender onu yakalayıp hızla çekti. Elleri ıslak daldan kaydı ve geriye doğru devrilmesine neden oldu.

Ayağa kalkıp mavi taytındaki pisliğe üzgün gözlerle bakan kender, onu silmeye çalıştı ama başarısız oldu. Sonra içini çekti ve acımasızca dalı tekrar tuttu. Bu sefer birazcık yumuşadığını hissetti.

"Neredeyse başardım, Caramon!" bildirdi. "BEN-"

Çığlık atan rüzgârın üstünden hiç de alışılmadık bir çığlık yükseldi.
Caramon, Tas'ın topuzunun ayaklarının altında açılmış olduğu anlaşılan geniş bir çukurun içinde kaybolduğunu görmek için alarmla yukarıya baktı.

"Geliyorum Tas!" Caramon öne doğru sendeleyerek seslendi. "Hatta beklemek!"

Ama Tas'ın delikten sürünerek çıktığını görünce durdu.
Kenderin yüzü Caramon'un şimdiye kadar gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Kül rengiydi, dudakları beyazdı, gözleri iri ve dik dik bakıyordu.

"Daha fazla yaklaşma Caramon," diye fısıldadı Tas, küçük, çamurlu eliyle onu uzaklaştırarak işaret etti. "Lütfen geri çekilin!"

Ama çok geçti. Caramon deliğin kenarına ulaşmıştı ve aşağıya bakıyordu. Onun yanında yere çömelmiş olan Tas titremeye ve ağlamaya başladı. "Hepsi öldü," diye sızlandı. "Hepsi öldü."

Machine Translated by Google

Yüzünü kollarına gömüp ileri geri sallanarak acı acı ağladı.

Kalın bir çamur tabakasıyla kaplı kayalarla kaplı çukurun dibinde ceset yığınları, erkek, kadın, çocuk cesetleri yatıyordu. Çamur tarafından korunanlardan bazıları hâlâ acınası bir şekilde tanınabiliyordu - ya da Caramon'un ateşli bakışlarına öyle görünüyordu. Düşünceleri gördüğü son toplu mezara, Crysania'nın bulduğu veba köyüne gitti. Kardeşinin kızgın, kederli yüzünü hatırladı. Raistlin'in şimşek çakmasını, her şeyi yakmasını, köyü küle çevirmesini hatırladı.

Caramon dişlerini gıcırdatarak kendini o mezara bakmaya zorladı.
— kendini bir yığın kırmızı bukle aramaya zorladı...

Rahatlamanın verdiği ürpertici bir hıçkırıkla arkasını döndü, sonra çılgınca etrafına bakarak Han'a doğru koşmaya başladı. "Tika!" diye bağırdı.

Tas başını kaldırdı, telaşla ayağa fırladı. "Caramon!" O ağladı, çamurda kaydı ve düştü.

"Tika!" Caramon rüzgarın uğultusunu ve uzaktaki gök gürültüsünü bastırarak boğuk bir sesle bağırdı. Görünen o ki yaralı bacağının ağrısından habersiz, ağaç kütüklerinin olmadığı geniş, açık bir alanda sendeleyerek aşağı indi - Han'ın önünden geçen yol, Tas'ın zihni bunu net bir şekilde düşünemese de algıladı. Tekrar ayağa kalkan kender, Caramon'un peşinden koştu ama iri adam hızla ilerliyordu, çamurun içinde sendeleyerek ilerliyordu, korkusu ve umudu ona güç veriyordu.

Tas çok geçmeden kararmış ağaç kütükleri arasında onu gözden kaybetti ama hâlâ Tika'nın adını çağıran sesini duyabiliyordu. Tas artık iri adamın nereye gittiğini biliyordu. Adımları yavaşladı. Ortamın sıcaklığından ve kötü kokularından başı ağrıyor, az önce gördüklerinden kalbi sızlıyordu. Ağır, çamura bulanmış ayakkabılarını sürükleyen kender, ileride ne bulacağından korkarak tökezledi.

Gerçekten Caramon, çorak bir alanda, başka bir vallenağacı kütüğünün yanında duruyordu. Elinde bir şey tutuyordu ve ona sonunda mağlup olmuş birinin bakışıyla bakıyordu.

Çamurla kaplı, pejmürde, kalbi hasta kender onun huzuruna çıktı. "Ne?" titreyen dudaklarının arasından, iri adamın elindeki nesneyi işaret ederek sordu.

Machine Translated by Google

"Bir çekiç," dedi Caramon boğulmuş bir sesle. "Çekicim."

Tas ona baktı. Tamam, bu bir çekiçti. Ya da en azından öyle görünüyordu. Tahta sap dörtte üç oranında yanmıştı. Geriye sadece kömürleşmiş bir tahta parçası ve alevden kararmış metal kafa kalmıştı.

"Nasıl, nasıl emin olabiliyorsun?" duraksadı, hâlâ savaşıyordu, hâlâ inanmayı reddediyordu.

"Eminim," dedi Caramon acı bir şekilde. "Şuna bak." Sapı kıpırdadı, dokunduğunda kafası sallandı. "Bunu, hâlâ içiyorken yapmıştım." Eliyle gözlerini sildi. "Pek iyi yapılmamış. Baş, zamanın yaklaşık yarısında çıkıyordu. Ama sonra" -boğuluyordu- "Zaten onunla pek fazla çalışmadım."

Koşmaktan zayıflayan Caramon'un yaralı bacağı aniden pes etti. Bu sefer kendini yakalamaya bile çalışmadı, sadece çamura çöktü. Bir zamanlar evi olan açık arazide oturup çekicini elinde tuttu ve ağlamaya başladı.

Tas başını çevirdi. Koca adamın acısı kutsaldı, onun gözleri için bile fazla özel bir şeydi. Burnunun üzerinden süzülen kendi gözyaşlarını görmezden gelen Tas, kasvetli bir şekilde etrafına baktı. Kendini hiç bu kadar çaresiz, bu kadar kaybolmuş ve yalnız hissetmemişti. Ne olmuştu? Ne yanlış gitmişti? Elbette bir ipucu, bir cevap olmalı.

"Ben... ben etrafa bakacağım," diye mırıldandı Caramon'a.
onu duymadım.

Tas içini çekerek güçlükle yürüdü. Artık nerede olduğunu elbette biliyordu. Artık bunu kabul etmeyi reddedebilirdi. Caramon'un evi kasabanın merkezine yakın bir yerde, Han'a yakın bir yerdeydi. Tas, bir zamanlar ev sıralarının arasından geçen bir cadde olan yerde yürümeye devam etti. Artık hiçbir şey kalmamış olmasına rağmen (ne evler, ne sokak, ne de evlerin bulunduğu vallen ormanları) tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Yapmamasını diledi. Orada burada çamurun içinden çıkan dalları gördü ve ürperdi. Çünkü başka hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey hariç...

"Caramon!" Tas aradı, araştıracak bir şeyi olduğu ve Caramon'un üzüntüsünü aklından çıkaracağını umduğu için minnettardı. "Caramon, bence gelip şunu görmelisin!"

Machine Translated by Google

Ama iri adam onu görmezden gelmeye devam ettiğinden Tas nesneyi tek başına incelemeye gitti. Sokağın en ucunda, bir zamanlar küçük bir park olan yerde taştan bir dikilitaş duruyordu. Tas parkı hatırlıyordu ama dikilitaşı hatırlamıyordu. İncelerken, en son Solace'a geldiğinde orada olmadığını fark etti.

Uzun ve kabaca oyulmuş olmasına rağmen yangının, rüzgarın ve fırtınanın tahribatına rağmen hayatta kalmayı başarmıştı. Yüzeyi kararmış ve kömürleşmişti ama Tas ona yaklaştığında üzerine harfler kazındığını gördü; çamuru temizlediğinde okuyabileceğini düşündüğü harfler.

Tas, taşı kaplayan is ve çamurlu tabakayı fırçayla temizledi.
uzun bir süre ona baktı, sonra usulca seslendi: "Caramon."

Kenderin sesindeki tuhaf ton, Caramon'un kederli sisine nüfuz etti. Başını kaldırdı. Tuhaf dikilitaşı gören ve Tas'ın alışılmadık derecede ciddi yüzünü gören iri adam, acıyla kendini yukarı kaldırdı ve topallayarak ona doğru ilerledi.

"Nedir?" O sordu.

Tas cevap veremedi, yalnızca başını sallayıp işaret edebildi.

Caramon öne doğru geldi ve kabaca oyulmuş harfleri ve tamamlanmamış yazıları sessizce okuyarak ayağa kalktı.

Mızrak Kahramanı

Tika Waylan Majere

Ölüm Yılı 358

Hayat ağacınız çok erken devrildi.
Baltanın elimde bulunmasından korkuyorum.

"Ben... özür dilerim Caramon," diye mırıldandı Tas, elini iri adamın gevşek, sinirsiz parmaklarına kaydırarak.

Caramon'un başı eğildi. Rüzgar etraflarında eserken elini dikilitaşın üzerine koyarak soğuk, ıslak yüzeyini okşadı. Taşlara birkaç yağmur damlası sıçradı.
"Yalnız öldü" dedi.
Darbesini iki katına çıkararak kayaya vurdu ve etini kesti.

Machine Translated by Google

keskin kenarlar. "Onu yalnız bıraktım! Burada olmalıydım! Lanet olsun, burada olmalıydım!”

Omuzları hıçkırıklarla inmeye başladı. Fırtına bulutlarına bakan ve onların yeniden hareket ettiklerini ve yaklaştıklarını fark eden Tas, Caramon'un elini sıkıca tuttu.

"Eğer burada olsaydın yapabileceğin hiçbir şey olacağını sanmıyorum Caramon-" diye başladı kender ciddiyetle.

Aniden sözlerini ısırdı, bu sırada neredeyse dilini ısırıyordu. Elini Caramon'un elinden çeken -kocaman adam farkına bile varmadı- kender çamurun içine diz çöktü. Hızlı gözleri soluk güneşin hastalıklı ışınlarında parlayan bir şeyi gördü. Titreyen eliyle aşağıya uzanan Tas aceleyle pisliği temizledi.

"Tanrıların adı," dedi hayranlıkla, topuklarının üzerinde arkasına yaslanarak. "Caramon, buradaydın !"

"Ne?" diye homurdandı.

Tas işaret etti.

Başını kaldıran Caramon döndü ve aşağıya baktı.

Orada, ayaklarının dibinde kendi cesedi yatıyordu.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 3

en azından Caramon'un cesedi gibi görünüyordu. Üzerinde Solamniya'da edindiği zırh vardı; Cüce Kapısı Savaşı sırasında giydiği zırh, Tas'la birlikte Zhaman'dan ayrılırken giydiği zırh, şu anda giydiği zırh...

Ancak bunun ötesinde cesedi tanımlayan spesifik hiçbir şey yoktu. Tas'ın keşfettiği ve çamur katmanlarının altında korunmuş cesetlerin aksine, bu ceset nispeten yüzeye yakın yatıyordu ve çürümüştü. Geriye kalan tek şey dikilitaşın dibinde yatan büyük bir adamın iskeletiydi. Bir keski tutan eli, sanki son işi o son korkunç cümleyi yazmakmış gibi, taş anıtın tam altında duruyordu.

Onu neyin öldürdüğüne dair hiçbir iz yoktu.

"Neler oluyor Caramon?" diye sordu Tas titreyen bir sesle. "Eğer sen buysan ve öldüysen, nasıl aynı anda burada olabiliyorsun?"

Aklına ani bir düşünce geldi. "Oh hayır! Ya burada olmazsan!" Topuzunu kavradı ve onu döndürerek döndürdü. "Eğer

Machine Translated by Google

burada değilsin , o zaman seni uydurdum. Benim!" Tas yutkundu. “Bu kadar canlı bir hayal gücümün olduğunu hiç bilmiyordum. Kesinlikle gerçek görünüyorsun .” Titreyen elini uzatarak Caramon'a dokundu. “Kendini gerçek hissediyorsun ve eğer söylememe aldırış etmezsen, hatta gerçek kokuyorsun!” Tas ellerini ovuşturdu. "Caramon! Deliriyorum,” diye çılgınca bağırdı. "Thorbardin'deki kara cücelerden biri gibi!"

"Hayır, Tas," diye mırıldandı Caramon. "Bu gerçek. Hepsi fazlasıyla gerçek.” Önce cesede, sonra da hızla solan ışıkta zar zor görülebilen dikilitaşa baktı. “Ve mantıklı gelmeye başlıyor. Keşke yapabilseydim... Dikilitaşa dikkatle bakarak durakladı. "Bu kadar! Tas, anıtın üzerindeki tarihe bak!”

Tas içini çekerek başını kaldırdı. Donuk bir sesle "358" diye okudu. Sonra gözleri kocaman açıldı. "358 mi?" o tekrarladı. "Caramon... Solace'tan ayrıldığımızda saat 356'ydı!"

"Çok ileri geldik Tas," diye mırıldandı Caramon hayranlıkla. “Biz kendi geleceğimize gelelim.”

Ufuk boyunca kitlesel olarak izledikleri kaynayan kara bulutlar, saldırı için tüm gücünü toplayan bir ordu gibi akşam karanlığından hemen önce akın ederek, küçülmüş güneşin varlığının son birkaç anını merhametli bir şekilde yok etti.

Fırtına hızla ve inanılmaz bir şiddetle saldırdı. Sıcak bir rüzgar Tas'ın ayaklarını uçurdu ve Caramon'u dikilitaşa geri çarptı. Sonra yağmur yağdı ve onlara erimiş kurşun gibi damlalar yağdırdı. Dolu başlarını dövüyor, hırpalıyor ve morarıyordu.

Ancak buluttan yere sıçrayan, ağaç kütüklerine çarpan ve onları kilometrelerce görülebilen parlak alev toplarına dönüştüren ölümcül, rengarenk şimşekler rüzgar veya yağmurdan daha korkunçtu. Gök gürültüsünün gümbürdeyen uğultusu süreklidi, yeri sarsıyor, duyuları uyuşturuyordu.

Fırtınanın şiddetinden umutsuzca sığınacak bir yer bulmaya çalışan Tas ve Caramon, devrilmiş bir vallen ormanının altında toplanmış, Caramon'un gri, sızan çamurda kazdığı bir çukurda çömelmişlerdi. Bu kısıtlı bakış açısıyla, fırtınanın zaten ölü olan topraklarda daha fazla yıkıma yol açmasını inanamayarak izlediler. Yangınlar dağların kenarlarını sardı;

Machine Translated by Google

yanan odun kokusunu alabiliyorlardı. Yakına yıldırım düştü, ağaçlar patladı, büyük toprak parçaları uçuştu. Gök gürültüsü sarsıcı bir güçle kulaklarına çarptı.

Fırtınanın sunduğu tek nimet yağmur suyuydu. Caramon miğferini ters çevirerek dışarıda bıraktı ve hemen içecek kadar su topladı. Ama tadı berbattı -Çürük yumurta gibi, diye bağırdı Tas, içerken burnunu tutarak- ve susuzluklarını gidermeye pek yardımcı olmadı.

Her ikisi de bunu düşünmüş olsa da hiçbiri, hiçbir şeylerinin olmadığını söylemedi. su depolamanın bir yolu yoktu ve yiyecek bir şey de yoktu.

Artık nerede ve ne zaman olduğunu (tam olarak neden olduğunu ya da buraya nasıl geldiğini olmasa da) bildiği için daha çok kendisi gibi hisseden Tassleho, ilk bir saat kadar fırtınanın tadını bile çıkardı.

"Hiç bu renkte şimşek görmemiştim," diye bağırdı gürleyen gök gürültüsünün arasından ve onu büyük bir ilgiyle izledi. "Bir sokak illüzyonistinin gösterisi kadar güzel!" Ama çok geçmeden bu gösteriden sıkıldı.

"Sonuçta," diye bağırdı, "ağaçların havaya uçtuğunu izlemek bile onu yaklaşık elli kez izledikten sonra bir şeyler kaybeder. Eğer yalnız olmayacaksan Caramon," diye ekledi çenesini çatlatan bir esnemeyle, "sanırım biraz kestireceğim. Nöbet tutmanın bir sakıncası yok, değil mi?”

Caramon cevap vermek üzereyken başını salladı ama yıkıcı bir patlama onu ürküttü. Onlardan otuz metre bile uzakta olmayan bir ağaç kütüğü mavi-yeşil bir alev topu halinde kayboldu.

Yanan küllere bakarken, kükürt kokusu yüzünden burnu kırışırken, bu biz olabiliriz, diye düşündü. Sırada biz olabiliriz! Kafasına çılgınca bir koşma arzusu geldi; o kadar güçlü bir arzuydu ki kasları seğiriyordu ve kendini olduğu yerde kalmaya zorlamak zorunda kaldı.

Dışarıda kesin ölüm var. En azından burada, bu delikte yer seviyesinin altındayız. Ama izlerken bile yıldırımın yerde devasa bir delik açtığını gördü ve acı bir şekilde gülümsedi. Hayır hiçbir yer güvenli değildi. Sadece dışarı çıkmamız ve tanrılara güvenmemiz gerekecek.

Kender'i rahatlatacak bir şeyler söylemeye hazır bir şekilde Tas'a baktı. Kelimeler dudaklarında öldü. İçini çekerek başını salladı.

Machine Translated by Google

Bazı şeyler hiç değişmedi; aralarında kender de vardı. Etrafında yaşanan dehşetten tamamen habersiz, bir top gibi kıvrılmış olan Tas derin bir uykudaydı.

Caramon deliğin daha da içine çömeldi, gözleri üzerindeki çalkantılı, şimşeklerle aydınlanan bulutlara bakıyordu. Korkusunu aklından çıkarmak için neler olduğunu, nasıl bu duruma düştüklerini çözmeye başladı. Kör edici yıldırıma gözlerini kapattığında, bir kez daha ikizinin korkunç Geçit'in önünde durduğunu gördü. Raistlin'in, Geçidi koruyan beş ejderha kafasına kapıyı açmaları ve Uçurum'a girmesine izin vermeleri için çağrıda bulunan sesini duyabiliyordu. Paladine'in din adamı Crysania'yı, inancının coşkusunda kaybolmuş, kardeşinin kötülüğüne karşı kör olarak tanrısına dua ederken gördü.

Caramon, Raistlin'in sözlerini sanki başbüyücü yanında duruyormuş gibi net bir şekilde duyunca ürperdi.

Benimle birlikte Uçuruma girecek. Benden önce gidecek ve benim savaşlarımda savaşacak. Karanlık din adamlarıyla, kara büyü kullananlarla, o lanetli topraklarda dolaşmaya mahkum ölülerin ruhlarıyla ve ayrıca Kraliçemin tasarlayabileceği inanılmaz işkencelerle yüzleşecek. Bütün bunlar onu bedeninden yaralayacak, aklını yiyip bitirecek ve ruhunu parçalayacak. Sonunda, daha fazla dayanamayacak hale geldiğinde yere yığılıp ayaklarımın dibine uzanacak... kanayan, perişan, ölmek üzere.

Son gücüyle teselli için elini bana uzatacak.
Benden onu kurtarmamı istemeyecek. O bunun için fazla güçlü. Benim için canını isteyerek, memnuniyetle verecektir. Tek isteyeceği şey, o ölürken yanında kalmam olacak.

Ama tek kelime etmeden, bakmadan yanından geçip gideceğim. Neden? Çünkü artık ona ihtiyacım olmayacak.

Caramon bu sözleri duyduktan sonra anlamıştı.
en son kardeşinin kurtuluşu geçmişti. Ve böylece onu bırakmıştı.

Bırakın Uçuruma gitsin, diye düşünmüştü Caramon acı acı. Bırakın Karanlık Kraliçe'ye meydan okusun. Bırakın o bir tanrı olsun. Benim için önemli değil. Ona ne olacağı artık umurumda değil. Sonunda ondan kurtuldum; tıpkı onun benden kurtulduğu gibi.

Caramon ve Tas, Par-Salian'ın iri adama öğrettiği tekerlemeyi söyleyerek sihirli cihazı etkinleştirmişlerdi. Zaman yolculuğu büyüsünün yapıldığı diğer iki seferde taşların şarkı söylediğini duyduğu gibi, taşların şarkı söylediğini de duymuştu.

Machine Translated by Google

Ama sonra bir şey oldu. Farklı olan bir şey.
Artık düşünecek ve düşünecek vakti olduğu için, ani bir panik içinde bir şeylerin ters gidip gitmediğini merak ettiğini hatırladı ama ne olduğunu düşünemiyordu.

Zaten bu konuda hiçbir şey yapamazdım, diye düşündü acı acı. Sihri hiçbir zaman anlamadım; bu yüzden ona da asla güvenmedim
konu.

Yakındaki başka bir yıldırım onun konsantrasyonunu bozdu ve hatta Tas'ın uykusunda zıplamasına neden oldu. Sinirli bir şekilde mırıldanan kender, elleriyle gözlerini kapattı ve yuvasında kıvrılmış bir fındık faresi gibi görünerek uyumaya devam etti.

Caramon içini çekerek düşüncelerini fırtınalardan ve yediuyurlardan uzaklaştırıp büyünün etkinleştirildiği o son birkaç ana geri dönmeye zorladı.

Aniden, sanki bir güç beni bir yöne sürüklemeye çalışırken, bir başkası beni ters yönden çekiyormuş gibi, çekildiğimi hissettiğimi hatırlıyorum, şeklinin dışına çıktığını fark etti. Raistlin o zaman ne yapıyordu? Caramon hatırlamaya çalıştı. Aklına kardeşinin bulanık bir görüntüsü geldi. Raistlin'in yüzü dehşetle buruşmuş, Geçit'e şok içinde baktığını gördü. Geçit'te duran Crysania'yı gördü ama o artık tanrısına dua etmiyordu. Vücudu acıdan harap olmuş gibiydi, gözleri dehşetle açılmıştı.

Caramon ürperdi ve dudaklarını yaladı. Acı tadı olan su, ağzında sanki paslı tırnakları çiğniyormuş gibi bir tat bırakan bir tür film bırakmıştı arkasında.
Tükürerek eliyle ağzını sildi ve bitkin bir şekilde geriye yaslandı. Başka bir patlama onu birkaç santim daha yaptı. Cevap da öyle oldu.

Kardeşi başarısız olmuştu.

Fistandantilus'un başına gelenin aynısı Raistlin'in başına da gelmişti. Büyünün kontrolünü kaybetmişti. Zaman yolculuğu cihazının büyülü alanı şüphesiz yaptığı büyüyü bozmuştu. Tek olası açıklama buydu...

Caramon kaşlarını çattı. Hayır, kesinlikle Raistlin bunun olma ihtimalini öngörmüş olmalı. Eğer öyleyse, onları cihazı kullanmaktan alıkoyardı, tıpkı Tas'ın arkadaşı cüceyi öldürdüğü gibi onları da öldürürdü.

Machine Translated by Google

Temizlemek için başını sallayan Caramon, çocukluğunda annesinin ona öğrettiği nefret edilen şifreler üzerinde çalıştığı gibi problemin üzerinde de çalışarak yeniden başladı. Büyülü alan bozulmuştu, bu çok açıktı. Onu ve kenderi zamanda çok ileriye atmış, onları kendi geleceklerine göndermişti.

Bu da sanırım tek yapmam gereken cihazı etkinleştirmek ve bu bizi bugüne, Tika'ya, Solace'a geri götürecek anlamına geliyor...

Gözlerini açarak etrafına baktı. Ama bununla yüzleşecekler mi? geri döndüklerinde aynı gelecek mi?

Caramon ürperdi. Sağanak yağmurdan sırılsıklam oldu. Gecenin soğuğu giderek artıyordu ama ona eziyet eden şey soğuk değildi. Gelecekte ne olacağını bilerek yaşamanın ne demek olduğunu biliyordu. Umutsuz yaşamanın ne demek olduğunu biliyordu. Bunun kendilerini beklediğini bile bile nasıl geri dönüp Tika ve arkadaşlarıyla yüzleşebilirdi? Anıtın altındaki cesedi düşündü. Onu neyin beklediğini bilerek nasıl geri dönebilirdi?

Eğer o olsaydı. Kendisiyle kardeşi arasındaki son konuşmayı hatırladı. Tas zamanı değiştirmişti - Raistlin böyle söylemişti. Kenderler, cüceler ve gnomlar tasarımla değil tesadüfen yaratılmış ırklar olduğundan, insan, elf ve canavar ırkları gibi zamanın akışında değillerdi. Böylece kenderlerin zamanda geriye gitmesi yasaklandı çünkü zamanı değiştirme güçleri vardı.

Ancak Tas, Yüksek Büyücülük Kulesi'nin başı Par-Salian'ın Caramon ve Crysania'yı geri göndermek için büyü yaptığı sırada büyü alanına sıçrayarak kazara geri gönderilmişti. Tas zamanı değiştirmişti. Bu nedenle Raistlin, Fistandantilus'un kaderine mahkum olmadığını biliyordu. Sonucu değiştirme yetkisi vardı.
Fistandantilus'un öldüğü yerde Raistlin yaşayabilirdi.

Caramon'un omuzları çöktü. Aniden hastalandığını ve başının döndüğünü hissetti. Bu ne anlama geliyordu? Burada ne yapıyordu? Nasıl aynı anda ölü ve canlı olabiliyordu? Bu onun cesedi miydi? Tas zamanı değiştirdiğine göre bu başka biri olabilirdi. Ama en önemlisi Solace'a ne olmuştu?

Machine Translated by Google

"Buna Raistlin mi sebep oldu?" Caramon, sadece yanıp sönen ışığın ve sarsıcı patlamaların ortasında kendi sesini duyabilmek için kendi kendine mırıldandı. "Bunun onunla bir ilgisi var mı? Başarısız olduğu için mi böyle oldu yoksa..."

Caramon nefesini tuttu. Yanındaki Tas uykusunda kıpırdandı, inledi ve bağırdı. Caramon dalgın dalgın onu okşadı. "Kötü bir rüya," dedi, kenderin küçük bedeninin elinin altında seğirdiğini hissederek. "Kötü bir rüya, Tas. Uykuya geri dön."

Tas yuvarlanarak küçük bedenini Caramon'unkine bastırdı, elleri hâlâ gözlerini kapatıyordu. Caramon sakinleştirici bir şekilde onu okşamaya devam etti.

Kötü bir rüya. Bütün bunların bu olmasını diliyordu. Kendi yatağında uyanmayı, çok fazla içmekten başı zonklayarak uyanmayı çaresizce diledi. Tika'nın mutfakta tabakları birbirine çarptığını, en sevdiği kahvaltıyı hazırlarken bile tembel, sarhoş bir serseri olduğu için ona küfrettiğini duyabilmeyi diliyordu. O sefil, ruh dolu varoluşa devam edebilmeyi diliyordu çünkü o zaman ölmüş olacaktı, bilmeden ölmüş olacaktı...

Ah, lütfen bu bir rüya olsun! Caramon başını dizlerine eğerek ve kapalı göz kapaklarının altında acı gözyaşlarının süzüldüğünü hissederek dua etti.

Artık fırtınadan etkilenmeden, ani anlayışının ağırlığı altında ezilerek orada oturdu. Tas içini çekip titredi ama sessizce uyumaya devam etti. Caramon hareket etmedi. Uyumadı.
Yapamadı. İçinde yürüdüğü rüya uyanıkken görülen bir rüyaydı, uyanıkken görülen bir kabustu. Kalbinde hiçbir onaya ihtiyacı olmadığını bildiği bilgiyi doğrulamak için tek bir şeye ihtiyacı vardı.

Fırtına yavaş yavaş güneye doğru ilerledi. Caramon tam anlamıyla onun gittiğini, gök gürültüsünün devlerin ayakları gibi toprakta yürüdüğünü hissedebiliyordu. Bittiğinde sessizlik, kulaklarında yıldırımların patlamalarından daha yüksek sesle çınladı. Artık gökyüzünün açık olacağını biliyordu. Bir sonraki fırtınaya kadar temiz. Ayları, yıldızları görecekti.
...

Yıldızlar ...

Sadece başını kaldırıp gökyüzüne, berrak gökyüzüne bakması yeterliydi, o zaman anlardı.

Machine Translated by Google

Bir an daha orada oturdu, baharatlı patates kokusunun kendisine gelmesini, Tika'nın kahkahasının sessizliği dağıtmasını, kalbindeki korkunç ağrının yerini bir sarhoşun baş ağrısının almasını diledi.

Ama hiçbir şey yoktu. Yalnızca bu ölü, çorak toprakların sessizliği, uzaktan gelen gök gürültüsüyle kırıldı.

Caramon, kendisinin bile zar zor duyabildiği küçük bir iç çekişle başını kaldırdı ve gökyüzüne baktı.

Ağzındaki acı tükürüğü neredeyse boğulacak gibi yuttu. Gözyaşları gözlerini yaktı ama daha net görebilmek için gözlerini kırpıştırdı.

İşte oradaydı; korkularının doğrulanması, sonunun mühürlenmesi.

Gökyüzünde yeni bir takımyıldızı.

Bir kum saati....

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Tas, gözlerini ovuşturup, yarı uyanık halde, uykulu uykulu yıldızlara bakarak.

"Bu Raistlin'in başarılı olduğu anlamına geliyor," diye yanıtladı Caramon sesinde tuhaf bir korku, üzüntü ve gurur karışımıyla. "Bu onun Uçurum'a girdiği ve Karanlığın Kraliçesi'ne meydan okuduğu ve... onu yendiği anlamına geliyor!"

"Onu yenemedim, Caramon," dedi Tas, gökyüzünü dikkatle inceleyip işaret ederek. " Onun takımyıldızı var ama yanlış yerde.
Burada olması gerekirken oradadır. Ve Paladine var."

İçini çekti. "Zavallı Fizban. Raistlin'le dövüşmesi gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Her zaman onun Raistlin'i, belki de hepimizden daha iyi anladığını hissettim."

"Yani belki de savaş hâlâ devam ediyordur," diye düşündü Caramon. "Belki de fırtınaların nedeni budur." Bir süre sessiz kalıp kum saatinin ışıltılı şekline baktı. Zihninde, kardeşinin gözlerinin -çok uzun zaman önce- Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki korkunç sınavdan çıktığındaki halini görebiliyordu; gözbebekleri kum saati şeklini almıştı.

Machine Translated by Google

Par Salian ona, "Böylece Raistlin, zamanın her şeyi nasıl değiştirdiğini göreceksin," demişti. “Böylece, umarım etrafınızdakilere karşı şefkat kazanırsınız.”

Ama işe yaramamıştı.

"Raistlin kazandı," dedi Caramon yumuşak bir iç çekişle. “O, o bir tanrı olmak istiyordu. Ve şimdi ölü bir dünyaya hükmediyor”

"Ölü dünya mı?" dedi Tas telaşla. “B-tüm dünyanın böyle olduğunu mu söylüyorsun ? Krynn'deki her şey - Palanthas, Haven ve Qualinesti mi? K-kendermore mu? Her şey?"

"Etrafa bakın," dedi Caramon kasvetli bir tavırla. "Ne düşünüyorsun? Buraya geldiğimizden beri başka canlı gördün mü?” Solinari'nin solgun ışığında zar zor görülebilen, artık bulutlar gittiği için görülebilen, gökyüzüne bakan bir göz gibi parıldayan elini salladı.

“Ateşin dağ yamacını süpürmesini izledin. Artık ufukta şimşekleri görebiliyorum.” Doğuyu işaret etti. “Ve orada başka bir fırtına geliyor. Hayır Tas. Hiçbir şey bunu yaşayamaz. Çok geçmeden biz de öleceğiz; ya paramparça olacağız ya da...”

"Ya da... ya da başka bir şey..." dedi Tas perişan bir halde. “Ben—gerçekten kendimi iyi hissetmiyorum Caramon. Ve ya sudan ya da vebaya yeniden yakalanıyorum.” Yüzü acıyla buruştu ve elini karnına koydu. "İçimde sanki bir yılan yutmuşum gibi tuhaf bir duygu hissetmeye başlıyorum."

"Su," dedi Caramon yüzünü buruşturarak. "Ben de bunu hissediyorum. Muhtemelen o bulutlardan gelen bir çeşit zehir.”

"O halde... burada ölecek miyiz, Caramon?" Tas bir dakika sessizce düşündükten sonra sordu. "Çünkü eğer öyleysek, sanırım gerçekten gidip Tika'nın yanına uzanmak isterim, eğer sakıncası yoksa. Bu beni daha çok evimdeymiş gibi hissettirirdi. Ta ki Flint'e ve ağacına ulaşana kadar.” İçini çekerek başını Caramon'un güçlü koluna yasladı. "Flint'e kesinlikle anlatacak çok şeyim olacak, değil mi Caramon? Afet, kızıl dağ, senin hayatını kurtarmam ve Raistlin'in tanrı olması hakkında her şey. Bahse girerim bu kısma inanmayacak. Ama belki sen de orada benimle olursun, Caramon ve ona gerçekten abartmadığımı söyleyebilirsin, eh...

Machine Translated by Google

"Ölmek kesinlikle kolay olurdu," diye mırıldandı Caramon, özlemle dikilitaş yönüne doğru ilerledim.

Lunitari artık yükseliyordu; kan kırmızısı ışığı Solinari'nin ölümcül beyaz ışığıyla karışarak küllerle kaplı araziye ürkütücü morumsu bir parlaklık saçıyordu. Yağmurdan ıslanmış taş dikilitaş ay ışığında parlıyordu; kabaca oyulmuş siyah harfleri soluk yüzeyde açıkça görülüyordu.

"Ölmek kolay olurdu," diye tekrarladı Caramon, Tas'tan çok kendi kendine. "Uzanmak ve karanlığın beni almasına izin vermek kolay olurdu." Sonra dişlerini gıcırdatarak sendeleyerek ayağa kalktı. "Komik," diye ekledi kılıcını çekip sığınak olarak kullandıkları devrilmiş Vallenağacının bir dalını kesmeye başlarken. “Raist bana bunu bir kez sormuştu. 'Beni karanlığa kadar takip eder misin?' dedi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Tas, Caramon'a merakla bakarak.

Ama Caramon cevap vermedi. Ağaç dalını kesmeye devam etti.

"Değnek değneği yapıyorsun!" dedi Tas ve ardından ani bir alarmla ayağa fırladı. "Caramon! Bunu düşünüyor olamazsın! Bu...bu çok çılgınca! Raistlin'in sana bu soruyu sorduğunu hatırlıyorum ve senin ona evet dediğinde verdiği cevabı hatırlıyorum! Bunun senin ölümün olacağını söyledi Caramon! Ne kadar güçlü olursan ol, seni öldürür!”

Caramon hâlâ cevap vermedi. Ağaç dalını keserken ıslak odun akıyordu. Ara sıra arkasına, takımyıldızlarını yavaş yavaş yok eden ve aylara doğru yaklaşan yeni fırtına bulutlarına bakıyordu.

"Caramon!" Tas iri adamın kolunu yakaladı. "Oraya... gitsen bile" -kender adını söyleyemediğini fark etti-"ne yapardın?"

"Uzun zaman önce yapmam gereken bir şeydi," dedi Caramon kararlı bir şekilde.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 4

Onun peşinden gidiyorsun, değil mi?” diye haykırdı Tas, delikten dışarı çıkmaya çalışırken; bu hareket onu hâlâ dalı kesen Caramon'la az çok göz hizasına getirdi. “Bu çılgınlık, sadece çılgınlık! Oraya nasıl gideceksin?” Aniden aklına bir fikir geldi. “Bu arada nerede var ? Nereye gittiğini bile bilmiyorsun! Onun nerede olduğunu bilmiyorsun !”

"Oraya ulaşmanın bir yolu var," dedi Caramon soğukkanlılıkla, kılıcını tekrar kınına koyarak. Dalı güçlü ellerine alıp büktü, büktü ve sonunda kırmayı başardı. "Bıçağını bana ödünç ver," diye mırıldandı Tas'a.

Caramon küçük dalları keserken kender itirazına devam ederek onu iç geçirerek teslim etti, ama iri adam onun sözünü kesti.

"Sihirli bir cihazım var. Nerede olduğuna gelince ” -Tas'a sertçe baktı- “ bunu biliyorsun!”

"Uçurum mu?" Tas bocaladı.

Machine Translated by Google

Donuk bir gök gürültüsü her ikisinin de yaklaşan fırtınaya endişeyle bakmasına neden oldu, sonra Tas tartışmasına geri dönerken Caramon yenilenmiş bir güçle işine döndü. "Sihirli cihaz Gnimsh'le beni oradan çıkardı Caramon, ama senin içeri girmeyeceğinden eminim . Zaten oraya gitmek istemezsin," diye ekledi kender kararlı bir şekilde. " Güzel bir yer değil ."

"Belki de beni içeri sokamaz," diye başladı Caramon, sonra Tas'a ona doğru işaret etti. “Bakalım, başka bir fırtına gelmeden önce yaptığım bu koltuk değneği işe yarayacak mı? Tika'nın dikilitaşına doğru yürüyeceğiz."

Çamurlu ıslak pelerininin bir kısmını kılıcıyla kesen savaşçı, onu dalın tepesine sardı, kolunun altına sıkıştırdı ve deneysel olarak ağırlığını üzerine verdi. Ham koltuk değneği çamura birkaç santim battı. Caramon onu çekip bir adım daha attı. Tekrar battı ama en azından biraz ilerlemeyi ve ağırlığını yaralı dizine vermemeyi başardı. Tas yürümesine yardım etmek için yanına geldi ve yavaşça topallayarak ıslak, sümüksü zeminde yavaş yavaş ilerlediler.

Nereye gidiyoruz? Tas sormayı çok istiyordu ama cevabı duymaktan korkuyordu. Bir kere olsun susmayı zor bulmadı.
Ne yazık ki Caramon onun düşüncelerini duymuş gibi görünüyordu çünkü söylenmemiş sorusuna cevap vermişti.

"Belki o cihaz beni Uçuruma götüremez," diye tekrarladı Caramon derin bir nefes alarak, "ama bunu yapabilecek birini tanıyorum. Cihaz bizi ona götürecek.”

"DSÖ?" diye sordu kender şüpheyle.

“Par-Salian. Bize neler olduğunu anlatabilecek. O olacak
Beni... gitmem gereken yere gönderebilecek durumdayım.”

“Par-Salian mı?” Tas sanki Caramon Karanlığın Kraliçesi'ni bizzat kendisi söylemiş gibi paniğe kapılmış görünüyordu. “Bu daha da çılgınca!” söylemeye başladı ama aniden şiddetli bir şekilde hastalandı. Caramon onu beklemek için durdu, kendisi de ay ışığında solgun ve hasta görünüyordu.

Topuzundan çoraplarına kadar içindeki her şeyi dışarı attığına ikna olan Tas, kendini biraz daha iyi hissetti. Henüz konuşamayacak kadar yorgun olduğundan Caramon'a başını sallayarak sendeleyerek yoluna devam etmeyi başardı.

Balçık ve çamurun içinden geçerek dikilitaş'a ulaştılar. İkisi de yere çöktü ve ona yaslandı.

Machine Translated by Google

Sadece yirmi adım kadar süren bu kısa yolculuk bile onlara çok pahalıya patlamıştı. Sıcak rüzgâr yeniden esmeye başlıyor, gök gürültüsü yaklaşıyordu. Tas'ın yüzü terle kaplıydı ve dudaklarının çevresinde yeşil bir renk vardı ama yine de masum bir çekicilik olduğunu umduğu bir tavırla Caramon'a gülümsemeyi başardı.

"Par-Salian'ı mı göreceğiz?" dedi eliyle yüzünü topuzuyla silerek. "Ah, bunun hiç de iyi bir fikir olacağını sanmıyorum. O kadar yolu yürüyecek durumda değilsin. Suyumuz ya da yiyeceğimiz yok ve—”

"Ben yürümeyeceğim." Caramon kolyeyi cebinden çıkardı ve onu güzel, mücevherlerle süslü bir asaya dönüştürecek dönüşüm sürecini başlattı.

Bunu gören ve hafifçe yutkunan Tas daha hızlı konuşmaya devam etti.

“Eminim Par-Salian... şey... meşguldür. Meşgul! Bu kadar!" Korkunç bir sırıtış sundu. "Şu an bizi göremeyecek kadar meşgulüm. Etrafında bu kadar kaos yaşanırken muhtemelen yapacak çok şey vardı. O halde hadi bunu unutalım ve zamanda eğlendiğimiz bir yere dönelim.
Raistlin'in Bupu'ya tılsım büyüsü yaptığında ve Bupu'nun ona aşık olduğu zamana ne dersiniz? Bu gerçekten komikti! O iğrenç lağım cücesi onu takip ediyor..."

Caramon cevap vermedi. Tas topuzunun ucunu parmağına doladı.

"Öldü," dedi aniden, kederli bir iç çekerek. “Zavallı Par Salian. Muhtemelen kapı kolu olarak ölmüştür. Sonuçta,” diye belirtti kender neşeyle, “onu 356'da gördüğümüzde yaşlıydı. O zamanlar da pek iyi görünmüyordu. Bu onun için gerçek bir şok olsa gerek; Raistlin'in bir tanrıya dönüşmesi falan. Muhtemelen kalbi için çok fazlaydı.
Bam, muhtemelen hemen devrildi.”

Tas Caramon'a baktı. İri adamın dudaklarında hafif bir gülümseme vardı ama hiçbir şey söylemedi, sadece kolyenin parçalarını çevirip bükmeye devam etti. Parlak bir şimşek onu ürküttü. Fırtınaya baktı, gülümsemesi kayboldu.

"Yüksek Büyücülük Kulesi'nin artık orada olmadığına bahse girerim!" Tas çaresizlik içinde ağladı. "Eğer söylediklerin doğruysa ve tüm dünya... böyleyse" - pis kokulu yağmur yağarken küçük elini salladı

Machine Translated by Google

düşmeye başladı - “o halde Kule gidilecek ilk yerlerden biri olmalı! Yıldırım çarptı! Vay be! Sonuçta Kule gördüğüm çoğu ağaçtan çok daha uzun—”

"Kule orada olacak," dedi Caramon sertçe, büyülü cihazda son ayarlamaları yaparken. Onu kaldırdı. Mücevherleri Solinari'nin ışınlarını yakaladı ve bir an için ışıltıyla parladı. Daha sonra fırtına bulutları ayın üzerinden geçerek onu yuttu. Karanlık artık çok yoğundu; yalnızca parlak, güzel, ölümcül yıldırım tarafından bölünüyordu.

Acıdan dolayı dişlerini gıcırdatan Caramon koltuk değneğini kavradı ve ayağa kalkmaya çabaladı. Tas, Caramon'a perişan bir halde bakarak onu daha yavaş takip etti.

"Görüyorsun Tas, Raistlin'i tanımaya başladım," diye devam etti Caramon, kenderin kederli ifadesini görmezden gelerek. “Belki çok geç ama artık onu tanıyorum. Orada ona yaptıklarından dolayı büyücülerden nefret ettiği gibi, o Kule'den de nefret ediyordu. Ama ondan nefret etse de yine de seviyor çünkü bu onun Sanatının bir parçası Tas. Ve Sanatı, büyüsü onun için hayattan daha önemli. Hayır, Kule orada olacak.”

Cihazı ellerine alan Caramon şu ilahiyi söylemeye başladı: "'Senin zaman senindir. Her ne kadar onun karşısında seyahat etsen de—'"

Ama sözü kesildi.

"Ah, Caramon!" Tas ona tutunarak feryat etti. “Beni Par-Salian'a geri götürmeyin! Bana çok kötü bir şey yapacak! Bunu biliyorum! Beni bir yarasaya çevirebilir!” Tas durakladı. “Ve yarasa olmanın ilginç olabileceğini düşünsem de, baş aşağı, ayaklarımdan sarkarak uyumaya alışabileceğimden emin değilim. Ve şimdi düşününce kender olmayı daha çok seviyorum ve...”

"Neden bahsediyorsun?" Caramon ona dik dik baktı, sonra da fırtına bulutlarına baktı. Yağmur hızla artıyor, şimşek yaklaşıyordu.

“Par-Salian!” diye bağırdı Tas çılgınca. “Ben—ben onun büyülü zaman yolculuğu büyüsünü bozdum! Gitmemem gerektiği halde gittim! Ve sonra birinin ortalıkta bıraktığı büyülü bir yüzüğü çaldım ve bu yüzük beni bir fareye çevirdi! Buna oldukça sinirlenmiş olduğundan eminim! Ve sonra ben... büyülü cihazı kırdım Caramon.

Machine Translated by Google

Hatırlamak? Aslında bu tam olarak benim hatam değildi, Raistlin bunu kırmamı sağladı! Ancak gerçekten katı bir insan, ilk etapta bunu kendi haline bırakmış olsaydım -ki bunu yapmam gerektiğini bildiğim gibi- bunun olmayacağı yönünde talihsiz bir tavır takınabilir. Ve Par-Salian son derece katı bir insana benziyor, öyle değil mi? Ve bende Gnimsh x vardı ama o bunu pek doğru yapamadı, biliyorsun—”

"Tassleho," dedi Caramon yorgun bir şekilde, "kapa çeneni."

"Evet, Caramon," dedi Tas uysal bir tavırla, bir ses tonuyla.

Caramon parlak şimşekte yansıyan küçük üzgün surete baktı ve içini çekti. “Bak Tas, Par-Salian'ın sana bir şey yapmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. Önce beni bir sopaya dönüştürmesi gerekecek .”

"Tamamen?" diye sordu Tas endişeyle.

"Söz veriyorum," dedi Caramon, gözleri fırtınadaydı. "Şimdi elini ver ve buradan çıkalım."

"Elbette," dedi Tas neşeyle, küçük elini Caramon'un büyük elinin içine kaydırarak.

“Ve Tas...”

"Evet Caramon?"

"Bu sefer Wayreth'teki Yüksek Büyücülük Kulesi'ni düşünün! Ay yok!”

"Evet Caramon," dedi Tas derin bir iç çekerek. Sonra tekrar gülümsedi. Caramon ilahiyi tekrar okumaya başladığında kendi kendine, "Biliyor musun," dedi, "Bahse girerim ki Caramon muazzam bir büyük vuruş yapacaktır —”

Kendilerini bir ormanın kenarında dururken buldular.

"Bu benim suçum değil Caramon!" dedi Tas hızla. “Tüm kalbimle ve ruhumla Kule'yi düşündüm. Bir kere olsun ormanı düşünmediğime eminim.”

Caramon dikkatle ormana baktı. Hala geceydi ama ufukta fırtına bulutları görülse de gökyüzü açıktı.
Lunitari donuk, için için yanan bir kırmızı renkte yanıyordu. Solinari fırtınaya doğru düşüyordu. Ve onların üzerinde yıldızlı kum saati.

"Evet, doğru zaman dilimindeyiz. Ama tanrılar aşkına biz neredeyiz?” Caramon koltuk değneğine yaslanarak mırıldandı ve

Machine Translated by Google

büyülü cihaza sinirli bir şekilde bakıyordu. Bakışları, gövdeleri cafcaflı ay ışığında görünen gölgeli ağaçlara döndü.
Aniden ifadesi netleşti. "Sorun değil Tas," dedi rahatlayarak. “Bunu tanımıyor musun? Burası Wayreth Ormanı; Yüksek Büyücülük Kulesi'nin çevresinde nöbet tutan büyülü orman!"

"Emin misin?" diye sordu Tas şüpheyle. “Kesinlikle onu son gördüğüm zamankiyle aynı görünmüyor. Sonra her şey çirkinleşti, etrafta pusuya yatmış, bana bakan ölü ağaçlar vardı ve içeri girmeye çalıştığımda bana izin vermedi ve gitmeye çalıştığımda da izin vermedi ve...”

"İşte bu," diye mırıldandı Caramon, asayı tekrar yerine katlayarak. yine sıradan kolye şekli.

"Peki ona ne oldu?"

"Aynı şey dünyanın geri kalanının başına da geldi, Tas."
Caramon kolyeyi dikkatle deri keseye geri koyarken cevap verdi.

Tas'ın düşünceleri büyülü Wayreth Ormanı'nı son gördüğü zamana gitti. Yüksek Büyücülük Kulesi'ni istenmeyen davetsiz misafirlerden korumak için kurulan Orman tuhaf ve ürkütücü bir yerdi. Öncelikle, kişi büyülü ormanı bulmadı; o sizi buldu. Ve Tas ile Caramon'u ilk bulması, Lord Soth'un Leydi Crysania'ya ölüm büyüsü yapmasından hemen sonraydı. Tas, önceki gece hiçbir ormanın olmadığı yerde duran Orman'ı keşfetmek için derin bir uykudan uyanmıştı!

Ağaçlar daha sonra ölü gibi görünüyordu. Uzuvları çıplak ve bükülmüştü; gövdelerinin altından soğuk bir sis geliyordu. İçeride karanlık ve gölgeli şekiller yaşıyordu. Ama ağaçlar ölmemişti. Aslında bir insanı takip etmek gibi esrarengiz bir alışkanlıkları vardı . Tas, Orman'dan uzaklaşmaya çalıştığını, ancak kendisini sürekli olarak -hangi yöne giderse gitsin- her zaman ormana doğru yürürken bulduğunu hatırladı.

Bu yeterince ürkütücüydü ama Caramon Orman'a girdiğinde her şey çarpıcı biçimde değişmişti. Ölü ağaçlar büyüyerek vallenağaçlarına dönüşmeye başladı! Orman, ölümle dolu karanlık ve ürkütücü bir ormandan güzel, yeşil ve altın renkli bir yaşam ormanına dönüştü. Kuşlar Vallenağaçlarının dallarında tatlı tatlı şakıyarak onları içeriye davet ediyorlardı.

Machine Translated by Google

Ve şimdi Orman yeniden değişmişti. Tas ona şaşkınlıkla baktı.
Hatırladığı her iki orman da aynıydı ama ikisi de değildi.
Ağaçlar ölü gibi görünüyordu, bükülmüş dalları sert ve çıplaktı.
Ama izlerken, onların oldukça canlıymış gibi hareket ettiklerini gördüğünü sandı! Kolları kavramak gibi uzanmak...

Ürkütücü Wayreth Ormanı'na sırtını dönen Tas, çevresini araştırdı. Geriye kalan her şey tam olarak Solace'ta olduğu gibiydi. Başka hiçbir ağaç ayakta değildi; canlı ya da ölü. Etrafı kararmış, parçalanmış kütüklerden başka bir şeyle çevrili değildi. Zemin aynı sümüksü, gri çamurla kaplıydı. Çünkü görebildiği kadarıyla gerçekte yalnızlık ve ölümden başka bir şey yoktu...

"Caramon," diye bağırdı Tas aniden işaret ederek.

Caramon ona baktı. Kütüklerden birinin yanında toplanmış bir figür yatıyordu.

"Bir kişi!" Tas vahşi bir heyecanla bağırdı. "Burada biri daha var!"

"Tas!" Caramon uyarı niteliğinde seslendi ama daha onu durduramadan kender hızla yaklaşıyordu.

"Hey!" bağırdı. "Maşallah! Uyuyor musun? Uyanmak." Aşağıya uzanıp figürü salladı, ancak dokunuşuyla yuvarlandı, hareketsiz ve sert bir şekilde yattı.

"Ah!" Tas geriye doğru bir adım attı, sonra durdu. "Ah, Caramon," dedi dedi yavaşça. "Bu Bupu!"

Bir zamanlar, uzun zaman önce Raistlin lağım cücesiyle arkadaş olmuştu. Şimdi boş, görmeyen gözlerle yıldızların aydınlattığı gökyüzüne bakıyordu.

Eski, yırtık pırtık giysiler giymişti, küçük bedeni içler acısı derecede zayıftı, pis yüzü harap ve sıskaydı. Boynunda deri bir tanga vardı.
Tanganın ucuna ölü bir kertenkele iliştirilmişti. Bir elinde ölü bir fareyi, diğer elinde ise kurumuş bir tavuk budu tutuyordu. Tas üzüntüyle, ölüm yaklaşırken sahip olduğu tüm büyüyü topladığını düşündü ama bunun bir faydası olmadı.

"Öleli çok olmadı," dedi Caramon. Topallayarak, eski püskü küçük cesedin yanında acı içinde diz çöktü. "Açlıktan ölmüş gibi görünüyor." Elini uzattı ve bakan gözlerini yavaşça kapattı. Sonra başını salladı. “Acaba nasıl bu kadar uzun süre yaşadı? Solace'ta gördüğümüz cesetler en azından aylar önce ölmüş olmalı."

Machine Translated by Google

"Belki de Raistlin onu korumuştur," dedi Tassleho daha düşünmeden.

Caramon kaşlarını çattı. “Ah! Sadece tesadüf, hepsi bu,” dedi sertçe. "Lağım cücelerini bilirsin, Tas. Her şeyle yaşayabilirler.
Tahminimce hayatta kalan son canlılar onlardı. Grubun en zekisi olan Bupu diğerlerinden daha uzun süre hayatta kalmayı başardı.
Ama... sonunda bu tanrının lanetlediği topraklarda bir lağım cücesi bile yok olacak." Omuz silkti. "İşte, kalkmama yardım et."

"Ne... onunla ne yapacağız Caramon?" diye sordu Tas kasvetli bir tavırla. "Onu öylece bırakacak mıyız?"

"Başka ne yapabiliriz?" Caramon huysuz bir şekilde mırıldandı. Lağım cücesinin görüntüsü ve Orman'ın yakınlığı, acı veren, hoş karşılanmayan anıları hatırlatıyordu. “O çamura gömülmek ister miydin?” Titredi ve etrafına baktı. Fırtına bulutları hızla yaklaşıyordu; yere düşen şimşekleri görebiliyor ve gök gürültüsünün uğultusunu duyabiliyordu. "Ayrıca bulutların hareket tarzına bakılırsa fazla zamanımız yok."

Tas ona üzüntüyle bakmaya devam etti.

"Zaten onu rahatsız edecek hayatta hiçbir şey kalmadı Tas," diye çıkıştı sinirli bir şekilde. Sonra kenderin yüzündeki kederli ifadeyi gören Caramon yavaşça kendi pelerini çıkardı ve onu bir deri bir kemik kalmış cesedin üzerine dikkatlice yaydı. "Gitsek iyi olur" dedi.

"Güle güle Bupu," dedi Tas usulca. Ölü fareyi sımsıkı tutan cılız eli okşayarak pelerinin köşesini üzerine çekmeye başladı ve Lunitari'nin kırmızı ışığında kül renginde bir şey gördü.
Tas, nesneyi tanıdığını düşünerek nefesini tuttu. Dikkatlice lağım cücesinin ölümü körükleyen parmaklarını birbirinden ayırdı. Ölü fare yere düştü ve beraberinde bir de zümrüt geldi.

Tas mücevheri aldı. Aklında,... nereye geri dönmüştü?
Oldu? Xak Tsaroth'u mu?

Ejderan birliklerinden saklanan bir kanalizasyon borusunun içindeydiler. Raistlin öksürük krizine tutulmuştu...

Bupu ona endişeyle baktı, sonra küçük elini çantasına soktu, birkaç dakika ortalıkta dolaştı ve ışığa tuttuğu bir nesne buldu. Gözlerini kısarak baktı, sonra içini çekti ve başını salladı.
"İstediğim bu değil" diye mırıldandı.

Machine Translated by Google

Parlak, renkli bir dişbudak ağacını gören Tassleho yavaşça yaklaştı. "Nedir?" Cevabını bilmesine rağmen sordu. Raistlin de kocaman parlayan gözlerle nesneye bakıyordu.

Bupu omuz silkti. Çantayı bir kez daha karıştırırken, "Çok güzel," dedi ilgisizce.

"Bir zümrüt!" Raistlin hırıldadı.

Bupu başını kaldırıp baktı. "Beğendin mi?" Raistlin'e sordu.

"Çok fazla!" Büyücü nefesini tuttu.

"Sen tut." Bupu mücevheri büyücünün eline verdi. Sonra bir zafer çığlığı atarak aradığı şeyi ortaya çıkardı. Yeni harikayı görmek için ona doğru eğilen Tas tiksintiyle geri çekildi. Ölü, çok ölü bir kertenkeleydi. Kertenkelenin kuyruğunun etrafına çiğnenmiş bir deri parçası bağlanmıştı. Bupu onu Raistlin'e doğru tuttu.

"Boynuna takıyorsun" dedi. "Öksürüğü tedavi et."

"Demek Raistlin buradaydı," diye mırıldandı Tas. “Bunu ona o verdi, vermiş olmalı! Ama neden? Bir tılsım... bir hediye mi?..." Başını sallayan kender içini çekti ve ayağa kalktı. "Caramon..." diye başladı, sonra iri adamın ayakta durup Wayreth Ormanı'na baktığını gördü. Caramon'un solgun yüzünü gördü ve ne düşündüğünü, hatırladığını tahmin etti.

Tassleho zümrüdü cebine koydu.

Wayreth Ormanı da çevrelerindeki dünyanın geri kalanı kadar ölü ve ıssız görünüyordu. Ama Caramon'a göre anılarla canlıydı. Gergin bir şekilde garip ağaçlara baktı; ıslak gövdeleri ve çürüyen uzuvları Lunitari'nin ışığında kanla parlıyormuş gibi görünüyordu.

"Buraya ilk geldiğimde korkmuştum," dedi Caramon kendi kendine, eli kılıcının kabzasında. “Raistlin olmasaydı asla içeri girmezdim. İkinci seferde, Leydi Crysania'yı ona yardım bulmak için buraya getirdiğimizde daha da korktum. O zaman o kuşların tatlı şarkılarıyla beni cezbetmeleri dışında hiçbir sebeple içeri girmezdim.” Acı bir şekilde gülümsedi.

“ 'Ormanı rahatlatın. Kolayca mükemmelleştirilen konaklar. Artık büyüyüp çürümediğimiz yer' diye şarkı söylediler. Yardım sözü verdiklerini sanıyordum. Bana tüm cevapları vaat ettiklerini sanıyordum. Ama şimdi şarkının ne anlama geldiğini anlıyorum. Ölüm, tek mükemmel konaktır, büyüyeceğimiz ve artık çürümeyeceğimiz tek meskendir!”

Machine Translated by Google

Ormana bakan Caramon, gece havasının bunaltıcı sıcaklığına rağmen titredi. "Bu sefer her zamankinden daha çok korkuyorum" diye mırıldandı. "Orada bir sorun var." Parlak bir kül rengi gökyüzünü ve yeri günün parlaklığıyla aydınlattı, ardından donuk bir patlama ve yağmurun yanağına sıçraması geldi. "Ama en azından hâlâ ayakta" dedi. "Fırtınadan sağ çıkabilmek için büyüsü güçlü olmalı."
Midesi acıyla kasıldı. Susuzluğunu hatırlatarak kuru, kuru dudaklarını yaladı. "'Ormanı sakinleştir,'" diye mırıldandı.

"Ne dedin?" diye sordu Tas, yanına gelerek.

"Bir ölümün diğeri kadar iyi olduğunu söylemiştim," diye yanıtladı Caramon omuz silkerek.

"Biliyorsun, ben üç kez öldüm," dedi Tas ciddiyetle. “İlki Tarsis'teydi; ejderhalar bir binayı üzerime yıktı. İkincisi Neraka'daydı; orada bir tuzak tarafından zehirlendim ve Raistlin beni kurtardı. Ve sonuncusu tanrıların üzerime kızıl bir dağ düşürdüğü zamandı. Ve sonuçta" -bir an düşündü-"Sanırım bunun adil bir ifade olduğunu söyleyebilirim. Bir ölüm diğerinin hemen hemen aynısıdır . Zehir çok acıttı ama çok çabuk geçti. Öte yandan bina..."

"Hadi" -Caramon yorgun bir şekilde sırıttı-"bunu Flint'e söylemek için sakla." Kılıcını çekti. "Hazır?"

"Hazır," diye yanıtladı Tas cesurca. “ 'Her zaman en iyiyi sona sakla' derdi babam. Ama" -kender duraksadı- "sanırım bunu ölümle değil, akşam yemeğiyle ilgili olarak kastetmişti. Ama belki de aynı anlama sahiptir.”

Kendi küçük bıçağını çeken Tas, Caramon'u takip ederek büyülü Wayreth Ormanı.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 5

Karanlık onları yuttu.

Wayreth Ormanı'nın gecesine ne aydan ne de yıldızlardan gelen ışık nüfuz edebiliyordu. Ölümcül, büyülü yıldırımın parlaklığı bile burada kaybolmuştu. Gök gürültüsünün gürlemesi duyulsa da, kendisinin uzak bir yankısından başka bir şey gibi görünmüyordu.

Caramon da arkalarında yağmurun uğultusunu ve dolunun sesini duyabiliyordu. Orman kuruydu. Yağmurdan sadece dış kenarlarda bulunan ağaçlar etkilendi.

"Eh, bu çok rahatlatıcı!" dedi Tassleho neşeyle. “Şimdi, eğer biraz ışığımız olsaydı. BEN-"

Sesi boğucu bir gurultuyla kesilmişti. Caramon bir gümbürtü ve gıcırdayan bir tahta sesi ve yerde sürüklenen bir şeye benzeyen bir ses duydu.

"Tas?" O çağırdı.

"Caramon!" Tas ağladı. “Bu bir ağaç! Bir ağaç beni yakaladı! Yardım, Caramon! Yardım!"

Machine Translated by Google

"Bu bir şaka mı, Tas?" diye sordu Caramon sertçe. “Çünkü komik değil—”

"HAYIR!" Tas çığlık attı. “Beni ele geçirdi ve beni bir yere sürüklüyor!”

"Ne nerede?" Caramon bağırdı. "Bu lanet yerde göremiyorum karanlık? Tas?”

"Burada! Burada!" Tas çılgınca çığlık attı. “Ayağımı yakaladı ve beni ikiye ayırmaya çalışıyor!”

"Bağırmaya devam et Tas!" diye bağırdı Caramon, hışırtılı karanlığın içinde tökezleyerek. "Sanırım yaklaştım..."

Devasa bir ağaç dalı Caramon'un göğsüne vurdu, onu yere düşürdü ve nefesini vücudundan kesti. Sağ tarafında bir gıcırtı duyduğunda havayı çekmeye çalışırken orada yattı. Kılıcıyla körü körüne saldırırken yuvarlanarak uzaklaştı. Yattığı yere ağır bir şey çarptı. Sendeleyerek ayağa kalktı ama başka bir uzuv sırtının küçük kısmına çarptı ve yüzünü Orman'ın çorak zeminine savurdu.

Sırtına aldığı darbe böbreklerine çarptı ve acıdan nefesinin kesilmesine neden oldu. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ama dizi acı bir şekilde zonkluyor, başı dönüyordu. Artık Tas'ı duyamıyordu. Üzerine yaklaşan ağaçların gıcırtı ve hışırtılarından başka hiçbir şey duyamıyordu. Bir şey koluna sürtündü. Caramon yavaş yavaş uzanıp uzanabileceği yerden sürünerek çıktı ama bir şeyin ayağını yakaladığını hissetti. Çaresizce kılıcıyla ona saldırdı. Uçan talaşlar bacağını soktu ama görünen o ki saldırgana zarar vermedi.

Yüzyılların gücü ağacın devasa dallarındaydı. Büyü ona düşünce ve amaç kazandırdı. Caramon koruduğu, davetsizlere yasak olan topraklara izinsiz girmişti. Bu onu öldürecekti, biliyordu.

Başka bir ağaç dalı Caramon'un kalın uyluğunu yakaladı. Dallar kollarını kavradı, sağlam bir tutuş arıyordu. Birkaç saniye içinde paramparça olacaktı... Tas'ın acı içinde bağırdığını duydu...

Caramon sesini yükselterek çaresizce bağırdı: "Ben Caramon Majere'yim, Raistlin Majere'nin kardeşi! Par-Salian'la ya da Kule'nin Efendisi her kim olursa olsun şimdi konuşmalıyım!"

Machine Translated by Google

Bir anlık sessizlik, bir anlık tereddüt oldu. Caramon ağaçların iradesinin titrediğini, dalların az da olsa kavramalarını gevşettiğini hissetti.

“Par-Salian, orada mısın? Par-Salian, beni tanırsın! ben onunum ikiz. Senin tek umudun benim!”

"Caramon?" titrek bir ses geldi.

"Sus, Tas!" Caramon tısladı.

Sessizlik karanlık kadar yoğundu. Ve sonra yavaş yavaş dalların onu serbest bıraktığını hissetti. Gıcırtı ve hışırtı seslerini yeniden duydu ama bu sefer yavaş yavaş ondan uzaklaşıyorlardı.

Rahatlamayla nefesi kesilen, korkudan, acıdan ve içinde büyüyen hastalıktan zayıf düşen Caramon, başını koluna yaslayarak nefes almaya çalıştı.

“Tas, iyi misin?” seslenmeyi başardı.

"Evet, Caramon," diye geldi kenderin sesi yanından. Elini uzatan Caramon kenderi yakalayıp yakınına çekti.

Karanlıkta hareket sesleri duymasına ve ağaçların çekildiğini bilmesine rağmen, aynı zamanda ağaçların onun her hareketini izlediğini, her kelimeyi dinlediğini de hissediyordu. Yavaş ve dikkatli bir şekilde kılıcını kınına koydu.

"Par-Salian'a kim olduğunu söylemeyi düşündüğün için gerçekten minnettarım Caramon," dedi Tas nefes nefese. Flint'e bir ağaç tarafından nasıl öldürüldüğümü açıklamaya çalıştığımı hayal ediyordum. Ölümden sonraki hayatta gülmene izin verilip verilmediğinden emin değilim ama bahse girerim ki kükremiştir...”

"Şşşt," dedi Caramon zayıf bir sesle.

Tas durakladı, sonra fısıldadı, "İyi misin?"

"Evet, bırak nefesimi toparlayayım. Koltuk değneğimi kaybettim."

“Burada. Üstüne düştüm." Tas sürünerek uzaklaştı ve birkaç dakika sonra yastıklı ağaç dalını sürükleyerek geri döndü. "Burada." Caramon'un sendeleyerek ayağa kalkmasına yardım etti.

"Caramon," diye sordu bir süre sonra, "Kule'ye ulaşmamızın ne kadar süreceğini düşünüyorsun? Ben... çok susadım ve bir süre önce hastalandığımdan beri içim biraz daha iyi olsa da bazen midemde tuhaf bir kıpırdanma hissi oluyor."

Machine Translated by Google

"Bilmiyorum Tas," diye içini çekti Caramon. "Bu karanlıkta hiçbir şey göremiyorum. Nereye gittiğimizi, doğru yolun ne olduğunu ya da bir şeye çarpmadan yürümeyi nasıl başaracağımızı bilmiyorum—"

Sanki bir fırtına rüzgarı ağaçların dallarını savuruyormuş gibi hışırtı sesleri aniden yeniden başladı. Ağaçların bir kez daha etraflarına yaklaşmaya başladığını duyunca Caramon gerildi ve Tas bile korkudan dondu. Ağaçlar giderek yaklaşırken Tas ve Caramon karanlıkta çaresiz kaldılar. Dallar derilerine dokunuyor, ölü yapraklar saçlarını fırçalıyor, kulaklarına tuhaf sözler fısıldıyordu. Caramon'un titreyen eli kılıcının kabzasını kapattı, ancak bunun pek bir işe yaramayacağını biliyordu. Ama sonra ağaçlar etraflarına sıkıştırıldığında hareket ve fısıltı kesildi. Ağaçlar bir kez daha sustu.

Caramon elini uzatarak sağındaki ve solundaki sağlam ağaç gövdelerine dokundu. Arkasında toplandıklarını hissedebiliyordu. Aklına bir fikir geldi. Kolunu karanlığa doğru uzattı ve ilerisini yokladı. Her şey açıktı.

"Bana yakın dur Tas," diye emretti ve hayatında ilk kez kender tartışmadı. Birlikte ağaçların açtığı açıklığa doğru yürüdüler.

Başlangıçta bir köke ya da düşmüş bir dala takılmaktan, çalılıklara takılmaktan ya da bir deliğe düşmekten korkarak dikkatli hareket ediyorlardı. Ancak yavaş yavaş orman zemininin pürüzsüz ve kuru olduğunu, tüm engellerden arındırılmış, çalılıklardan arınmış olduğunu fark etmeye başladılar. Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Mutlak karanlıkta yürüyorlardı, sadece önlerinde ayrılan ve arkalarında kapanan ağaçlar nedeniyle geri dönüşü olmayan bir yola bağlıydılar. Belirlenen yoldan herhangi bir sapma onları gövdelerden, birbirine dolanmış dallardan ve ölü, fısıldayan yapraklardan oluşan bir duvara sürükledi.

Sıcaklık bunaltıcıydı. Rüzgar esmedi, yağmur yağmadı. Korkularının içinde kaybolan susuzlukları, onları rahatsız etmeye geri döndü. Yüzündeki teri silen Caramon garip, yoğun sıcağa hayret etti, çünkü burası Orman'ın dışına göre çok daha fazlaydı. Sanki ısı Ormanın kendisi tarafından üretiliyormuş gibi görünüyordu. Orman, buraya son iki gelişinde fark ettiğinden daha canlıydı. Oldu

Machine Translated by Google

kesinlikle dışarıdaki dünyadan daha canlı. Ağaçların hışırtısı arasında hayvanların hareketlerini ya da kuşların kanat çırpışlarını duyabiliyor ya da duyduğunu sanıyordu ve bazen karanlıkta parıldayan gözleri görüyordu. Ama bir kez daha canlıların arasında olmak Caramon'a hiçbir rahatlık duygusu getirmedi. Onların nefretini ve öfkesini hissetti ve bunu hissederken bile bunun kendisine yönelik olmadığını fark etti. Kendisine yönelikti.

Ve sonra, bu ürkütücü yere en son girdiğinde duyduğu gibi, kuşların şarkılarını yeniden duydu. Yüce, tatlı ve saf, ölümün, karanlığın ve yenilginin üzerinde yükselen bir tarlakuşunun şarkısı yükseldi.
Caramon dinlemek için durdu, şarkının güzelliği karşısında gözlerinden yaşlar aktı, yüreğindeki acının hafiflediğini hissetti.

Doğu semalarındaki ışık
durgun ve daima sabahtır,
Yenilenen havayı inanca
ve hasrete dönüştürür.

Ve tarlakuşları melekler gibi yükselir,
Melekler gibi yükselirler Tarla
kuşları, mücevherler kadar parlak güneşli
çimenlerden Kucaklayan rüzgara doğru.

Ama tarlakuşunun şarkısı tatlılığıyla kalbini delerken, sert bir kıkırdama onu korkuttu. Etrafında siyah kanatlar uçuşuyordu ve ruhu gölgelerle doluydu.

Doğudaki sade ışık
Karanlıktan çıkıyor Günün
makinesini, Tarla
kuşunun azalan şarkısını.

Ama kuzgunlar geceyi Ve
karanlığı batıya sürer,
Gömülü bir yuvada büyük
kalplerinin kanat atışlarını.

Machine Translated by Google

"Bu ne anlama geliyor, Caramon?" Tas, her zaman öfkeli ağaçların rehberliğinde Orman'da el yordamıyla ilerlemeye devam ederken huşu içinde sordu.

Sorusunun cevabı Caramon'dan değil, baykuşun kadim bilgeliğiyle yumuşak, derin, hüzünlü başka seslerden geldi.

> Gece boyunca mevsimler karanlığa doğru ilerler,
> Yıllar değişen ışıklara teslim olur, Alacakaranlıkta
> veya şafakta nefesi boşalır Soyut günler ve geceler
> arasında.
> Çünkü tarlalarda her zaman ceset ışığı vardır
> Ve mezbahanın üzerinde korposanlar, Ve öğle
> vakti gölgeli Vallen ormanları En üstteki dallarda
> parlaktır.

"Bu, büyünün kontrolden çıktığı anlamına geliyor," dedi Caramon usulca. "Bu Ormanı kontrol altında tutacak her şey zar zor dayanıyor." Titredi. "Kule'ye vardığımızda ne bulacağımızı merak ediyorum."

"Eğer Kule'ye ulaşırsak," diye mırıldandı Tas. "Bunu nasıl biliyoruz? bu berbat, yaşlı ağaçlar bizi yüksek bir uçurumun kenarına götürmüyor mu?"

Caramon korkunç sıcakta nefes almaya çalışarak durdu. Kaba koltuk değneği acı verici bir şekilde koltuk altına battı. Ağırlığından dolayı dizi sertleşmeye başlamıştı. Bacağı iltihaplanmış ve şişmişti ve daha fazla dayanamayacağını biliyordu. O da hastaydı, sistemini zehirden arındırıyordu ve şimdi kendini biraz daha iyi hissediyordu.

Ama susuzluk bir işkenceydi. Ve Tas'ın da hatırlattığı gibi bu ağaçların onları nereye götürdüğüne dair hiçbir fikri yoktu.

Sesini yükselten, boğazı kuruyan Caramon sertçe bağırdı: "Par-Salian! Cevap ver yoksa daha ileri gitmem! Bana cevap ver!"

Ağaçlar bir gürültüyle patladı, dallar şiddetli bir rüzgardaymış gibi sallanıp kıpırdandı, ancak hiçbir esinti Caramon'un ateşli cildini soğutmadı.

Kuşların sesleri korkunç bir kakofoni halinde yükseliyor, birbirine karışıyor, üst üste biniyor, şarkılarını korkunç, sevimsiz melodilere dönüştürüyor, bu da zihinleri korku ve önseziyle dolduruyordu.

Tas bile buna biraz şaşırmıştı, Caramon'a doğru yaklaşıyordu (kocaman adamın teselliye ihtiyacı olabilir diye), ama Caramon kararlı bir şekilde durdu.

Machine Translated by Google

Etrafındaki kargaşayı görmezden gelerek sonsuz geceye bakıyordu.

"Par-Salian!" bir kez daha aradı.

Sonra cevabını duydu; ince, tiz bir çığlık.

Korkunç ses karşısında Caramon'un tüyleri diken diken oldu. Çığlık karanlığı ve sıcağı delip geçti. Kuşların garip cıvıltılarını bastırıyor ve ağaçların birbirine çarpmasını bastırıyordu. Caramon'a sanki ölmekte olan dünyanın tüm dehşeti ve kederi emilmiş ve sonunda o korku dolu çığlıkta serbest bırakılmış gibi geldi.

"Tanrıların adı!" Tas huşu içinde nefes aldı ve Caramon'un elini yakaladı (kocaman adamın korkması ihtimaline karşı).

"Ne oluyor?"

Caramon cevap vermedi. Ormandaki öfkenin daha da yoğunlaştığını, şimdi karşı konulmaz bir korku ve üzüntüyle karıştığını hissedebiliyordu. Ağaçlar sanki onları ileri itiyor, kalabalıklaştırıyor, ilerlemeye teşvik ediyor gibiydi. Çığlık, adamın nefesi bitene kadar devam etti, sonra ciğerlerine hava çeken bir adam kadar kesildi, sonra yeniden başladı. Caramon vücudundaki terin soğuğunu hissetti.

Yürümeye devam etti, Tas da yanındaydı. Yavaş ilerleme kaydettiler, ilerleme kaydedip kaydetmediklerine dair hiçbir fikirleri olmadığı, varış noktalarını göremedikleri ve hatta doğru yöne gidip gitmediklerini bile bilmedikleri gerçeği daha da kötüleşti. Kule'ye giden tek rehberleri o tiz, insanlık dışı çığlıktı.

Sürekli tökezlediler ve Tas elinden geldiğince yardım etse de Caramon için her adım ıstıraptı. Yaralarının acısı onu ele geçirdi ve çok geçmeden tüm zaman kavramını yitirdi. Neden geldiklerini hatta nereye gittiklerini bile unutmuştu. Caramon'un tek düşüncesi, zihnin ve ruhun karanlığı haline gelen karanlığın içinden adım adım ilerlemekti.

Yürümeye devam
etti - ve yürüdü
- ve yürüdü -
bir adım, bir adım, bir adım...

Ve her zaman, o korkunç, ölümsüz kulaklarında tiz bir sesle çınlıyordu.

bağırmak ...

Machine Translated by Google

"Caramon!"

Ses onun yorgun, acıdan uyuşmuş beynine nüfuz etti. Çığlığın ötesinde bunu bir süredir duyduğu hissine kapılmıştı ama - eğer öyleyse - onu saran karanlık sisi delmemişti.

"Ne?" diye mırıldandı ve şimdi ellerin onu yakaladığını, sarstığını fark etti. Başını kaldırıp etrafına baktı.
"Ne?" tekrar sordu, gerçeği yeniden kavramaya çabalayarak.
"Tas?"

"Bak, Caramon!" Kenderin sesi bir sisin içinden geldi ve beynindeki sisi dağıtmak için umutsuzca başını salladı.

Ve görebildiğini fark etti. Hafifti; ay ışığı! Gözlerini kırpıştırarak etrafına baktı. "Orman?"

"Arkamızda," diye fısıldadı Tas, sanki bundan bahsetmek onu aniden geri getirebilirmiş gibi. "En azından bizi bir yere getirdi. Nerede olduğundan emin değilim. Etrafa bak. Bunu hatırlıyor musun?"

Caramon baktı. Ormanın gölgesi kaybolmuştu. O ve Tas bir açıklıkta duruyorlardı. Hızla ve korkuyla etrafına baktı.

Ayaklarının dibinde karanlık bir uçurum uzanıyordu.

Arkalarında Orman bekliyordu. Caramon'un onu görmek için dönmesine gerek yoktu, orada olduğunu biliyordu, tıpkı oraya bir daha asla girip canlı çıkamayacaklarını bildiği gibi. Onları bu noktaya kadar getirmişti, burada bırakacaktı. Peki burası neresiydi? Ağaçlar arkalarındaydı ama önlerinde hiçbir şey yoktu; yalnızca uçsuz bucaksız, karanlık bir boşluk. Tas'ın söylediği gibi bir uçurumun en ucunda duruyor olabilirlerdi

Fırtına bulutları ufku karartıyordu ama şimdilik hiçbiri yakın görünmüyordu. Yukarıda gökyüzündeki ayları ve yıldızları görebiliyordu. Lunitari alev kırmızısı bir renkte yanıyordu, Solinari'nin gümüş ışığı Caramon'un daha önce hiç görmediği parlak bir parlaklıkla parlıyordu. Ve şimdi, belki de karanlık ve ışık arasındaki keskin karşıtlık nedeniyle Nuitari'yi görebiliyordu; kara ayı, yalnızca kardeşinin gözleriyle görülebilen ayı. Ayların çevresinde yıldızlar şiddetle parlıyordu; hiçbiri tuhaf kum saati takımyıldızından daha parlak değildi.

Duyabildiği tek ses, öfkeli mırıltılardı.
Arkasında orman ve önünde o tiz, korkunç çığlık.

Machine Translated by Google

Caramon yorgun bir şekilde, başka seçenekleri olmadığını düşündü. Geri donüşü yoktu. Orman buna izin vermezdi. Zaten ölüm, yüreğindeki bu acının, bu susuzluğun, bu acı sızının sona ermesinden başka neydi ki?

"Burada kal Tas," diye başladı, karanlığa doğru adım atmaya hazırlanırken kenderin küçük elini kurtarmaya çalışıyordu. "Biraz daha ilerleyip etrafı gözlemleyeceğim..."

"Oh hayır!" Tas ağladı. "Ben olmadan hiçbir yere gidemezsin!" Kenderin eli onu daha da sıkı bir şekilde kavradı. "Neden, cüce savaşlarında tek başına başına belaya girdiğin onca belaya bir bak!" diye ekledi, boğazındaki sinir bozucu boğulma hissinden kurtulmaya çalışarak.

"Ve oraya vardığımda, senin hayatını kurtarmak zorunda kaldım." Tas, ayaklarının dibinde uzanan karanlığa baktı, sonra kararlı bir şekilde dişlerini gıcırdattı ve bakışlarını iri adamınkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Ben...sanırım sensiz öbür dünyada çok yalnız olurdum ve üstelik sadece Flint'i duyabiliyorum-"Peki seni kapı kolu, bu sefer ne yaptın ve gittin? O büyük iri domuz yağı parçasını kaybetmeyi başardın, değil mi? Öyle görünüyor. Şimdi sanırım bu ağacın altındaki güzel, yumuşak koltuğumu bırakıp kaslı aptalı aramaya çıkmam gerekecek. Yağmurdan ne zaman çıkacağımı asla bilemedim
—"

"Pekâlâ, Tas," diye sözünü kesen Caramon bir gülümsemeyle, aniden huysuz yaşlı cüceyi hayalinde canlandırdı. "Flint'i rahatsız etmek asla işe yaramaz. Sonunu asla duyamayacaktım."

"Ayrıca," diye devam etti Tas, kendini daha da neşeli hissederek, "neden bizi bu kadar yolu bir çukura atmak için getirdiler?"

"Neden gerçekten?" dedi Caramon, düşünerek. Koltuk değneğine tutunarak kendini daha güvende hissederek karanlığa doğru bir adım attı, Tas da onu takip ediyordu.

"Tabii," diye ekledi kender bir yudumla, "Par-Salian bana hâlâ kızgın değilse..."

Machine Translated by Google

BÖLÜM 6

Yüksek Büyücülük Kulesi önlerinde belirdi; karanlık bir şey, ay ve yıldızların ışığının önünde silüetlenmiş, sanki gecenin kendisinden yaratılmış gibi görünüyordu. Yüzyıllar boyunca bir büyü kalesi olarak ayakta kalmıştı; yıllar boyunca toplanan Sanat kitaplarının ve eserlerinin deposuydu.

Büyücüler, Kral Rahip tarafından Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'nden sürüldüklerinde buraya gelmişlerdi; buraya saldıran çetelerden kurtarılan en değerli nesneleri yanlarında getirmişlerdi. Wayreth Ormanı tarafından korunan burada huzur içinde yaşadılar.

Genç sihir kullanıcıları çırakları burada Sınav'a girdiler; başarısız olanlar için ölüm anlamına gelen meşakkatli Sınav.

Raistlin buraya gelmiş ve ruhunu Fistandantilus'a kaptırmıştı. Burada Caramon, Raistlin'in ikiz kardeşinin illüzyonunu öldürmesini izlemek zorunda kalmıştı.

Buraya Caramon ve Tas, Leydi Crysania'nın komadaki cesedini taşıyan lağım cücesi Bupu'yla birlikte dönmüşlerdi. İşte onlar vardı

Machine Translated by Google

Üç Cüppenin (Siyah, Kırmızı ve Beyaz) Toplantısına katıldı.
Burada Raistlin'in amacını öğrenmişlerdi: Karanlığın Kraliçesine meydan okumak.
Burada onun çırağı ve Meclis casusu Dalamar'la tanışmışlardı. Burada büyük baş büyücü Par-Salian, Caramon ve Leydi Crysania'ya bir zaman yolculuğu büyüsü yapmış ve dağ düşmeden onları Istar'a geri göndermişti.

Burada Tassleho, Caramon'un yanına atlayarak yanlışlıkla büyüyü bozmuştu. Böylece kenderin varlığı -tüm büyü kanunları tarafından yasaklanmıştır- zamanın değişmesine olanak tanıyordu.
Şimdi Caramon ile Tas dönmüşlerdi; ne bulmak için?

Caramon Kule'ye baktı, kalbi önsezi ve korkuyla ağırlaşmıştı. Cesareti onu başarısızlığa uğrattı. Kulaklarında yankılanan o acınası, inatçı çığlığın sesiyle içeri giremiyordu. Geri dönmek daha iyi, Ormanda hızlı ölümle yüzleşmek daha iyi. Üstelik kapıları da unutmuştu. Gümüşten ve altından yapılmışlardı, hala duruyorlardı ve Kule'ye giden yolu kararlı bir şekilde kapatıyorlardı. Örümcek ağı kadar ince görünüyorlardı, yıldızların aydınlattığı gökyüzüne çizilen siyah çizgilere benziyorlardı. Bir kenderin elinin bir dokunuşu onları açabilirdi. Yine de üzerlerine büyülü büyüler yapılmıştı; o kadar güçlü büyüler vardı ki, bir canavar ordusu o kırılgan görünen kapılara kendini fırlatabilirdi.

etki.

Hâlâ çığlıklar atıyor, şimdi daha yüksek ve daha yakın. Aslında o kadar yakından gelmiş olabilir ki... Caramon
ileri doğru bir adım daha attı, kaşlarını çattı.
Bunu yaptığı sırada kapı açıkça ortaya çıktı.
Ve çığlığın kaynağını ortaya çıkardı...
Kapılar ne kapatılmıştı, ne de kilitlenmişti. Kapılardan biri sanki hâlâ büyülenmiş gibi hızla duruyordu. Ama diğeri kırılmıştı ve şimdi bir menteşe tarafından ileri geri, sıcak ve dinmeyen rüzgarda ileri geri sallanıyordu. Ve rüzgarda yavaşça ileri geri estiğinde tiz, tiz bir çığlık attı.

"Kilitli değil" dedi Tas hayal kırıklığıyla. Küçük eli çoktan kilit açma aletlerine uzanmıştı.
"Hayır," dedi Caramon, gıcırdayan menteşeye bakarak. "Ve işte duyduğumuz ses; paslı metalin sesi." Rahatlaması gerektiğini düşünüyordu ama bu sadece gizemi daha da derinleştirdi. "Eğer

Machine Translated by Google

Par-Salian ya da oradaki biri değildi” - gözleri önlerinde duran siyah ve görünüşe göre boş olan Kule'ye gitti - “bizi Orman'dan kim geçirdi, o zaman kimdi?”

"Belki hiç kimse," dedi Tas umutla. "Eğer burada kimse yoksa Caramon, gidebilir miyiz?”

"Birisi olmalı," diye mırıldandı Caramon. “Yapılan bir şey o ağaçlar geçmemize izin veriyor.”

Tas içini çekti, başı öne eğikti. Caramon onu ay ışığında görebiliyordu; küçük yüzü solgun ve kirle kaplıydı. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı, alt dudağı titriyordu ve küçük burnunun bir yanından bir gözyaşı süzülüyordu.

Caramon onun omzuna hafifçe vurdu. "Biraz daha" dedi dedi nazikçe. "Biraz daha dayan lütfen, Tas?"

Hızla başını kaldırıp ağzına damlayan o hain gözyaşını ve ortağını yutan Tas neşeyle sırıttı. "Elbette Caramon," dedi. Boğazının ağrıyor ve susuzluktan kavrulmuş olması bile onu şunu eklemekten alıkoyamıyordu: "Beni bilirsin; maceraya her zaman hazırım. Orada bir sürü büyülü, harika şey olması lazım, sence de öyle değil mi?” diye ekledi sessiz Kule'ye bakarak. "Kimsenin gözden kaçırmayacağı şeyler. Elbette sihirli yüzükler değil. Sihirli yüzüklerle işim bitti. İlki beni gerçekten kötü bir iblisle tanıştığım bir büyücünün şatosuna götürüyor, sonra diğeri beni bir fareye dönüştürüyor. BEN-"

Tas'ın gevezelik etmesine izin veren ve kenderin kendini normale dönmüş hissetmesine sevinen Caramon topallayarak ileri doğru ilerledi ve elini sallanan kapıyı bir kenara itmek için üzerine koydu. Onu hayrete düşüren bir şekilde kırıldı; zayıflamış menteşe sonunda çökmüştü. Kapı, hem Tas'ı hem de Caramon'u korkutan bir çınlamayla altındaki gri kaldırım taşına çarptı. Yankılar Kule'nin siyah, cilalı duvarlarına sıçradı, sıcak gecede yankılandı ve sessizliği parçaladı.

"Eh, artık burada olduğumuzu biliyorlar" dedi Tas.

Caramon'un eli bir kez daha kılıcının kabzasını kapattı ama çekmedi. Yankılar azaldı. Sessizlik çöktü. Hiçbir şey olmadı.

Kimse gelmedi. Hiçbir ses konuşmuyordu.

Machine Translated by Google

Tas Caramon'un topallayarak ilerlemesine yardım etmek için döndü. Kırık kapının üzerinden geçerken, "En azından artık o berbat sesi duymak zorunda kalmayacağız" dedi. “Şimdi bunu söylemekte bir sakınca görmüyorum ama o çığlık sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Ne demek istediğimi anlıyorsan, kulağa kesinlikle çok tuhaf geliyordu. Tıpkı... tıpkı..." gibi geliyordu.

"Böyle," diye fısıldadı Caramon.

Çığlık havayı yardı, ay ışığının aydınlattığı karanlığı parçaladı ama bu sefer farklıydı. Bu çığlığın içinde kelimeler vardı; tanımlanmasa bile duyulabilecek kelimeler.

Ne göreceğini bilmesine rağmen istemsizce başını çeviren Caramon, kapıya baktı. Taşların üzerinde ölü ve cansız yatıyordu.

"Caramon," dedi Tas yutkunarak, "o - oradan geliyor - Kule..."

"Bitir!" diye bağırdı Par-Salian. “Bu eziyete son verin! Beni zorlama
daha fazla dayanmak için!”

Beni ne kadar dayanmaya zorladın ey Beyaz Cüppeli Ulu? Par-Salian'ın aklına yumuşak, alaycı bir ses geldi. Büyücü ıstırap içinde kıvrandı ama ses ısrarla, amansızca, ruhuna bir bela gibi acı çektirmeye devam etti. Beni buraya getirdin ve ona teslim ettin: Fistandantilus! Oturup onun benden yaşam gücünü çekip çıkarmasını, bu dünyada yaşayabilmek için onu tüketmesini izledin.

Par-Salian, "Pazarlığı yapan sendin," diye bağırdı, kadim sesi Kule'nin boş koridorlarında yankılanıyordu. "Onu reddedebilirdin..."

Ve ne? Onurlu bir şekilde mi öldü? Ses güldü. Bu nasıl bir seçim? Yaşamak istedim! Sanatımda büyümek için! Ve yaşadım. Ve sen, acı içinde bana bu kum saati gözlerini verdin; etrafımdaki ölüm ve çürümeden başka hiçbir şeyi görmeyen bu gözleri. Şimdi bak Par-Salian!
Etrafınızda ne görüyorsunuz? Ölümden başka bir şey yok... Ölüm ve çürüme... Yani ödeştik.

Par-Salian inledi. Ses acımasızca, acımasızca devam etti.

Hatta evet. Ve şimdi seni toz haline getireceğim. Çünkü işkence dolu son anlarında Par-Salian, benim zaferime tanık olacaksın. Zaten benim

Machine Translated by Google

takımyıldızı gökyüzünde parlıyor. Kraliçe küçülüyor. Yakında solacak ve sonsuza dek yok olacak. Nihai düşmanım Paladine şimdi beni bekliyor. Yaklaştığını görüyorum. Ama o bir meydan okuma değil; yaşlı bir adam, iki büklüm, yüzü kederli ve sonunu kanıtlayacak üzüntüyle dolu. Çünkü o zayıf, zayıf ve iyileşemeyecek kadar incinmiş, tıpkı Abyss'in değişen düzlemlerinde ölen zavallı din adamı Crysania gibi. Onu yok etmemi izleyeceksin Par-Salian ve bu savaş sona erdiğinde, Platin Ejderha takımyıldızı gökten düştüğünde, Solinari'nin ışığı söndüğünde, Kara Ay'ın gücünü görüp kabul ettiğinde ve bunun bedelini ödediğinde. yeni ve tek tanrıya -bana- hürmet et, sonra serbest bırakılacaksın Par-Salian, ölümle nasıl teselli bulabilirsi

Palanthas'lı Astinus, sözcükleri Par Salian'ın çığlığını kaydettiği gibi kaydetti; canlı, siyah, kalın harfleri yavaş, telaşsız bir üslupla yazdı. Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki büyük Geçit'in önünde oturdu, Geçit'in gölgeli derinliklerine baktı ve bu derinliklerin içinde etrafındaki karanlıktan bile daha kara bir figür gördü.

Görünen tek şey, gözbebekleri kum saati şeklinde olan, ona ve yanında kapana kısılmış beyaz cübbeli büyücüye bakan iki altın rengi gözdü.

Çünkü Par-Salian kendi Kulesi'nde tutsaktı. Belden yukarısı yaşayan bir adamdı; omuzlarına kadar uzanan beyaz saçları, ince ve zayıf vücudunu kaplayan beyaz cüppesi, kara gözleri Geçit'e dikilmişti. Gördüğü manzaralar korkunçtu ve uzun zaman önce neredeyse akıl sağlığını yok etmişti. Ama bakışlarını geri çekemedi.

Par-Salian belden yukarısı yaşayan bir adamdı.

Belden aşağısı mermer bir sütundu. Raistlin tarafından lanetlenen Par-Salian, Kulesinin en üst odasında durmak ve acı bir ıstırap içinde dünyanın sonunu izlemek zorunda kaldı.

Yanında Astinus oturuyordu; Dünya Tarihçisi, Tarihçi, Krynn'in kısa, parlak tarihinin bu son bölümünü yazıyordu. Astinus'un yaşadığı ve Büyük Kütüphane'nin bulunduğu Güzel Palanthas artık bir kül yığınından ve yanmış cesetlerden başka bir şey değildi. Astinus buraya, Krynn'in üzerinde duran son yere, dünyanın son, korkunç saatlerine tanık olmak ve kaydetmek için gelmişti. Her şey bittiğinde kapalı kitabı alıp Tarafsızlık Tanrısı Gilean'ın sunağının üzerine koyardı. Ve bu son olacaktı.

Machine Translated by Google

Portal'daki siyah cüppeli figürün bakışlarını kendisine çevirdiğini hisseden Astinus, cümlesinin sonuna geldiğinde, figürün altın rengindeki gözleriyle karşılaşmak için gözlerini kaldırdı.

İlk nasılsan, Astinus, dedi figür, sonuncu da olacaksın. Nihai zaferimi kaydettiğinizde defter kapanacak. Tartışmasız hükmedeceğim.

“Doğru, rakipsiz hükmedeceksin. Ölü bir dünyaya hükmedeceksin. Sihrinizin yok ettiği bir dünya. Tek başına yöneteceksin. Ve biçimsiz, sonsuz boşlukta yalnız kalacaksın ," diye soğukkanlılıkla yanıtladı Astinus, konuşurken bile yazıyordu. Yanındaki Par-Salian inledi ve beyaz saçlarını yoldu.

Her şeyi gören Astinus, görüyormuş gibi görünmeden, siyah cübbeli figürün ellerinin kenetlenmesini izledi. Bu bir yalan, eski dostum! Yaratacağım! Yeni dünyalar benim olacak. Yeni halklar yaratacağım; bana tapınacak yeni ırklar!

"Kötülük yaratamaz," diye belirtti Astinus, "sadece yok edebilir. Kendi kendine dönüyor, kendini kemiriyor. Zaten onun seni yiyip bitirdiğini hissediyorsun. Şimdiden ruhunuzun buruştuğunu hissedebiliyorsunuz. Paladine'in yüzüne bak Raistlin. Dergoth Ovaları'nda cücenin kılıç yarasından ölmek üzereyken ve Leydi Crysania'nın şifalı ellerini üzerinize koyduğunda, ona bir kez baktığınız gibi bakın. Tanrının acısını ve üzüntüsünü o zaman da şimdiki gibi gördün, Raistlin. Ve o zaman, şimdi bildiğin ama kabul etmeyi reddettiğin gibi, Paladine'in kendisi için değil, senin için üzüldüğünü biliyordun.

“Rüyasız uykumuza geri dönmek bizim için kolay olacak. Senin için uyku olmayacak Raistlin. Yalnızca sonsuz bir uyanış, asla gelmeyecek sesleri sonsuz bir şekilde dinlemek, ne ışığı ne de karanlığı barındıran bir boşluğa sonsuz bakışlar, kimsenin duymayacağı, kimsenin cevap vermeyeceği sonsuz çığlıklar, sonu gelmez entrikalar ve entrikalar gibi sonuç vermeyecek. kendi üzerine dönüp duruyorsun. Sonunda, çılgınlık ve çaresizlik içinde, varoluşunun kuyruğunu yakalayacak ve aç bir yılan gibi, ruhuna yiyecek bulmak için kendini bütünüyle yutacaksın.

“Ama boşluktan başka bir şey bulamayacaksın. Ve sen bu boşluğun içinde sonsuza kadar var olmaya devam edeceksin; sonsuz açlığını beslemek için etrafındaki her şeyi emen küçücük bir hiçlik noktası...”

Machine Translated by Google

Portal parladı. Astinus yazılarından hızla başını kaldırdı ve o altın gözlerin ardındaki iradenin titrediğini hissetti. Aynaya benzeyen yüzeyin ötesine bakıp derinliklerine bakarken, bir kalp atışı kadar bir süre boyunca, tarif ettiği eziyet ve işkenceyi gördü. Korkmuş, yalnız, kendi tuzağına düşmüş, kaçış arayan bir ruh gördü. Varlığında ilk kez şefkat Astinus'a dokundu. Eliyle kitabındaki yerini işaretledi, koltuğundan yarı doğruldu, diğer eli Geçit'e uzandı...

Sonra kahkahalar... ürkütücü, alaycı, acı kahkahalar...
ona, ama gülene.

Portal'daki siyah cüppeli figür gitmişti.

Astinus içini çekerek yerine oturdu ve neredeyse aynı anda Geçit'in içinde büyülü bir şimşek çaktı. Bu soruya çınlayan beyaz bir ışıkla yanıt verildi; Paladine ile Karanlığın Kraliçesi'ni yenip onun yerini alan genç adamın son karşılaşması.

Dışarıdaki ışıklar da kör edici bir parlaklıkla izleyen iki adamın gözlerini bıçaklıyordu. Gök gürledi, Kulenin taşları titredi, Kulenin temelleri sarsıldı. Rüzgâr uğulduyor, çığlığı Par-Salian'ın inlemelerini bastırıyordu.

Bitkin, bitkin yüzünü kaldıran yaşlı büyücü, dehşet ifadesiyle pencerelerden dışarı bakmak için başını çevirdi. "Bu son," diye mırıldandı, boğumlu, harap elleri zayıfça havayı çekiştiriyordu. "Her şeyin sonu."

"Evet," dedi Astinus, Kule'nin ani sallantısı onun bir hata yapmasına neden olunca sinirle kaşlarını çattı. Kitabını daha sıkı tuttu, gözleri Geçit'teydi, yazıyor ve son savaşı olduğu gibi kaydediyordu.

Birkaç dakika içinde her şey bitti. Beyaz ışık bir an için çok güzel bir şekilde parıldadı. Sonra öldü.

Portal'ın içinde her şey karanlıktı.

Par-Salian ağladı. Gözyaşları taş zemine düştü ve onların dokunuşuyla Kule canlı bir varlık gibi sarsıldı, sanki kendisi de sonunu önceden görmüş ve dehşet içinde titriyordu.

Düşen taşlara ve kayaların kalkmasına aldırış etmeyen Astinus
son sözlerini soğukkanlılıkla kaleme aldı.

Machine Translated by Google

Dördüncü Gün, Beşinci Ay, Yıl 358 itibariyle dünyanın sonu geliyor.
Sonra Astinus içini çekerek kitabı kapatmaya başladı.
Bir el sayfalara çarptı.
"Hayır" dedi güçlü bir ses, "burada bitmeyecek."

Astinus'un elleri titredi, kaleminden bir mürekkep lekesi düştü.
kağıt, son kelimeleri sildi.
"Caramon... Caramon Majere!" diye bağırdı Par-Salian, zavallı elleriyle adama acınası bir şekilde uzanarak. "Ormanda duyduğum sensin!"

"Benden şüphe mi ettin?" Caramon hırladı. Her ne kadar zavallı büyücüyü ve çektiği işkenceyi görünce şok olmuş ve dehşete düşmüş olsa da, Caramon başbüyücüye karşı herhangi bir şefkat hissetmenin zor olduğunu fark etti. Par-Salian'a baktığında alt yarısının mermere döndüğünü gören Caramon, ikizinin Kule'de çektiği işkenceyi, Crysania ile birlikte Istar'a geri gönderildiğinde yaşadığı işkenceyi çok açık bir şekilde hatırladı.
"Hayır, senden şüphe etmedim!" Par-Salian ellerini ovuşturdu. “Kendi akıl sağlığımdan şüphe ettim! Anlayamıyor musun? Nasıl burada olabiliyorsun? Dünyayı yok eden büyülü savaşlardan nasıl sağ çıkabildin?”

"Yapmadı," dedi Astinus sertçe. Sakinliğini yeniden kazandıktan sonra açık kitabı ayaklarının dibine koydu ve ayağa kalktı.
Caramon'a ters ters bakarak suçlayıcı parmağını gösterdi. "Bu ne hilesi? Öldün! Anlamı nedir-"
Caramon tek kelime etmeden Tassleho'yu arkasından sürükledi. Olayın ciddiyetinden ve ciddiyetinden derinden etkilenen Tas, Caramon'un yanına sokuldu, geniş gözleri yalvaran bir bakışla Par-Salian'a dikildi.

"Açıklamamı ister misin, Caramon?" Tas, gök gürültüsünden zar zor duyulabilen, alçak ve kibar bir sesle sordu. "Ben - gerçekten zaman yolculuğu büyüsünü neden bozduğumu söylemem gerektiğini hissediyorum ve sonra Raistlin bana nasıl yanlış talimatlar verdi ve büyülü cihazı kırmamı sağladı, sanırım bunun bir kısmı benim hatam olsa da ve sanırım fakirlerle tanıştığım uçuruma nasıl düştüm

Machine Translated by Google

Gnimsh.” Tas'ın gözleri yaşlarla doldu. "Ve Raistlin'in onu nasıl öldürdüğünü —”

Astinus, "Bütün bunlar benim tarafımdan biliniyor," diye sözünü kesti. "Demek buraya kender sayesinde gelebildin. Zamanımız kısa. Niyetin nedir Caramon Majere?”

İri adam bakışlarını Par-Salian'a çevirdi. "Sana sevgi duymuyorum büyücü. Bu konuda ikizimle bir aradayım. Belki de bana ve Istar'da Leydi Crysania'ya yaptıklarınıza dair nedenleriniz vardı. Eğer öyleyse” -Caramon, öyle görünüyor ki konuşacak olan Par-Salian'ı durdurmak için elini kaldırdı- “eğer öyleyse, o zaman onlarla birlikte yaşayan sensin, ben değil. Şimdilik zamanı değiştirme gücümün elimde olduğunu bilin. Raistlin'in bizzat bana söylediği gibi, kender sayesinde olanları değiştirebiliriz.

"Sihirli bir cihazım var. Zamanın herhangi bir noktasına geri dönebilirim. Bana ne zaman olduğunu söyleyin, bu yıkıma neyin yol açtığını söyleyin, ben de gücüm yettiğince bunu engellemeye çalışacağım.”

Caramon'un bakışları Par-Salian'dan Astinus'a kaydı. Tarihçi başını salladı. “Bana bakma Caramon Majere. Her konuda olduğu gibi bunda da tarafsızım. Sana hiçbir yardımda bulunamam. Size yalnızca şu uyarıyı yapabilirim: Geri dönebilirsiniz ama hiçbir şeyi değiştirmemiş olabilirsiniz. Hızla akan bir nehirdeki bir çakıl taşı, olabileceğin tek şey bu.”

Caramon başını salladı. "Hepsi bu kadarsa, en azından başarısızlığımı telafi etmeye çalıştığımı bilerek öleceğim."

Astinus Caramon'a keskin, delici bir bakışla baktı. "Ne tür bir başarısızlıktan bahsediyorsun, Savaşçı? Kardeşinin peşinden giderek hayatını riske attın. Elinden geleni yaptın, yürüdüğü bu karanlık yolun yalnızca kendi felaketine varacağına onu inandırmaya çalıştın.” Astinus Geçit'i işaret etti. "Onunla konuştuğumu duydun mu? Neyle karşı karşıya olduğunu biliyor musun?”

Caramon hiçbir şey söylemeden tekrar başını salladı, yüzü solgun ve acılıydı.

"O halde söyle bana," dedi Astinus soğukkanlılıkla.

Kule titredi. Rüzgâr duvarları dövüyor, şimşekler dünyanın solan gecesini cafcaflı, kör edici bir güne dönüştürüyordu. İçinde durdukları küçük, çıplak kule odası sallandı ve titredi. İçeride yalnız olmalarına rağmen Caramon bazı sesleri duyabildiğini düşündü.

Machine Translated by Google

ağlıyordu ve yavaş yavaş bunların Kule'nin taşları olduğunu fark etmeye başladı. Huzursuzca etrafına baktı.

Astinus, "Vaktin var," dedi. Tekrar taburesine oturarak kitabı eline aldı. Ama kapatmadı. “Belki çok uzun sürmez ama hâlâ zamanı var. Nerede başarısız oldun?”

Caramon titrek bir nefes aldı. Daha sonra kaşları çatıldı.
Öfkeyle kaşlarını çatarak bakışları Par-Salian'a gitti. "Bir numara değil mi büyücü? Siz büyücülerin yapamadığı şeyi bana yaptıracak bir numara; Raistlin'i korkunç hırsında durdurmak. Ama başarısız oldun. Ondan korktuğun için Crysania'yı ölüme geri gönderdin. Ama iradesi, sevgisi sandığınızdan daha güçlüydü. Yaşadı ve aşkı ve kendi hırsı yüzünden kör olmuş halde, Raistlin'i Uçuruma doğru takip etti." Caramon ters ters baktı. "Paladine'in dualarını kabul etmekteki, ona oraya gitme gücü vermekteki amacını anlamıyorum—"

"Tanrıların yollarını anlamak sana düşmez, Caramon Majere," diye sözünü kesti Astinus soğuk bir tavırla. “Sen kimsin ki onları yargılıyorsun? Bazen başarısız da olabilirler. Ya da daha iyi olacağını umarak ellerindeki en iyi şeyleri riske atmayı seçiyorlar.”

"Ne olursa olsun," diye devam etti Caramon, yüzü karanlık ve sıkıntılı bir halde, "büyücüler Crysania'yı geri gönderdiler ve böylece kardeşime Geçit'e girmesi için ihtiyaç duyduğu anahtarlardan birini verdiler. Başarısız oldular. Tanrılar başarısız oldu. Ve başarısız oldum. Caramon titreyen elini saçlarının arasından geçirdi.

"Raistlin'i yürüdüğü bu ölümcül yoldan geri dönmeye kelimelerle ikna edebileceğimi düşündüm. Daha iyisini bilmeliydim.” İri adam acı bir şekilde güldü. “Hangi zavallı sözlerim onu etkiledi ki?
Geçit'in önünde durup Uçurum'a girmeye hazırlanırken bana niyetinin ne olduğunu anlattığında onu bıraktım. Her şey çok kolaydı. Sadece arkamı döndüm ve uzaklaştım.

"Ah!" Astinus homurdandı. “Ne yapardın? O zamanlar güçlüydü, hiçbirimizin hayal edemeyeceği kadar güçlüydü. İrade gücü ve tek başına gücüyle büyülü alanı bir arada tutuyordu. Onu öldüremezdin...”

"Hayır," dedi Caramon, bakışları odadakilerden uzaklaşıp giderek daha da şiddetli bir şekilde şiddetlenen fırtınaya bakarak, "ama onu takip edebilirdim - onu karanlığa kadar takip edebilirdim - öyle olsa bile

Machine Translated by Google

ölümüm anlamına geliyordu. Onun büyüsü ve hırsı için feda etmeye hazır olduğu şeyleri benim de aşk için feda etmeye hazır olduğumu ona göstermek için." Caramon bakışlarını odadakilere çevirdi. “O zaman bana saygı duyardı. O zaman dinlemiş olabilir. Ve böylece geri döneceğim. Uçuruma gireceğim” - Tassleho'nun dehşet çığlığını görmezden geldi - "ve orada yapılması gerekeni yapacağım."

Par-Salian hararetli bir şekilde, "Ne yapılması gerekiyor?" diye tekrarladı. "Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorsun! Dalamar..."

Odanın içinde yanan, kör edici bir yıldırım patladı ve içeridekileri taş duvarlara çarptı. Gök gürültüsü üzerlerine çarptığında kimse bir şey göremedi veya duyamadı. Sonra gök gürültüsünün üzerinde işkence dolu bir çığlık yükseldi.

O boğucu, acı dolu çığlıkla sarsılan Caramon gözlerini açtı ama böyle tüyler ürpertici bir manzara görmeden önce sonsuza kadar kapalı olmayı diledi.

Par-Salian mermer bir sütundan alev sütununa dönüşmüştü! Raistlin'in büyüsüne kapılan büyücü çaresizdi. Alevler yavaşça hareketsiz bedenine doğru ilerlerken çığlık atmak dışında hiçbir şey yapamadı.

Cesareti kırılan Tassleho elleriyle yüzünü kapattı ve sızlanarak bir köşeye sindi. Astinus yere fırlatıldığı yerden kalktı, elleri hemen hâlâ elinde tuttuğu kitaba gitti. Yazmaya başladı ama eli gevşedi, kalem parmaklarının arasından kaydı. Bir kez daha kapağını kapatmaya başladı...

"HAYIR!" diye bağırdı Caramon. Uzanıp ellerini sayfaların üzerine koydu.

Astinus ona baktı ve Caramon o ölümsüz gözlerin bakışları karşısında bocaladı. Elleri titriyordu ama deri ciltli cildin beyaz parşömenine sıkıca bastırılmıştı. Ölmekte olan büyücü korkunç bir acı içinde feryat etti.

Astinus açık kitabı yayınladı.

"Tut şunu," diye emretti Caramon, değerli cildi kapatıp Tassleho'nun ellerine tutuşturarak. Kender uyuşuk bir şekilde başını sallayarak kollarını neredeyse kendisi kadar büyük olan kitaba doladı ve köşesinde çömelerek etrafına baktı.

Machine Translated by Google

Caramon odanın öbür ucuna, ölmekte olan büyücüye doğru yalpalayarak yürürken dehşet içindeydi.

"HAYIR!" diye bağırdı Par-Salian. “Yanıma yaklaşma!” Beyaz, kumral saçları ve uzun sakalı çatırdadı, derisi köpürdü ve cızırdadı; yanan külün korkunç mide bulandırıcı kokusu kükürt kokusuna karışıyordu.

"Söyle bana!" diye bağırdı Caramon, sıcağa karşı kolunu kaldırarak, büyücüye elinden geldiğince yaklaşarak. “Söyle bana Par-Salian! Ne yapmalıyım? Bunu nasıl önleyebilirim?”

Büyücünün gözleri eriyordu. Ağzı, yüzü olan siyah biçimsiz kütlenin içinde kocaman bir delikti. Ama ölürken söylediği sözler Caramon'a bir başka şimşek gibi çarptı ve sonsuza dek zihnine kazındı.

"Raistlin'in Uçurum'dan ayrılmasına izin verilmemeli!"

Machine Translated by Google

2. KİTAP

Machine Translated by Google

Kara Gül Şövalyesi

Lord Soth oturdu

Dargaard Kalesi'nin harap olmuş, ıssız kalıntılarındaki ufalanan, yeniden kararmış taht. Turuncu gözleri, görünmeyen yuvalarında parlıyordu; bu, bir Solamniya Şövalyesinin kömürleşmiş zırhının içinde yanan lanetli yaşamın görünür tek işaretiydi.

Soth tek başına oturuyordu.

Ölüm şövalyesi, kendisi gibi hayatta ona sadık kalan ve bu nedenle ölümde de ona sadık kalmaları için lanetlenen eski şövalyeleri olan hizmetkarlarını kovmuştu. Ayrıca çöküşünde rol oynayan ve artık hayatlarını onun hizmetinde geçirmeye mahkum olan ölüm perilerini, yani elf kadınlarını da göndermişti. Yüzlerce yıl boyunca, ölümünün o korkunç gecesinden bu yana, Lord Soth bu talihsiz kadınlara bu felaketi kendisiyle birlikte yeniden yaşamalarını emretmişti. Her gece, harap olmuş tahtına otururken, hem kendisinin hem de kendi utançlarının öyküsünü anlatan bir şarkıyla onlara serenat yapmalarını zorladı.

Bu şarkı Soth'a acı bir acı yaşattı ama o acıyı memnuniyetle karşıladı. Diğer tüm zamanlarda onun kutsal olmayan ölüm-içinde yaşamına hakim olan hiçlikten on kat daha iyiydi. Ama bu gece şarkıyı dinlemedi. Bunun yerine, harap olmuş kalenin saçakları boyunca acı gece rüzgarı gibi fısıldayan hikayesini dinledi.

“Bir zamanlar, uzun zaman önce, Solamniya'nın Lord Şövalyesiydim. O zamanlar her şeydim; yakışıklı, çekici, cesur, güzel olmasa da zengin bir kadınla evliydim. Şövalyelerim bana bağlıydı. Evet, insanlar beni kıskanıyordu; Dargaard Kalesi Lordu Soth.

"Afetten önceki baharda Dargaard Kalesi'nden ayrıldım ve maiyetim ile Palanthas'a doğru yola çıktım. Şövalyeler Konseyi toplanıyordu

Machine Translated by Google

varlığım gerekliydi. Konsey toplantısı pek umurumda değildi; önemsiz kurallar üzerine bitmek bilmeyen tartışmalarla devam ederdi. Ama içki, iyi arkadaşlıklar, savaş ve macera hikayeleri olacaktı. Bu yüzden gittim.

"Yavaş yavaş sürdük, acele etmedik, günlerimiz şarkı ve şakalarla doluydu. Geceleri fırsat buldukça hanlarda kalır, imkanımız olmadığında yıldızların altında uyurduk. Hava güzeldi, ılıman bir bahardı.
Güneş üzerimizi ısıtıyor, akşam esintisi bizi serinletiyordu. O bahar otuz iki yaşındaydım. Hayatımda her şey yolunda gidiyordu. Hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum.

"Ve sonra bir gece -üzerinde parlayan gümüş aya lanet olsun- çölde kamp kurduk. Karanlığı delip geçen bir çığlık bizi uykularımızdan uyandırdı. Bir kadın çığlığıydı, sonra devlerin sert bağırışlarına karışan birçok kadın sesi duyduk.

"Silahlarımızı kapıp savaşa koştuk. Kolay bir zaferdi; sadece başıboş bir soyguncu çetesi. Yaklaşmamıza çok kızdı ama diğerlerinden daha cesur ya da daha sarhoş olan lider, ganimetinden mahrum kalmayı reddetti. Kişisel olarak onu suçlamadım.
Çok güzel, genç bir elf kızı yakalamıştı. Ay ışığındaki güzelliği göz kamaştırıyordu, korkusu ise onun kırılgan güzelliğini daha da artırıyordu. Tek başıma ona meydan okudum. Savaştık ve kazanan ben oldum.
Ve bayılan elf kızını kollarımda arkadaşlarına geri taşımak benim ödülümdü - ah, ne acı-tatlı bir ödül.

"Ay ışığında parıldayan güzel, altın rengi saçlarını hala görebiliyorum. Uyandığında benimkine bakan gözlerini görebiliyorum ve şimdi bile -o zamanlar gördüğüm gibi- bana olan sevgisinin bu gözlerde doğduğunu görebiliyorum. Ve gözlerimde gizleyemediğim hayranlığı gördü. Karımla, onurumla, kalemle ilgili düşüncelerim; onun güzel yüzüne bakarken her şey aklımdan geçiyordu.

"Bana teşekkür etti; ne kadar utangaç konuşuyordu. Onu elf kadınlarına geri verdim; bunlar hac için Palanthas'a, oradan da İstar'a seyahat eden bir grup din adamıydı. O sadece bir rahip yardımcısıydı. Bu yolculukta Paladine'in Saygıdeğer Kızı olacaktı. Onu ve kadınları bırakıp adamlarımla birlikte kampıma döndüm. Uyumaya çalıştım ama hâlâ o esnek, genç bedeni kollarımda hissedebiliyordum. Hiçbir zaman bir kadına karşı tutkuyla bu kadar tükenmemiştim.

Machine Translated by Google

“Uyuduğumda rüyalarım tatlı bir işkenceydi. Uyandığımda ayrılmamız gerektiği düşüncesi kalbime bıçak gibi saplandı. Erkenden kalkıp elf kampına döndüm. Burası ile Palanthas arasında başıboş dolaşan goblin çetelerinin hikâyesini uydurarak, elf kadınlarını benim korumama ihtiyaçları olduğuna kolayca ikna ettim. Adamlarım bu tür hoş arkadaşlara karşı değildi ve biz de onlarla seyahat ettik.

Ama bu acımı hafifletmedi. Daha doğrusu yoğunlaştırdı. Her gün onu yanımda at sürerken izledim ama yeterince yakınımda değildi. Her gece yalnız uyudum; düşüncelerim kargaşa içindeydi.

“Onu istedim, onu bu dünyada istediğim her şeyden daha çok istedim. Ve yine de ben bir Şövalyeydim, Kurallara ve Tedbirlere uymaya dair en katı yeminlere yemin etmiştim, karıma sadık kalacağıma dair kutsal yeminlere yemin etmiştim, adamlarımı onurlandırmaya liderlik etme konusunda bir komutanın yeminlerine yemin etmiştim. Uzun süre kendimle savaştım ve sonunda yendiğime inandım. Yarın gideceğim, dedim, huzurun üzerime çöktüğünü hissede
Ben.

"Gerçekten ayrılmayı düşünüyordum ve bunu yapardım. Ama kaderlere lanet olsun, ormanda bir av gezisine çıktım ve orada, kamptan uzakta onunla karşılaştım. Bitki toplamak için gönderilmişti.

"Yalnızdı. Yalnızdım. Arkadaşlarımız uzaktaydı. Gözlerinde gördüğüm sevgi hala orada parlıyordu. Saçlarını gevşetmişti, altın rengi bir bulut halinde ayaklarının üzerine düşüyordu. Onurum, kararlılığım bir anda yok oldu, üzerimi kaplayan arzunun ateşiyle yandı. Onu baştan çıkarmak kolaydı, zavallı şey. Bir öpücük, sonra bir tane daha. Sonra onu yeni çimenlerin üzerine yanıma çektim, ellerimi okşadım, ağzım onun itirazlarını durdurdu ve... onu benim yaptıktan sonra... gözyaşlarını öptüm.

“O gece çadırımda tekrar yanıma geldi. Mutluluğun içinde kayboldum. Elbette ona evlilik sözü verdim. Başka ne yapabilirdim? İlk başta bunu kastetmemiştim. Nasıl yapabilirdim? Bir karım vardı, zengin bir karım. Onun parasına ihtiyacım vardı. Harcamalarım yüksekti. Ama sonra bir gece elf hizmetçisini kollarıma aldığımda ondan asla vazgeçemeyeceğimi anladım. Eşimin kalıcı olarak uzaklaştırılması için düzenlemeler yaptım....

"Yolculuğumuza devam ettik. Bu sırada elf kadınları şüphelenmeye başlamıştı. Nasıl olmaz? Sırrımızı saklamak bizim için zordu

Machine Translated by Google

gün içinde gülümser, birlikte olmak için her fırsattan kaçmak zordur.

“Palanthas'a vardığımızda zorunlu olarak ayrılmıştık.
Elf kadınları, Kralrahip'in şehri ziyaret ettiğinde kullandığı güzel evlerden birinde kalmaya gittiler. Ben ve adamlarım pansiyonumuza gittik. Ancak ben ona gidemediğim için onun bana gelmenin bir yolunu bulacağından emindim. İlk gece geçti, pek endişelenmedim. Ama sonra bir saniye ve bir üçüncü, ve tek kelime yok.

"Sonunda kapım çalındı. Ama o değildi. Bu, Solamniya Şövalyeleri'nin başıydı ve ona üç Şövalye Tarikatı'nın başkanları eşlik ediyordu. O zaman onları gördüğümde ne olduğunu anladım. Gerçeği keşfetmişti ve bana ihanet etmişti.

"Bana ihanet eden o değil, elf kadınlarıydı.
Sevgilim hastalanmıştı ve onu tedavi etmeye geldiklerinde benim çocuğumu taşıdığını fark ettiler. Kimseye söylememişti, bana bile. Ona evli olduğumu söylediler ve daha da kötüsü, karımın 'gizemli bir şekilde' ortadan kaybolduğu haberi Palanthas'a ulaştı.

“Tutuklandım. Halkın önünde aşağılanarak Palanthas sokaklarında sürüklenirken, kaba şakaların ve kötü isimlerin hedefi oldum. Bir Şövalyenin kendi seviyelerine düştüğünü görmekten başka hiçbir şeyden zevk almıyorlardı. Bir gün onlardan ve onların güzel şehrinden intikamımı alacağıma yemin ettim. Ama bu umutsuz görünüyordu. Duruşmam hızlıydı. Şövalyeliğe ihanet eden biri olarak ölüme mahkum edildim. Topraklarım ve unvanım elimden alınırsa, kendi kılıcımla boğazım kesilerek idam edilecektim. Ölümümü kabul ettim. Hatta beni terk ettiğini düşünerek bunu sabırsızlıkla bekledim.

“Fakat ölmeden bir gece önce sadık adamlarım beni hapishanemden kurtardılar. Onlarla birlikteydi. Bana her şeyi anlattı, çocuğumu taşıdığını söyledi.

"Elf kadınlarının onu affettiğini söyledi ve her ne kadar artık hiçbir zaman Paladine'in Saygıdeğer Kızı olamayacak olsa da yine de halkının arasında yaşayabilir - yine de utancı ömrünün sonuna kadar onu takip edecek. Ama bana veda etmeden gitme düşüncesine dayanamadı. Beni seviyordu, bu kadarı açıktı.
Ama duyduğu hikayelerin onu endişelendirdiğini söyleyebilirim.

Machine Translated by Google

“Karım hakkında onun inandığı bir yalan uydurdum. Eğer ona söyleseydim karanlığın aydınlık olduğuna inanırdı. İçi rahat olduğundan benimle kaçmayı kabul etti. Artık onun ilk geliş nedeninin bu olduğunu biliyorum. Adamlarım bize eşlik ederek Dargaard Kalesi'ne geri döndük.

“Diğer Şövalyelerin sürekli takip ettiği zorlu bir yolculuktu ama sonunda ulaştık ve kaleye sığındık. Savunması kolay bir konumdu; dik bir uçurumun üzerinde yüksekte olduğundan tünemişti. Büyük erzak depolarımız vardı ve hızla yaklaşan kışa kolayca dayanabilirdik.

“Kendimden, hayattan, yeni gelinimden memnun olmalıydım; o evlilik töreni ne kadar da alay konusuydu! Ama suçluluk duygusu ve daha da kötüsü onurumu kaybetmenin acısını çektim. Bir hapishaneden kaçıp kendimi başka bir hapishanede, kendi seçtiğim bir başkasında bulduğumu fark ettim. Karanlık ve sefil bir hayat yaşamak için ölümden kurtulmuştum. Huysuzlaştım, huysuzlaştım. Her zaman çabuk sinirlenirdim, çabuk saldırırdım ama şimdi durum daha da kötüydü. Ben birkaçını dövdükten sonra hizmetçiler geldi. Adamlarım benden kaçmaya başladı. Ve sonra bir gece ona vurdum; o, bu dünyada bana biraz olsun teselli verebilecek tek kişiydi.

“Onun yaş dolu gözlerine baktığımda dönüştüğüm canavarı gördüm. Onu kollarıma alıp af diledim. Güzel saçları etrafıma düşüyordu. Çocuğumun rahminde tekme attığını hissedebiliyordum.
Orada diz çöküp hep birlikte Paladine'e dua ettik. Onurumu geri kazanmak için her şeyi yaparım, dedim tanrıya. Sadece oğlumun veya kızımın benim utancımı bilecek kadar büyümemesini istedim.
“Ve Paladine cevap verdi. Bana Kral Rahip'ten ve aptal adamın tanrılardan ne gibi kibirli talepler yapmayı planladığını anlattı. Bana, Huma'nın benden önce yaptığı gibi, bir adam masumların uğruna kendini feda etmeye istekli olmadığı sürece dünyanın tanrıların öfkesini hissedeceğini söyledi.

“Paladine'in ışığı etrafımda parlıyordu. Acı çeken ruhum huzurla doldu. Çocuğumun onurlu bir şekilde yetiştirilmesi ve dünyanın kurtarılabilmesi için hayatımı feda etmek bana ne kadar küçük bir fedakarlık gibi geldi. Paladine'in benimle olduğunu bilerek Kral Rahip'i durdurmaya kararlı bir şekilde atımı İstar'a sürdüm.

Machine Translated by Google

“Ama bu yolculukta yanımda bir başkası daha vardı: Karanlığın Kraliçesi. Esaret altında tutmaktan keyif aldığı ruhlar için de sürekli savaş veriyor. Beni yenmek için ne kullandı? Aynı elf kadınları; görevine bağlı kaldığım tanrının din adamları.

“Bu kadınlar Paladine adını çoktan unutmuşlardı. Kral Rahip gibi onlar da kendi doğruluklarına sarılıydılar ve iyilik perdelerinin ardında hiçbir şey göremiyorlardı. Kendi kendimi beğenmişliğimle dolu olarak, onlara ne amaçladığımı bildirdim. Korkuları büyüktü. Tanrıların dünyayı cezalandıracağına inanmıyorlardı. Krynn'de yalnızca iyilerin (yani elflerin) yaşayacağı bir gün gördüler.

"Beni durdurmak zorunda kaldılar. Ve başarılı oldular.

“Kraliçe akıllıdır. Bir erkeğin kalbinin karanlık bölgelerini biliyor. Eğer yoluma çıksaydı, bir orduyu alt ederdim. Ama o elf kadınlarının yumuşak sözleri kanımda zehir gibi işledi. Elf kızının benden bu kadar kolay kurtulmasının ne kadar akıllıca olduğunu söylediler. Artık bir insan kocanın rahatsızlığı olmadan, benim kaleme, zenginliğime sahipti. Bebeğin benden olduğundan emin miydim? Genç takipçilerimden birinin yanında görülmüştü. Gece çadırımı terk ettiğinde nereye gitti?

“Bir kez bile yalan söylemediler. Bir kez bile onun aleyhine doğrudan bir şey söylemediler. Ama onların soruları ruhumu kemiriyor, beni kemiriyordu. Sözleri, olayları, bakışları hatırladım. İhanete uğradığımdan emindim. Onları bir arada yakalardım! Onu öldürürdüm! Onu acıtacaktım!

“İstar'a sırtımı döndüm.

“Eve geldiğimde kalemin kapılarını kırdım. Eşim paniğe kapıldı ve küçük oğlunu kucağında tutarak yanıma geldi. Yüzünde bir umutsuzluk ifadesi vardı; bunu suçun kabulü olarak algıladım. Ona lanet ettim, çocuğuna lanet ettim. Ve o anda kızıl dağ Ansalon'a çarptı.

"Yıldızlar gökten düştü. Yer sallandı ve ikiye bölündü. Yüzlerce mumla aydınlatılan bir avize tavandan düştü. Bir anda eşim alevlere kapıldı. Öleceğini biliyordu ama ateşten kurtarmam için bebeğini bana uzattı.

Machine Translated by Google

onu tüketiyorum. Tereddüt ettim, sonra hâlâ kalbimi dolduran kıskanç öfkeyle arkamı döndüm.

“Son nefesiyle tanrıların gazabını üzerime çağırdı. 'Bu gece ateşte öleceksin' diye bağırdı, 'oğlunla benim öldüğümüz gibi. Ama sonsuza dek karanlıkta yaşayacaksın. Bu gece çılgınlığının sona erdirdiği her hayata karşılık bir hayat yaşayacaksın!' O öldü.

“Ames yayıldı. Kalem çok geçmeden alevler içinde kaldı. Denediğimiz hiçbir şey bu tuhaf yangını söndüremezdi. Kayayı bile yaktı. Adamlarım kaçmaya çalıştı. Ama ben onları izlerken onlar da alev aldılar. O dağda benden başka kimse, hayatta kalan kimse kalmamıştı. Büyük salonda tek başıma, her tarafım henüz bana dokunmamış ateşle çevrili olarak duruyordum. Ama ben orada dururken, onun bana yaklaştığını, yaklaştığını gördüm... yaklaştı....

“Yavaş yavaş, dayanılmaz bir acı içinde öldüm. Sonunda ölüm geldiğinde hiçbir rahatlama getirmedi. Çünkü gözlerimi tekrar açmak için kapattım; boşluğun, kasvetli umutsuzluğun ve sonsuz azabın olduğu bir dünyaya baktım. Sonsuz yıllar boyunca her gece bu tahtta oturdum ve o elf kadınlarının hikayemi söylemesini dinledim.

“Ama bu sona erdi, seninle bitti Kitiara....

"Karanlık Kraliçe savaşta ona yardım etmem için beni çağırdığında ona, geceyi Dargaard Kalesi'nde geçirecek kadar cesareti olan ilk Ejderha Yüceefendisine hizmet edeceğimi söyledim. Sadece bir tane vardı; sen, güzelim. Sen, Kitiara. Bunun için sana hayran kaldım, cesaretine, yeteneğine, acımasız kararlılığına hayran kaldım. Sende kendimi görüyorum. Neye dönüşebileceğimi görüyorum.

“Kraliçe'nin yenilgisinin ardından yaşanan kargaşada Neraka'yı ele geçirdiğimizde diğer Yüce Lordları öldürmenize yardım ettim, Yaptırım'a ulaşmanıza yardım ettim ve orada bu kıtada gücünüzü bir kez daha kurmanıza yardım ettim. Kardeşin Raistlin'in Karanlıklar Kraliçesi'ne meydan okuma planlarını engellemeye çalıştığında sana yardım ettim. Hayır, seni zekasıyla alt etmesine şaşırmadım. Tanıştığım tüm canlılar arasında korktuğum tek kişi o.

"Aşk havan beni bile eğlendirdi Kitiara'm. Biz ölüler şehveti hissedemeyiz. Bu kanın ve kanın olmadığı bir tutku

Machine Translated by Google

bu buzlu uzuvlarda akıyor. O zayıf Tanis Yarı-Elf'i tersyüz etmeni izledim ve bundan en az senin kadar ben de keyif aldım.

“Ama şimdi Kitiara, ne oldun? Metresi köle haline geldi. Ve ne için - bir elf! Onun adını söylediğinde gözlerinin yandığını gördüm. Onun mektuplarını tuttuğunda ellerinin titrediğini gördüm. Savaş planlaman gerektiğinde onu düşünüyorsun. Generalleriniz bile artık dikkatinizi çekemez.

“Hayır, biz ölüler şehveti hissedemeyiz. Ama nefreti hissedebiliriz, hissedebiliriz kıskançlık, kıskançlık ve sahiplenme hissedebiliriz.

"Dalamar'ı öldürebilirim; kara elf çırağı iyi ama bana rakip olamaz. Onun efendisi? Raistlin mi? Ah, bu farklı bir hikaye olurdu.

"Karanlık Uçurumunuzdaki Kraliçem - Raistlin'e dikkat edin! Onda en büyük zorlukla yüzleşirsin ve sonunda bununla tek başına yüzleşmek zorunda kalırsın. O uçakta size yardım edemem, Karanlık Majesteleri, ama belki bu sefer size yardım edebilirim.

“Evet Dalamar, seni öldürebilirim. Ama ölmenin ne demek olduğunu biliyorum ve ölüm pejmürde, değersiz bir şey. Acısı ıstıraptır ama çabuk geçer. Yaşayanların dünyasında oyalanmak, onların sıcak kanını koklamak, yumuşak etlerini görmek ve onun bir daha asla sana ait olamayacağını bilmek ne kadar büyük acıdır. Ama zamanla çok iyi tanıyacaksın kara elf...

"Sana gelince, Kitiara, şunu bil; seni tekrar yaşayan bir adamın kollarında görmektense, bu acıya katlanırdım, işkence dolu bir yüzyıl daha yaşardım!"

Ölüm şövalyesi derin düşüncelere daldı ve planlar yaptı, zihni kalesini kaplayan siyah güllerin dikenli dalları gibi bükülüp dönüyordu. İskelet savaşçılar yıkık mazgallı siperlerde geziniyordu; her biri ölümüyle karşılaştığı yerin yakınında duruyordu. Elf kadınları külsüz ellerini ovuşturdu ve kaderlerinden acı bir üzüntüyle inlediler.

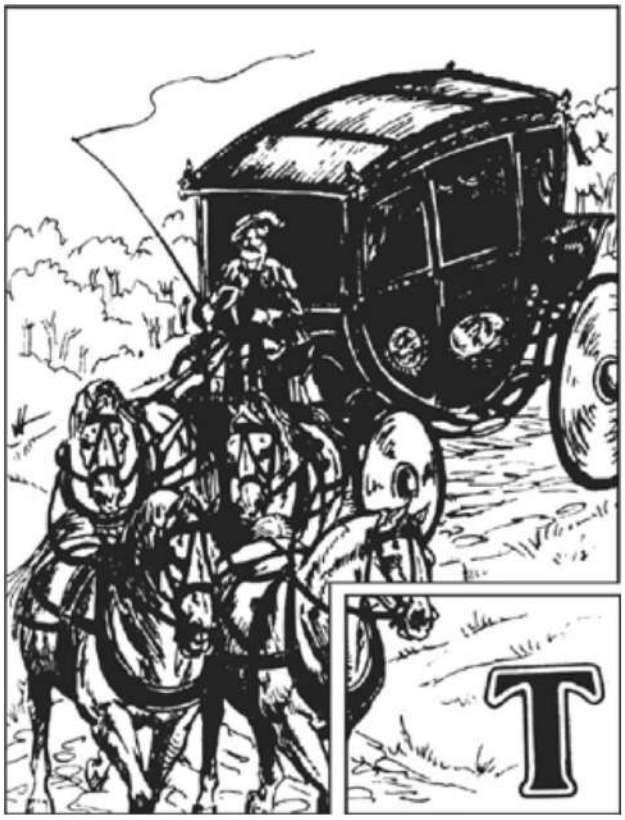
Soth hiçbir şey duymadı, hiçbir şeyin farkında değildi. Kararmış tahtına oturmuş, taş zemin üzerindeki karanlık, kömürleşmiş bir lekeye -yıllardır büyüsünün tüm gücüyle yok etmek için aradığı bir lekeye- bakıyordu ve hâlâ, bir leke şeklinde bir leke olarak duruyordu. kadın....

Machine Translated by Google

Ve sonra nihayet görünmeyen dudaklar gülümsedi ve turuncu gözlerin alevi o sonsuz gecede parlak bir şekilde yandı.

“Sen, Kitiara – sonsuza kadar benim olacaksın…”

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1

araba gürleyerek durdu. Atlar homurdanıyor, titriyor, koşum takımlarını şıngırdatıyor, toynaklarını pürüzsüz kaldırım taşlarına vuruyor, sanki bu yolculuğu bir an önce bitirip konforlu ahırlarına geri dönmek istiyormuş gibi.

Arabanın camından bir kafa uzandı.

"Günaydın efendim. Palanthas'a hoş geldiniz. Lütfen adınızı ve işinizi belirtin." Bunu, göreve yeni gelmiş olması gereken parlak, sosyal bir genç adam tarafından parlak, resmi bir sesle söylendi. Arabanın içine bakan muhafız gözlerini kırpıştırarak onları arabanın içindeki serin gölgelere ayarlamaya çalıştı. Bahar sonu güneşi genç adamın yüzü kadar parlak parlıyordu, muhtemelen o da göreve yeni gelmiş olduğundan.

"Benim adım Tanis Yarı-Elf," dedi arabanın içindeki adam, "ve Saygıdeğer Oğul Elistan'ı görmeye davet üzerine buradayım. Burada bir mektubum var. Yarım dakika beklerseniz, ben—"

"Lord Tanis!" Vagon penceresinin çerçevelediği yüz, giydiği gülünç derecede kurbağalı ve apoletli üniforma kadar kırmızıya döndü.

Machine Translated by Google

“Özür dilerim efendim. Ben—tanıyamadım... yani göremedim ya da eminim tanırdım—”

"Lanet olsun dostum," diye yanıtladı Tanis sinirli bir şekilde, "işini yaptığın için özür dileme. İşte mektup...”

"Yapmayacağım efendim. Yani yapacağım efendim. Özür dile, yani. Korkunç bir şekilde üzgünüm efendim. Mektup? Buna gerçekten gerek kalmayacak efendim."

Gardiyan kekeleyerek selam verdi, başını arabanın penceresinin üstüne şık bir şekilde çarptı, kapının dantelli kolundan yakaladı, tekrar selam verdi ve sonunda sanki bir kavgadan yeni çıkmış gibi sendeleyerek yerine geri döndü. hobgoblinler.

Kendi kendine sırıtan ama buna acınacak bir gülümsemeyle bakan Tanis, araba Eski Şehir Surları'nın kapılarından içeri doğru yoluna devam ederken arkasına yaslandı. Muhafız onun fikriydi. Tanis'in Palanthas'lı Lord Amothus'u şehir kapılarının aslında sadece kapatılması değil aynı zamanda korunması gerektiğine ikna etmesi için çok fazla tartışma ve ikna edilmesi gerekmişti.

“Fakat insanlar hoş karşılanmayabilir. Garip olabilirler,”
Amothus hafifçe itiraz etmişti. "Ve sonuçta savaş bitti."

Tanis yeniden içini çekti. Ne zaman öğreneceklerdi? Pencereden dışarıya, Ansalon kıtasındaki diğer şehirlerden daha çok, iki yıl önce Mızrak Savaşı'nın sona ermesinden bu yana dünyanın içine düştüğü rehavetin somut örneği olan şehre bakarken, kasvetli bir şekilde, hiçbir zaman, diye düşündü. Aslında iki yıl önce bu bahar.

Bu Tanis'in bir kez daha iç çekmesine neden oldu. Lanet etmek! Unutmuştu! Savaşın Bitişi Günü! Ne zaman oldu? İki hafta? Üç? O aptal kostümü giymesi gerekecekti; bir Solamniya Şövalyesinin tören zırhı, elf kıyafetleri, cüce süsleri.

Onu gece yarısı uyanık tutan zengin yiyeceklerle dolu akşam yemekleri, akşam yemeğinden sonra onu uyutan konuşmalar ve Laurana olurdu...

Tanis'in nefesi kesildi. Laurana! Hatırlamıştı! Elbette! Nasıl bu kadar kalın kafalı olabilmişti? Solostaran'ın Qualinesti'deki cenazesine katıldıktan ve Leydi Crysania'yı aramak için Solace'a yaptığı başarısız bir yolculuktan sonra birkaç hafta önce Solanthus'taki evlerine dönmüşlerdi ve Laurana'ya elf alfabesiyle yazılmış bir mektup geldi: "Sizin Silvanesti'de Acil Varlığa İhtiyaç Var!”

Machine Translated by Google

Onu şefkatle öperken, "Dört hafta sonra döneceğim canım," demişti. Ama gözlerinde, o güzel gözlerinde kahkaha vardı!

Onu terk etmişti! O kahrolası törenlere katılmak üzere onu geride bıraktı! Ve Lorac'ın kabusunun yarattığı dehşetten hâlâ kaçmaya çabalasa da, Lord Amothus'la geçireceği bir akşama kesinlikle tercih edilen elf yurduna geri dönecekti...

Aniden Tanis'in aklına ne düşündüğü geldi. Silvanesti'nin zihinsel bir anısı aklıma geldi; korkunç derecede işkence görmüş, kan ağlayan ağaçları, uzun süredir ölü olan elf savaşçılarının gölgelerden dışarı bakan çarpık, işkence görmüş yüzleri. Karşılaştırıldığında Lord Amothus'un akşam yemeği partilerinden birinin zihinsel görüntüsü canlandı—

Tanis gülmeye başladı. Ölümsüz savaşçıları her an alabilirdi!

Laurana'ya gelince, onu suçlayamazdı. Bu törenler onun için yeterince zordu ama Laurana, Palanthlıların sevgilisiydi, onların Altın Generaliydi ve güzel şehirlerini savaşın yıkımlarından kurtaran kişiydi. Ona biraz zaman tanımak dışında onun için yapmayacakları hiçbir şey yoktu. Son Savaşın Bitiş Günü kutlamasında Tanis, karısını üç gün süren savaştan sonra olduğundan daha bitkin bir halde kollarında eve taşımıştı.

Onu Silvanesti'de, çiçekleri yeniden dikmek için çalışırken, işkence görmüş ağaçların rüyalarını dindirmek için çalışırken ve onları yavaşça hayata döndürmek için çalışırken, artık yengesi olan ve kendisi de Silvanesti'ye dönecek olan Alhana Starbreeze'yi ziyaret ederken hayal etti. ama yeni kocası Porthios olmadan. Onlarınki şu ana kadar soğuk ve sevgisiz bir evlilikti ve Tanis kısaca Alhana'nın Silvanesti sığınağını aynı nedenden dolayı arayıp aramadığını merak etti. Savaşın Bitiş Günü Alhana için de zor olsa gerek. Düşünceleri Sturm Brightblade'e gitti; Alhana'nın sevdiği, Yüce Ermiş Kulesi'nde ölü yatan şövalye ve oradan da Tanis'in anıları diğer arkadaşlarına... ve düşmanlarına geçti.

Sanki o anılar canlanmış gibi, arabanın üzerine koyu bir gölge çöktü. Tanis pencereden dışarı baktı. Uzun, boş ve ıssız bir caddede, bir parça karanlık gördü: Raistlin'in Yüksek Büyücülük Kulesi'nin koruyucu ormanı Shoikan Korusu.

Machine Translated by Google

Tanis bu mesafeden bile o ağaçlardan gelen soğuğu, kalbi ve ruhu donduran soğuğu hissedebiliyordu. Bakışları, şehrin beyaz göğsüne saplanmış siyah demir bir çivi gibi Palanthas'ın güzel binalarının üzerinde yükselen Kule'ye gitti.

Düşünceleri onu Palanthas'a getiren mektuba gitti.
Aşağıya baktığında şu sözleri okudu:

Tanis Yarı-Elf,
Sizinle hemen buluşmalıyız. Çok acil bir durum. Paladine Tapınağı, Afterwatch Rising 12, Dördüncü Gün, Yıl 356.

Hepsi buydu. İmzasız. Sadece Dördüncü Günün bugün olduğunu biliyordu ve mektubu yalnızca iki gün önce aldığı için Palanthas'a zamanında ulaşmak için gece gündüz yolculuk yapmak zorunda kalmıştı. Notun dili elfçeydi, el yazısı da elfçeydi. Sıra dışı değil. Elistan'ın birçok elf din adamı vardı ama neden imzalamamıştı? Eğer gerçekten de Elistan'dan geldiyse. Yine de başka kim Paladine Tapınağı'na bu kadar gelişigüzel bir davet verebilirdi ki?

Tanis, aynı soruları kendisine defalarca sorduğunu ve hiçbir zaman tatmin edici bir sonuca varamadığını hatırlayarak omuz silkerek mektubu çantasına koydu. Bakışları isteksizce Yüksek Büyücülük Kulesi'ne gitti.

"Bunun seninle bir ilgisi olduğuna bahse girerim, eski dostum," diye mırıldandı kendi kendine, kaşlarını çatarak ve bir kez daha din adamı Leydi Crysania'nın garip bir şekilde ortadan kayboluşunu düşünerek.
Araba Tanis'i karanlık düşüncelerinden sarsarak yeniden durdu. Pencereden dışarı baktı, Tapınağı gördü ama uşak gelip kapıyı ona açana kadar kendini sabırla koltuğunda oturmaya zorladı. Kendi kendine gülümsedi. Neredeyse karşısında oturan Laurana'nın ona dik dik baktığını, kapı koluna doğru hamle yapması için onu cesaretlendirdiğini görebiliyordu. Tanis'in kapıyı açıp uşağı bir kenara itip yoluna devam etmek şeklindeki eski aceleci alışkanlığından vazgeçmesi aylarını almıştı.

Machine Translated by Google

sürücüyü, arabayı, atları, hiçbir şeyi düşünmeden yoluna devam ediyordu.

Bu artık aralarında özel bir şaka haline gelmişti. Tanis, eli alaycı bir şekilde kapı kolunun yanında gezinirken Laurana'nın sahte bir alarmla gözlerinin kısılmasını izlemeyi seviyordu. Ama bu ona onu ne kadar özlediğini hatırlattı. Bu kahrolası uşak neredeydi acaba? Tanrılar aşkına, yalnızdı, değişiklik olsun diye bunu

kendi yöntemiyle yapardı... Kapı açıldı. Uşak, yerden aşağıya doğru katlanan basamağı beceriksizce aradı. "Ah, unut bunu," diye tersledi Tanis sabırsızca, yere atlayarak. Uşağın öfkeli duyarlılığa dair zayıf bakışını görmezden gelen Tanis, derin bir nefes aldı; nihayet arabanın çalışma odasından kurtulduğuna memnundu.

Etrafına baktı ve Paladine Tapınağı'ndan yayılan harika huzur ve esenlik hissinin ruhuna sızmasına izin verdi.

Bu kutsal yeri hiçbir orman korumuyordu. Kadife kadar yumuşak ve pürüzsüz yeşil çimenlerden oluşan geniş, açık çimenler yolcuyu üzerinde yürümeye, üzerine oturmaya, dinlenmeye davet ediyordu. Rengarenk çiçeklerden oluşan bahçeler göz kamaştırıyor, kokuları havayı tatlılıkla dolduruyordu. Orada burada özenle budanmış gölgeli ağaçlardan oluşan korular, göz kamaştıran güneş ışığından korunmak için bir sığınak sunuyordu. Çeşmelerden saf ve soğuk su akıyordu. Beyaz cüppeli din adamları bahçelerde yürüyorlardı, ciddi bir tartışma için başları birbirine eğikti.

Bahçelerin, gölgeli koruların ve çim halının çerçevesinden yükselen Paladine Tapınağı, sabah güneşi altında usulca parlıyordu. Beyaz mermerden yapılmış sade, süssüz bir yapıydı ve etrafına hakim olan huzur ve sükunet izlenimini artırıyordu.

Kapılar vardı ama korumalar yoktu. Herkes içeri girmeye davet edildi ve çoğu da bunu yaptı. Kederlilerin, yorgunların, mutsuzların sığınağıydı. Tanis bakımlı çimlerin üzerinde ilerlemeye başladığında, çimlerin üzerinde oturan ya da yatan birçok insanı gördü; yüzlerde, bakım ve yorgunluk izlerinden dolayı bu kadar rahatlığı pek sık tatmayan bir huzur ifadesi vardı.

Tanis sadece birkaç adım atmıştı ki, bir kez daha iç çekerek arabayı hatırladı. Durarak döndü. "Beni bekle" dedi

Machine Translated by Google

Tam bunu söylemek üzereydi ki, Tapınak arazisinin tam kenarında duran kavak korusunun gölgeleri arasından bir figür ortaya çıktı.

"Tanis Yarı-Elf mi?" diye sordu.

Figür ışığa doğru yürürken Tanis irkildi. Siyah elbiseler giymişti. Kemerinden çok sayıda kese ve diğer büyü yapma aletleri sarkıyordu; siyah pelerininin kollarına ve kapüşonuna gümüş rünler işlenmişti. Raistlin! Başbüyücüyü daha birkaç dakika önce aklında bulunduran Tanis hemen düşündü.

Ama hayır. Tanis daha rahat nefes aldı. Bu büyü kullanıcısı Raistlin'den en az bir baş ve omuz kadar uzundu. Vücudu düz ve formluydu, hatta kaslıydı, adımları genç ve kuvvetliydi. Üstelik Tanis artık dikkatini verdiğine göre sesin sert ve derin olduğunu fark etti; Raistlin'in yumuşak, rahatsız edici fısıltısına benzemiyordu.

Ve eğer çok tuhaf olmasaydı Tanis, adamın elf aksanıyla konuştuğunu duyduğuna yemin edebilirdi.

"Ben Tanis Yarı-Elf'im," dedi biraz gecikerek.

Her ne kadar figürün gölgeler tarafından gizlenmiş olan yüzünü göremese de siyah kapüşonunun gölgeleri adamın gülümsediği izlenimini uyandırdı.

"Seni tanıdığımı sanıyordum. Bana sık sık anlatıldın. Taşımanızı reddedebilirsiniz. İhtiyaç duyulmayacaktır. Burada Palanthas'ta birçok gün, hatta haftalar geçireceksiniz."

Adam elfçe konuşuyordu! Silvanesti Elf! Tanis bir an için o kadar şaşırdı ki sadece bakmakla yetindi. O anda arabanın sürücüsü boğazını temizledi. Uzun, zorlu bir yolculuktu ve Palanthas'ta Ansalon'un her yerinde efsane olan biranın bulunduğu güzel hanlar vardı...

Ama Tanis, siyah cüppeli bir büyücünün sözüyle ekipmanını göz ardı etmeyecekti. Büyü kullanıcısı, ellerini katlanmış halde tuttuğu cüppesinin kollarından çektiğinde ve bir davet hareketinde bulunurken bile biriyle hızlı, olumsuz bir hareket yaptığında, onu daha fazla sorgulamak için ağzını açtı. diğeri.

"Lütfen," dedi yine elf dilinde, "benimle yürümez misin? benim için Senin gittiğin yere gitmek zorundayım. Elistan bizi bekliyor."

Biz! Tanis'in zihni kafa karışıklığı içinde çalkalanıyordu. Elistan ne zamandan beri siyah cübbeli büyü kullanıcılarını Paladine Tapınağı'na davet ediyordu?

Machine Translated by Google

Ve ne zamandan beri siyah cübbeli büyü kullanıcıları bu kutsal topraklara gönüllü olarak ayak basıyorlar!

Açıkçası bunu öğrenmenin tek yolu bu tuhaf kişiye eşlik etmek ve sorularını yalnız kalana kadar saklamaktı.

Bu nedenle Tanis biraz kafası karışmış bir halde talimatlarını arabacıya verdi. Siyah cüppeli figür onun yanında sessizce durmuş, arabanın gidişini izliyordu. Sonra Tanis ona döndü.

Yarımelf, konuşmak için yetiştirildiği Qualinesti'den daha saf bir elf dili olan Silvanesti'yi durdururken, "Benden avantajlısınız efendim," dedi.

Figür eğildi ve sabah ışığının yüzüne düşmesi için başlığını bir kenara attı. "Ben Dalamar'ım" dedi, ellerini cübbesinin kollarına geri götürerek. Krynn'in üzerinde siyah cübbeli bir büyücüyle el sıkışacak çok az kişi vardı.

"Bir kara elf!" dedi Tanis şaşkınlıkla, düşünmeden konuşarak. diye bağırdı. "Özür dilerim" dedi garip bir şekilde. “Sadece hiç tanışmadım—”

"Türümden biri mi?" Dalamar, soğuk, yakışıklı, ifadesiz elf hatlarında hafif bir gülümsemeyle konuşmasını sorunsuz bir şekilde tamamladı. “Hayır, bunu yapacağını sanmıyorum. Dedikleri gibi, 'ışıktan uzaklaştırılan' bizler, varoluşun güneşli düzlemlerine çoğu zaman çıkma riskini almayız. Gülümsemesi birdenbire daha da ısındı ve Tanis, kara elfin bakışları kendisinin durduğu kavak korusuna yönelirken gözlerinde özlem dolu bir bakış gördü. "Ama bazen biz bile evimizi özleriz."

Tanis'in bakışları da elflerin en sevdiği ağaçlar arasında titrek kavaklara gitti. O da gülümsedi, kendini çok daha rahat hissetmişti. Tanis kendi karanlık yollarında yürümüş ve pek çok geniş uçuruma yuvarlanmaya çok yaklaşmıştı. Anlayabiliyordu.

"Randevu saatim yaklaşıyor" dedi. "Ve söylediklerinden senin bir şekilde bu işin içinde olduğunu anlıyorum.

Belki de devam etmeliyiz...”

"Kesinlikle." Dalamar kendini hatırlamış gibiydi. Hiç tereddüt etmeden yeşil çimlere doğru Tanis'in peşinden gitti. Bu yüzden dönen Tanis, hızlı bir acı spazmının elfin narin hatlarını buruşturduğunu ve onu gözle görülür bir şekilde birkaç santim kadar gördüğünü görünce oldukça şaşırdı.

"Nedir?" Tanis durdu. “İyi değil misin? Yardım edebilir miyim-"

Machine Translated by Google

Dalamar acı dolu yüzünü çarpık bir gülümsemeye zorladı. "Hayır, Yarı-Elf," dedi. "Yardım etmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Ben de hasta değilim. Yaşadığım yeri koruyan Shoikan Korusu'na adım atarsan çok daha kötü görünürsün."

Tanis anlayışla başını salladı, sonra neredeyse isteksizce uzaklara, Palanthas'ın üzerinde beliren karanlık, kasvetli Kule'ye baktı. Ona baktığında üzerinde tuhaf bir izlenim oluştu.
Düz beyaz Tapınağa baktı, sonra tekrar Kule'ye. Onları bir arada görünce sanki ilk kez görüyormuş gibi oldu. Her ikisi de ayrı ayrı ve ayrı ayrı bakıldığında olduğundan daha eksiksiz, tamamlanmış ve bütün görünüyordu. Bu sadece geçici bir izlenimdi ve daha sonra aklına bile gelmedi. Artık tek bir şeyi düşünebiliyordu:

"O halde orada mı yaşıyorsun? Rai'yle... Onunla mı? Tanis, ne kadar çabalarsa çabalasın, başbüyücünün adını acı bir öfke olmadan söyleyemeyeceğini biliyordu ve bu yüzden bundan tamamen kaçındı.

"O benim Shala'm," diye yanıtladı Dalamar acıdan gergin bir sesle.

"Demek sen onun çırağısın," diye yanıtladı Tanis, Usta anlamına gelen elfçe kelimeyi tanıyarak. Kaşlarını çattı. "Peki senin burada ne işin var?
Seni o mu gönderdi?" Eğer öyleyse, diye düşündü yarımel, eğer Solanthas'a geri dönmek zorunda kalırsam buradan ayrılırım.

"Hayır," diye yanıtladı Dalamar, yüzünün rengi soldu. "Ama onun hakkında konuşacağız." Kara elf kukuletasını başına geçirdi. Konuştuğunda yoğun bir çaba gösterdiği belliydi. "Ve şimdi, hızlı hareket etmeniz için size yalvarmalıyım. Elistan'ın bana verdiği ve bu davayı atlatmama yardımcı olacak bir büyüm var. Ama bu uzatmayı umursadığım bir konu değil."

Elistan siyah cübbeli büyü kullanıcılarına tılsım mı veriyor? Raistlin'in çırağı mı? Tamamen şaşkına dönen Tanis, memnuniyetle adımlarını hızlandırdı.

"Tanis, dostum!"

Paladine'in din adamı ve Ansalon kıtasındaki kilisenin başı Elistan, elini yarımelfe uzattı. Tanis, rahibin bir zamanlar güçlü, sağlam tutuşunun ne kadar boşa ve zayıf olduğunu fark etmemeye çalışarak adamın elini sıcak bir şekilde sıktı. Tanis ayrıca kendi durumunu kontrol etmek için de savaştı.

Machine Translated by Google

yastıklarla desteklenmiş bir yatakta dinlenen narin, neredeyse iskelet gibi figüre bakarken, şok ve acıma duygularının yüz hatlarına yansımasını engellemeye çalışıyordu.

"Elistan..." diye başladı Tanis hararetle.

Liderlerinin yanında duran beyaz cübbeli din adamlarından biri şöyle bir baktı: yarımelfe doğru bakıp kaşlarını çattı.

"Yani R-saygıdeğer Evlat" -Tanis resmi unvanı görünce tökezledi-"iyi görünüyorsun."

"Ve sen, Tanis Yarı-Elf, yozlaşarak bir yalancıya dönüştün," diye belirtti Elistan, Tanis'in çaresizce yüzünden uzak durmaya çalıştığı acı dolu ifadeye gülümseyerek.

Elistan ince, beyaz parmaklarıyla Tanis'in güneşten kavrulmuş elini okşadı. "Ve 'Saygıdeğer Oğul' saçmalığıyla dalga geçmeyin. Evet, bunun doğru ve yerinde olduğunu biliyorum Garad ama bu adam beni Pax Tharkas madenlerinde köle olduğum dönemde tanıyordu. Şimdi hepiniz gidin," dedi etrafta gezinen din adamlarına. "Misafirlerimizi rahat ettirecek şeyleri getirin."

Bakışları Elistan'ın özel odasında yanan ateşin yanındaki sandalyeye yığılmış olan kara elfe gitti. "Dalamar"
Elistan nazikçe şöyle dedi: "Bu yolculuk senin için kolay olamaz. Bunu başardığın için sana borçluyum. Ama burada, benim odamda rahatlıkla bulabileceğinize inanıyorum. Ne alacaksın?"

"Şarap," kara elf, hareketsiz ve kül rengi dudakların arasından cevap vermeyi başardı. Tanis elfin sandalyenin kolundaki ellerinin titrediğini gördü.

"Misafirlerimize şarap ve yiyecek getirin." Elistan, odadan dışarı çıkan din adamlarına, çoğu siyah cüppeli büyücüye onaylamayan bakışlar attığını anlattı. "Astinus'a varır varmaz buraya kadar eşlik edin, sonra da rahatsız edilmediğimize emin olun."

"Astinus'u mu?" Tanis'in ağzı açık kaldı. "Tarihçi Astinus mu?"

"Evet, Yarı-Elf," Elistan bir kez daha gülümsedi. "Ölmek özel bir anlam katıyor. 'Bir zamanlar yoluma bakmayan beni görmek için sıraya giriyorlar.' Yaşlı adamın şiiri de böyle değil miydi?
İşte şimdi, Yarı-Elf. Hava temizleniyor. Evet biliyorum ölüyorum. Uzun zamandır biliyorum. Aylarım haftalara düşüyor. Gel Tanis. Daha önce erkeklerin öldüğünü gördünüz. Bana söylediğin şey neydi?

Machine Translated by Google

Orman Efendisi size Karanlık Orman'da şöyle dedi: 'kaderlerini gerçekleştirirken ölenlerin kaybının yasını tutmuyoruz.' Hayatım dolu dolu geçti Tanis; hayal edebileceğimden çok daha fazlası."
Elistan pencereden dışarı, geniş çimenliklere, çiçekli bahçelere ve çok uzaktaki karanlık Yüksek Büyücülük Kulesi'ne baktı.

"Bana dünyaya umudu geri getirmem için verildi Yarı-Elf."
dedi Elistan yavaşça. “Umut ve şifa. Hangi adam daha fazlasını söyleyebilir? Kilisenin yeniden sağlam bir şekilde kurulduğunu bilerek ayrılıyorum. Artık tüm ırkların arasında din adamları var. Evet, kender bile."
Elistan gülümseyerek elini beyaz saçlarının arasından geçirdi. "Ah," diye içini çekti, "inancımız açısından ne kadar zorlu bir dönemdi Tanis! Hala neyin eksik olduğunu tam olarak belirleyemedik. Ama onlar iyi kalpli, iyi ruhlu insanlardır. Ne zaman sabrım taşmaya başlasa, Fizban'ı -kendisini bize gösterdiği şekliyle Paladine'i- ve küçük arkadaşın Tassleho'ya duyduğu özel sevgiyi düşünürdüm."

Tanis'in yüzü kenderin adı anıldığında karardı ve ona Dalamar'ın dans eden alevlere baktığı yerden kısa bir süreliğine başını kaldırdığı anlaşılıyordu. Ancak Elistan bunu fark etmedi.
Elistan başını salladı, "Tek pişmanlığım, benden sonra gerçekten görevi devralabilecek kimseyi bırakmamış olmamdır," dedi. “Garad iyi bir adamdır. Çok iyi. Onda başka bir Kral Rahibin özelliklerini görüyorum. Ancak dengenin korunması gerektiğini, bu dünyayı oluşturmak için hepimize ihtiyaç duyulduğunu henüz anlamıyor. Öyle değil mi Dalamar?”
Kara elf, Tanis'i şaşırtacak şekilde başını salladı. Başlığını bir kenara atmış ve din adamlarının kendisine getirdiği kırmızı şarabın bir kısmını içebilmişti. Yüzü yeniden renklenmişti ve elleri artık titremiyordu. "Sen bilgesin, Elistan," dedi büyücü usulca. “Keşke başkaları da bu kadar aydınlanmış olsaydı.”

Elistan, Tanis'e döndü, "Belki de bilgelik değil, olayları tek bir açıdan değil, her yönden görebilme yeteneğidir," dedi. "Sen, Tanis, dostum. Geldiğinizde manzarayı fark edip takdir etmediniz mi?”
Yüksek Büyücülük Kulesi'nin açıkça görülebildiği pencereyi zayıf bir şekilde işaret etti.
"Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim." Tanis her zamanki gibi duygularını paylaşmaktan rahatsız olduğundan çekiniyordu.

Machine Translated by Google

"Evet, öyle, Yarı-Elf," dedi Elistan eski canlılığına geri dönerek. “Kule'ye baktınız, Tapınağa baktınız ve bu kadar yakın olmalarının ne kadar doğru olduğunu düşündünüz. Ah, Tapınağın bulunduğu bu yere uzun süre karşı çıkan birçok kişi vardı. Garad ve tabii ki Leydi Crysania...”

Bu ismin anılması üzerine Dalamar boğuldu, öksürdü ve şarap kadehini aceleyle yere bıraktı. Tanis ayağa kalktı, her zamanki gibi bilinçsizce odada volta atmaya başladı ve bunun ölmekte olan adamı rahatsız edebileceğini fark ederek yeniden oturdu ve sandalyesinde rahatsızca kıpırdandı.

"Ondan haber var mı?" diye alçak sesle sordu.

"Özür dilerim Tanis," dedi Elistan nazikçe, "seni üzmek istemedim. Gerçekten, kendini suçlamayı bırakmalısın. Yaptığı şeyi kendi özgür iradesiyle yapmayı seçti. Aksi takdirde bende de olmazdı. Onu durduramazdın ya da kaderi ne olursa olsun onu kurtaramazdın. Hayır, ondan hiçbir haber alınmadı.”

"Evet, var," dedi Dalamar, odadaki her iki adamın da anında dikkatini çeken soğuk, duygusuz bir sesle. "Sizi bir araya çağırmamın sebeplerinden biri de bu."

"Sen aradın!" Tekrar ayağa kalkan Tanis tekrarladı. "Elistan'ın bizi buraya istediğini sanıyordum. Bunun arkasında Shala'nız mı var? Bu kadının ortadan kaybolmasının sorumlusu o mu?” Bir adım ilerledi, kızıl sakalının altındaki yüzü kabarmıştı. Dalamar ayağa kalktı, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu, eli neredeyse belli belirsiz bir şekilde kemerine taktığı keselerden birine uzanıyordu. "Çünkü tanrılar aşkına, eğer ona zarar verdiyse, onun altın boynunu bükerim..."

Kapı eşiğinden bir din adamı, "Palanthas'lı Astinus," diye seslendi.

Tarihçi kapı eşiğinde duruyordu. Gri gözlü bakışları odayı tararken, her şeyi, herkesi, kaleminin yakında kaydedeceği ayrıntılara bir dakika bile dikkat ederek incelerken, yaşlanmayan yüzü hiçbir ifade taşımıyordu. Tanis'in heyecanlı ve öfkeli yüzünden elfin gururlu, dingin yüzüne, ölmekte olan din adamının yorgun, sabırlı yüzüne doğru gidiyordu.

"Bırak tahmin edeyim," diye belirtti Astinus, soğukkanlılıkla içeri girip yerine otururken. Kocaman bir kitabı masanın üzerine koydu, kitabın boş bir sayfasını açtı, taşıdığı tahta kutudan tüy kalemini çıkardı.

Machine Translated by Google

onunla birlikte ucu dikkatle inceledi, sonra yukarıya baktı. "Mürekkep dostum," dedi, Elistan'ın başıyla selam verdikten sonra odayı aceleyle terk eden şaşkın bir din adamına. Daha sonra tarihçi asıl cümlesine devam etti.
"Tahmin etmeme izin ver. Raistlin Majere'den bahsediyordun."

"Bu doğru," dedi Dalamar. "Seni buraya çağırdım."

Kara elf yeniden ateşin yanındaki yerine oturmuştu. Hâlâ kaşlarını çatan Tanis, Elistan yakınlarındaki evine döndü. Astinus'un mürekkebiyle geri dönen rahip Garad, başka bir şey isteyip istemediklerini sordu. Yanıt olumsuz olduğundan, odadakilerin iyiliği için Elistan'ın iyi olmadığını ve uzun süre rahatsız edilmemesi gerektiğini sert bir şekilde ekleyerek ayrıldı.

"Sizi buraya birlikte çağırdım," diye tekrarladı Dalamar, bakışları ateşe bakarken. Sonra gözlerini kaldırıp doğrudan Tanis'e baktı. "Küçük bir sorunla karşılaştın. Ama tüm inancımın bu kutsal topraklarda yürümenin azabını çekeceğimi bilerek geliyorum . Ama hepinizle, hep birlikte konuşmam şart. Elistan'ın bana gelemeyeceğini biliyordum. Tanis Yarı-Elf'in bana gelmeyeceğini biliyordum . Ve bu yüzden başka seçeneğim yoktu...”

"Devam edin," dedi Astinus derin, soğuk sesiyle. “Biz burada otururken dünya geçiyor. Bizi buraya birlikte çağırdınız. Bu belirlendi.
Ne sebeple?"

Dalamar bir an sessiz kaldı, bakışları bir kez daha ateşe döndü. Konuşurken başını kaldırmadı.

"En büyük korkularımız gerçekleşti" dedi yumuşak bir sesle. "Başarılı oldu."

Machine Translated by Google

BÖLÜM 2

Eve gel....

Ses hafızasında kaldı. Birisi zihin havuzunun yanında diz çökmüş, kelimeleri sakin, berrak yüzeye bırakıyordu.

Bilinç dalgalanmaları onu rahatsız etti, huzurlu, dinlendirici uykusundan uyandırdı.

“Eve gel... Oğlum, eve gel.”

Raistlin gözlerini açarak annesinin yüzüne baktı.

Gülümseyerek elini uzattı ve alnına düşen ince beyaz saçlarını geriye doğru okşadı. "Zavallı oğlum," diye mırıldandı, kara gözleri kederden, acımadan ve sevgiden yumuşacıktı. "Sana ne yaptılar! İzledim. O kadar uzun zamandır izliyorum ki. Ve ağladım. Evet oğlum, ölüler bile ağlar. Sahip olduğumuz tek rahatlık bu. Ama artık her şey bitti. Benimlesin. Burada dinlenebilirsiniz. ...”

Raistlin oturmaya çabaladı. Kendine baktığında dehşet içinde kanla kaplı olduğunu gördü. Ancak hiçbir acı hissetmiyordu

Machine Translated by Google

yara yok gibi görünüyordu. Nefes almakta zorlanıyordu ve nefesi kesiliyordu.

Annesi "Gel sana yardım edeyim" dedi. Beline taktığı ipek kordonu, keselerinin ve değerli büyü bileşenlerinin asılı olduğu kordonu gevşetmeye başladı. Raistlin karşılık olarak elini kenara itti. Nefesi daha kolay geldi. Etrafa baktı.

"Ne oldu? Neredeyim?" Kafası çok karışıktı.
Çocukluğuna dair anılar aklına geldi. Aklına iki çocukluğun anıları geldi! Onun... ve bir başkasının! Annesine baktı, tanıdığı biriydi ve bir yabancıydı.

"Ne oldu?" öfkeli bir şekilde tekrarladı, kabaran sesi bastırarak
akıl sağlığını elinden almakla tehdit eden anılar.
Annesi usulca, "Sen öldün oğlum," dedi. "Ve şimdi burada benimlesin."

"Ölü!" Raistlin dehşet içinde tekrarladı.
Çılgınca anıları sıraladı. Ölümün eşiğinde olduğunu hatırladı... Nasıl oldu da başarısız oldu? Elini alnına koydu ve hissetti... et, kemik, sıcaklık... Ve sonra hatırladı...

Geçit!

"Hayır," diye bağırdı öfkeyle, annesine bakarak. "Bu imkansız."
Annesi, Raistlin'e tekrar dokunmak için elini uzatarak, "Büyünün kontrolünü kaybettin oğlum," dedi. Ondan uzaklaştı. Hafif, hüzünlü bir gülümsemeyle -çok iyi hatırladığı bir gülümsemeydi- elini tekrar kucağına bıraktı. "Alan değişti, güçler sizi parçaladı. Korkunç bir patlama oldu, Dergoth Ovaları yerle bir oldu. Zhaman'ın büyülü kalesi çöktü." Annesinin sesi titriyordu. "Acı çekmenin görüntüsü neredeyse dayanamayacağım kadar fazlaydı."

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı Raistlin, ellerini başına koyarak.
"Acıyı hatırlıyorum... ama..."
Başka bir şeyi daha hatırladı; çok renkli ışıkların parlak patlamaları, ruhunda yükselen bir coşku ve coşku hissini hatırladı, Geçit'i koruyan ejderha kafalarının öfkeyle çığlık attığını hatırladı, kollarını Crysania'ya doladığını hatırladı.

Machine Translated by Google

Ayağa kalkan Raistlin etrafına baktı. Düz bir zemindeydi; bir çeşit çöl. Uzakta dağları görebiliyordu.

Tanıdık görünüyorlardı; elbette! Thorbardin! Cüce krallığı. O döndü. Sonsuza kadar sırıtan ağzıyla toprağı yutan bir kafatasına benzeyen kalenin kalıntıları vardı. Yani Dergoth Ovalarındaydı. Manzarayı tanıdı. Ancak bunu fark ettiği anda bile bu ona tuhaf geldi. Sanki tüm nesneleri kanla donuk gözlerle görüyormuşçasına her şey kırmızıya boyanmıştı. Nesneler hatırladığı gibi görünse de ona tuhaf da geliyordu.

Mızrak Savaşı sırasında gördüğü takke. Onun bu kadar müstehcen bir şekilde sırıttığını hatırlamıyordu. Dağlar da keskindi ve gökyüzüne karşı açıkça sınırlanmıştı. Gökyüzü! Raistlin derin bir nefes aldı. Boştu! Hızla her yöne baktı. Hayır, güneş yoktu ama gece değildi. Ay yoktu, yıldız yoktu; ve o kadar tuhaf bir renkti ki, bir tür donuk pembeydi, bir şeyin yansımasıydı.

gün batımı.

Önünde yerde diz çökmüş olan kadına baktı.

Raistlin gülümsedi, ince dudakları sertçe birbirine bastırılmıştı.

"Hayır" dedi ve bu sefer sesi kararlı ve kendinden emindi.
"Hayır ölmedim ! Başardım." El işareti yaptı. "Bu benim başarımın kanıtıdır. Burayı tanıyorum. Kender bunu bana anlattı. Şimdiye kadar gittiği her yerin orası olduğunu söyledi. Burası Geçit'e girdiğim yer ve şimdi Uçurum'da duruyorum."

Eğilen Raistlin kadını kolundan yakalayıp ayağa kaldırdı. “İblis, hayalet! Crysania nerede? Söyle bana, her kimsen ya da ne olursan ol! Söyle bana, yoksa tanrılar adına ben—”

"Raistlin! Dur, canımı acıtıyorsun!"

Raistlin bakmaya başladı. Konuşan Crysania'ydı, kolunu tuttuğu Crysania'ydı! Sarsılarak tutuşunu kaybetti ama birkaç dakika içinde yeniden kendi hakimiyetine kavuştu. Kendini kurtarmaya çalıştı ama adam onu sıkıca tutarak yakınına çekti.

"Crysania mı?" diye sordu, onu dikkatle inceleyerek.

Kafasını kaldırıp ona baktı, şaşkındı. "Evet," diye kekeledi. “Sorun ne, Raistlin? Çok tuhaf konuşuyorsun."

Machine Translated by Google

Başbüyücü tutuşunu sıkılaştırdı. Crysania bağırdı. Evet, gözlerindeki acı gerçekti, korku da öyle.

Gülümseyen, iç geçiren Raistlin kollarını ona doladı ve onu vücuduna doğru bastırdı. O, tendi, sıcaklıktı, parfümdü, atan kalpti...

"Ah, Raistlin!" Ona yakın bir yere yerleşti. "Çok korktum. Bu korkunç bir yer. Tamamen yalnızdım.

Eli siyah saçlarının arasındaydı. Vücudunun yumuşaklığı ve kokusu onu sarhoş ediyor, onu arzuyla dolduruyordu. Başını geriye eğerek ona doğru ilerledi. Dudakları yumuşak ve istekliydi. Onun kollarında titriyordu. Raistlin ona baktı... ve alevli gözlere baktı.

Demek sonunda eve geldin büyücüm!

Kollarındaki kıvrak vücut kıvranıp bükülürken bile bunaltıcı kahkaha zihnini yaktı... beş başlı bir ejderhanın boynunu kavradı... üstündeki açık çenelerden asit damlıyordu, etrafında gürledi... kükürtlü dumanlar... tekrar onu boğdu. Baş aşağıya doğru eğildi....

Raistlin çaresizce, öfkeyle büyüsüne başvurdu. Ancak savunma büyüsünün sözlerini zihninde oluştururken bile bir şüphe duydu. Belki de sihir işe yaramayacaktır! Ben zayıfım, Geçitteki yolculuk gücümü tüketti. Bir hançer kadar keskin ve ince olan korku, ruhunu deldi. Şarkının sözleri aklından uçtu. Panik vücudunu kapladı. Kraliçe!

Bunu yapıyor! Ast takar ist ... Hayır! Bu doğru değil! Kahkahalar duydu, muzaffer kahkahalar...

Parlak beyaz ışık onu kör etti. Düşüyordu, düşüyordu, durmadan düşüyordu, karanlıktan güne doğru spiral çizerek iniyordu.

Gözlerini açan Raistlin, Crysania'nın yüzüne baktı.

Yüzü ama hatırladığı yüz bu değildi. O izlerken bile yaşlanıyor, ölüyordu. Elinde Paladine'in platin madalyonunu tutuyordu. Saf beyaz ışıltısı etraflarındaki ürkütücü pembemsi ışıkta parlak bir şekilde parlıyordu.

Machine Translated by Google

Raistlin, rahibin yaşlanan yüzünün görüntüsünü silmek için gözlerini kapattı ve bu yüzün geçmişte nasıl göründüğüne dair anıları canlandırdı - narin, güzel, aşk ve tutkuyla canlı. Sesi ona geldi, havalı, rm.

"Neredeyse seni kaybediyordum."

Uzanıp gözlerini açmadan rahibin kollarını yakaladı ve umutsuzca ona tutundu. "Neye benziyorum?
Söyle bana! Değiştim değil mi?”

"Seni Büyük Kütüphane'de ilk gördüğüm zamanki gibiydin."
dedi Crysania, sesi hâlâ gergindi, fazla sertti; gergin, gergin.

Evet, diye düşündü Raistlin, ben eskiden olduğum gibiyim. Bu da bugüne döndüğüm anlamına geliyor. Eski zayıflığı, eski zayıflığı, göğsündeki yakıcı ağrıyı ve bununla birlikte sanki ciğerlerinde örümcek ağları örülmüş gibi öksürüğün boğucu boğukluğunu hissetti. Bakması yeterliydi, biliyordu ve altın sarısı tenini, beyaz saçlarını, kum saati gözlerini görecekti...

Crysania'yı iterek yüz üstü döndü, öfkeyle yumruklarını sıktı, öfke ve korkuyla hıçkırdı.

"Raistlin!" Artık Crysania'nın sesinde gerçek dehşet vardı. "Nedir?
Raistlin, neredeyiz? Sorun nedir?"

"Başardım" diye hırladı. Gözlerini açtığında yüzünü gördü.
onun gözünde soluyor. "Başardım. Uçurumun içindeyiz.”

Gözleri kocaman açıldı, dudakları aralandı. Korku sevinçle karışmıştı.

Raistlin acı bir şekilde gülümsedi. "Ve sihrim gitti."

Şaşıran Crysania ona baktı. "Anlamıyorum-"

Acı içinde kıvranan Raistlin ona bağırdı. "Sihrim bozuldu! Burada, onun diyarında zayıfım, çaresizim!” Birdenbire dinlediğini, izlediğini, keyif aldığını anımsayan Raistlin dondu. Çığlığı dudaklarındaki kanlı köpükte öldü. Dikkatli bir şekilde etrafına baktı.

“Ama hayır, beni yenemedin!” fısıldadı. Eli yanında duran Sta of Magius'un üzerine kapandı. Ağır bir şekilde ona yaslanarak ayağa kalkmaya çalıştı. Crysania güçlü kolunu yavaşça ona doladı ve ayağa kalkmasına yardım etti.

"Hayır," diye mırıldandı, uçsuz bucaksız Ovalara, pembe, boş gökyüzüne bakarak, "Nerede olduğunu biliyorum! Hissediyorum! Sen

Machine Translated by Google

Godshome'da. Arsanın durumunu biliyorum. Nasıl hareket edeceğimi biliyorum, kender ateşli gevezelikleriyle bana anahtarı verdi. Aşağıdaki arazi yukarıdaki arazinin aynasıdır. Yolculuk uzun ve meşakkatli olsa da seni arayacağım.

"Evet!" -etrafına baktı- "Zihnimi araştırdığını, düşüncelerimi okuduğunu, söylediğim ve yaptığım her şeyi önceden tahmin ettiğini hissediyorum. Beni yenmenin kolay olacağını mı sanıyorsun? Ama senin kafa karışıklığını da hissediyorum. Aklına dokunamadığın biri var yanımda! O beni koruyor ve koruyor, değil mi Crysania?”

"Evet, Raistlin," diye yavaşça yanıtladı Crysania, başbüyücüyü destekleyerek.

Raistlin bir adım attı, bir tane daha ve bir tane daha. Crysania'ya yaslandı, sta'sına yaslandı. Ve yine de her adım bir çabaydı, aldığı her nefes yakıyordu. Bu dünyaya baktığında gördüğü tek şey boşluktu.

İçinde her şey boşluktu. Büyüsü gitmişti.

Raistlin tökezledi. Crysania onu yakaladı ve ona tutunarak sıkıca sarıldı, yanaklarından gözyaşları süzüldü.

Kahkahaları duyabiliyordu...

Belki de artık vazgeçmeliyim! acı bir umutsuzluk içinde düşündü. ben yorgunum, çok yorgunum. Peki sihrim olmadan ben neyim?

Hiç bir şey. Zayıf, sefil bir çocuktan başka bir şey değil.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 3

ya da Dalamar'ın açıklamasından uzun dakikalar sonra odada sessizlik hakim oldu. Sonra Astinus kara elfin sözlerini büyük kitabına kaydederken sessizlik bir kalemin cıvıltısıyla bozuldu.

Elistan, "Paladine merhamet etsin," diye mırıldandı. "Onunla birlikte mi?"

"Elbette," diye çıkıştı Dalamar sinirli bir şekilde, Sanatının tüm becerilerinin gizleyemediği bir tedirginliği ortaya çıkardı. “Başka nasıl başarılı olduğunu düşünüyorsun? Geçit, kendisi gibi güçlere sahip Kara Cüppeli bir büyücü ile onunki gibi inançlı Beyaz Cüppeli bir din adamının birleşik güçleri dışında herkese kilitlidir."

Tanis kafası karışmış halde bir ona diğerine baktı. “Bak,” dedi öfkeyle, “anlamıyorum. Neler oluyor? Kimden bahsediyorsun? Raistlin mi? Ne yaptı? Crysania'yla bir ilgisi var mı? Peki ya Caramon? O da ortadan kayboldu. Tas'la birlikte! BEN-"

Machine Translated by Google

"Doğanın sabırsız insan yarısına hakim ol, Yarı Elf," diye belirtti Astinus, hâlâ sert, siyah vuruşlarla yazmaya devam ediyordu. "Ve sen Kara Elf, ortadan başlamak yerine baştan başla."

"Ya da duruma göre son," diye belirtti Elistan alçak bir sesle.

Dudaklarını şarapla nemlendiren Dalamar -bakışları hâlâ olay yerindeydi- Tanis'in o ana kadar sadece kısmen bildiği tuhaf hikayeyi anlattı. Yarımelfin tahmin edebileceği pek çok şey onu hayrete düşürdü, pek çok kısmı da onu dehşetle doldurdu.

"Leydi Crysania, Raistlin'in büyüsüne kapılmıştı. Ve doğruyu söylemek gerekirse, sanırım ondan etkilenmişti. Onunla kim konuşabilir? Buzlu su damarlarında akamayacak kadar sıcak . Kim bilir ne zamandır bunu planlıyor, bunun hayalini kuruyordu? Ama sonunda hazırdı. Kendisinde eksik olan tek şeyi, şimdiye kadar yaşamış en büyük büyücü Fistandantilus'un bilgisini aramak için zamanda geriye bir yolculuk planladı.

"Leydi Crysania'ya bir tuzak kurdu, onu ve ikiz kardeşini zamanında geri çekmeyi planlıyordu..."

"Caramon?" diye sordu Tanis şaşkınlıkla.

Dalamar onu görmezden geldi. "Fakat beklenmedik bir şey oldu. Shala'nın üvey kız kardeşi Kitiara, bir Ejderha Yüceefendisi."

Kan, Tanis'in kafasının içinde zonkluyor, görüşünü karartıyor ve işitmesini engelliyordu. Aynı kan nabzını yüzünde de hissetti. Dokunulduğunda teninin yanacağını hissetti, o kadar sıcaktı ki.

Kitiara!

Karşısında duruyordu, kara gözleri parlıyordu, koyu saçları yüzüne doğru kıvrılmıştı, dudakları o büyüleyici, çarpık gülümsemeyle hafifçe aralanmıştı, zırhının üzerindeki ışık parlıyordu...

Etrafı yardakçılarıyla çevrili, azametli ve güçlü, güçlü ve acımasız mavi ejderhasının arkasından ona baktı...

Onun kollarında yatıyordu, bayılıyor, seviyor, gülüyordu...

Tanis göremese de Elistan'ın sempatik ama acıyan bakışını hissetti. Astinus'un bakışını bilerek kıçtan çekildi.

Kendi suçluluğuyla, kendi utancıyla, kendi sefaletiyle sarmalanmış olan Tanis, Dalamar'ın da kendi sorunlarıyla sorunu olduğunu fark etmedi.

Machine Translated by Google

yüz ifadesi gergin olmaktan ziyade solgundu. Kadının adını söylerken kara elfin sesinin titrediğini duymadı.

Bir mücadelenin ardından Tanis kendine hakim oldu ve dinlemeye devam edebildi. Ama bir kez daha kalbindeki o eski acıyı, sonsuza dek yok olduğunu sandığı acıyı hissetti. Laurana'yla mutluydu. Onu, bir erkeğin bir kadını sevmesinin mümkün olduğunu sandığından daha derinden ve şefkatle seviyordu. Kendisiyle barışıktı. Hayatı zengindi, doluydu. Ve şimdi hâlâ içinde olan karanlığı, sonsuza kadar uzaklaştırdığını düşündüğü karanlığı keşfettiğinde hayrete düşmüştü.

“Kitiara'nın emriyle ölüm şövalyesi Lord Soth, Leydi Crysania'ya onu öldürmesi gereken bir büyü yaptı. Ancak Paladine araya girdi. Bedeninin kabuğunu geride bırakarak ruhunu yanına aldı. Shala'nın yenildiğini sanıyordum . Ama hayır.
Kız kardeşinin bu ihanetini avantaja çevirdi. İkiz kardeşi Caramon ve kender Tassleho, büyücülerin onu iyileştirebileceklerini umarak Leydi Crysania'yı Wayreth'teki Yüksek Büyücülük Kulesi'ne götürdüler. Raistlin'in çok iyi bildiği gibi elbette bunu yapamazlardı.
Onu yalnızca Krynn tarihinde kadının ruhunu bedenine geri döndürmesi için Paladine'i çağırabilecek kadar güçlü bir Kral Rahip'in yaşadığı tek döneme geri gönderebildiler. Ve elbette Raistlin'in istediği de tam olarak buydu."

Dalamar sıkıştı. "Büyücülere öyle söyledim! Aptallar! Onlara doğrudan onun eline oyun oynadıklarını söyledim.”

" Onlara söyledin mi?" Tanis artık bu soruyu soracak kadar kendine hakim olduğunu hissediyordu. "Ona, Shala'na ihanet mi ettin ?" İnanamayarak homurdandı.

"Oynadığım tehlikeli bir oyun, Yarı-Elf." Dalamar şimdi ona baktı, gözleri ateşin yanan közleri gibi içeriden parlıyordu. "Ben Büyücüler Meclisi tarafından Raistlin'in her hareketini izlemek üzere gönderilen bir casusum. Evet, şaşkın görünebilirsin. Ondan korkuyorlar; tüm Tarikatlar ondan korkuyor; Beyazlar, Kızıllar, Siyahlar. En çok da Siyahlar, çünkü iktidara gelirse kaderimizin ne olacağını biliyoruz.”

Tanis bakarken kara elf elini kaldırdı ve yavaşça siyah cüppesinin ön kısmını aralayarak göğsünü açığa çıkardı. Beş sızıntı

Machine Translated by Google

yaralar kara elfin pürüzsüz derisinin yüzeyini lekeledi. "Elinin işareti," dedi Dalamar ifadesiz bir ses tonuyla. "İhanetim için ödülüm."

Tanis, Raistlin'in o ince, altın parmaklarını genç kara elfin göğsüne koyduğunu görebiliyordu, Raistlin'in yüzünü görebiliyordu -hiçbir duygu olmadan, kötü niyet olmadan, zalimlik olmadan, hiçbir insanlık dokunuşu olmadan- ve o parmakların onun kurbanı. Başını sallayan ve midesi bulanan Tanis, bakışları yere dikilerek sandalyesine çöktü.

"Ama beni dinlemediler," diye devam etti Dalamar. "Çapalara sarıldılar. Raistlin'in öngördüğü gibi en büyük umutları en büyük korkularında yatıyordu. Görünüşte Kral Rahip'in ona yardım edebilmesi için Leydi Crysania'yı zamanda geriye göndermeye karar verdiler. Caramon'a böyle söylediler çünkü onun başka türlü gitmeyeceğini biliyorlardı. Ama gerçekte, Afet'ten önceki tüm din adamlarının yaptığı gibi, onu ölmeye ya da en azından ortadan kaybolmaya geri gönderdiler. Ve Caramon'un zamanda geriye gidip ikizi hakkındaki gerçeği öğrendiğinde -Raistlin'in gerçekte Fistandantilus olduğunu öğrendiğinde- kardeşini öldürmek zorunda kalacağını umuyorlardı."

"Caramon?" Tanis acı bir şekilde güldü, sonra tekrar öfkeyle kaşlarını çattı. "Böyle bir şeyi nasıl yapabildiler? Adam hasta! Caramon'un artık öldürebileceği tek şey bir şişe cüce ruhu! Raistlin onu çoktan yok etti. Neden onlar...”

Astinus'un sinirli bakışını gören Tanis sakinleşti. Zihni kargaşa içindeydi. Bunların hiçbiri mantıklı değildi! Elistan'a baktı. Rahip bunların çoğunu zaten biliyor olmalıydı. Büyücülerin Crysania'yı ölüme geri gönderdiğini duyduğunda bile yüzünde hiçbir şok ya da şaşkınlık ifadesi yoktu. Yalnızca derin bir üzüntü ifadesi vardı.

Dalamar devam ediyordu. “Fakat kender Tassleho Burrfoot, Par-Salian'ın büyüsünü bozdu ve yanlışlıkla Caramon'la birlikte zamanda geriye gitti. Kenderin zamanın akışına dahil edilmesi, zamanın değiştirilmesini mümkün kıldı. Orada, İstar'da ne olduğunu ancak tahmin edebiliriz. Bildiğimiz şey Crysania'nın ölmediğidir . Caramon kardeşini öldürmedi . Ve Raistlin, Fistandantilus'un bilgisini elde etmekte başarılı oldu. Crysania'yı almak ve

Machine Translated by Google

Caramon onunla birlikte, zamanda ilerleyerek Crysania'da ülkedeki tek gerçek din adamına sahip olacağı bir döneme doğru ilerledi. Tarihimizde, Karanlığın Kraliçesi'nin en savunmasız olduğu ve onu durduramayacağı bir döneme seyahat etti.

"Fistandantilus'un kendisinden önce yaptığı gibi, Raistlin de Cüce Kapı Savaşı'na katıldı ve böylece o zamanlar büyülü Zhaman kalesinde bulunan Geçit'e erişim elde etti. Tarih tekerrür etmiş olsaydı Raistlin'in o Geçit'te ölmesi gerekirdi, çünkü Fistandantilus sonunu böyle karşıladı."

"Buna güvenmiştik," diye mırıldandı Elistan, elleri onu örten yatak örtülerini cılızca çekiştiriyordu. "Par-Salian, Raistlin'in tarihi değiştirmesinin hiçbir yolu olmadığını söyledi..."

"O sefil kender!" Dalamar hırladı. “Par-Salian bilmeliydi, sefil yaratığın yaptığının aynısını yapacağını fark etmeliydi; yeni bir macera şansına atlayacaktı!
Tavsiyemizi dinlemeli ve o küçük piçi boğmalıydı..."

"Bana Tassleho ve Caramon'a ne olduğunu anlat," diye sözünü kesti Tanis soğuk bir tavırla. “Raistlin'e veya -ve özür dilerim Elistan'a- Leydi Crysania'ya ne olduğu umurumda değil. Kendi iyiliği onu kör etmişti. Onun adına üzüldüm ama gözlerini açmayı ve gerçeği görmeyi reddetti. Arkadaşlarımı önemsiyorum. Onlara ne oldu?”

"Bilmiyoruz" dedi Dalamar. Omuz silkti. "Ama senin yerinde olsaydım, bu hayatta onları bir daha görmeyi düşünmezdim Yarı-Elf... Onların Shala'ya pek bir faydası olmaz ."

"O halde bana duymam gereken her şeyi söyledin," dedi Tanis, sesi acı ve öfkeyle gergindi. "Yapacağım son şey olsa bile Raistlin'i arayacağım ve..."

"Otur, Yarı-Elf," dedi Dalamar. Sesini yükseltmedi ama gözlerinde, Tanis'in elini kılıcının kabzasına uzanmasına neden olan tehlikeli bir parıltı vardı; ancak Paladine Tapınağı'nı ziyaret ettiğinden beri onu takmadığını hatırladı. Daha da öfkeli olan ve konuşacak kadar kendine güvenemeyen Tanis, önce Elistan'a, sonra da Astinus'a selam verdi ve kapıya doğru ilerledi.

" Raistlin'e, Tanis Yarı-Elf'e ne olacağı umurunda olacak ."
Dalamar'ın pürüzsüz sesi onu yakaladı, "çünkü bu seni etkiliyor. Hepimizi etkiliyor. Gerçekten mi konuşuyorum Saygıdeğer Evlat?”

Machine Translated by Google

"Öyle yapıyor Tanis," dedi Elistan. "Duygularını anlıyorum ama onları bir kenara bırakmalısın!"

Astinus hiçbir şey söylemedi, kaleminin çizilmesi adamın odada olduğunun tek göstergesiydi. Tanis yumruklarını sıktı, ardından Astinus'un bile başını kaldırıp bakmasına neden olan şiddetli bir yeminle yarımelf Dalamar'a döndü. "Peki öyleyse. Raistlin etrafındakileri daha fazla incitecek, yaralayacak ve yok edecek ne yapabilirdi ki?"

"Başladığımda en büyük korkularımızın gerçekleştiğini söylemiştim," diye yanıtladı Dalamar, çekik elf gözleri yarımelfin hafif çekik gözlerine bakıyordu.

"Evet," diye çıkıştı Tanis sabırsızca, hâlâ ayaktaydı.

Dalamar dramatik bir şekilde durakladı. Tekrar yukarı bakan Astinus gri kaşlarını hafif bir rahatsızlıkla kaldırdı.

"Raistlin Uçuruma girdi. O ve Leydi Crysania, Karanlığın Kraliçesi'ne meydan okuyacaklar."

Tanis inanamayarak Dalamar'a baktı. Sonra kahkahayı patlattı.
"Eh," dedi omuz silkerek, "görünüşe göre endişelenecek pek bir şeyim yok. Büyücü kendi sonunu mühürledi."

Ama Tanis'in kahkahası boşa çıktı. Dalamar ona soğukkanlı, alaycı bir keyifle baktı; sanki bu saçma tepkiyi bir yarı insandan bekliyormuş gibi. Astinus homurdandı ve yazmaya devam etti.
Elistan'ın zayıf omuzları çöktü. Gözlerini kapatıp yastığa yaslandı.

Tanis hepsine baktı. "Bunu ciddi bir tehdit olarak değerlendiremezsin!" diye sordu. "Tanrılar adına, Karanlığın Kraliçesi'nin huzuruna çıktım! Onun gücünü ve majestelerini hissettim ve o zaman bu varoluş düzleminde yalnızca kısmen bulunuyordu." Yarımelf istemsizce ürperdi. "Onunla tek başına tanışmanın nasıl bir şey olacağını hayal edemiyorum... kendi başına..."

"Yalnız değilsin Tanis," dedi Elistan bitkin bir tavırla. "Ben de Karanlık Kraliçe'yle konuştum." Gözlerini açtı, buruk bir şekilde gülümsedi. "Bu seni şaşırttı mı? Tüm erkekler gibi benim de denemelerim ve ayartmalarım oldu."

"Sadece bir kez bana geldi." Dalamar'ın yüzü soldu ve gözlerinde korku vardı. Dudaklarını yaladı. "Ve bu beni getirmek içindi

Machine Translated by Google

bu haberler.”

Astinus hiçbir şey söylemedi ama yazmayı bırakmıştı. Rock'ın kendisi tarihçinin yüzünden daha anlamlı.

Tanis hayretle başını salladı. “Kraliçeyle tanıştın mı Elistan? Onun gücünü kabul ediyor musun? Yine de hâlâ zayıf ve hastalıklı bir büyücünün ve yaşlı hizmetçi bir din adamının ona bir şekilde zarar verebileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Elistan'ın gözleri parladı, dudakları gerildi ve Tanis çok ileri gittiğini anladı. Kızararak sakalını kaşıdı ve özür dilemeye başladı, sonra inatla ağzını kapattı. "Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandı, geriye doğru yürüdü ve kendini sandalyesine attı.

"Peki, Abyss'te onu nasıl durduracağız?" Ne söylediğini fark eden Tanis'in heyecanı derinleşti. "Özür dilerim" diye mırıldandı. "Bunu bir şakaya dönüştürmek istemiyorum. Söylediğim her şey yanlış çıkıyor gibi görünüyor. Ama kahretsin, anlamıyorum! Raistlin'i durdurmamız mı yoksa onu neşelendirmemiz mi gerekiyor?"

"Onu durduramazsın." Elistan konuşmak üzereyken Dalamar soğukkanlılıkla araya girdi. "Bunu yalnızca biz büyücüler yapabiliriz. Bu tehdidi ilk öğrendiğimizden beri, haftalardır buna yönelik planlarımız sürüyor. Görüyorsun, Yarı-Elf, söylediklerin kısmen doğru. Raistlin, Karanlığın Kraliçesi'ni kendi varoluş düzleminde yenemeyeceğini biliyor, hepimiz biliyoruz. Bu nedenle onu dışarı çıkarmak, Geçitten geçerek dünyaya geri getirmek onun planı...”

Tanis sanki karnına sert bir yumruk yemiş gibi hissetti. Bir an nefes alamadı. "Bu delilik," diye sonunda nefesini tutmayı başardı, elleri sandalyenin kol dayama yerlerinin üzerinde kıvrıldı, parmak eklemleri gerginlikten beyaza döndü. “Neraka'da onu zar zor mağlup ettik! Onu dünyaya geri mi getirecek?

"Durdurulamadığı sürece," diye devam etti Dalamar, "ki bu benim Dediğim gibi görev.”

“Peki ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu Tanis öne doğru eğilerek. "Neden bizi buraya getirdin? Oturup izleyecek miyiz? BEN-"

"Sabırlı ol Tanis!" Elistan sözünü kesti. "Heyecanlısın ve korkuyorsun. Hepimiz bu duyguları paylaşıyoruz” dedi.

Machine Translated by Google

Oradaki taş yürekli tarihçi dışında Tanis acı acı düşündü: "Ama aceleci davranışlarla ya da çılgın
sözlerle hiçbir şey kazanılamaz." Elistan kara elfe baktı ve sesi daha da yumuşadı. "Sanırım henüz en kötüsünü duymadık, bu doğru mu Dalamar?"

"Evet, Saygıdeğer Evlat," dedi Dalamar ve Tanis, elfin çekik gözlerinde bir parça duygunun kıpırdandığını görünce şaşırdı. "Ejderha Yüceefendisi Kitiara'nın haberini aldım" -elf hafifçe boğuldu, boğazını temizledi ve daha kararlı bir şekilde konuşmaya devam etti-"Kitiara, Palanthas'a geniş çaplı bir saldırı planlıyor."

Tanis sandalyesine çöktü. İlk düşüncesi acı ve alaycı bir eğlenceydi; size söylemiştim Lord Amothus. Sana söylemiştim Porthios. Güzel, sıcak küçük yuvalarınıza geri dönmek ve savaş hiç olmamış gibi davranmak isteyen hepinize söyledim. İkinci düşünceleri daha ciddiydi. Anılar geri geldi; alevler içindeki Tarsis şehri, Solace'ı ele geçiren ejder orduları, acı, acılar... ölüm.

Elistan bir şeyler söylüyordu ama Tanis duyamıyordu. Geriye yaslanıp gözlerini kapattı ve düşünmeye çalıştı. Dalamar'ın Kitiara hakkında konuştuğunu hatırladı ama söylediği şey neydi? Bilincinin kenarlarında sürüklendi. Kit'i düşünüyordu. Dikkat etmemişti. Kelimeler belirsizdi...

"Beklemek!" Tanis aniden aklına gelerek doğruldu. "Kitiara'nın Raistlin'e kızdığını söyledin. Onun da Kraliçe'nin dünyaya yeniden girmesinden bizim kadar korktuğunu söylemiştin. Bu yüzden Soth'a Crysania'yı öldürmesini emretti. Eğer bu doğruysa neden Palanthas'a saldırıyor?
Bu hiç mantıklı değil! Yaptırım'da her geçen gün gücü artıyor.
Kötü ejderhalar orada toplandı ve savaştan sonra dağılan ejderanların da onun komutası altında yeniden toplandıklarına dair raporlar aldık. Ancak Sanction, Palanthas'tan çok uzakta. Solamniya Şövalyelerinin toprakları bu ikisinin arasında yer alır. Kötü ejderhalar yeniden göklere çıkarsa iyi ejderhalar ayağa kalkıp savaşacak. Neden? Kazandığı her şeyi neden riske atsın ki? Ve ne için
—"

"Sanırım Lord Kitiara'yı tanıyorsun, Yarı-Elf?" Dalamar sözünü kesti.

Machine Translated by Google

Tanis boğuldu, öksürdü ve bir şeyler mırıldandı.
"Affınıza sığınırım?"
"Evet, kahretsin, onu tanıyorum!" Tanis tersledi, Elistan'ın bakışını yakaladı ve derisinin yandığını hissederek bir kez daha sandalyesine çöktü.

"Haklısın," dedi Dalamar yumuşak bir sesle, hafif elf gözlerinde bir eğlence parıltısı vardı. "Kitiara, Raistlin'in planını ilk duyduğunda korkmuştu. Elbette onun için değil ama Kara Kraliçe'nin gazabını onun üzerine çekmesinden korktuğu için. Ama" - Dalamar omuz silkti - "bu, Kitiara'nın Raistlin'in kaybetmesi gerektiğine inandığı zamandı. Görünüşe göre şimdi kazanma şansı olduğunu düşünüyor. Ve Kit her zaman kazanan tarafta olmaya çalışacak. Palanthas'ı fethetmeyi ve büyücü Geçit'ten geçerken onu karşılamaya hazırlanmayı planlıyor. Kit, ordularının gücünü kardeşine teslim edecek. Eğer yeterince güçlüyse -ki bu zamana kadar öyle olması gerekir- kötü yaratıkları Kara Kraliçe'ye olan bağlılıklarından kolayca kendi davasına hizmet etmeye dönüştürebilir."

"Kit mi?" Şaşkın görünme sırası Tanis'teydi. Dalamar hafifçe alay etti.

"Ah, evet Yarı-Elf. Kitiara'yı senin kadar iyi tanıyorum."
Ama kara elfin sesindeki alaycı ton, bilinçsizce acı bir tona dönüşerek durakladı. İnce elleri kenetlendi.
Tanis aniden anlayarak başını salladı ve tuhaf bir şekilde genç elfe karşı garip bir sempati duydu.
"Demek sana da ihanet etti," diye mırıldandı Tanis usulca. "Sana destek sözü verdi. Orada olacağını, yanında olacağını söyledi. Raistlin geri döndüğünde senin yanında savaşacaktı."
Dalamar ayağa kalktı, siyah cübbesi etrafında hışırdıyordu. Soğuk bir tavırla, "Ona hiçbir zaman güvenmedim," dedi ama onlara sırtını döndü ve yüzünü başka tarafa çevirerek dikkatle alevlere baktı. "Ne tür ihanetler yapabileceğini biliyordum, daha iyisi yoktu.
Bu hiç de sürpriz olmadı."
Ama Tanis şömine rafını tutan elin beyaza döndüğünü gördü.
"Sana bunu kim söyledi?" Astinus aniden sordu. Tanis başladı. Tarihçinin varlığını neredeyse unutmuştu. "Elbette Karanlık Kraliçe değil. Bu onun umurunda olmazdı.

Machine Translated by Google

"Hayır hayır." Dalamar bir an için kafası karışmış göründü. Düşüncelerinin çok uzakta olduğu belliydi. İçini çekerek bir kez daha onlara baktı. “Ölüm şövalyesi Lord Soth bana söyledi.”

"Ne yani?" Tanis gerçekliğe olan hakimiyetini kaybettiğini hissetti.

Beyni çılgınca bir tutunma noktası bulmaya çalışıyordu. Büyücüler büyücüleri gözetliyor. Işığın din adamları, karanlığın büyücüleriyle aynı saftaydı. Karanlık ışığa güveniyor, karanlığa karşı dönüyor. Aydınlık karanlığa dönüyor...

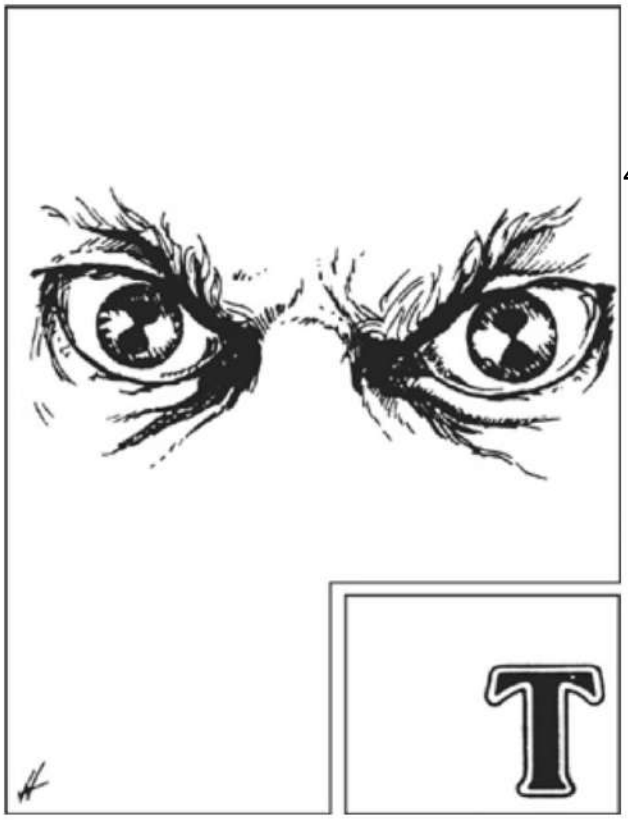
"Soth, Kitiara'ya bağlılık sözü verdi!" dedi Tanis şaşkınlıkla.
"Neden ona ihanet etsin ki?"

Ateşten dönen Dalamar, Tanis'in gözlerinin içine baktı. Bir kalp atışı kadar bir süre boyunca ikisi arasında bir bağ, ortak bir anlayışın, ortak bir sefaletin, ortak bir azabın, ortak bir tutkunun oluşturduğu bir bağ vardı. Ve birdenbire Tanis anladı ve ruhu dehşet içinde büzüştü.

"Onun ölmesini istiyor," diye yanıtladı Dalamar.

Machine Translated by Google

4. BÖLÜM

genç çocuk Solace sokaklarında yürüyordu. Yakışıklı bir çocuk değildi ve bunu biliyordu; çünkü kendisi hakkında çocukların bilmesi pek mümkün olmayan çok şey biliyordu. Ama sonra, tam da yakışıklı olmadığı ve çok fazla şey bildiği için kendisiyle çok fazla zaman geçirdi.

Ancak bugün yalnız yürümüyordu. İkiz kardeşi Caramon da yanındaydı. Raistlin kaşlarını çattı, köy sokağının tozunun arasından geçerek çevresinde bulutlar halinde yükselişini izledi. Tek başına yürümüyor olabilirdi ama bir bakıma Caramon'la birlikte, onsuz olduğundan daha yalnızdı. Herkes sevimli, yakışıklı ikizine selamlar yağdırıyordu. Kimse ona tek kelime etmedi. Herkes Caramon'un oyunlarına katılması için bağırdı. Kimse Raistlin'i davet etmedi. Kızlar Caramon'a gözlerinin ucuyla kızların sahip olduğu o özel bakışla baktılar. Kızlar Raistlin'i hiç fark etmediler bile.

"Hey Caramon, Kalenin Kralı'nı oynamak ister misin?" bir ses bağırdı.

"İster misin, Raist?" diye sordu Caramon, yüzü hevesle parlayarak. Güçlü ve atletik Caramon zorlu ve yorucu oyundan keyif alıyordu.

Machine Translated by Google

Ancak Raistlin, eğer oynarsa çok geçmeden kendini halsiz hissetmeye ve başının dönmeye başlayacağını biliyordu. Diğer çocukların onu kimin takımına alması gerektiği konusunda tartışacaklarını da biliyordu.

"HAYIR. Yine de sen devam et."

Caramon'un yüzü düştü. Sonra omuz silkerek, "Ah, sorun değil," dedi. Raist. Seninle kalmayı tercih ederim."

Raistlin boğazının kasıldığını, midesinin kasıldığını hissetti. "HAYIR, Caramon," diye tekrarladı usulca, "her şey yolunda. Devam edin ve oynayın."

"Kendini iyi hissediyormuş gibi görünmüyorsun, Raist," dedi Caramon. "Büyük bir sorun değil. Gerçekten mi. Hadi, bana öğrendiğin yeni sihir numarasını göster - madeni paralarla olan numarayı -"

"Bana böyle davranma!" Raistlin kendisinin çığlık attığını duydu. "Sana ihtiyacım yok! Seni etrafta istemiyorum! Devam etmek! Git o aptallarla oyna! Hepiniz bir arada bir aptal sürüsüsünüz! Hiçbirinize ihtiyacım yok!"

Caramon'un yüzü buruştu. Raistlin az önce tekme attığını hissetti bir köpek. Bu duygu onu daha da sinirlendirdi. Arkasını döndü.

"Elbette Raist, eğer istediğin buysa," diye mırıldandı Caramon.

Omzunun üzerinden bakan Raistlin ikizinin diğerlerinin peşinden koştuğunu gördü. Raistlin içini çekerek, kahkaha ve selamlama bağırışlarını görmezden gelmeye çalışarak gölgeli bir yere oturdu ve çantasından büyü kitaplarından birini çıkarıp çalışmaya başladı. Çok geçmeden büyünün cazibesi onu pislikten, kahkahalardan ve ikizinin acıyan gözlerinden uzaklaştırdı. Bu onu elementlere hükmettiği, gerçekliği kontrol ettiği büyülü bir ülkeye götürdü...

Büyü kitabı elinden kayıp ayaklarının dibine düştü. Raistlin şaşkınlıkla başını kaldırdı. İki oğlan onun üstünde duruyordu. Birinin elinde bir sopa vardı. Kitabı onunla dürttü, sonra sopayı kaldırarak Raistlin'in göğsüne sertçe dürttü.

Siz böceklersiniz, dedi Raistlin çocuklara sessizce. Haşarat. Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Hiç yoktan az. Göğsündeki acıyı ve önünde duran böcek yaşamını görmezden gelen Raistlin, kitabına elini uzattı. Çocuk parmaklarının üzerine bastı.

Korkmuş ama artık korkmaktan çok öfkelenen Raistlin ayağa kalktı. Elleri onun geçim kaynağıydı. Onlarla manipüle etti

Machine Translated by Google

Kırılgan büyü bileşenlerini kullanarak, Sanatının narin gizemli sembollerini havada çizdi.

Soğuk bir tavırla, "Beni rahat bırak," dedi; konuşma tarzı ve gözlerindeki bakış öyleydi ki, iki oğlan bir an için şaşırdılar. Ama şimdi bir kalabalık toplanmıştı. Diğer çocuklar oyunlarını bırakıp eğlenceyi izlemeye geldiler. Başkalarının izlediğinin farkında olan sopalı çocuk, bu sıska, sızlanan, sümüklü kitap kurdunun kendisini yenmesine izin vermedi.

"Ne yapacaksın?" çocuk alay etti. "Beni kurbağaya mı çevireceksin?"

Kahkahalar vardı. Raistlin'in zihninde bir büyünün sözleri oluştu. Henüz öğrenmesi gereken bir büyü değildi bu, ağır bir büyüydü, acı veren bir büyüydü, gerçek tehlike tehdit edildiğinde kullanılacak bir büyüydü. Efendisi çok öfkelenirdi. Raistlin ince dudaklı bir gülümsemeyle gülümsedi. O gülümsemeyi ve Raistlin'in gözlerindeki bakışı gören çocuklardan biri geriye doğru çekildi.

"Hadi gidelim," diye mırıldandı arkadaşına.

Ama diğer çocuk yerinde durdu. Raistlin onun arkasında görebiliyordu ikizi kalabalığın arasında duruyor, yüzünde öfkeli bir ifade.

Raistlin kelimeleri söylemeye başladı ve

sonra donup kaldı. HAYIR! Birşeyler yanlıştı! Unutmuştu! Onun büyüsü işe yaramayacak! Burada değil! Kelimeler anlamsız geliyordu, hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Hiçbir şey olmadı! Çocuklar güldü. Sopalı çocuk sopayı kaldırdı ve Raistlin'in karnına itti, onu yere düşürdü ve nefesinin vücudundan çıkmasını sağladı.

Elleri ve dizleri üzerinde nefes nefeseydi. Birisi onu tekmeledi. Sırtındaki sopanın kırıldığını hissetti. Başkası onu tekmeledi. Artık yerde yuvarlanıyordu, toz içinde boğuluyordu, ince kolları umutsuzca başını örtmeye çalışıyordu. Üzerine tekme ve darbeler yağdı.

"Caramon!" O ağladı. "Caramon, yardım et bana!"

Ama yanıt olarak yalnızca derin, sert bir ses vardı. “İhtiyacın yok beni hatırla.”

Kafasına bir taş çarptı ve çok acı çekti. Ve göremese de onu fırlatanın Caramon olduğunu biliyordu.

Bilincini kaybediyordu. Eller onu sürüklemekteydi

Machine Translated by Google

tozlu yolda onu uçsuz bucaksız karanlık ve soğuk, buz gibi soğuk bir çukura çekiyorlardı. Onu oraya fırlatacaklardı ve karanlığın ve soğuğun içinden sonsuza kadar düşecekti ve asla ama asla dibe vuramayacaktı çünkü dip yoktu...

Crysania etrafına baktı. Neredeydi? Raistlin neredeydi? Sadece birkaç dakika önce onun yanındaydı ve koluna zayıf bir şekilde yaslanmıştı. Ve sonra birdenbire ortadan kaybolmuştu ve kendini yabancı bir köyde yalnız başına yürürken bulmuştu.

Yoksa tuhaf mıydı? Burada bir kez ya da en azından buna benzer bir yerde bulunduğunu hatırlıyor gibiydi. Uzun vallen ağaçları onu çevreliyordu. Kasabanın evleri ağaçların üzerine inşa edilmişti. Ağacın içinde bir han vardı. Bir tabela gördü.

Teselli.

Etrafına bakarken ne kadar tuhaf, diye hayret etti. Tamam, Solace'tı. Geçenlerde Tanis Yarı-Elf'le birlikte Caramon'u aramak için buraya gelmişti. Ama bu Solace farklıydı. Her şey kırmızıya boyanmış ve biraz çarpık görünüyordu. Gözlerini temizlemek için gözlerini ovuşturmak istiyordu.

"Raistlin!" o aradı.

Cevap gelmedi. Yoldan geçenler sanki onu duymuyor, görmüyormuş gibi davranıyorlardı. "Raistlin!" diye bağırdı, paniğe kapıldı. Ona ne olmuştu? Nereye gitmişti? Karanlık Kraliçe vardı... Bir kargaşa duydu, çocukların

bağırışlarını ve bağırışlarını ve gürültünün üstünde ince, tiz bir yardım çığlığını duydu.

Döndüğünde Crysania, yerde toplanmış bir formun etrafında toplanmış bir çocuk kalabalığı gördü. Bacakların rahatsız olduğunu ve ayakların tekme attığını gördü, bir sopanın sertçe kaldırılıp sonra indirildiğini gördü. Yine o tiz çığlık. Crysania etrafındaki insanlara baktı ama onlar meydana gelen olağandışı herhangi bir şeyden habersiz görünüyorlardı.

Beyaz cüppesini eline alan Crysania çocuklara doğru koştu. Yaklaştıkça dairenin ortasındaki figürün bir çocuk olduğunu gördü! Genç bir çocuk! Ani bir dehşetle, onu öldürüyorlar, diye fark etti! Kalabalığa ulaşınca elinden tuttu

Machine Translated by Google

Çocuklardan biri onu uzaklaştırmak için. Çocuk onun elinin dokunuşuyla ona doğru döndü. Crysania paniğe kapılarak geri çekildi.

Çocuğun yüzü beyazdı, kadavraya benziyordu ve kafatasına benziyordu. Derisi kemiklerin üzerinde gergindi, dudakları menekşe rengindeydi. Dişlerini ona gösterdi; dişleri siyah ve çürüktü. Çocuk eliyle ona saldırdı. Uzun tırnaklar derisini sıyırıyor, içine acı veren, felç edici bir acı gönderiyordu. Nefes nefese bıraktı ve çocuk -yüzünde sapkın bir zevk sırıtışıyla- yerde yatan çocuğa eziyet etmek için geri döndü.

Acıdan başı dönen ve güçsüzleşen kolundaki kanayan izlere bakan Crysania, çocuğun yeniden ağladığını duydu.

"Paladine, yardım et bana" diye dua etti. "Bana güç ver."

Kararlı bir şekilde iblis çocuklardan birini yakaladı ve bir kenara fırlattı, ardından bir başkasını yakaladı. Yerdeki çocuğa ulaşmayı başaran kadın, onun kanayan, baygın bedenini kendi bedeniyle korudu ve bu arada umutsuzca çocukları uzaklaştırmaya çalıştı.

Tekrar tekrar uzun tırnakların derisini yırttığını, zehrin vücuduna yayıldığını hissetti. Ancak çok geçmeden çocukların ona dokunduklarında acı çekerek geri çekildiklerini fark etti. Sonunda kabus gibi yüzlerinde somurtkan ifadelerle geri çekildiler ve onu - kanayan ve hasta - kurbanlarıyla yalnız bıraktılar.

Genç çocuğun morarmış vücudunu yavaşça ters çevirdi. Kahverengi saçlarını düzelterek yüzüne baktı. Elleri titremeye başladı. O narin yüz yapısına, kırılgan kemiklere, çıkık çeneye şüphe yoktu.

"Raistlin!" diye fısıldadı, adamın küçük elini kendi elinde tutarak.

Çocuk gözlerini açtı...

Siyah cübbeli adam ayağa kalktı.

O acımasızca etrafına bakarken Crysania ona baktı.

"Ne oluyor?" diye sordu, titreyerek, vücuduna yayılan zehrin etkilerini hissederek.

Raistlin kendi kendine başını salladı. "Bana bu şekilde eziyet ediyor," dedi yumuşak bir sesle. “Benimle bu şekilde savaşıyor, en zayıf olduğumu bildiği yerden bana saldırıyor.” Altın rengi, kum saati gözleri Crysania'ya döndü, ince dudaklar gülümsedi. "Benim için savaştın. Onu yendin." O çizdi

Machine Translated by Google

onu yakınında tutuyor, onu siyah cüppesine sarıp kendine yakın tutuyordu. "İşte, biraz dinlen. Acı geçecek ve sonra yolumuza devam edeceğiz."

Hâlâ titreyen Crysania başını baş büyücünün göğsüne koydu, nefesinin ciğerlerindeki hırıltıyı ve tıkırtıyı duydu, gül yaprakları ve ölümün o tatlı, hafif kokusunu kokladı...

Machine Translated by Google

BÖLÜM 5

Demek onun cesur sözlerinden ve vaatlerinden bu çıkıyor," dedi Kitiara alçak bir sesle.

“Gerçekten aksini mi bekliyordun?” diye sordu Lord Soth. Kadim zırhın omuz silkmesiyle birlikte gelen bu sözler kayıtsız, neredeyse retorik gibi geliyordu. Ama Kitiara'nın ölüm şövalyesine keskin bir bakış atmasına neden olan bir üstünlükleri vardı.

Onun kendisine baktığını, turuncu gözlerinin tuhaf bir yoğunlukla yandığını gören Kitiara, harekete geçti. İstediğinden daha fazla duyguyu açığa vurduğunun farkına varmak onu kızdırdı, uşağı derinleşti. Aniden Soth'tan döndü.

Tuhaf bir zırh, silahlar, parfümlü ipek çarşaflar ve kalın kürk halılarla donatılmış odanın karşı tarafına doğru yürüyen Kitiara, titreyen eliyle geceliğinin kıvrımlarını göğüslerinin üzerinde birbirine kenetledi. Bu, tevazu açısından pek işe yaramayan bir jestti ve Kitiara bunu neden yaptığını merak etse de biliyordu. Kesinlikle daha önce alçakgönüllülükle hiç ilgilenmemişti, özellikle de düşmüş bir yaratığın yanında.

Machine Translated by Google

üç yüz yıl önce bir kül yığınına dönüştü. Ama birdenbire, var olmayan bir yüzden kendisine bakan o alevli gözlerin bakışları altında kendini rahatsız hissetti. Kendini çıplak ve açıkta hissediyordu.

"Hayır, elbette hayır," diye yanıtladı Kitiara soğuk bir tavırla.

"Sonuçta o bir kara elf." Soth aynı sakin, neredeyse sıkılmış ses tonuyla devam etti. "Ayrıca kardeşinizden ölümden daha çok korktuğunu da gizlemiyor. Öyleyse şimdi, çizmeleri titreyen bir grup zayıf, yaşlı büyücünün yanında savaşmak yerine Raistlin'in tarafında savaşmayı seçmesi şaşılacak bir şey mi?"

"Ama o kadar çok şey kazanmayı başardı ki!" Kitiara, ses tonunu Soth'unkiyle eşleştirmek için elinden geleni yaparak tartıştı. Titreyerek yatağının ucunda duran kürk geceliği aldı ve omuzlarına astı.

"Ona Kara Cübbelilerin liderliğini vaat ettiler. Bundan sonra Kardinaller Meclisi Başkanı olarak Par-Salian'ın yerini alacağı kesindi; Krynn'deki büyünün tartışmasız ustası."

Kendine bir kadeh kırmızı şarap dolduran Kitiara sessizce, "Ve sen başka ödüller de kazanırdın," diye ekledi Kara Elf. O deli kardeşim yenildiğinde seni kimse durduramayacak.

Planlarımız ne olacak? Sen sta ile yönetiyorsun, ben kılıçla. Şövalyelere diz çöktürebilirdik! Elfleri anavatanlarından, sizin anavatanınızdan kovdum! Zaferle geri dönerdin sevgilim ve ben de senin yanında olurdum!

Şarap kadehi elinden kaydı. Onu yakalamaya çalıştı; kavraması çok aceleci ve tutuşu çok güçlüydü. Kırılgan cam elinde parçalandı ve etini kesti. Kan, halıya damlayan şaraba karışmıştı.

Savaş yaraları Kitiara'nın vücudunda tıpkı sevgililerinin elleri gibi uzanıyordu. Yaralarını en ufak bir santim bile duymadan, hatta çoğu zaman tek bir üfürüm bile duymadan taşımıştı. Ama şimdi gözleri yaşlarla doldu. Acı dayanılmaz görünüyordu.

Yakınlarda bir yıkama kabı duruyordu. Kitiara elini soğuk suya daldırdı ve ağlamamak için dudağını ısırdı. Su bir anda kırmızıya döndü.

"Rahiplerden birini getirin!" Lord Soth'a hırladı.

ayakta kaldı ve titreyen gözleriyle ona baktı.

Machine Translated by Google

Kapıya doğru yürüyen ölüm şövalyesi, hemen ayrılan bir hizmetçiyi çağırdı. İçinden küfrederek gözyaşlarını geri iten Kitiara bir havlu alıp eline sardı. Rahip aceleyle siyah cüppesine takılarak geldiğinde, havlu kana bulanmıştı ve Kitiara'nın yüzü bronz teninin altında kül rengindeydi.

Rahip üzerine eğilip Karanlığın Kraliçesi'ne dualar mırıldanırken Beş Başlı Ejderha madalyonu Kit'in eline sürtündü. Kısa süre sonra yaralının eti kapandı, kanama durdu.

“Kesikler derin değildi. Kalıcı bir zarar olmamalı”

dedi din adamı sakinleştirici bir şekilde.

"Senin için iyi bir şey!" Kitiara tersledi, hâlâ mücadele ediyordu ona saldıran mantıksız baygınlık. “Bu benim kılıç elim!”

"Kılıcı alıştığın kolaylık ve beceriyle kullanacaksın, ben Lordluğunuzu temin edin," diye yanıtladı din adamı. "Orada olacak-"

"HAYIR! Çıkmak!"

"Efendim." Rahip "Sör Şövalye" diyerek selam verdi ve odadan çıktı.

Soth'un neşeli gözleriyle karşılaşmak istemeyen Kitiara, başını ölüm şövalyesinden uzak tuttu ve din adamının kaybolan, uçuşan cüppelerine kaşlarını çattı.

“Ne aptallar! Onları etrafta tutmaktan nefret ediyorum. Yine de arada sırada işe yaradıklarını düşünüyorum.” Tamamen iyileşmiş gibi görünse de eli hâlâ acıyordu. Her şey aklımda, dedi kendi kendine acı bir şekilde. "Peki, kara elf konusunda... ne yapmamı öneriyorsun?" Ancak Soth cevap veremeden Kitiara ayağa kalkıp bağırmaya başladı.

hizmetkar.

"Şu pisliği temizle. Ve bana bir bardak daha getir.” Korkmuş adamın yüzüne vurdu. “Bu seferki altın kadehlerden biri.
Bu kırılgan elf yapımı şeylerden nefret ettiğimi biliyorsun! Onları gözümün önünden çekin! Onları at!"

"Onları at!" Hizmetçi itiraz etme cesaretinde bulundu. “Ama onlar değerlidir, Tanrım. Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'nden geldiler, bir hediye olarak..."

"Onlardan kurtul dedim!" Kitiara onları yakalayıp teker teker odasının duvarına yasladı. Cam başının üzerinden geçip taşa çarptığında hizmetçi sindi ve eğildi.

Machine Translated by Google

Sonuncusu da parmaklarını bıraktığında köşedeki bir sandalyeye oturdu ve ne hareket ederek ne de konuşarak dümdüz ileriye baktı.

Hizmetçi aceleyle kırık bardağı süpürdü, kanlı suyu leğene boşalttı ve oradan ayrıldı. Şarapla geri döndüğünde Kitiara hâlâ hareket etmemişti. Lord Soth'un da yoktu. Ölüm şövalyesi odanın ortasında ayakta duruyordu, gözleri gecenin artan karanlığında parlıyordu.

"Mumları yakayım mı efendim?" hizmetçi usulca sordu, şarap şişesi ve altın bir kadeh.

Kitiara sert dudaklarının arasından, "Çık dışarı," dedi.

Hizmetçi eğilerek selam verdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Ölüm şövalyesi duyulmamış adımlarla odanın karşı tarafına doğru yürüdü. Hala hareket etmeyen, görünüşte görmeyen Kitiara'nın yanına gelerek elini onun omzuna koydu. Görünmez parmakların dokunuşuyla irkildi, soğukları kalbini delip geçiyordu. Ama geri çekilmedi.

"Pekala," dedi tekrar, tek ışık kaynağının artık ölüm şövalyesinin neşeli gözlerinden geldiği odaya bakarak, "sana bir soru sordum. Dalamar ve kardeşimi bu çılgınlığa durdurmak için ne yapacağız? Karanlık Kraliçe hepimizi yok etmeden önce ne yapacağız?"

Lord Soth, "Palanthas'a saldırmalısınız" dedi.

"Bunun yapılabileceğine inanıyorum!" diye mırıldandı Kitiara düşünceli bir şekilde hançerinin kabzasını uyluğuna vurarak.

Kuvvetlerinin komutanı, "Gerçekten ustaca, lordum" dedi. sesinde gizlenmemiş ve sahte olmayan bir hayranlık vardı.

Komutan - kırk yaşlarında bir insan - şu anki konumu olan Ejderha Orduları Generali'ne ulaşmak için tırmalamış, pençelemiş ve öldürmüştü. Kambur ve kötü muamele görmüş, yüzündeki yara izinden dolayı şekli bozulmuş olan komutan, geçmişte Kitiara'nın diğer kaptanlarının çoğunun sahip olduğu iltifatları hiç tatmamıştı. Ama umutsuz değildi.

Ona baktığında, son birkaç gündür alışılmadık derecede soğuk ve sert olan yüzünün, övgüsü karşısında mutlulukla parladığını gördü. O bile

Machine Translated by Google

ona gülümsemeye tenezzül etti; o çarpık gülümsemeyi nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu. Komutanın kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Lord Soth, boğuk sesi harita odasında yankılanarak, "Dokunma yeteneğinizi kaybetmediğinizi görmek güzel" dedi.

Komutan ürperdi. Şimdiye kadar ölüm şövalyesine alışması gerekiyordu. Karanlık Kraliçe, kendisi ve iskelet savaşçılardan oluşan birliğiyle yeterince savaştığını biliyordu. Ancak siyah pelerini kömürleşmiş ve kan lekeli zırhını örterken, mezarın soğuğu şövalyenin etrafını sardı.

Ona nasıl dayanıyor? Komutan merak etti. Onun yatak odalarına bile musallat olduğunu söylüyorlar! Bu düşünce komutanın kalp atışlarının hızla normale dönmesine neden oldu. Belki de köle kadınlar o kadar da kötü değildi. En azından karanlıkta onlarla yalnız kaldığında, karanlıkta yalnızdı!

“Tabii ki dokunuşumu kaybetmedim!” Kitiara o kadar şiddetli bir öfkeyle geri döndü ki komutan huzursuzca etrafına baktı ve aceleyle ayrılmak için bir bahane üretti. Neyse ki tüm Sanction şehri savaşa hazırlanırken bahane bulmak zor değildi.

Komutan eğilerek, "Bana artık ihtiyacınız yoksa lordum," dedi, "cephaneliğin çalışmalarını kontrol etmeliyim. Yapılması gereken çok şey var ve bunu yapmak için fazla zaman yok."

"Evet, devam edin," diye mırıldandı Kitiara dalgın dalgın, gözleri ayaklarının altındaki zemine fayansla işlenmiş devasa haritadaydı. Komutan döndüğünde, geniş kılıcı zırhına çarparak ayrılmaya başladı. Ancak kapıda efendisinin sesi onu durdurdu.

"Komutanım?"

O döndü. "Efendim?"

Kitiara bir şeyler söylemeye başladı, durdu, dudağını ısırdı ve devam etti: "Ben...bu akşam akşam yemeğinde bana katılır mısın diye merak ediyordum." Omuz silkti. “Fakat bunu sormak için geç oldu. Sanırım plan yapmışsındır."

Komutan tereddüt etti, kafası karışmıştı. Avuç içleri terlemeye başladı. "Aslında efendim, önceden bir taahhüdüm var ama bu kolaylıkla değiştirilebilir..."

"Hayır," dedi Kitiara, yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi. “Hayır, bu gerekli olmayacak. Başka bir gece. Görevden alındın."

Machine Translated by Google

Hâlâ şaşkın olan komutan yavaşça döndü ve bir kez daha odadan çıkmaya başladı. Bunu yaparken, doğrudan kendisine bakan ölüm şövalyesinin turuncu, yanan gözlerini gördü.

Koridorda hızla ilerlerken şimdi bir akşam yemeği randevusu ayarlaması gerektiğini düşündü. Yeterince kolay. Ve bu gece köle kızlardan birini, en sevdiği kişiyi çağırtacaktı...

"Rahatlamalısın. Kendinize keyifli bir akşam ısmarlayın," dedi Lord Soth, komutanın ayak sesleri Kitiara'nın askeri karargahının koridorunda kaybolurken.

Kitiara, tamamen ayaklarının altındaki haritaya dalmış gibi davranarak, "Yapılacak çok şey var ve bunu yapmak için çok az zaman var" diye yanıtladı. "Yaptırım" yazan yerde durdu ve Palanthas'ın koruyucu dağlarının yarıklarında yer aldığı odanın en kuzeybatı köşesine baktı.

Soth onun bakışlarını takip ederek yavaşça mesafeyi adımladı ve engebeli dağların arasından geçen tek geçişte, "Yüksek Ermiş Kulesi" olarak işaretlenmiş bir yerde durdu.

Soth, "Şövalyeler elbette seni burada durdurmaya çalışacaklar" dedi. "Son savaşta seni durdurdukları yer."

Kitiara sırıttı, kıvırcık saçlarını silkti ve Soth'a doğru yürüdü. Kıvrak havalı adımına geri döndü. "Şimdi, bu bir manzara olmayacak mı? Bütün güzel Şövalyeler sıra sıra dizilmiş." Aniden aylardır olduğundan daha iyi hisseden Kitiara gülmeye başladı. "Biliyorsunuz, onlar için ne hazırladığımızı gördüklerinde yüzlerindeki ifade neredeyse tüm kampanyayı sürdürmeye değecek."

Yüce Ermiş Kulesi'nin üzerinde dururken onu altına yerleştirdi ardından birkaç hızlı adım atarak Palanthas'ın yanında durdu.

"Sonunda," diye mırıldandı, "bu güzel, gösterişli kadın, savaş kılıcının yumuşak, olgun tenini açtığını hissedecek." Gülümseyerek Lord Soth'la yüzleşmek için döndü. "Sanırım bu akşam komutana akşam yemeği vereceğim. Onu çağırın." Soth, turuncu gözleri eğlenceyle parıldayarak boyun eğdi. Kitiara, zırhının kayışlarını çözmeye başlayarak, "Tartışacak pek çok askeri meselemiz var," diye tekrar güldü. "Korunmasız ayaklar, duvarların aşılması, saldırı ve nüfuz meselesi..."

Machine Translated by Google

"Şimdi sakin ol Tanis," dedi Lord Gunthar iyi huylu bir tavırla. "Fazla meşgulsün."

Tanis Yarımelf bir şeyler mırıldandı.

"Neydi o?" Gunthar elinde (kiler merdivenlerinin yanındaki karanlık köşedeki fıçıdan alınmış) bira bardağını tutarak arkasını döndü. Birayı Tanis'e uzattı.

"Çok haklısın dedim, çok sinirlendim!" yarımelf tersledi, bu onun söylediği gibi değildi ama Solamniya Şövalyeleri'nin başıyla konuşurken gerçekte söylediğinden kesinlikle daha uygundu.

Lord Gunthar uth Wistan, Şövalyelerin çağlar boyu sembolü olan ve şu anda oldukça moda olan uzun bıyıklarını okşayarak gülümsemesini gizledi. Elbette Tanis'in başlangıçta söylediklerini duymuştu. Gunthar başını salladı. Bu konu neden doğrudan orduya taşınmamıştı? Şimdi, şüphesiz hüsrana uğramış düşman kuvvetlerinin bu küçük saldırısına hazırlanırken, aynı zamanda siyah cüppeli büyücülerin çırakları, beyaz cüppeli din adamlarıyla, sinirli kahramanlarla ve bir kütüphaneciyle de uğraşmak zorundaydı! Gunthar içini çekti ve kasvetli bir şekilde bıyıklarını çekiştirdi. Artık ihtiyacı olan tek şey bir kenderdi...

“Tanis, dostum, otur. Kendinizi ateşin yanında ısıtın. Uzun bir yolculuk yaptınız ve bahar sonu için hava soğuk. Denizciler hakim rüzgarlar ya da buna benzer saçmalıklar hakkında bir şeyler söylüyorlar. Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir? Sana şunu söylemekte sakınca görmüyorum, grionları ejderhalara tercih ederim—”

"Lord Gunthar," dedi Tanis gergin bir şekilde ayakta kalarak, "Sancrist'e kadar onca yolu ne hakim rüzgarları ne de grionların ejderhalara karşı erdemlerini tartışmak için getirmedim! Tehlikedeyiz! Sadece Palanthas değil, dünya! Eğer Raistlin başarılı olursa..." Tanis'in yumruğu sıkıldı. Kelimeler onu başarısızlığa uğrattı.

Eski hizmetçisi Wills'in mahzenden getirdiği sürahiden kendi kupasını dolduran Gunthar, yarımelfin yanında durmak için yürüdü. Elini Tanis'in omzuna koyarak adamın yüzünü kendisine çevirdi.

"Sturm Brightblade senden övgüyle söz etti Tanis. Sen ve Laurana Sahip olduğu en yakın arkadaşlar onlardı.”

Machine Translated by Google

Tanis bu sözler üzerine başını eğdi. Şimdi bile, Sturm'ün ölümünün üzerinden iki yılı aşkın süre geçmişken, arkadaşının kaybını üzüntü duymadan düşünemiyordu.

Lord Gunthar ciddiyetle devam etti: "Sırf bu tavsiyeye dayanarak bile sana saygı duyardım, çünkü Sturm'ü kendi oğullarımdan biri gibi sevip saygı duyuyordum," diye devam etti Lord Gunthar. "Ama ben de sana hayranlık duymaya ve hoşlanmaya geldim Tanis. Savaştaki cesaretin tartışılmazdı, şerefin ve asilliğin bir Şövalyeye layıktı." Tanis bu onur ve soyluluk konuşması karşısında sinirli bir şekilde başını salladı ama Gunthar bunu fark etmedi. "Savaşın sonunda sana verilen bu onurlar, hak ettiğinden fazlasını getirdi. Savaşın sona ermesinden bu yana çalışmalarınız olağanüstü. Siz ve Laurana yüzyıllardır ayrı olan ulusları bir araya getirdiniz. Porthios anlaşmayı imzaladı ve Thorbardin'in cüceleri yeni bir kral seçtikten sonra onlar da imzalayacaklar."

"Teşekkür ederim, Lord Gunthar," dedi Tanis, el değmemiş bira kupasını elinde tutarak ve sabit bir şekilde ateşe bakarak. "Övgün için teşekkürler. Keşke bunu hak ettiğimi hissetseydim. Şimdi bana bu şeker izinin nereye gittiğini söylersen..."

Gunthar hafif bir gülümsemeyle, "Görüyorum ki elften çok daha insansın," dedi. "Çok iyi Tanis. Elf olanaklarını atlayıp doğrudan asıl konuya geçeceğim. Sanırım geçmiş deneyimlerin seni ve Elistan'ı tedirgin etti. Dürüst olalım dostum. Sen bir savaşçı değilsin. Hiçbir zaman bu şekilde eğitilmedin. Bu son savaşa tesadüfen girdin. Şimdi benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum. Gel, Gel ..."

Tanis dolu kupasını şömine rafının üzerine koydu ve Gunthar'ın güçlü eliyle yönetilmesine izin verdi. Şövalyelerin tercih ettiği sağlam, sade ama konforlu mobilyalarla dolu olan odanın karşı tarafına geçtiler. Burası Gunthar'ın savaş odasıydı; duvarlara kalkanlar ve kılıçlar monte edilmişti, ayrıca üç Şövalye Tarikatı'nın (Gül, Kılıç ve Taç) sancakları da asılıydı.

Yıllar boyunca yapılan savaşların ganimetleri, dikkatle muhafaza edildikleri sandıklarda parlıyordu. Onurlu bir yerde, tüm duvar boyunca uzanan bir ejder mızrağı vardı; Theros Ironfeld'in dövdüğü ilk ejder mızrağı. Etrafında çeşitli goblin kılıçları, bir ejderanın testere dişli kötü niyetli bir kılıcı, kocaman, çift başlı bir kılıç sıralanmıştı.

Machine Translated by Google

keskin dev kılıcı ve talihsiz Şövalye Derek Crownguard'a ait olan kırık bir kılıç.

Bu, Şövalyeler'de ömür boyu onurlu bir hizmetin kanıtı olan etkileyici bir diziydi. Ancak Gunthar hiç bakmadan onun yanından geçip odanın büyük bir masanın bulunduğu köşesine doğru ilerledi. Toplanmış haritalar masanın altındaki küçük bölmelere özenle yerleştirilmişti, her bölme özenle etiketlenmişti. Gunthar bir süre onları inceledikten sonra uzanıp bir harita çıkardı ve onu masanın yüzeyine yaydı. Tanis'e yaklaşmasını işaret etti. Yarımelf yaklaştı, sakalını kaşıdı ve ilgili görünmeye çalıştı.

Gunthar memnuniyetle ellerini ovuşturdu. Artık kendi ortamındaydı. "Bu bir lojistik meselesi Tanis. Saf ve basit. Bakın, işte Ejderha Yüceefendisi'nin orduları Yaptırım'da sıkıştırılmış durumda. Artık Yüceefendi'nin güçlü olduğunu kabul ediyorum; savaşın yeniden başlamasını görmekten daha çok hoşlanacak hiçbir şey olmayan çok sayıda ejderan, goblin ve insan var. Ayrıca casuslarımızın Yaptırım'daki faaliyetlerin arttığını bildirdiğini de kabul ediyorum. Yüce Lord bir şeylerin peşinde. Ama Palanthas'a saldırıyor! Uçurum'un adı Tanis, kat etmesi gereken alanın büyüklüğüne bak! Ve çoğu Şövalyeler tarafından kontrol ediliyor! Ve mücadele edecek insan gücüne sahip olsaydı bile, tedarik hatlarını ne kadar uzatması gerektiğine bakın! Hatlarını korumak için tüm ordusunun çalışması gerekirdi. Onları herhangi bir sayıda yerden kolayca kesebiliriz.

Gunthar yine bıyıklarını çekti. "Tanis, o orduda saygı duyduğum bir Yüceefendi varsa o da Kitiara'ydı. Acımasız ve hırslıdır ama aynı zamanda zekidir ve gereksiz riskler almaya kesinlikle yatkın değildir. Ordularını kurmak, saldırmaya cesaret edemeyeceğimizi bildiği bir yerde kendini güçlendirmek için iki yıl bekledi. Böyle çılgın bir plan uğruna çöpe atılmayacak kadar çok şey kazandı."

"Farz edelim ki bu onun planı değil," diye mırıldandı Tanis.

"Başka ne gibi bir planı olabilir ki?" Gunthar sabırla sordu.

"Bilmiyorum," diye çıkıştı Tanis. "Ona saygı duyduğunu söylüyorsun ama ona yeterince saygı duyuyor musun? Ondan yeterince korkuyor musun? Onu tanıyorum ve

Machine Translated by Google

Aklında bir şeyler olduğuna dair bir his var...” Sesi kısıldı, kaşlarını çatarak haritaya baktı.

Gunthar sessiz kaldı. Tanis Yarı Elf ve bu Kitiara hakkında tuhaf söylentiler duymuştu. Elbette onlara inanmıyordu, ama yarımelfin bu kadın hakkındaki bilgisinin derinliği konusunu daha fazla uzatmamanın daha iyi olacağını hissetti.

“Buna inanmıyorsun, değil mi?” Tanis aniden sordu. "Herhangi biri?"

Rahatsız bir şekilde kıpırdanan Gunthar, uzun, gri bıyıklarını düzeltti ve eğilerek haritayı son derece dikkatli bir şekilde yuvarlamaya başladı. "Tanis, oğlum, sana saygı duyduğumu biliyorsun..."

"Bunu yaşadık."

Gunthar bu kesintiyi görmezden geldi. "Ve biliyorsun ki bu dünyada Elistan'dan daha derin saygı duyduğum kimse yok. Ama siz ikiniz bana Kara Cübbelilerden birinin -ve üstelik bir kara elfin- anlattığı bir hikayeyi getirdiğinizde, bu büyücü Raistlin'in Uçuruma girip Karanlığın Kraliçesine meydan okumasıyla ilgili bir hikaye! Üzgünüm Tanis. Artık hiçbir şekilde genç bir adam değilim. Hayatımda pek çok tuhaf şey gördüm. Ama bu kulağa bir çocuğun yatmadan önce anlattığı hikayeye benziyor!”

"Ejderhalar için öyle derlerdi," diye mırıldandı Tanis, yüzü sakalının altından görünüyordu. Bir an başı öne eğilerek durdu, sonra sakalını kaşıyarak dikkatle Gunthar'a baktı. "Lordum, Raistlin'in büyümesini izledim. Onunla birlikte gezdim, onu gördüm, hem onunla hem de ona karşı savaştım. Bu adamın neler yapabileceğini biliyorum! ” Tanis eliyle Gunthar'ın kolunu yakaladı. “Benim tavsiyemi kabul etmeyeceksen Elistan'ınkini kabul et! Size ihtiyacımız var Lord Gunthar! Sana ihtiyacımız var, Şövalyelere ihtiyacımız var. Yüce Rahip Kulesi'ni güçlendirmelisiniz. Çok az zamanımız var. Dalamar bize Kara Kraliçe'nin var olduğu düzlemlerde zamanın hiçbir anlamı olmadığını söylüyor.

Raistlin orada aylarca, hatta yıllarca onunla savaşabilirdi ama bu bize sadece günler gibi gelirdi. Dalamar efendisinin dönüşünün yakın olduğuna inanıyor. Ben ona inanıyorum, Elistan da öyle. Ona neden inanıyoruz Lord Gunthar? Çünkü Dalamar korkuyor. O korkuyor, biz de öyle.

Machine Translated by Google

"Casuslarınız Yaptırım'da alışılmadık bir hareketlilik olduğunu söylüyor. Elbette bu yeterli bir delildir! İnanın bana Lord Gunthar, Kitiara kardeşinin yardımına koşacaktır. Başarılı olursa onu dünyanın hükümdarı ilan edeceğini biliyor. Ve bu şans uğruna her şeyi riske atacak kadar kumarbazdır! Lütfen Lord Gunthar, eğer beni dinlemiyorsanız en azından Palanthas'a gelin! Elistan'la konuş!"

Lord Gunthar önündeki adamı dikkatle inceledi. Şövalyelerin lideri bu konuma yükselmişti çünkü o temelde adil ve dürüst bir adamdı. Aynı zamanda keskin bir karakter yargıcıydı. Savaşın bitiminden sonra onunla tanıştığından beri yarımelfi seviyor ve ona hayranlık duyuyordu. Ama hiçbir zaman ona yaklaşamamıştı. Tanis'te bir şeyler vardı; onun kurduğu görünmez engelleri çok az kişinin geçmesine izin veren çekingen, içine kapanık bir hava.

Şimdi ona bakan Gunthar aniden daha önce hiç olmadığı kadar yakınlaştığını hissetti. Hafifçe çekik gözlerde bilgeliği, kolayca elde edilemeyen bilgeliği, içsel acı ve ıstırapla gelen bilgeliği gördü. Korkuyu gördü; cesareti kendisinin bir parçası olan ve korktuğunu hemen kabul eden birinin korkusu. Onda erkeklerin liderini gördü. Sadece kılıç sallayan ve savaşta hücuma liderlik eden biri değil, insanların en iyi yönlerini ortaya çıkararak, içlerinde olduğunu hiç bilmedikleri şeyleri başarmalarına yardımcı olarak sessizce liderlik eden bir lider.

Ve sonunda Gunthar daha önce hiç anlayamadığı bir şeyi anladı. Artık soyu nesiller boyu bozulmadan devam eden Sturm Brightblade'in neden -eğer söylentiler doğruysa- acımasız bir tecavüzün ürünü olan bu piç yarımelfi takip etmeyi seçtiğini biliyordu. Artık bir elf prensesi ve şimdiye kadar tanıdığı en güçlü, en güzel kadınlardan biri olan Laurana'nın bu adama olan aşkı uğruna her şeyi, hatta hayatını bile riske attığını biliyordu.

"Çok iyi Tanis." Lord Gunthar'ın sert yüzü gevşedi, sesindeki soğuk, kibar ton daha da ısındı. "Seninle Palanthas'a döneceğim. Şövalyeleri harekete geçireceğim ve savunmamızı Yüce Rahip Kulesi'nde kuracağım. Söylediğim gibi, casuslarımız bize Yaptırım'da alışılmadık bir faaliyet olduğu bilgisini verdi. Şövalyelerin ortaya çıkmasından zarar gelmez. Tarla tatbikatı yapmayalı uzun zaman oldu."

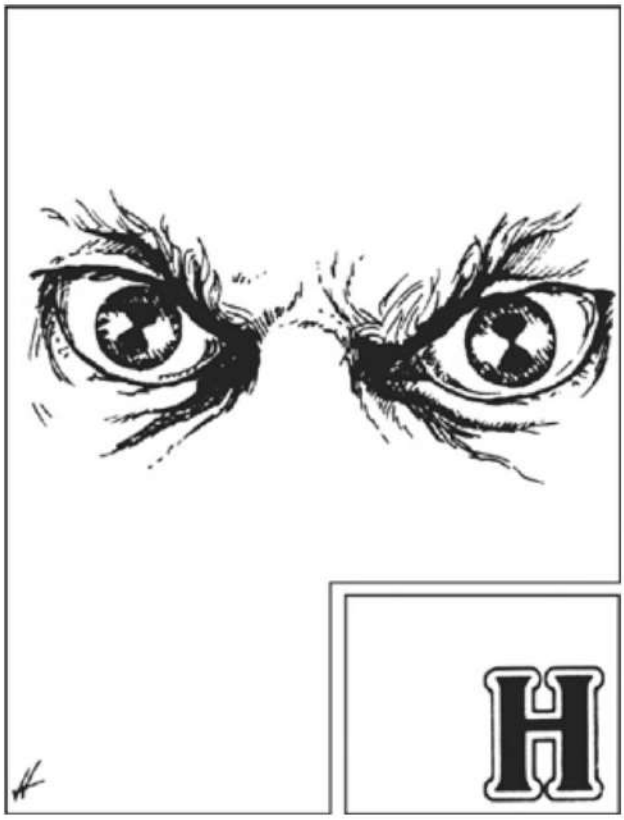
Machine Translated by Google

Karar verildikten sonra Lord Gunthar, hizmetkarı Wills'e bağırarak, zırhının getirilmesi için bağırarak, kılıcını keskinleştirerek, grion'unu hazırlayarak ev halkını alt üst etmeye başladı.

Çok geçmeden hizmetçiler orada burada şarkılar söylemeye başladı, hanımefendisi teslim olmuş bir ifadeyle içeri girdi ve Bahar Şafağı kutlamasına yakın olmasına rağmen ağır, kürk astarlı pelerinini yanına alması konusunda ısrar etti.

Karışıklığın içinde unutulan Tanis, yerine geri yürüdü, bira kupasını aldı ve keyfini çıkarmak için oturdu. Ama sonuçta tadına bakmadı. Alevlerin içine baktığında bir kez daha büyüleyici, çarpık bir gülümseme, koyu kıvırcık saçlar gördü...

Machine Translated by Google

BÖLÜM 6

o ve Raistlin, Uçurum'un kırmızıya çalan, çarpık diyarında yolculuk ettikleri süre boyunca Crysania'nın hiçbir fikri yoktu. Zamanın herhangi bir anlamı veya alakası kalmadı. Bazen sadece birkaç saniyedir buradaymış gibi görünüyordu, bazen de tuhaf, değişken arazide yorgun yıllardan beri yürüdüğünü biliyordu. Zehirden kurtulmuştu ama kendini zayıf ve bitkin hissediyordu. Kollarındaki çizikler kapanmıyordu. Her gün üzerlerine yeni bandajlar sarıyordu. Geceleri kanla ıslanmışlardı.

Açtı ama bu, bir çileğin, bir ağız dolusu sıcak, taze ekmeğin ya da bir tutam nanenin tadına bakmak için duyulan açlıktan çok, yaşamı sürdürmek için yemek gerektiren bir açlık değildi. O da susuzluk hissetmiyordu ama yine de berrak akan suyu, köpüren şarabı ve tarbean çayının keskin, keskin aromasını hayal ediyordu. Bu topraklarda bütün sular kırmızımsı kahverengi renkteydi ve kan kokuyordu.

Yine de ilerleme kaydettiler. En azından Raistlin öyle söyledi. Crysania zayıfladıkça o da güçleniyor gibiydi. Şimdi oydu

Machine Translated by Google

Bazen yürümesine yardım ediyordu. Onları durmadan ileri iten, kasaba kasaba geçerek, her zaman Tanrı Evine yaklaştığını söyleyen oydu. Aşağıdaki toprakların ayna görüntüsündeki köyleri Crysania'nın zihninde bulanık bir şekilde bir araya geliyordu: Que-shu, Xak Tsaroth. Abyss'in Yeni Denizi'ni geçtiler; korkunç bir yolculuktu bu. Suya bakan Crysania, Afet'te ölen herkesin kendisine bakan dehşet dolu yüzlerini gördü.

Raistlin'in Yaptırım olduğunu söylediği yere indiler. Crysania kendini en zayıf noktasının burada olduğunu hissetti çünkü Raistlin ona buranın Kara Kraliçe'nin takipçilerinin ibadet merkezi olduğunu söylemişti. Tapınakları Kıyametin Efendileri olarak bilinen dağların çok aşağılarında inşa edilmişti. Raistlin, burada, Savaş sırasında, iyi ejderhaların yumurtadan çıkmamış çocuklarını iğrenç ve sapkın ejderanlara dönüştüren kötü ayinleri gerçekleştirdiklerini söyledi.

Uzun bir süre boyunca onlara hiçbir şey olmadı - ya da belki sadece bir saniyeydi. Hiç kimse siyah cübbesi içindeki Raistlin'e iki kez bakmadı ve hiç kimse Crysania'ya da bakmadı. Pekâlâ görünmez olabilirdi. Yaptırım'dan kolayca geçtiler, Raistlin'in gücü ve özgüveni büyüyordu. Crysania'ya artık çok yakın olduklarını söyledi. Godshome, Khalkist Dağları'nın kuzeyinde bir yerde bulunuyordu.

Bu garip ve berbat diyarda herhangi bir yönü nasıl söyleyebildiği, Crysania'nın ötesindeydi; onlara rehberlik edecek hiçbir şey yoktu; ne güneş, ne ay, ne de yıldız. Hiçbir zaman tam anlamıyla gece olmadı, hiçbir zaman tam anlamıyla gündüz olmadı, sadece bir tür kasvetli, kırmızımsı bir ikisinin arasıydı. Bunu düşünüyordu, Raistlin'in yanında yorgun argın yürüyordu, zaten her şey aynı göründüğü için nereye gittiklerine dikkat etmiyordu ki başbüyücü aniden durdu. Onun keskin nefes alışını duyan ve seğirdiğini hisseden Crysania, anında alarma geçerek başını kaldırdı.

Beyaz öğretmen cübbesi giymiş orta yaşlı bir adam yolda onlara doğru yürüyordu.

"Bu sözleri benden sonra tekrar et, onlara uygun enjeksiyonu yapmayı unutma." Kelimeleri yavaşça söyledi. Sınıf yavaş yavaş bunları tekrarladı. Biri hariç hepsi.

Machine Translated by Google

"Raistlin!"

Sınıf sessizliğe gömüldü.

"Usta?" Raistlin sesindeki küçümsemeyi gizleme zahmetine girmedi
sözünü söylediği gibi.

"Dudaklarının hareket ettiğini görmedim."

"Belki de hareket etmemelerindendir, Usta," diye yanıtladı Raistlin.

Eğer genç büyü kullanıcılarının bulunduğu sınıftan başka biri böyle bir açıklama yapsaydı öğrenciler kıs kıs gülerdi. Ama Raistlin'in Üstad'a duyduğu küçümsemenin aynısını onlara da hissettiğini biliyorlardı ve bu yüzden ona dik dik bakıp rahatsızca kıpırdandılar.

"Büyüyü biliyorsun, değil mi çırak?"

"Büyüyü kesinlikle biliyorum," diye tersledi Raistlin. "Ben bunu yaparken biliyordum altı yaşındaydı! Ne zaman öğrendin? Dün gece?"

Usta dik dik baktı, yüzü öfkeden morarmıştı. “Sen de gittin
bu sefer çok uzakta, çırak! Bana çok sık hakaret ettin!”

Sınıf, Raistlin'in gözleri önünde eriyip gitti. Sadece Usta kaldı ve Raistlin izlerken eski öğretmeninin beyaz cübbesi siyaha döndü! Aptal, göbekli yüzü kötü niyetli, kurnaz bir kötülüğe dönüştü. Boynunda asılı kantaşından bir kolye belirdi.

"Fistandantilus!" Raistlin'in nefesi kesildi.

“Yine karşılaştık, çırak. Ama şimdi, senin sihrin nerede?” Büyücü güldü. Solmuş elini uzatarak kan taşı kolyeyi çalmaya başladı.

Panik Raistlin'i sardı. Onun büyüsü neredeydi? Gitmiş! Elleri titriyordu. Büyü sözcükleri aklına geldi; sadece onları yakalayamadan kayıp gitmek için. Fistandantilus'un ellerinde bir ateş topu belirdi. Raistlin korkusundan boğuldu.

Sta! aniden düşündü. Magius'un Sta'sı. Elbette onun büyüsü etkilenmeyecektir! Stayı kaldırıp önünde tutarak onu koruması için çağırdı. Ama sta Raistlin'in elinde bükülüp kıvranmaya başladı. "HAYIR!" dehşet ve öfkeyle bağırdı. “Emirlerime uyun! İtaat etmek!"

Sta, kolunun etrafına sarıldı ve artık bir sta değildi.
hiç de ama kocaman bir yılan. Parıldayan dişler etine battı.

Machine Translated by Google

Çığlık atan Raistlin dizlerinin üzerine çöktü ve umutsuzca kendini stanın zehirli ısırığından kurtarmaya çalıştı. Ancak bir düşmanla savaşırken diğerini unutmuştu. Örümcek gibi büyü kelimelerinin söylendiğini duyunca korkuyla başını kaldırdı. Fistandantilus gitmişti ama onun yerinde bir drow duruyordu; bir kara elf. Kara elf Raistlin, Test'teki son savaşında savaşmıştı. Ve sonra kara elf, Dalamar'dı, ona bir reball fırlattı ve sonra reball, sakalsız bir cüce tarafından onun etine saplanan bir kılıca dönüştü.

Etrafında alevler patladı, çelik vücudunu deldi, dişleri derisine saplandı. Beyaz ışıkla yıkandığında, beyaz elbiselere sarıldığında ve yumuşak, sıcak bir göğsüne yakın tutulduğunda batıyordu, karanlığa gömülüyordu...

Ve gülümsedi, çünkü vücudunun kendisini koruyan adımlarından ve acı dolu hafif çığlıklarından silahların kendisine değil ona çarptığını biliyordu.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 7

ord Gunthar!” dedi Palanthas Lordu Amothus ayağa kalkarak. "Beklenmedik bir zevk. Ve sen de Tanis Yarı-Elf. Sanırım ikiniz de Savaşın Sonu kutlamasını planlamak için buradasınız. Çok memnun oldum. Artık bu yılın başında buna başlayabiliriz. Ben, yani komite ve ben inanıyorum ki—”

"Saçmalık," dedi Lord Gunthar canlı bir şekilde, Amothus'un kabul odasında dolaşıp eleştirel bir gözle ona bakarken, zaten -zihninde- gerekirse onu güçlendirmek için ne gerektiğini hesaplıyordu. "Şehrin savunmasını tartışmak için buradayız."

Lord Amothus pencerelerden dışarı bakıp kendi kendine mırıldanan Şövalyeye gözlerini kırpıştırdı. Bir keresinde dönüp "Çok fazla bardak" dedi ve bu ifade lordun kafa karışıklığını o kadar artırdı ki, yalnızca kekeleyerek özür dileyebildi ve sonra çaresizce odanın ortasında durabildi.

"Saldırı altında mıyız?" birkaç dakika sonra tereddütle sormaya cesaret etti Gunthar'ın keşfine dair daha fazla an.

Machine Translated by Google

Lord Gunthar Tanis'e keskin bir bakış attı. Tanis iç geçirerek kibarca Lord Amothus'a kara elf Dalamar'ın onlara getirdiği uyarıyı hatırlattı: Ejderha Yüceefendisi Kitiara'nın, kardeşi Kule Efendisi Raistlin'e yardım etmek için Palanthas'a girmeyi deneme olasılığı Karanlığın Kraliçesine karşı mücadelesinde Yüksek Büyücülük.

"Oh evet!" Lord Amothus'un yüzü aydınlandı. Sanki sivrisinekleri kovarmış gibi narin, küçümseyici bir el salladı. “Fakat Palanthas hakkında endişelenmenize gerek olduğuna inanmıyorum Lord Gunthar. Yüce Ermiş Kulesi'nde—” “—insanlar

görevlendiriliyor. Oradaki kuvvetlerimizin gücünü iki katına çıkarıyorum. Tabii ki asıl saldırı da oradan gelecek. Kuzeydeki deniz dışında Palanthas'a başka yol yok ve denizlere biz hakimiz. Hayır karadan gelecek. Ama işler ters giderse Amothus, Palanthas'ın kendini savunmaya hazır olmasını istiyorum. Şimdi-"

Gunthar, deyim yerindeyse, eylem atına binerek ileri atıldı. Lord Amothus'un belki de bunu generalleriyle görüşmesi gerektiğine dair mırıldanan itirazını tamamen görmezden gelen Gunthar dörtnala devam etti ve çok geçmeden Amothus'u asker harcamaları, erzak talepleri, zırh zulaları ve benzerlerinin tozu içinde boğulur halde bıraktı. Amothus kendini kaybolmuş gibi gösterdi. Oturduğunda kibar bir ilgi ifadesi takındı ve hemen başka bir şey düşünmeye başladı. Zaten her şey saçmalıktı. Palanthas'a savaşta hiç dokunulmamıştı. Önce orduların Yüce Rahip Kulesi'ni geçmesi gerekiyordu ve hiçbiri -son savaşın büyük ejderha orduları bile- bunu başaramamıştı.

Bütün bunları izleyen ve Amothus'un ne düşündüğünü iyi bilen Tanis, kendi kendine sert bir şekilde gülümsedi ve büyük, süslü oymalı, yaldızlı kapılara hafifçe vurulduğunda kendisinin de saldırıdan nasıl kurtulabileceğini merak etmeye başlamıştı. Amothus, kurtarma tümeninin borazanlarını duyan birinin bakışıyla ayağa fırladı ama daha tek kelime edemeden kapılar açıldı ve yaşlı bir hizmetçi içeri girdi.

Charles yarım yüzyıldan fazla bir süredir Palanthas kraliyet ailesinin hizmetindeydi. Onsuz yaşayamazlardı ve o da bunu biliyordu. Kesin sayımından her şeyi biliyordu.

Machine Translated by Google

Çarşaflar en son havalandırıldığında, akşam yemeğinde elflerin yanına oturması gereken mahzendeki şarap şişelerinin sayısı.
Her zaman ağırbaşlı ve saygılı olmasına rağmen yüzünde, öldüğünde kraliyet evinin efendisinin kulakları önünde yıkılacağını beklediğini ima eden bir ifade vardı.

Charles, "Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm lordum," diye başladı.

"Oldukça iyi!" Lord Amothus mutluluktan yüzü parlayarak bağırdı.
“Oldukça iyi. Lütfen-"

"Ama Tanis Yarı-Elf için acil bir mesaj var," diye sakin bir tavırla bitirdi Charles, sözünü kestiği için efendisini yalnızca en ufak bir azarlama belirtisiyle.

“Ah,” Lord Amothus boş ve son derece hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.
"Tanis Yarı-Elf mi?"

"Evet lordum" diye yanıtladı Charles.

"Benim için değil?" Amothus, kurtarma tümeninin ufukta kaybolduğunu görünce cesaret etti.

"Hayır, lordum."

Amothus içini çekti. "Çok iyi. Teşekkürler Charles. Tanis, sanırım daha iyi olsan..."

Ama Tanis çoktan odanın yarısına ulaşmıştı.
"Nedir? Laurana'dan değil..."

Charles, Tanis'i kapıdan çıkarırken, "Bu taraftan lütfen lordum," dedi. Yarımelf, Charles'ın bir bakışıyla, Lord Amothus ve Gunthar'a dönüp selam vermeyi tam zamanında hatırladı. Şövalye gülümsedi ve elini salladı. Lord Amothus, Tanis'e kıskanç bir bakış atmaktan kendini alamadı, sonra da yağın kaynatılması için gerekli ekipmanların listesini dinlemek üzere yere çöktü.

Charles dikkatlice ve yavaşça kapıyı arkasından kapattı.

"Nedir?" diye sordu Tanis, koridordaki hizmetçiyi takip ederek.
"Haberci başka bir şey söylemedi mi?"

"Evet efendim." Charles'ın yüzü hafif bir üzüntü ifadesine dönüştü. "Sizi nişanınızdan kurtarmak kesinlikle gerekli olmadığı sürece bunu açıklamayacaktım. Saygıdeğer Oğul Elistan ölüyor. Geceyi yaşaması beklenmiyor."

Tapınağın çimenleri günün solan ışığında huzurlu ve sakindi. Güneş parlak bir ihtişamla değil, yumuşak bir sesle batıyordu.

Machine Translated by Google

gökyüzünü ters çevrilmiş bir deniz kabuğununki gibi yumuşak renkli bir gökkuşağıyla dolduran sedefli parlaklık. Beyaz cübbeli din adamları şaşkınlık içinde oraya buraya koşarken, haber bekleyen insan kalabalığını görmeyi bekleyen Tanis, her şeyin sakin ve düzenli olduğunu görünce şaşırdı. İnsanlar her zamanki gibi çimenlerin üzerinde dinleniyordu, beyaz cübbeli din adamları yatakların yanında geziniyor, alçak sesle konuşuyor ya da yalnız olsalar bile sessiz meditasyona dalmış gibi görünüyorlardı.

Belki de haberci hatalıydı ya da yanlış bilgi vermişti, diye düşündü Tanis. Ama sonra kadifemsi yeşil çimenlerin üzerinde hızla ilerlerken genç bir din adamının yanından geçti. Başını kaldırıp ona baktığında gözlerinin ağlamaktan kırmızı ve şişmiş olduğunu gördü. Ama yine de ona gülümsedi ve yoluna devam ederken acısının izlerini sildi.

Ve sonra Tanis, ne Palanthas'ın hükümdarı Lord Amothus'a ne de Solamniya Şövalyeleri'nin başı Lord Gunthar'a bilgi verilmediğini hatırladı. Yarımelf aniden anlayarak üzgün bir şekilde gülümsedi.
Elistan, yaşadığı gibi, sessiz bir vakarla ölüyordu.

Genç bir rahip yardımcısı Tanis'le Tapınağın kapısında buluştu.

"Girin ve hoş geldiniz, Tanis Yarı-Elf," dedi genç adam yavaşça. "Bekleniyorsun. Bu tarafa gel."

Tanis'in üzerinde serin gölgeler dalgalanıyordu. Tapınağın içinde kederin işaretleri açıktı. Bir elf arpçısı tatlı bir müzik çalıyordu, din adamları bir arada duruyor, kollarını birbirlerine doluyor, duruşma saatlerinde teselliyi paylaşıyorlardı. Tanis'in kendi gözleri yaşlarla doldu.

"Zamanında geri döndüğünüz için minnettarız," diye devam etti rahip yardımcısı, Tanis'i sessiz Tapınağın daha iç kısımlarına doğru yönlendirerek. "Yapamayacağınızdan korktuk. Yapabildiğimiz her yerde haber bıraktık, ancak yalnızca büyük acımızın sırrını saklayacağına güvenebileceğimizi bildiğimiz kişilere. Elistan'ın dileği onun sessizce ve huzur içinde ölmesine izin verilmesidir."

Yarımelf sertçe başını salladı, sakalının gözyaşlarını saklamasından memnundu. Onlardan utandığından değil. Elfler hayata her şeyden çok saygı duyarlar ve onu tanrıların armağanları arasında en kutsal olanı olarak görürler. Elfler, insanlar gibi duygularını saklamazlar. Ancak Tanis, acısını görmenin Elistan'ı üzmesinden korkuyordu. İyi adamın ölürkenki tek pişmanlığının, ölümünün geride kalanlara bu kadar acı bir üzüntü getireceğini bilmek olduğunu biliyordu.

Machine Translated by Google

Tanis ve rehberi, Garad ve diğer Saygıdeğer Oğullar ve Kızların başları öne eğik, birbirlerine teselli edici sözler söylediği bir iç odadan geçtiler. Onların ötesinde bir kapı kapalıydı. Herkesin bakışları o kapıya kaydı ve Tanis'in onun arkasında kimin yattığı konusunda hiç şüphesi yoktu.

Tanis'in içeri girdiğini duyunca başını kaldırıp bakan Garad, yarımelfi selamlamak için odanın karşı tarafına geçti.

Yaşlı elf içtenlikle, "Gelebildiğine çok sevindik," dedi. Tanis onun Silvanesti olduğunu biliyordu ve uzun zaman önce unuttukları dine geçen ilk elflerden biri olmalıydı. “Zamanında dönemeyeceğinizden korktuk.”

"Bu ani olmuş olmalı," diye mırıldandı Tanis, -çıkarmayı unuttuğu kılıcının- bu kadar huzurlu, kederli bir ortamda tıngırdadığını, yüksek ve sert ses çıkardığını rahatsız bir şekilde fark etti. Elini üzerine çırptı.

"Evet, senin gittiğin gece ağır hastaydı," diye içini çekti Garad. “O odada ne konuşulduğunu bilmiyorum ama şok büyüktü.
Korkunç acı çekiyordu. Yapabileceğimiz hiçbir şey ona yardımcı olamaz. Sonunda büyücünün çırağı Dalamar” -Garad kaşlarını çatmaktan kendini alamadı- “Tapınağa geldi. Yanında acıyı dindirecek bir iksir getirmişti. Olan biteni nasıl öğrendiğini tahmin edemiyorum. Orada tuhaf şeyler oluyor.” Pencereden dışarı, güneşin parlak ışığını kesinlikle reddeden karanlık bir gölge olan Kule'nin durduğu yere baktı.

"Onu içeri aldın mı?" diye sordu Tanis şaşkınlıkla.

Garad sertçe, "Reddederdim," dedi. "Fakat Elistan onun girişine izin verilmesi emrini verdi. Ve itiraf etmeliyim ki iksiri işe yaradı. Efendimizin acısı gitti, ona huzur içinde ölme hakkı verilecek.”

"Ya Dalamar?"

“O içeride. Geldiğinden beri ne hareket etti ne de konuştu; bir köşede sessizce oturuyor. Ancak onun varlığı Elistan'ı rahatlatmış gibi görünüyor, biz de onun kalmasına izin verdik."

Onu bırakmaya çalışmanı görmek isterdim, diye düşündü Tanis özel olarak ama hiçbir şey söylemedi. Kapı açıldı. İnsanlar korkuyla yukarı baktılar ama kapıyı yavaşça çalan yalnızca rahip yardımcısıydı.

Machine Translated by Google

karşı taraftan birisiyle görüşmek. Dönüp Tanis'e işaret etti.

Yarımelf, tıpkı fısıldayan cübbeleri ve dolgulu terlikleriyle din adamlarının yaptığı gibi, yavaşça hareket etmeye çalışarak küçük, sade döşenmiş odaya girdi. Ama kılıcı tıngırdadı, botları tıngırdadı, deri zırhının tokaları şıngırdadı. Kulağına bir cüce ordusu gibi geliyordu. Yüzü yanıyor, parmak ucunda yürüyerek sorunu çözmeye çalışıyordu. Elistan, başını hafifçe yastığa çevirerek yarımelfe baktı ve gülmeye başladı.

"Dostum, beni soymaya geldiğini sanıyorsun."
Elistan, boşa giden elini kaldırıp Tanis'e uzatarak bunu belirtti.
Yarımelf gülümsemeye çalıştı. Kapının arkasından yavaşça kapandığını duydu ve odanın bir köşesini karartan gölgeli bir siluetin farkına vardı. Ama bütün bunları görmezden geldi. Pax Tharkas'ın madenlerinden kurtarılmasına yardım ettiği adamın, onun ve Laurana'nın hayatında nazik etkisi çok önemli bir rol oynayan adamın yatağının yanında diz çöken Tanis, ölmekte olan adamın elini tuttu ve sıkıca tuttu.

"Keşke senin için bu düşmanla savaşabilseydim Elistan."
dedi Tanis, kendi güçlü, bronzlaşmış elinin içinde kenetlenmiş küçülmüş beyaz eline bakarak.
"Düşman değil Tanis, düşman değil. Eski bir arkadaşım beni almaya geliyor." Elini nazikçe Tanis'in elinden çekti, sonra yarımelfin kolunu okşadı. "Hayır anlamıyorsun. Ama bir gün anlayacaksın, söz veriyorum. Ve şimdi, seni buraya veda etmekle yükümlü kılmak için çağırmadım. Sana vermem gereken bir görev var dostum." İşaret etti. Genç rahip elinde tahta bir kutuyla öne çıktı ve onu Elistan'ın ellerine verdi. Daha sonra emekli oldu ve kapının yanında sessizce durmak için geri döndü.

Köşedeki karanlık figür hareket etmedi.
Kutunun kapağını kaldıran Elistan, katlanmış saf beyaz bir parşömen parçasını çıkardı. Tanis'in elini tutarak parşömeni yarımelfin avucuna koydu ve parmaklarını onun üzerine kapattı.
"Bunu Crysania'ya ver," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer hayatta kalırsa kilisenin bir sonraki başkanı olacak." Tanis'in yüzündeki şüpheli, onaylamayan ifadeyi gören Elistan gülümsedi. "Dostum, sen

Machine Translated by Google

karanlıkta yürüdüm - bunu benden daha iyi kimse bilemez. Seni kaybetmenin eşiğine geldik Tanis. Ama siz geceye dayandınız ve edindiğiniz bilgilerle güçlenerek gün ışığına çıktınız. Crysania için ümit ettiğim şey bu. İnancı güçlü ama sizin de belirttiğiniz gibi sıcaklıktan, şefkatten ve insanlıktan yoksun. Kralrahip'in düşüşünün bize öğrettiği dersleri kendi gözleriyle görmek zorundaydı. Başkalarının acısına şefkatle tepki verebilmesi için onun incinmesi gerekiyordu Tanis ve derinden incinmesi gerekiyordu. Her şeyden önce Tanis, sevmesi gerekiyordu."

Elistan gözlerini kapattı, yüzü acıyla çizilmiş, acıyla doluydu. “Eğer imkanım olsaydı onun için farklı bir seçim yapardım dostum. Yürüdüğü yolu gördüm. Ama tanrıların yollarını kim sorgular? Kesinlikle ben değilim. Yine de" gözlerini açarak Tanis'e baktı ve yarımelf onlarda bir öfke parıltısı gördü - "onlarla biraz tartışabilirim."

Tanis arkasında rahip yardımcısının yumuşak adımlarını duydu. Elistan başını salladı. "Evet biliyorum. Ziyaretçilerin beni yormasından korkuyorlar. Öyle ama yakında dinleneceğim.” Rahip gülümseyerek gözlerini kapattı. "Evet dinleneceğim. Eski dostum, zayıf adımlarıma rehberlik etmek için benimle yürümeye geliyor.”

Ayağa kalkan Tanis, rahip yardımcısına sorgulayıcı bir bakış attı.
kim başını salladı.

Genç din adamı, "Kimden bahsettiğini bilmiyoruz" diye mırıldandı. “Bu eski dosttan başka pek az şeyden söz etti. Belki sen olabilirsin diye düşündük...”

Ama Elistan'ın sesi yatağından net bir şekilde yükseldi. "Elveda Tanis Yarı-Elf. Laurana'ya sevgilerimi ilet. Garad ve diğerleri" -başıyla kapıyı işaret etti- "veraset meselesiyle ilgili isteklerimi biliyorlar. Bunu sana emanet ettiğimi biliyorlar. Size ellerinden geleni yapacaklardır. Hoşça kal Tanis. Paladine'in kutsaması seninle olsun.”

Tanis hiçbir şey söyleyemedi. Aşağıya uzanıp rahibin elini sıktı, başını salladı, konuşmaya çabaladı ve sonunda pes etti. Aniden dönerek köşedeki karanlık ve sessiz figürün yanından geçti ve gözyaşları yüzünden görüşü körleşmiş halde odadan çıktı.

Machine Translated by Google

Garad ona Tapınağın ön girişine kadar eşlik etti. "Elistan'ın seni neyle suçladığını biliyorum" dedi din adamı, "ve inanın bana, onun dileklerinin gerçekleşmesini tüm kalbimle umuyorum. Anladığım kadarıyla Leydi Crysania çok tehlikeli olabilecek bir tür hac yolculuğuna çıkıyor?"

Tanis'in cevap vermek için kendine güvenebildiği tek şey "Evet"ti.

Garad içini çekti. "Paladine onunla olsun. Onun için dua ediyoruz.
O güçlü bir kadın. Kilisenin büyüyebilmesi için böyle bir gençliğe ve böyle bir güce ihtiyacı var. Yardıma ihtiyacın olursa Tanis, lütfen bizi arayabileceğini bil."

Yarımelf yalnızca kibar bir yanıt mırıldanabildi. Eğilen Garad, ölmekte olan efendisinin yanına gitmek için aceleyle geri döndü. Tanis dışarı çıkmadan önce kontrolünü yeniden kazanmak amacıyla kapının eşiğinde bir an durdu. Orada durup Elistan'ın sözlerini düşünürken Tapınağın kapısının yakınında bir tartışmanın sürdüğünü fark etti.

Genç bir rahip yardımcısı kesin bir tavırla, "Üzgünüm efendim ama içeri girmenize izin veremem" diyordu.

"Ama sana Elistan'ı görmeye geldiğimi söylüyorum," dedi şikayetçi bir tavırla. huysuz ses.

Tanis duvara yaslanarak gözlerini kapattı. Bu sesi tanıyordu. Anılar öylesine acı verici bir yoğunlukla kaplandı ki bir an ne hareket edebildi ne de konuşabildi.

Rahip yardımcısı sabırla, "Belki bana isminizi verirseniz, ona sorabilirim..." dedi.

"Ben - adım -" Ses önce tereddüt etti, biraz şaşkın görünüyordu, sonra mırıldandı. "Dün biliyordum..."

Tanis, Tapınağın merdivenlerine sinirli bir şekilde çarpan tahta bir sopanın sesini duydu. Ses tiz bir şekilde yükseldi. "Ben çok önemli bir insanım genç adam. Ve bu kadar küstahça davranılmasına alışkın değilim. Şimdi beni pişman olacağım bir şeye zorlamadan önce yolumdan çekil. Demek pişman olacaksın. Eh, birimiz buna pişman olacak."

"Çok üzgünüm efendim," diye tekrarladı rahip yardımcısı, sabrını kullanarak belli ki zayıf giyiniyor, "ama isim olmadan izin veremem-"

Machine Translated by Google

Kısa bir itişme sesi duyuldu, ardından sessizlik, ardından Tanis gerçekten meşum bir ses duydu; çevrilen sayfaların sesi.
Gözyaşları arasında gülümseyen yarımelf kapıya doğru yürüdü. Dışarıya baktığında Tapınağın merdivenlerinde duran yaşlı bir büyücüyü gördü.
Fare renginde cüppeler giymiş, şekilsiz büyücü şapkası en ufak bir fırsatta başından düşmeye hazır görünen antik büyücü son derece itibarsız bir görüntüydü. Taşıdığı sade ahşap asayı Tapınak duvarına yaslamıştı ve şimdi, telaşlı ve öfkeli rahip yardımcısını görmezden gelen büyücü, büyü kitabının sayfalarını karıştırıp "Ateş Topu... Ateş Topu" diye mırıldanıyordu.

Bu lanet büyü nasıl gidiyor?...”
Tanis yavaşça elini rahip yardımcısının omzuna koydu. "O gerçekten önemli bir insan," dedi yarımelf usulca. "Onu içeri alabilirsiniz. Tüm sorumluluğu ben üstleneceğim."

"Öyle mi?" Rahip şüpheli görünüyordu.
Tanis'in sesini duyan büyücü başını kaldırdı ve etrafına baktı. “Ha? Önemli kişi? Nerede?" Tanis'i görünce irkildi. “Ah, işte! Nasılsınız efendim?” Elini uzatmaya başladı, cüppesine dolandı ve büyü kitabını ayağının üzerine düşürdü. Almak için eğilince asasını devirdi ve onu bir takırtıyla merdivenlerden aşağıya gönderdi. Karışıklık içinde şapkası düştü. Yaşlı adamı yeniden bir araya getirmek Tanis ile rahibe yardımcısının ikisini de gerektirdi.

“Ah, ayak parmağım! Kafanı karıştır! Yerimi kaybettim. Aptal dostum! Şapkam nerede?”
Ancak sonunda az çok sağlamdı. Büyü kitabını tekrar bir keseye soktu ve şapkasını sıkıca başına koydu.
(Başlangıçta bu iki şeyi ters sırada yapmaya çalıştım.)
Ne yazık ki şapka hemen aşağı kaydı ve gözlerini kapattı.
"Tanrılar tarafından kör edildi!" yaşlı büyücü huşu içinde belirtti, el yordamıyla yaklaşık elleriyle.

Bu sorun kısa sürede çözüldü. Genç rahip yardımcısı - Tanis'e daha da şüpheli bir bakış atarak - büyücü şapkasını yavaşça beyaz saçlı kafasının arkasına itti. Rahip yardımcısına sinirli bir şekilde bakan yaşlı büyücü, Tanis'e döndü. "Önemli kişi? Evet, öylesin... sanırım. Daha önce tanışmış mıydık?"

Machine Translated by Google

"Gerçekten de evet," diye yanıtladı Tanis. “Ama bahsettiğim önemli kişi sensin Fizban.”

"Ben?" Yaşlı büyücü bir an için şaşkına dönmüş gibi göründü. Sonra homurdanarak genç rahibe tekrar baktı. “Elbette.

Sana söylemiştim! Kenara çekilin, kenara çekilin,” diye emir verdi rahip yardımcısına sinirli bir şekilde.

Tapınak kapısına giren yaşlı adam dönüp yıpranmış şapkanın siperliğinin altından Tanis'e baktı. Duraklayarak elini yarımelfin kolunun üzerine koydu. Yaşlı büyücünün yüzündeki şaşkın bakış kayboldu.

Tanis'e dikkatle baktı.

"Hiç bu kadar karanlık bir saatle karşılaşmamıştın, Yarı-Elf," dedi yaşlı büyücü ciddi bir tavırla. "Umut var ama sevgi zafer kazanmalı."

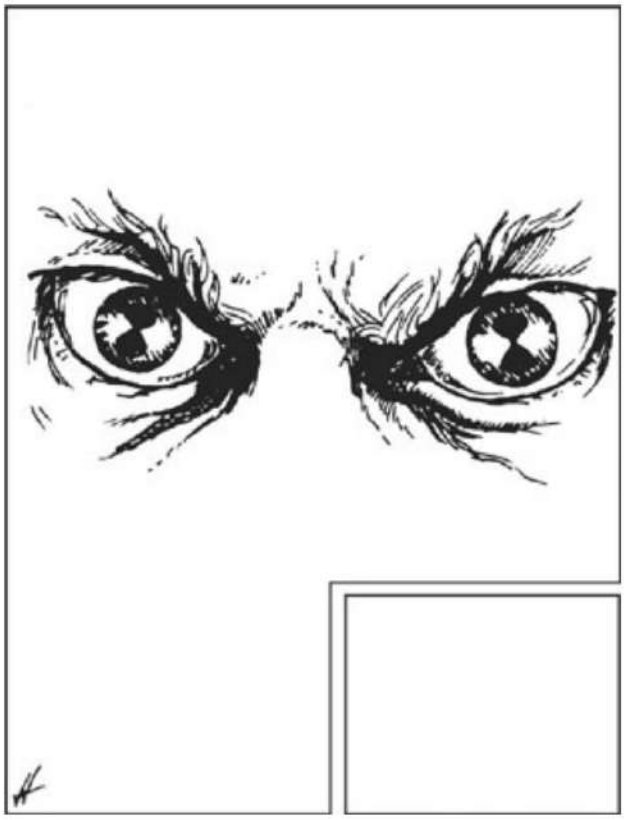
Bununla birlikte yürümeye başladı ve neredeyse anında, yalpalayarak bir dolap. İki din adamı onu kurtarmaya geldi ve ona yol gösterdi.

"Kim o?" genç rahip yardımcısı şaşkınlıkla bakarak sordu:
eski büyücü.

"Elistan'ın bir arkadaşı," diye mırıldandı Tanis. “Çok eski bir arkadaşım.”

Tanis Tapınak'tan ayrılırken bir sesin "Şapkam!" diye feryat ettiğini duydu.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 8

“Crysania…”

Cevap yoktu, yalnızca alçak bir inleme sesi vardı.

“Şşş. Her şey yolunda. Yaralandın ama düşman gitti.
Bunu iç, acını dindirir.”

Bir keseden biraz bitki alan Raistlin, bunları bir fincan buharı tüten suya karıştırdı ve Crysania'yı üzerinde yattığı kana bulanmış yapraklardan oluşan yatağından kaldırarak kupayı dudaklarına götürdü. İçtikçe yüzü yumuşadı, gözleri açıldı.

"Evet," diye mırıldandı, ona yaslanarak. "Bu daha iyi."

"Şimdi," diye devam etti Raistlin yumuşak bir sesle, "Paladine'e dua etmelisin Seni iyileştirmek için Saygıdeğer Kızım. Devam etmeliyiz.”

“Ben—bilmiyorum Raistlin. Ben çok zayıfım ve… ve Paladine çok uzakta görünüyor!”

"Paladine'e dua mı edeceksin?" dedi sert bir ses. "Küfür ediyorsun, Kara Cüppe!"

Machine Translated by Google

Kaşlarını çatan, sinirlenen Raistlin başını kaldırıp baktı. Gözleri büyüdü. "Sturm!" nefesi kesildi.

Ancak genç şövalye onu duymadı. Crysania'ya bakıyordu, vücudundaki yaraların tamamen iyileşmemesine rağmen kapanmasını huşu içinde izliyordu. "Cadılar!" diye bağırdı şövalye kılıcını çekerek. "Cadılar!"

"Cadılar!" Crysania başını kaldırdı. “Hayır, Sör Şövalye. Biz cadı değiliz. Ben bir din adamıyım, Paladine'in bir din adamıyım! Taktığım madalyona bak!”

"Yalan söylüyorsun!" dedi Sturm sertçe. “Hiç din adamı yok! Felaket'te ortadan kayboldular. Ve eğer öyle olsaydın, bu karanlık kötülüğün eşliğinde ne yapardın?”

“Sturm! Benim, Raistlin!” Başbüyücü ayağa kalktı. "Bakmak Ben! Beni tanımıyor musun?”

Genç şövalye kılıcını büyücüye doğrulttu, ucu Raistlin'in boğazına dayandı. "İsmimi hangi büyülü yollarla uydurduğunu bilmiyorum, Kara Cüppe, ama bir kez daha söylersen, senin için kötü olur. Birazdan Solace'taki cadılarla ilgileneceğiz."

"Sen şövalyelik ve itaat yeminleriyle bağlı, erdemli ve kutsal bir şövalye olduğun için sana adalet için yalvarıyorum," dedi Crysania, Raistlin'in yardımıyla yavaşça ayağa kalkarken.

Genç adamın sert yüzü yumuşadı. Eğildi ve kılıcını kınına koydu ama Raistlin'e yan gözle bakmayı da ihmal etmedi. "Doğru konuşuyorsunuz hanımefendi. Bu tür yeminlere bağlıyım ve size adaleti sağlayacağım.”

Daha o konuşurken yaprak yatağı ahşap bir zemine dönüştü; ağaçlar – banklar; yukarıdaki gökyüzü; bir tavan; yol, bankların arasında bir koridor. Bir Yargı Salonunda olduğumuzu gördü Raistlin, ani değişimden dolayı bir an sersemledi. Kolunu hâlâ Crysania'ya dolayarak odanın ortasında duran küçük bir masaya oturmasına yardım etti. Önlerinde bir podyum belirdi. Arkalarına bakan Raistlin, odanın insanlarla dolu olduğunu, hepsinin ilgi ve keyifle izlediğini gördü.

Baktı. Bu insanları tanıyordu! Son Yuva Hanı'nın sahibi Otik bir tabak dolusu baharatlı patates yiyordu. Kırmızı bukleleri uçuşan Tika, Crysania'yı işaret edip şöyle diyordu:

Machine Translated by Google

bir şey ve gülüyor. Ve Kitiara! Etrafı hayranlık dolu genç adamlarla çevrili, eli kılıcının kabzasında, kapı eşiğine uzanmış, Raistlin'e baktı ve göz kırptı.

Raistlin heyecanla etrafına baktı. Fakir bir oduncu olan babası bir köşede oturuyordu, omuzları büküktü, yüzünde o daimi endişe ve kaygı ifadesi vardı. Laurana ayrı oturuyordu, serin elf güzelliği en karanlık gecede parlak bir yıldız gibi parlıyordu.

Yanındaki Crysania, "Elistan!" diye bağırdı. Ayağa kalkıp elini uzattı ama din adamı ona yalnızca üzgün ve sert bir şekilde baktı ve başını salladı.

"Kalkın ve onurlandırın!" bir ses çınladı.

Çok fazla ayak sesi ve sıraların sürtünmesiyle Yargı Salonundaki herkes ayağa kalktı. Yargıç içeri girdiğinde kalabalığa saygılı bir sessizlik çöktü. Tarafsızlık Tanrısı Gilean'ın gri cübbesini giyen yargıç kürsünün arkasında yerini aldı ve sanığa doğru döndü.

"Tanis!" Raistlin öne doğru bir adım atarak bağırdı.

Ama sakallı yarımelf bu yakışıksız davranış karşısında yalnızca kaşlarını çatarken, homurdanan yaşlı bir cüce -baili- sendeleyip savaş baltasının dipçiğiyle Raistlin'i yan tarafından dürttü. "Otur cadı ve seninle konuşulmadıkça konuşma."

"Flint'i mi?" Raistlin cüceyi kolundan yakaladı. "Beni tanımıyor musun?"

"Ve baili'ye dokunmayın!" Flint öfkeyle kükredi ve kolunu geri çekti. Yargıcın yanındaki yerini almak için geri dönerken, "Hımm," diye homurdandı. “Yaşıma ya da konumuma saygı yok. Herkesin idare etmesi gereken bir çuval yemek olduğumu düşünürdün—”

"Bu yeterli Flint," dedi Tanis, Raistlin'i sert bir şekilde süzerek Crysania. “Peki bu ikisine karşı suçlamaları kim getiriyor?”

"Evet," dedi parlak zırhlı bir şövalye ayağa kalkarak.

"Pekâlâ, Sturm Brightblade," dedi Tanis, "bir suçlamalarınızı sunma şansı. Peki bu ikisini kim savunuyor?”

Raistlin ayağa kalkıp cevap verecek oldu ama sözü kesildi.

"Ben! İşte Tanis... ah, Sayın Yargıç! Ben, buraya! Beklemek. ben-ben sıkışmış gibi görünüyor.... "

Machine Translated by Google

Kahkahalar Yargı Salonu'nu doldurdu, kalabalık dönüp kitaplarla dolu bir kender'e baktı ve kapı aralığından geçmeye çabaladı. Kitiara sırıtarak uzandı, onu saçının topuzundan yakaladı ve onu kapıdan çekerek kaba bir şekilde yere fırlattı. Kitaplar her yere dağılmıştı ve kalabalık kahkahalarla gülüyordu. Hiç etkilenmeyen kender kendini toparladı, tozunu aldı ve kitaplara takılıp en sonunda öne çıkmayı başardı.

"Ben Tassleho Burrfoot'um," dedi kender, küçük elini Raistlin'e sıkması için uzatarak. Başbüyücü şaşkınlıkla Tas'a baktı ve hareket etmedi. Tas omuz silkerek eline baktı, içini çekti ve sonra dönüp hakime doğru yöneldi. "Merhaba, benim adım Tassleho Burrfoot..."

"Oturmak!" diye kükredi cüce. "El sıkışmıyorsun Yargıç, seni kapı tokmağı!"

"Pekala," dedi Tas öfkeyle. "Sanırım eğer seversem yapabilirim. Sonuçta sadece kibar davranıyorum, siz cücelerin hakkında hiçbir şey bilmediği bir şey. BEN —"

"Otur ve sus!" diye bağırdı cüce, kıçına vurarak yerdeki baltanın.

Topuzu zıplayan kender döndü ve uysal bir şekilde Raistlin'in yanına oturmak için ilerledi. Ancak oturmadan önce seyircilerle yüz yüze geldi ve cücenin asık suratlı bakışını o kadar iyi taklit etti ki kalabalık neşeyle uluyarak cüceyi her zamankinden daha da kızdırdı. Ancak bu kez hakim müdahale etti.

"Sessizlik," diye seslendi Tanis sertçe ve kalabalık sustu.

Tas kendini Raistlin'in yanına bıraktı. Kendisine yumuşak bir dokunuş hisseden büyücü, kender'e baktı ve elini uzattı.

"Onu geri ver!" diye sordu.

"Ne arkası? Bu mu? Bu senin mi? Düşürmüş olmalısın." dedi Tas masumca, Raistlin'in büyü bileşeni keselerinden birini uzatarak. "Bunu yerde buldum..."

Raistlin onu kenderden kaptı ve bir kez daha kenderden aldı. beline taktığı kordon.

Machine Translated by Google

"En azından teşekkür edebilirdin," dedi Tas tiz bir sesle.
Fısıltı, sonra yargıcın sert bakışlarıyla karşılaşınca sakinleşti.
"Bu ikisine yönelik suçlamalar neler?" Tanis sordu.
Sturm Brightblade odanın önüne geldi. Yer yer alkışlar oldu. Yüksek onur standartları ve melankolik tavrıyla genç şövalye görünüşe göre çok seviliyordu.

"Bu ikisini çölde buldum Sayın Yargıç. Kara Cüppeli Paladine adını söyledi" -kalabalıktan öfkeli mırıltılar yükseldi- "ve ben izlerken bile kötü bir karışım hazırladı ve içmesi için kadına verdi. Onları ilk gördüğümde çok yaralanmıştı. Cüppesi kanla kaplıydı ve yüzü sanki bir ateşe girmiş gibi yanmış ve yaralanmıştı. Ama o cadının içkisini içtiğinde iyileşti!"

"HAYIR!" diye bağırdı Crysania dengesiz bir şekilde ayağa kalkarak. "Bu yanlış. Raistlin'in bana verdiği iksir sadece acıyı hafifletti. Beni iyileştiren dualarımdı! Ben bir Paladine rahibiyim..."
"Affedersiniz sayın yargıç," diye bağırdı kender ayağa fırlayarak. "Müvekkilim kendisinin bir Paladine din adamı olduğunu söylemek istemedi. Pandomim yapmak. Demek istediği buydu. Evet, bu o,"
Tas kıkırdadı. "Yolculuğu kolaylaştırmak için biraz eğleniyorum. Sürekli oynadıkları bir oyun bu. Hah, hah." Crysania'ya dönen kender kaşlarını çattı ve odadaki herkesin duyabileceği bir fısıltıyla şöyle dedi: "Ne yapıyorsun ? Eğer böyle ortalıkta dolaşırsan seni nasıl kurtarabilirim! Kesinlikle buna katlanmayacağım!"

"Sessizlik!" diye kükredi cüce.
Kender hızla döndü. "Ben de senden biraz sıkılmaya başladım Flint!" O bağırdı. "O baltayı yere vurmayı bırak, yoksa onu boynuna sararım."

Salon kahkahalara boğuldu ve yargıç bile sırıttı.
Crysania, yüzü ölümcül derecede solgun bir halde Raistlin'in yanına çöktü. "Bu alay nedir?" diye korkuyla mırıldandı.
"Bilmiyorum ama buna bir son vereceğim." Raistlin ayağa kalktı.

"Hepiniz sessiz olun." Yumuşak, fısıldayan sesi odaya anında sessizlik getirdi. "Bu bayan Paladine'in kutsal bir din adamıdır !

Machine Translated by Google

Ben kara cübbeli bir büyücüyüm, büyü sanatlarında yetenekli..."

"Ah, sihirli bir şey yap!" diye bağırdı kender yeniden ayağa fırlayarak. "Beni bir ördek havuzuna atın..."

"Oturmak!" diye bağırdı cüce.

"Cücenin sakalını ateşe ver!" Tassleho güldü.

Bu öneriye büyük alkış geldi.

"Evet, bize biraz sihir göster, büyücü." Tanis Salondaki neşe üzerine seslendi.

Herkes sustu ve ardından kalabalık mırıldanmaya başladı: "Evet büyücü, bize biraz sihir göster. Biraz sihir yap, büyücü!" Kitiara'nın sesi diğerlerinin üzerinde çınladı; güçlü ve güçlü. "Mümkünse biraz sihir yap, zayıf ve hastalıklı zavallı!"

Raistlin'in dili damağına yapıştı. Crysania ona bakıyordu, bakışlarında umut ve dehşet vardı. Elleri titredi. Yanında duran Sta of Magius'u yakaladı ama ona ne yaptığını hatırladığı için onu kullanmaya cesaret edemedi.

Kendini toplayıp insanlara küçümseyen bir bakış attı onun etrafında. "Hah! Senin gibilere kendimi kanıtlamama gerek yok..."

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olabileceğini düşünüyorum," diye mırıldandı Tas, Raistlin'in cübbesi.

"Anlıyorsun!" diye bağırdı Sturm. "Cadı yapamaz! Yargılanmayı talep ediyorum!"

"Yargı! Yargı!" kalabalığa slogan attı. "Cadıları yakın! Cesetlerini yakın! Ruhlarını kurtarın!"

"Peki, büyücü?" Tanis sertçe sordu. "İddia ettiğin kişi olduğunu kanıtlayabilir misin?"

Büyü sözcükleri elinden kayıp gitti. Crysania'nın elleri onu kavramıştı. Gürültü onu sağır etti. Düşünemiyordu! Gülen ağızlardan, yalvaran, korku dolu gözlerden uzakta, yalnız kalmak istiyordu. "Ben..." duraksadı ve başını eğdi.

"Yak onları."

Kaba eller Raistlin'i yakaladı. Avlu gözlerinin önünde kayboldu. Çabaladı ama faydası olmadı. Onu tutan adam iri ve güçlüydü; bir zamanlar neşeli olabilecek ama şimdi ciddi ve kararlı bir yüze sahipti.

Machine Translated by Google

"Caramon! Erkek kardeş!" diye bağırdı Raistlin, iri adamın elinde bükülerek ikizinin yüzüne bakmak için tutun.

Ama Caramon onu görmezden geldi. Raistlin'i sıkı bir şekilde kavrayarak zayıf büyücüyü bir tepeye doğru sürükledi. Raistlin etrafına baktı. Önünde, tepenin zirvesinde yere çakılmış iki uzun tahta kazık gördü. Her bir kazığın dibinde kasaba halkı -arkadaşları, komşuları- sevinçle kucak dolusu kuru kav yığınını tümseğin üzerine atıyorlardı.

“Crysania nerede?” kaçmış olabileceğini ve şimdi ona yardım etmek için dönebileceğini umarak kardeşine sordu. Sonra Raistlin beyaz cüppeleri gördü. Elistan onu kazığa bağlıyordu. Onun elinden kaçmaya çalışarak savaştı ama çektiği acı nedeniyle zayıf düşmüştü. Sonunda vazgeçti. Korku ve çaresizlik içinde ağlayarak, ellerini arkadan bağlayıp ayaklarını da direğe bağlarken direğin üzerine yığıldı.

Ağlarken koyu renk saçları pürüzsüz, çıplak omuzlarına düşüyordu. Yaraları açılmış, kan cübbesini kırmızıya boyamıştı. Raistlin, onun Paladine'e bağırdığını duyduğunu sandı, ama eğer duymuşsa da, kalabalığın uğultusu dışında sözler duyulamazdı. Kendisi zayıflasa bile inancı zayıflıyordu.

Tanis elinde ışıklı bir meşaleyle ilerledi. Raistlin'e bakmak için döndü.

"Onun kaderine tanık ol ve kendi kaderini gör, cadı!" diye bağırdı yarımelf.

"HAYIR!" Raistlin mücadele etti ama Caramon onu sımsıkı tuttu.

Tanis eğilerek yanan meşaleyi yağla ıslanmış, kurumakta olan kavın içine doğru tuttu. Yakalandı. Alev hızla yayıldı ve çok geçmeden Crysania'nın beyaz cübbesini sardı. Raistlin onun alevlerin uğultusunun ötesinde acı dolu çığlığını duydu. Raistlin'e son bir kez bakmak için başını kaldırmayı başardı. Onun gözlerindeki acıyı ve dehşeti gören ama aynı zamanda ona olan sevgiyi de gören Raistlin'in kalbi herhangi bir insanın yaratamayacağı bir ateşle yandı.

“Sihir istiyorlar! Onlara sihir vereceğim!” Ve daha hiç düşünmeden, irkilen Caramon'u uzaklaştırdı ve kurtularak kollarını göğe kaldırdı.

Ve o anda sihirli sözler bir daha asla ayrılmamak üzere ruhuna girdi.

Machine Translated by Google

Parmak uçlarından çıkan şimşek, kırmızıya çalan gökyüzündeki bulutlara çarpıyordu. Bulutlar yıldırımlarla karşılık verdi, aşağıya doğru ilerleyerek büyücünün ayaklarının önündeki yere çarptı.

Raistlin öfkeyle kalabalığa döndü ama insanlar yok oldular, sanki hiç var olmamışlar gibi yok oldular.

"Ah, Kraliçem!" Kahkahalar dudaklarında uçuştu. Büyüsünün coşkusu kanında yanarken neşe ruhuna hücum etti. Ve sonunda anladı. Yaptığı büyük çılgınlığın farkına vardı ve büyük şansının farkına vardı.

Kendisi tarafından aldatılmıştı! Tas ona Zhaman'da ipucu vermişti ama o bunu derinlemesine düşünmeye zahmet etmemişti. Aklımda bir şey düşündüm, dedi kender ve işte oradaydı! Bir yere gitmek istediğimde tek yapmam gereken onu düşünmekti ve ya o bana geldi ya da ben oraya gittim, emin değilim. Şu ana kadar bulunduğum tüm şehirler vardı ama hiçbiri. Kender ona böyle söylemişti.

Raistlin, Abyss'in dünyanın bir yansıması olduğunu varsaydığımı fark etti. Ve böylece onun içinden geçtim. Ancak öyle değil. Bu, zihnimin yansımasından başka bir şey değil! Yaptığım tek şey kendi zihnimde yolculuk yapmak!

Kraliçe Godshome'da çünkü onu orada algıladım. Ve Godshome benim seçtiğim kadar uzakta ya da yakın! Sihrim ondan şüphe ettiğim için işe yaramadı, onun çalışmasını engellediği için değil. Kendimi yenmeye yaklaştım! Ah, ama artık biliyorum Kraliçem! Artık biliyorum ve artık zafer kazanabilirim! Çünkü Godshome sadece bir adım uzakta ve Portal'a sadece bir adım daha....

"Raistlin!"

Sesi alçaktı, ıstıraplıydı, bitkindi, bitkindi. Raistlin başını çevirdi. Kalabalık yok olmuştu çünkü hiç var olmamıştı. Bu onun eseriydi. Köy, toprak, kıta, hayal ettiği her şey gitmişti. Dalgalı bir hiçliğin üzerinde duruyordu.

Gökyüzünü ve yeri birbirinden ayırmak imkansızdı; ikisi de aynı ürkütücü, yanan pembeydi. Hafif bir ufuk çizgisi, araziyi bir bıçakla kesmiş gibiydi.

Ancak tek bir nesne kaybolmamıştı; tahta kazık. Kömürleşmiş odunlarla çevrelenmiş, pembe gökyüzüne karşı ana hatlarıyla duruyordu.

Machine Translated by Google

Aşağıdaki hiçlikten. Altında bir figür yatıyordu. Figür bir zamanlar beyaz cüppeler giyiyor olabilirdi ama bunlar artık yanık siyahtı. Yanık et kokusu çok güçlüydü.

Raistlin yaklaştı. Hâlâ sıcak olan küllerin üzerine diz çöktü.
şekli ters çevirdi.

"Crysania," diye mırıldandı.

"Raistlin?" Yüzü korkunç bir şekilde yanmıştı, görmeyen gözleri etrafındaki boşluğa bakıyordu, kararmış bir pençeden biraz daha fazlası olan elini uzattı. "Raistlin?" Acıyla inledi.

Eli onunkinin üzerine kapandı. "Göremiyorum!" diye sızlandı. “Her şey karanlık! Sen olduğunu?"

"Evet" dedi.

"Raistlin, başarısız oldum..."

"Hayır, Crysania, görmedin," dedi, sesi sakin ve düzgündü. “Ben zarar görmedim. Büyüm artık güçlü, yaşadığım hiçbir dönemde olmadığı kadar güçlü. Şimdi ileri gideceğim ve Karanlık Kraliçe'yi yeneceğim."

Çatlamış ve kabarmış dudaklar bir gülümsemeyle aralandı. Raistlin'i tutan el, zayıf kavrayışını daha da sıkılaştırdı. "O halde duam kabul oldu." Boğuluyordu, bir acı spazmı vücudunu büktü. Nefes alabildiğinde bir şeyler fısıldadı. Raistlin duymak için eğildi. "Ölüyorum Raistlin. Dayanıklılığımı aşacak kadar zayıfladım. Yakında Paladine beni ona götürecek. Benimle kal Raistlin. Ben ölürken benimle kal.... "

Raistlin önündeki sefil kadının kalıntılarına baktı. Elini tutarken aniden onu, Caergoth yakınındaki ormanda, kontrolü kaybetmeye ve onu kendisine ait kılmaya yaklaştığı sırada gördüğü halinin hayali canlandırdı; beyaz teni, ipeksi saçları, parlayan gözleri. O gözlerdeki aşkı hatırladı, onu kollarında tuttuğunu hatırladı, pürüzsüz tenini öptüğünü hatırladı...

Raistlin bu anıları teker teker zihninde yaktı, büyüsüyle onları ateşe verdi, küle dönüşmelerini ve duman halinde uçup gitmelerini izledi.

Diğer elini uzatarak kendisini onun sıkı tutuşundan kurtardı.

Machine Translated by Google

"Raistlin!" diye bağırdı, eli içerideki boş havayı tutuyordu
terör.

"Amacıma hizmet ettin, Saygıdeğer Kızım," dedi Raistlin, sesi bileğine taktığı hançerin gümüş bıçağı kadar pürüzsüz ve soğuktu. “Zaman baskı yapıyor. Şimdi bile beni durdurmaya çalışacak olanlar Palanthas'taki Geçit'e geliyor. Kraliçe'ye meydan okumalı, onun yardakçılarıyla son savaşıma girmeliyim. Daha sonra kazandığımda, kimsenin beni durdurma şansına sahip olmadan Geçit'e dönmeli ve oraya girmeliyim."

“Raistlin, beni bırakma! Lütfen beni karanlıkta yalnız bırakmayın!”

Artık parlak, ışıltılı bir ışıkla parıldayan Sta of Magius'a yaslanan Raistlin ayağa kalktı. Yumuşak, tıslayan bir fısıltıyla, "Elveda, Saygıdeğer Kızım," dedi. "Artık sana ihtiyacım yok."

Crysania, o uzaklaşırken siyah cüppesinin hışırtısını duydu.
Sta of Magius'un yumuşak sesini duydu. Boğucu, keskin duman ve yanık kokusu arasında, gül yapraklarının en hafif kokusunu duydu...

Ve sonra sadece sessizlik oluştu. Gittiğini biliyordu.

Yalnızdı, yanılsamaları yavaş yavaş zihninden silinirken hayatı da damarlarında azalıyordu.

“Bir dahaki sefere Crysania'yı göreceksin,
karanlık... sonsuz karanlık.”

İstar'ın düşüşü sırasında elf din adamı Loralon böyle söyledi. Crysania ağlayacaktı ama ateş onun gözyaşlarını ve gözyaşlarını yakıp kül etmişti.
kaynak.

"Şimdi anlıyorum," diye fısıldadı karanlığa doğru. “O kadar net görüyorum ki! Kendimi aldattım! Ben onun için hiçbir şey olmadım; harika oyununun tahtasında istediği gibi hareket edecek bir oyun parçasından başka bir şey olmadım. Ve onun beni kullandığı gibi, ben de onu kullandım!” İnledi. “Onu gururumu ve hırsımı ilerletmek için kullandım! Benim karanlığım sadece kendisininkini derinleştirdi! O kayboldu ve ben onu çöküşüne sürükledim. Çünkü eğer Karanlık Kraliçe'yi yenerse, onun yerini almış olacak!"

Machine Translated by Google

Göremediği göklere bakan Crysania acı içinde çığlık attı. “Bunu ben yaptım Paladine! Bu zararı kendime, dünyaya ben getirdim! Ama aman tanrım, ona bundan daha büyük ne zarar verdim?”

Orada, sonsuz karanlıkta yatan Crysania'nın kalbi, gözlerinin aamadığı gözyaşlarını döktü. "Seni seviyorum Raistlin," diye mırıldandı. "Sana asla söyleyemedim. Bunu kendime hiçbir zaman itiraf edemedim." Onu alevlerden daha derinden yakan bir acıya yakalanmış halde başını salladı. “Eğer yapsaydım ne değişirdi?”

Acı hafifledi. Bilincini kaybetmiş, kayıp gidiyor gibiydi.

"Güzel," diye düşündü yorgun bir şekilde, "ölüyorum. Ölüm tez gelsin o zaman, acı azabıma son ver.”

Bir nefes aldı. "Paladine, beni affet," diye mırıldandı.

Bir nefes daha. “Raistlin…”

Başka, daha yumuşak bir nefes. "... affetmek ..."

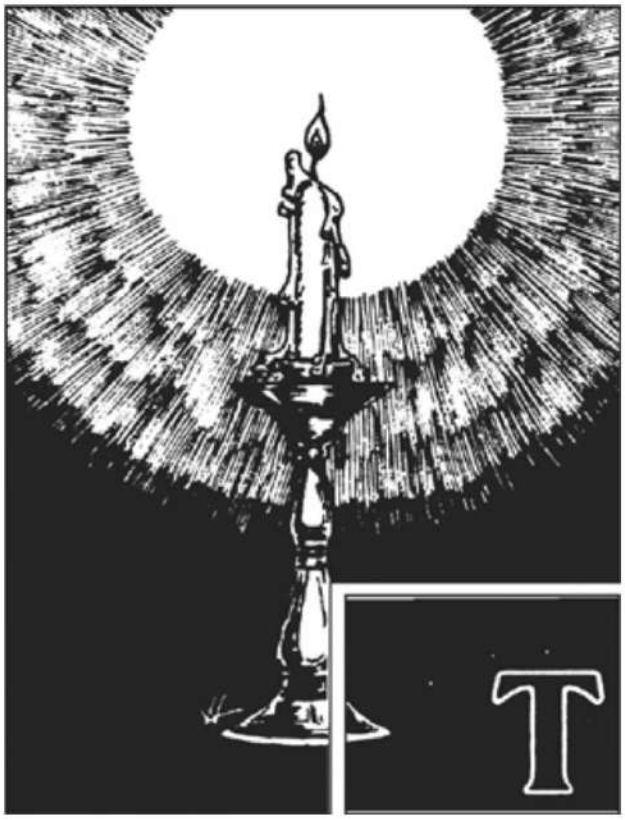
Machine Translated by Google

Crysania'nın Şarkısı

Tozdan su ve sudan toz çıkıyor
Kıtalar şekilleniyor, renk veya ışık gibi soyut
Kaybolan göze, Paladine'in kızının dokunuşuna Kim bir
dokunuşla bilir ki elbisenin beyaz olduğunu, O sudan
bir ülke yükseliyor, imkansız İlk kez dua ederken hayal
edildiğinde, Ve güneş ve görünmez
denizler ve yıldızlar Bir hava kanununda tanrılar gibi.

Sudan toz, tozdan su ve beyaza bürünmüş tüm
renkleri içeren cübbe, Hafızaya, sürekli geri dönen
renk ve ışığın güvendiği varsayılan ülkelere, O
tozdan bir gözyaşı pınarı doğar
Eseri beslemek için ellerimizin Ebediyen
yaklaşan özlem ve yılların
ülkesinde, Vazgeçilmez ve kaçınılmaz topraklarda.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 9

Anis Tapınağın dışında durup yaşlı büyücünün sözlerini düşünüyordu. Sonra homurdandı. Aşk zafer kazanmalı!

Gözyaşlarını silen Tanis acı bir şekilde başını salladı. Fizban'ın büyüsü bu sefer işe yaramayacaktı. Aşkın bu oyunda zerre kadar payı bile yoktu. Raistlin uzun zaman önce ikizinin sevgisini saptırmış ve kendi amaçları için kullanmış, sonunda Caramon'u ezip, ağlak bir et ve cüce ruhları yığınına dönüştürmüştü. Mermerin sevme kapasitesi, mermer bakiresi Crysania'dan daha fazlaydı. Ve Kitiara'ya gelince....

Hiç sevmiş miydi?

Tanis kaşlarını çattı. Onu bir daha düşünmek istemiyordu. Ancak onun anılarını ruhunun karanlık dolabına geri itme girişimi, yalnızca ışığın üzerlerinde daha parlak parlamasına neden oldu.
Kendini ilk tanıştıkları zamana, Solace yakınlarındaki vahşi doğaya dönerken yakaladı. Genç bir kadının goblinlere karşı hayatı için savaştığını keşfeden Tanis, onu kurtarmak için hemen yardıma koşmuştu.

Machine Translated by Google

genç kadın öfkeyle ona saldırdı ve onu eğlencesini bozmakla suçladı!

Tanis büyülenmişti. O zamana kadar tek aşkı narin bir elf kızı Laurana'ydı. Ama bu çocukça bir aşktı. O ve Laurana birlikte büyümüşlerdi; babası, annesi doğum sırasında ölünce, babası piç yarımelfi yardım amacıyla yanına almıştı. Aslında kısmen Laurana'nın Tanis'e olan genç kız gibi tutkusu yüzündendi -babasının asla onaylamayacağı bir aşktı bu- yarımelf elf memleketini terk edip cüce metal ustası yaşlı Flint'le birlikte dünyaya seyahat etti.

Kesinlikle Tanis, Kitiara gibi cesur, cesur, sevimli, şehvetli bir kadınla hiç tanışmamıştı. İlk karşılaşmasında yarımelfi çekici bulduğu gerçeğini gizlemedi. Aralarındaki eğlenceli bir savaş, Kitiara'nın kürk battaniyeleri altında geçen tutku dolu bir geceyle sona erdi. Bundan sonra ikisi sık sık birlikte seyahat ediyor, kendi başlarına ya da arkadaşları Sturm Brightblade ve Kitiara'nın üvey kardeşleri Caramon ve zayıf ikizi Raistlin ile birlikte seyahat ediyorlardı.

Kendi iç çekişini duyan Tanis öfkeyle başını salladı. HAYIR! Düşünceleri yakalayıp karanlığa fırlattı, kapıyı kapatıp kilitledi. Kitiara onu hiçbir zaman sevmemişti. Onunla eğlenmişti, hepsi bu. Onu eğlendirmişti. Gerçekten istediği şeyi -gücü- elde etme şansı yakalandığında, onu ikinci kez düşünmeden bırakmıştı. Ancak Tanis, ruhunun kilidinin anahtarını çevirirken bir kez daha Kitiara'nın sesini duydu. Karanlığın Kraliçesi'nin çöküş gecesi, Kitiara'nın ona ve Laurana'nın kaçmasına yardım ettiği gece onun söylediği sözleri duydu.

"Elveda Yarımelf. Unutma, bunu sana olan aşkım için yapıyorum!

Tanis'in yanında kendi gölgesinin vücut bulmuş hali gibi karanlık bir figür belirdi. Yarımelf, belki de kendi bilinçaltından bir görüntü canlandırmış olabileceğine dair mantıksız bir korkuya kapıldı.
Ama figür bir selamlama sözü söyledi ve Tanis bunun et ve kan olduğunu fark etti. Rahatlayarak içini çekti ve ardından kara elfin, düşüncelerinin ne kadar soyut olduğunu fark etmediğini umdu. Aslında Dalamar'ın onları tahmin etmiş olabileceğinden yarıdan fazla korkuyordu. Yarımelf, boğazını kirli bir şekilde temizleyerek, siyah cübbeli büyücüye baktı.

Machine Translated by Google

"Elistan öldü mü?" dedi Dalamar soğuk bir tavırla. "Hayır henüz değil. Ama varlığından en rahatsız olduğum kişinin yaklaştığını hissettim ve hizmetlerime artık gerek kalmadığını görünce oradan ayrıldım."

Çimenlikte duran Tanis, kara elfle yüzleşmek için döndü. Dalamar siyah kapüşonunu çıkarmamıştı ve yüz hatları huzurlu alacakaranlıkta açıkça görülebiliyordu. "Neden bunu yaptın?" diye sordu Tanis.

Kara elf de yürümeyi bırakıp hafif bir gülümsemeyle Tanis'e baktı. "Ne yap?"

"Buraya, Elistan'a gel! Acısını hafiflet." Tanis elini salladı.
"Geçen sefer gördüğüme göre, bu yere ayak basmak sana lanetlilerin azabını yaşatıyor." Yüzü sertleşti. "Raistlin'in bir öğrencisinin herhangi birini bu kadar önemsediğine inanamıyorum!"

"Hayır," diye yanıtladı Dalamar yumuşak bir sesle, "Raistlin'in öğrencisi, rahibe olan şeyi şahsen kırık bir demir parçası vermedi. Ama Raistlin'in öğrencisi onurludur. Ona borçlarını ödemesi, kimseye borçlu kalmaması öğretildi. Bu benim Shala'm hakkında bildiklerinizle örtüşüyor mu?"

"Evet," diye itiraf etti Tanis gönülsüzce, "ama..."

Dalamar, "Bir borcumu ödüyordum, başka bir şey değil" dedi. Tanis çimlerin üzerinde yürüyüşüne devam ederken yüzünde acı dolu bir ifade gördü. Kara elf belli ki burayı olabildiğince çabuk terk etmek istiyordu. Tanis ona ayak uydurmakta biraz zorlanıyordu. "Anlıyorsun,"
Dalamar devam etti: "Elistan bir keresinde Shala'ma yardım etmek için Yüksek Büyücülük Kulesi'ne gelmişti."

"Raistlin?" Tanis yeniden durdu, hayrete düştü. Dalamar durmadı, ancak Tanis onun peşinden koşmak zorunda kaldı.

"Evet," diyordu kara elf, sanki Tanis'in onu duyup duymamasını pek umursamıyormuş gibi, "bunu kimse bilmiyor, Raistlin bile. Shala yaklaşık bir yıl önce bir kez hastalandı, çok kötü durumdaydı. Yalnızdım, korkuyordum. Hastalık hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Çaresizlik içinde Elistan'ı çağırdım. Geldi."

"O... o... Raistlin'i iyileştirdi mi?" Tanis hayretle sordu.

"HAYIR." Dalamar başını salladı, uzun siyah saçları omuzlarına düşüyordu. "Raistlin'in hastalığı şifa sanatlarının ötesinde,

Machine Translated by Google

büyüsü için yapılan bir fedakarlık. Ancak Elistan, Shala'nın acısını hafifletip onu dinlendirmeyi başardı. Dolayısıyla borcumu ödemekten başka bir şey yapmadım."

"Sen... Raistlin'i bu kadar önemsiyor musun?" Tanis tereddütle sordu.

"Bu umursamaktan bahsetmek nedir, yarımelf?" Dalamar sabırsızca çıkıştı. Çimenliğin kenarına yakındılar. Akşamın gölgeleri sakinleştirici parmaklar gibi etrafa yayılıyor, yorgun olanların gözlerini kapatmak için yavaşça uzanıyor. "Raistlin gibi ben de tek bir şeyi önemsiyorum; o da Sanat ve onun verdiği güç. Bunun için milletimden, vatanımdan, mirasımdan vazgeçtim. Bunun için karanlığa atıldım. Raistlin Shala'dır, öğretmenim, efendim.

Sanatta yeteneklidir ve şimdiye kadar yaşamış en yetenekli kişilerden biridir. Onu gözetlemek için Meclis'e gönüllü olarak gittiğimde hayatımı feda edebileceğimi biliyordum. Ama bu kadar yetenekli biriyle çalışma şansı için ödenecek bedel ne kadar azdı! Onu kaybetmeyi nasıl göze alabilirim? Şimdi bile ona ne yapmam gerektiğini düşündüğümde, kazandığı ve öldüğünde kaybolacak bilgileri düşündüğümde, neredeyse..."

"Neredeyse ne?" Tanis ani bir korkuyla sert bir şekilde konuştu. "Neredeyse Geçitten geçmesine izin mi vereceksin? Geri döndüğünde onu gerçekten durdurabilecek misin Dalamar? Onu durduracak mısın?"

Tapınak alanının sonuna ulaşmışlardı. Yumuşak karanlık ülkeyi kapladı. Gece sıcaktı ve yeni yaşamın kokularıyla doluydu. Kavak ağaçlarının arasında orada burada bir kuş uykulu bir şekilde cıvıldıyordu. Şehirde sevdiklerini evlerine yönlendirmek için pencerelere yanan mumlar yerleştirildi. Solinari, sanki tanrılar geceyi aydınlatmak için kendi mumlarını yakmış gibi ufukta parıldadı.

Tanis'in gözleri sıcak, parfüm kokulu akşamın soğuk karanlığına takıldı. Yüksek Büyücülük Kulesi karanlık ve ürkütücü duruyordu. Pencerelerinde hiçbir mum titreşmiyordu. Genç çırağı eve davet etmek için o karanlığın içinde kimin ya da neyin beklediğini merak etti.

"Sana Geçitlerden bahsedeyim Yarı-Elf," diye yanıtladı Dalamar. "Ben de sana Shala'mın bana söylediği gibi anlatacağım." Bakışları Tanis'inkileri takip ederek Tower'ın en üst odasına gitti. Konuştuğunda sesi

Machine Translated by Google

sustu. “O laboratuvarda bir kapının durduğu bir köşe var, kilidi olmayan bir kapı aralığı. Etrafını metalden yapılmış beş ejderha başı çevreliyor. İçine bak, hiçbir şey görmeyeceksin; yalnızca bir boşluk. Ejderhanın kafaları soğuk ve hareketsiz. Bu Portaldır.
Bunun yanında bir tane daha var; Wayreth'teki Yüksek Büyücülük Kulesi'nde duruyor. Bildiğimiz kadarıyla diğer tek tanesi İstar'daydı ve Afet'te yok edildi. Palanthas'taki kale, Kral Rahip'in çeteleri buradaki Kule'yi ele geçirmeye çalıştığında onu korumak için Zhaman'daki büyülü kaleye taşınmıştı.

Fistandantilus, Zhaman'ı yok edip Palanthas'a döndüğünde tekrar hareket etti. Uzun zaman önce birbirleriyle daha hızlı iletişim kurmak isteyen büyücüler tarafından yaratıldı ve onları çok ileri götürdü; onları başka boyutlara götürdü."

"Uçurum," diye mırıldandı Tanis.

"Evet. Büyücüler ne kadar tehlikeli bir kapı tasarladıklarını çok geç anladılar. Çünkü eğer bu uçaktan biri Abyss'e girip Geçit'ten geri dönerse, Kraliçe uzun zamandır aradığı dünyaya giriş yapabilecekti. Böylece Paladine'in kutsal din adamlarının yardımıyla, kimsenin Portalları kullanamayacağını sigortaladılar - öyle sanıyorlardı. Ruhunu karanlığa adamış en derin kötülüklerden yalnızca biri, o korkunç kapıyı açmak için gerekli bilgiyi kazanmayı umut edebilirdi. Ve yalnızca iyi ve saf olan, bu dünyadaki güveni hiçbir zaman hak edemeyecek tek kişiye mutlak güven duyan biri kapıyı açık tutabilir."

"Raistlin ve Crysania."

Dalamar alaycı bir şekilde gülümsedi. "O kurumuş yaşlı büyücüler ve din adamları, sonsuz bilgelikleriyle, aşkın büyük tasarılarını altüst edeceğini asla öngöremediler. Yani, görüyorsun Yarı-Elf, Raistlin Uçurum'dan Geçit'e tekrar girmeye çalıştığında onu durdurmalıyım. Çünkü Kraliçe onun hemen arkasında olacak.”

Bu açıklamaların hiçbiri Tanis'in şüphelerini gidermeye pek yardımcı olmadı. Kara elf kesinlikle büyük tehlikenin farkında gibi görünüyordu.
Kesinlikle sakin ve kendinden emin görünüyordu... "Ama onu durdurabilir misin?" Tanis ısrar etti, bakışları -istemeden- kara elfin pürüzsüz derisindeki beş deliğin yandığını gördüğü göğsüne gitti.

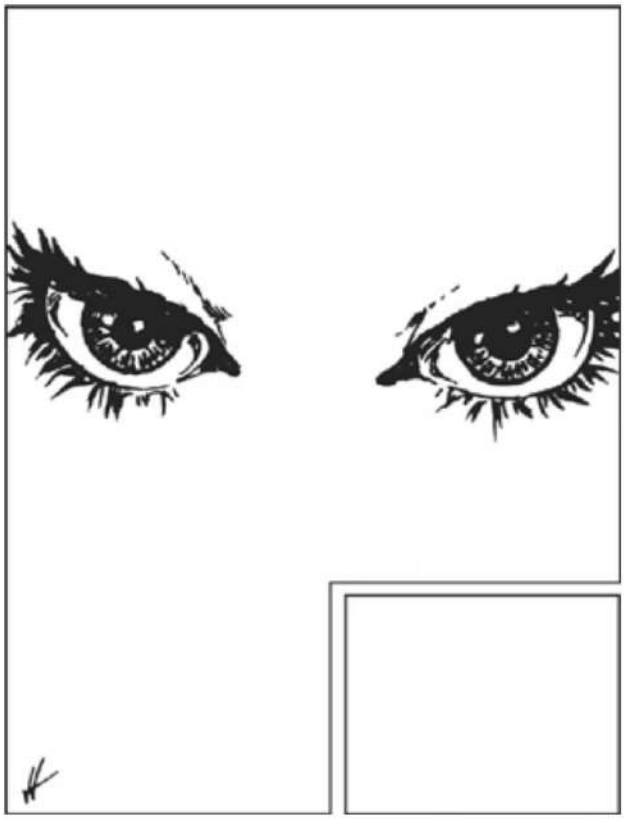
Machine Translated by Google

Tanis'in bakışını fark eden Dalamar'ın eli istemsizce göğsüne gitti. Gözleri karardı ve tekinsizleşti. "Kendi sınırlamalarımı biliyorum, Yarı-Elf," dedi yumuşak bir sesle. Daha sonra gülümsedi ve omuz silkti. "Sana karşı dürüst olacağım. Eğer Shala'm Geçitten geçmeye çalıştığında tüm gücüyle olsaydı, o zaman hayır, onu durduramazdım. Kimse yapamadı. Ama Raistlin öyle olmayacak. Zaten gücünün çoğunu Kraliçe'nin yardakçılarını yok etmek ve onu kendisiyle yalnız yüzleşmeye zorlamak için harcamış olacak. Zayıf ve yaralı olacak. Tek umudu Karanlık Kraliçe'yi buraya, kendi uçağına çekmekti. Burada gücünü yeniden kazanabilir, burada ise ikisinden daha zayıf olanı olacaktır. Ve böylece evet, yaralanacağı için onu durdurabilirim. Ve evet onu durduracağım!”

Tanis'in hâlâ şüpheli göründüğünü fark eden Dalamar'ın gülümsemesi çarpıktı. "Görüyorsun, Yarı-Elf," dedi soğukkanlılıkla, "zamanımı harcamaya değecek kadar teklif aldım." Bunun üzerine eğildi ve bir büyünün sözlerini mırıldanarak ortadan kayboldu.

Ama ayrılırken Tanis, Dalamar'ın yumuşak, elf sesinin gece boyunca konuştuğunu duydu. "Güneşe son kez baktın Yarı-Elf. Raistlin ve Karanlık Kraliçe buluştu. Takhisis artık yardakçılarını topluyor. Savaş başlar. Yarın şafak sökmeyecek."

Machine Translated by Google

BÖLÜM 10

Ve böylece Raistlin, tekrar karşılaştık.

"Kraliçem."

Önümde eğilir misin büyücü?

"Bu son kez sana saygılarımı sunuyorum."

Ve önünde eğiliyorum Raistlin.

"Beni çok fazla onurlandırdınız Majesteleri."

Tam tersine, oyununuzu büyük bir zevkle izledim. Benim her hamleme karşı bir karşı hamlen vardı. Tek bir turu kazanmak için birçok kez tüm riskinizi aldınız. Yetenekli bir oyuncu olduğunu kanıtladın ve oyunumuz bana çok eğlence kattı. Ama artık işin sonuna geldik değerli rakibim. Tahtada tek bir oyun parçanız kaldı; kendiniz. Karanlık lejyonlarımın tüm gücü sana karşı duruyor. Ama senden zevk aldığım için Raistlin sana bir iyilik yapacağım.

Din adamınızın yanına dönün. O, yalnız başına, zihnine ve bedenine yalnızca benim verebileceğim bir işkence içinde ölmek üzere yatıyor. Ona dön. Onun yanında diz çök.

Machine Translated by Google

Onu kollarınıza alın ve yakın tutun. Ölüm örtüsü ikinizin de üzerine düşecek. Yavaşça seni kaplayacak, karanlığa doğru sürüklenecek ve sonsuz huzura kavuşacaksın.

"Kraliçem ..."

Başını sallıyorsun.

“Takhisis, Büyük Kraliçe, bu zarif teklifin için sana gerçekten teşekkür ederim. Ama ben bu oyunu -sizin deyiminizle- kazanmak için oynuyorum. Ve sonuna kadar oynayacağım."

Ve bu senin için acı bir son olacak! Sana yeteneğinin ve cesaretinin kazandığı şansı verdim. Bunu reddeder misin?

"Majesteleri çok nazik. Ben bu kadar ilgiye layık değilim. ...”

Şimdi de benimle dalga geçiyorsun! Yapabildiğiniz kadar çarpık gülümsemenizle gülümseyin büyücü, çünkü kayarken, düştüğünüzde, o küçük hatayı yaptığınızda - ellerimi üzerinize koyacağım. Tırnaklarım etine batacak, sen de ölmek için yalvaracaksın. Ama gelmeyecek. Burada günler çok uzun, Raistlin Majere. Ve her gün seni hapishanende, zihninin hapishanesinde görmeye geleceğim. Madem bana eğlence verdin, yine de eğlendirmeye devam edeceksin. Zihnen ve bedenen işkence göreceksin. Her günün sonunda acıdan öleceksin. Her gecenin başında seni hayata döndüreceğim. Uyuyamayacaksınız ama gelecek günün beklentisiyle titreyerek uyanık yatacaksınız. Sabah göreceğiniz ilk manzara yüzüm olacak.

Ne? Solgunlaşıyorsun, büyücü. Kırılgan bedenin titriyor, ellerin titriyor. Korkudan gözlerin büyür. Benim önümde secdeye kapan! Bağışlanmamı dilerim!...

"Kraliçem ..."

Ne, henüz dizlerinin üstüne çökmedin mi?

"Kraliçem... bu sizin hamleniz."

Machine Translated by Google

BÖLÜM 11

bulutlu sürdü! Eğer fırtına çıkacaksa, keşke bunu yapsa ve bu iş bitse, diye mırıldandı Lord Gunthar.

Rüzgarlar hakim, diye düşündü Tanis alaycı bir tavırla ama düşüncelerini kendine sakladı. Ayrıca Lord Gunthar'ın onlara asla inanmayacağını bilerek Dalamar'ın sözlerini kendine sakladı. Yarımelf gergin ve gergindi. Görünüşte halinden memnun olan şövalyeye karşı sabırlı olmak ona zor geliyordu. Bunun bir kısmı garip görünen gökyüzüydü. O sabah Dalamar'ın tahmin ettiği gibi şafak sökmedi. Bunun yerine, yeşile çalan ve ürkütücü, çok renkli şimşeklerle titreşen morumsu mavi bulutlar belirdi, üzerlerinde kaynayıp çalkalanıyordu. Rüzgar yoktu. Yağmur yağmadı. Gün sıcak ve bunaltıcı olmaya başladı. Yüce Ermiş Kulesi'nin mazgallı siperleri üzerinde tur atan şövalyeler, ağır plaka zırhlı zırhlarıyla kaşlarındaki terleri sildiler ve bahar hakkında mırıldandılar.

fırtınalar.

Machine Translated by Google

Sadece iki saat önce Tanis, Palanthas'taydı, Lord Amothus'un misafir odasındaki yatağın ipek çarşaflarını fırlatıp çeviriyor, Dalamar'ın şifreli son sözlerini düşünüyordu. Yarımelf gecenin büyük bölümünde onları ve Elistan'ı düşünerek uyanık kalmıştı.

Paladine rahibinin bu dünyadan başka, daha parlak bir varoluş diyarına geçtiği haberi gece yarısına doğru saraya ulaşmıştı. Huzur içinde ölmüştü; kafası gizemli bir şekilde ortaya çıkan ve aynı şekilde gizemli bir şekilde ayrılan, şaşkın, nazik, yaşlı bir büyücünün kollarındaydı. Dalamar'ın uyarısı konusunda endişelenen, Elistan için üzülen ve çok fazla kişinin öldüğüne tanık olduğunu düşünen Tanis, kendisini çağıran bir haberci geldiğinde bitkin bir uykuya yeni dalmıştı.

Mesaj kısa ve özlüydü: Varlığınız
derhal gerekli. Yüce Rahip Kulesi—Lord Gunthar uth Wistan.

Yüzüne soğuk su çarparak Lord Amothus'un hizmetkarlarından birinin kendisini deri zırhına bağlamaya yardım etme girişimlerini geri çeviren Tanis giyindi ve Charles'ın kahvaltı teklifini kibarca reddederek Saray'dan dışarı çıktı. Dışarıda kendisini Fireash olarak tanıtan genç bir bronz ejderha bekliyordu; gizli ejderha adı Khirsah'tı.

"İki arkadaşınızı tanıyorum, Tanis Yarı-Elf," dedi genç ejderha, güçlü kanatları onları uyuyan şehrin duvarlarının üzerinden kolayca taşırken. "Vingaard Dağları Savaşı'nda cüce Flint Fireforge'u ve kender Tassleho Burrfoot'u mücadeleye taşıyarak savaşma onuruna sahip oldum."

"Flint öldü," dedi Tanis ağır ağır, gözlerini ovuşturarak. Çok fazla kişinin öldüğünü görmüştü.

"Ben de öyle duydum" diye yanıtladı genç ejderha saygılı bir şekilde. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Yine de zengin ve dolu bir yaşam sürdü. Böyle biri için ölüm son onurdur."

Elbette, diye düşündü Tanis yorgun bir şekilde. Peki ya Tassleho? Mutlu, iyi huylu, iyi kalpli kender, hayattan macera ve mucizelerle dolu bir keseden başka bir şey istemiyor mu? Eğer doğruysa -eğer Dalamar'ın ima ettiği gibi Raistlin onu öldürmüşse- onun ölümünde ne onur vardı? Ve Caramon, zavallı sarhoş Caramon - ölüme gitti

Machine Translated by Google

ikizinin elleri son onur olarak mı geldi, yoksa sefaletine son vermek için bıçağın son darbesi miydi?

Kara kara düşünen Tanis, ejderhanın sırtında uyuyakaldı ve ancak Khirsah Yüksek Ermiş Kulesi'nin avlusuna indiğinde uyandı.
Acımasızca etrafına bakan Tanis'in morali düzelmedi. Ölümle yolculuk etmişti ancak ölümle gelmişti, çünkü Sturm buraya gömülmüştü; bu da bir başka son onurdu.

Bu nedenle Tanis, Lord Gunthar'ın Yüksek Ermiş Kulesi'nin yüksek kulelerinden birinin yükseklerindeki odasına götürüldüğünde hiç de keyif içinde değildi. Mükemmel bir gökyüzü ve kara manzarasına sahipti. Pencereden dışarı bakan, giderek artan uğursuz bir önsezi duygusuyla bulutları izleyen Tanis, Lord Gunthar'ın içeri girdiğini ve onunla konuştuğunu ancak yavaş yavaş fark etti.

"Özür dilerim efendim" dedi ve arkasını döndü.

"Tarbean çayı mı?" Lord Gunthar dumanı tüten bir kupayı havaya kaldırarak şöyle dedi: tadı acı olan içecek.

"Evet, teşekkür ederim," Tanis bunu kabul etti ve dilini yaktığı gerçeğini görmezden gelerek vücuduna yayılan sıcaklığı memnuniyetle karşılayarak yuttu.

Tanis'in yanında durmak ve pencereden dışarıdaki fırtınaya bakmak için gelen Lord Gunthar, yarıelfin şövalyenin bıyıklarını yolmak istemesine neden olacak bir sakinlikle çayını yudumladı.

Neden benim için gönderdin? Tanis öfkelendi. Ama asıl konuya gelmeden önce şövalyenin yüzyıllardır süregelen nezaket ritüelini yerine getirmekte ısrar edeceğini biliyordu.

"Elistan'ı duydun mu?" Tanis sonunda sordu.

Gunthar başını salladı. “Evet, bu sabah erkenden duyduk. Şövalyeler onun onuruna burada, Kule'de bir tören düzenleyecekler... eğer izin verilirse."

Tanis çayını yutkundu ve aceleyle yuttu. Şövalyeleri, tanrıları Paladine'in din adamının onuruna bir tören düzenlemekten alıkoyacak tek bir şey vardı: Savaş. “İzin verildi mi? Peki, biraz konuştunuz mu? Yaptırımdan haber var mı? Casuslar ne yapıyor...”

Lord Gunthar sakin bir tavırla, "Casuslarımız öldürüldü," dedi.

Tanis pencereden döndü. "Ne? Nasıl-"

Machine Translated by Google

“Onların parçalanmış bedenleri siyah ejderhalar tarafından Solantha kalesine taşındı ve dün akşam avluya bırakıldı.
Sonra bu garip fırtına geldi; ejderhalar için mükemmel bir örtü ve...”
Lord Gunthar kaşlarını çatarak pencereden dışarı bakarken sustu.
"Ejderhalar ve ne?" diye sordu Tanis. Aklında bir olasılık oluşmaya başlıyordu.
Sıcak çay titreyen eline döküldü. Aceleyle bardağı pencere pervazına bıraktı.

Gunthar bıyıklarını çekiştirdi, kaşları çatıldı. "Garip
Bize önce Solanthas'tan, sonra Vingaard'dan raporlar geldi.”
“Ne raporları. Bir şey mi görmüşler? Ne?"
“ Hiçbir şey görmediler . Duydukları bu. Garip sesler,
bulutlardan, hatta belki bulutların üstünden geliyor.”
Tanis'in aklı Nehiryeli'nin Kuşatması'na ilişkin anlatımına gitti.
Kalaman. "Ejderhalar mı?"
Gunthar başını salladı. “Sesler, kahkahalar, açılıp kapanan kapılar,
gümbürtüler, gıcırtılar...”
"Biliyordum!" Tanis'in yumrukları pencere pervazına çarptı. “Kitiara'nın bir planı olduğunu biliyordum! Elbette! Bu olmalı!” Kasvetli bir şekilde çalkantılı bulutlara baktı. “Yangınlı bir kale!”
Yanındaki Gunthar derin bir iç çekti. "Sana bu Ejderha Yüceefendisi Tanis'e saygı duyduğumu söylemiştim. Görünüşe göre ona yeterince saygı duymadım. Birlik hareketleri ve lojistik sorunlarını tek hamlede çözdü. İkmal hatlarına ihtiyacı yok, malzemelerini yanında taşıyor. Yüce Rahip Kulesi kara saldırılarına karşı savunma yapmak için tasarlandı. Yürüyen bir kaleye karşı ne kadar dayanabileceğimize dair hiçbir fikrim yok. Kalaman'da ejderanlar kaleden atladılar, kanatları üzerinde süzülerek ölümü sokaklara taşıdılar. Kara cüppeli büyü kullanıcıları aşağıya ateş topları fırlattı ve tabii ki kötü ejderhalar da onunla birlikte.

Gunthar sert bir tavırla, "Şövalyelerin kaleyi kaleye karşı tutabileceğinden şüphem yok elbette," diye ekledi. “Fakat bu ilk başta beklediğimden çok daha zorlu bir mücadele olacak. Stratejimizi yeniden ayarladım. Kalaman, birliklerinin çoğu düşene kadar bekleyerek bir kalenin saldırısından kurtuldu, ardından sırtlarında silahlı adamlar taşıyan iyi ejderhalar ortaya çıktı ve kalenin kontrolünü ele geçirdi.
Şövalyelerin çoğunu burada, kalede bırakacağız elbette.

Machine Translated by Google

üzerimize saldıracak ejderanlarla savaşın. Yanınızda bronz ejderhalarla birlikte yukarıya çıkıp uçan kaleye saldırmaya hazır yaklaşık yüz kişi var."

Bunun mantıklı olduğunu itiraf etti Tanis kendi kendine. Kalaman Nehiryeli savaşının bu kadarı ona anlatmıştı. Ancak Tanis, Kalaman'ın kaleyi elinde tutamadığını da biliyordu. Onu sadece geri sürmüşlerdi. Kalaman savaşından vazgeçen Kitiara'nın birlikleri, kalelerini kolaylıkla yeniden ele geçirmeyi başarmış ve görünüşe göre Kit'in onu bir kez daha iyi bir şekilde kullandığı Sanction'a geri götürebilmişlerdi.

Sözü kesildiğinde bunu Lord Gunthar'a belirtmek üzereydi.

Gunthar sakin bir şekilde pencereden dışarı bakarken, "Kalenin neredeyse her an bize saldırmasını bekliyoruz" dedi. "Aslında-"

Tanis Gunthar'ın kolunu yakaladı. "Orada!" İşaret etti.

Gunthar başını salladı. Kapının yanındaki görevliye dönerek, "Alarmı çalın!" dedi.

Trompetler çaldı, davullar çaldı. Şövalyeler, Yüksek Ermiş Kulesi'nin siperlerindeki yerlerini düzenli bir nezaketle aldılar.

Gunthar gereksiz yere, "Gecenin çoğunda tetikteydik," diye ekledi.

Şövalyeler o kadar disiplinliydi ki, Ying kalesi fırtına bulutlarının örtüsünden düşüp görüş alanına girdiğinde kimse konuşmadı ya da bağırmadı. Kaptanlar sessizce emirler vererek etrafta dolaşıyorlardı. Trompetler detanslarını çaldı.

Ara sıra Tanis, orada burada bir şövalyenin gergin bir şekilde yerinde kıpırdaması sırasında zırhın tıngırdadığını duyuyordu. Ve sonra, çok yukarıda, Khirsah'ın önderlik ettiği birkaç bronz ejderhanın Kule'den göklere yükselmesi sırasında ejderha kanatlarının vuruşunu duydu.

"Beni Yüksek Ermiş Kulesi'ni güçlendirmeye ikna ettiğin için minnettarım Tanis," dedi Gunthar, hâlâ ayrıntılı bir sakinlikle konuşuyordu. “Olduğu gibi, yalnızca hemen hemen bir anda toplayabildiğim şövalyeleri çağırabildim. Yine de burada iki binin üzerinde insan var. Biz iyi durumdayız. Evet,” diye tekrarladı, “Kule'yi tutabiliriz; bir kaleye karşı bile olsa hiç şüphem yok.

Kitiara'nın o şeyin içinde binden fazla askeri olamaz..."

Machine Translated by Google

Tanis, Gunthar'ın bunu vurgulamayı bırakmasını üzülerek diledi. Sanki şövalye kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi gelmeye başlamıştı. Gittikçe yaklaşan kaleye bakan bir iç ses ona bağırıyor, onu yumrukluyor, bir şeylerin ters gittiğini haykırıyordu...

Ama yine de hareket edemiyordu. Düşünemiyordu. Ying kalesi artık açıkça görülebiliyordu, tamamen bulutların arasından aşağıya inmişti. Kale onun tüm dikkatini çekti. Onu Kalaman'da ilk kez gördüğü zamanı hatırladı, hem dehşet verici hem de hayranlık uyandıran manzaranın sürükleyici şokunu hatırladı. Daha önce olduğu gibi sadece durup bakabiliyordu.

Yaptırım şehrinin karanlık tapınaklarının derinliklerinde, şeytani dehası neredeyse Kara Kraliçesini zafere ulaştıracak olan ejderha ordularının komutanı Lord Ariakas'ın gözetimi altında çalışan siyah cübbeli büyü kullanıcıları ve kara din adamları, sihirli bir şekilde bir kaleyi temellerinden söküp gökyüzüne göndermeyi başardı. Ying kaleleri savaş sırasında birçok kasabaya saldırmıştı; sonuncusu savaşın son günlerinde Kalaman'dı. İyice tahkim edilmiş ve saldırıyı bekleyen surlarla çevrili şehri neredeyse mağlup etmişti.

Kör edici çok renkli şimşeklerin külleriyle aydınlatılan kara büyü bulutlarının üzerinde sürüklenen uçan kale giderek yaklaştı. Tanis üç kulesinin pencerelerindeki ışıkları görebiliyordu, karada duyulduğunda sıradan olan ama göklerden gelen uğursuz ve dehşet verici görünen sesleri duyabiliyordu - emir çağıran seslerin sesleri, çatışan silahların sesleri. Güçlü büyülerini yapmaya hazırlanan siyah cübbeli büyü kullanıcılarının ilahilerini duymaya devam edebileceğini düşündü. Kötü ejderhaların kalenin etrafında tembel daireler halinde şarkı söylediğini görebiliyordu. Eski kale daha da yaklaştığında, kalenin bir tarafında yıkık dökük bir avlu gördü; kırık duvarları, temelinden sürüklendiği yerden harabeye dönmüştü.

Tanis çaresiz bir hayranlıkla izliyordu ve o iç ses hâlâ onunla konuşuyordu. İki bin şövalye! Son anda toplandık ve çok kötü hazırlandık! Sadece birkaç ejderha gecesi. Elbette Yüce Rahip Kulesi dayanabilir, ancak maliyeti yüksek olacaktır.

Machine Translated by Google

Yine de birkaç gün beklemeleri gerekiyordu. O zamana kadar Raistlin yenilmiş olacaktı. Kitiara'nın artık Palanthas'a saldırmaya çalışmasına gerek kalmayacaktı. O zamana kadar, daha fazla şövalye ve daha iyi ejderhalar Yüksek Ermiş Kulesi'ne ulaşmış olacaktı. Belki onu burada, sonunda, kesin olarak yenebilirlerdi.

Ejderha Yüceefendisi ile Ansalon'un özgür halkı arasında var olan huzursuz ateşkesi bozmuştu. Yaptırım cennetini terk etmiş, açığa çıkmıştı. Bu onların fırsatıydı. Onu yenebilirler, belki yakalayabilirler. Tanis'in boğazı acıyla daraldı. Kitiara kendisinin canlı ele geçirilmesine izin verir miydi?

Hayır tabii değil. Eli kılıcının kabzasını kapattı. Şövalyeler kaleyi ele geçirmeye çalıştığında orada olurdu. Belki onu teslim olmaya ikna edebilirdi. Onurlu bir düşman olarak ona adil davranıldığını görecekti...

Onu zihninde o kadar net görebiliyordu ki! Etrafı düşmanlarla çevrili, dimdik ayakta, hayatını pahalıya satmaya hazır. Sonra dönüp baktığında onu görecekti. Belki o ışıltılı, sert kara gözleri yumuşardı, belki kılıcını bırakıp ellerini uzatırdı...

Ne düşünüyordu! Tanis başını salladı. Ay çarpmış bir genç gibi hayal kuruyordu. Yine de şövalyelerin yanında olduğundan emin olacaktı...

Aşağıdaki mazgallı siperlerde bir kargaşa duyan Tanis, aslında buna ihtiyacı olmamasına rağmen aceleyle dışarıya baktı. Neler olduğunu biliyordu; ejderha korkusu. Oklardan daha yıkıcı olan, artık siyah kanatları ve mavisi bulutların arasında görülebilen şeytani ejderhaların yarattığı korku, siperlerde bekleyen şövalyeleri vurdu. Mızrak Savaşı'nın gazileri olan yaşlı şövalyeler yerlerini korudular, silahlarını sertçe kavradılar ve kalplerini dolduran terörle savaştılar. Ama savaşta ilk ejderhalarıyla karşı karşıya gelen genç şövalyeler büzüştüler ve sindiler; bazıları çığlık atarak ya da önlerindeki muhteşem manzaraya arkalarını dönerek kendilerini utandırıyordu.

Bu korkuya kapılmış genç şövalyelerden bazılarını altındaki siperlerde gören Tanis dişlerini gıcırdattı. O da mide bulandırıcı korkunun kendisini sardığını hissetti, midesinin kasıldığını ve safranın

Machine Translated by Google

ağzına kadar yükselir. Lord Gunthar'a baktığında şövalyenin ifadesinin sertleştiğini gördü ve kendisinin de aynı şeyi yaşadığını biliyordu.

Yukarı baktığında Tanis, Solamniya Şövalyeleri'ne hizmet eden bronz ejderhaların Kule'nin üzerinde düzen halinde uçarak beklediklerini görebiliyordu. Saldırılana kadar saldırmayacaklardı; savaşın bitiminden bu yana iyi ejderhalar ile kötü ejderhalar arasında var olan ateşkesin şartları böyleydi. Ama Tanis, lider Khirsah'ın gururla başını salladığını, keskin pençelerinin yıldırımın yansıyan parıltısında parladığını gördü. En azından ejderhanın kafasında bu savaşın yakında başlayacağına dair hiçbir şüphe yoktu.

Yine de o iç ses Tanis'e dırdır ediyordu. Hepsi çok basit, hepsi çok kolay. Kitiara bir şeylerin peşindeydi.

Kale gittikçe yaklaşıyordu. Tanis sert bir tavırla, orası iğrenç bir böcek kolonisinin yuvasına benziyor, diye düşündü. Ejderanlar kelimenin tam anlamıyla olayı örtbas etti! Uzayın mümkün olan her santimetresine tutunarak, kısa, kısa kanatları uzatılmış, duvarlardan ve temelden sarkıtıyorlar, siperlerin üzerine tünemişler ve kulelerden sarkıyorlardı. Pis bakışlı, sürüngen yüzleri pencerelerde görülebiliyor ve kapı aralıklarından bakıyordu. Yüce Rahip Kulesi'nde öylesine korkunç bir sessizlik hüküm sürüyordu ki (korkunun üstesinden gelen bir şövalyenin ara sıra şiddetli ağlaması dışında), yaratıkların kanatlarının hışırtısı ve onun üzerinden de hafif ilahi sesleri üzerindeki kaleden duyulabiliyordu. şeytani güçleri korkunç cihazı ayakta tutan büyücülerin ve din adamlarının birbirine karışan sesleri.

Gittikçe yaklaştı ve şövalyeler gerildi. Sessiz emirler duyuldu, kılıçlar kınlarından kaydı, mızraklar yerleştirildi, okçular oklarını taktı, kovalar dolusu su dolu ve yangını söndürmeye hazırdı, tümenler aşağıya atlayıp göklerden saldıracak olan ejderanlarla savaşmak için avluda toplandı.

Yukarıda, Khirsah ejderhalarını savaş düzeninde hizaladı, onları ikili ve üçlü gruplara ayırdı, havada asılı duruyor, bronz şimşek gibi düşmanın üzerine inmeye hazırdı.

Gunthar, "Aşağıda bana ihtiyaç var" dedi. Miğferini alıp taktı ve subayları ve yardımcıları ona eşlik ederek gözlem kulesindeki yerini almak üzere karargahının kapısından dışarı çıktı.

Machine Translated by Google

Ama Tanis gitmedi, hatta Gunthar'ın gecikmiş kendileriyle gelme davetine yanıt bile vermedi. İçindeki ses giderek yükseliyor, daha ısrarcı bir hal alıyordu. Gözlerini kapatarak pencereden uzaklaştı. Zayıflatıcı ejderha korkusunu engelleyerek, o acımasız ölüm kalesinin görüntüsünü gizleyerek, içindeki sese konsantre olmak için savaştı.

Ve sonunda bunu duydu.

"Tanrıların adı, hayır!" fısıldadı. “Ne kadar aptal! Ne kadar kör olduk! Biz onun eline oynadık!”

Aniden Kitiara'nın planı netleşti. Orada onunla birlikte duruyor, ona detaylı bir şekilde açıklıyor olabilir. Göğsü korkudan kasılmıştı, gözlerini açtı ve pencereye doğru atladı. Silahı oymalı taş çıkıntıya çarparak onu kesti. Çay bardağını yere düşürdü ve orada parçalandı. Ancak ne yaralı elinden akan kanı ne de dökülen çayı fark etti. Ürkütücü, bulutlarla karartılmış gökyüzüne bakarken, yüzen kalenin giderek yaklaşmasını, giderek yaklaşmasını izledi.

Uzun yay atış menzilindeydi.

Mızrak menzilindeydi.

Şimşek yüzünden neredeyse kör olan Tanis yukarı baktığında ejderanların zırhlarındaki ayrıntıları görebiliyordu, saflarda savaşan paralı askerlerin sırıtan yüzlerini görebiliyordu, tepelerinde uçan ejderhaların parlak pullarını görebiliyordu.

Ve sonra o gitti.

Hiçbir ok kendisine ait değildi, hiçbir büyü yapılmamıştı. Khirsah ve bronz ejderhalar huzursuzca daireler çiziyor, kötü kuzenlerine öfkeyle bakıyorlardı, ancak yeminleri nedeniyle kendilerine ilk saldırmayanlara saldırmamalarına izin verilmiyorlardı. Şövalyeler siperlerin üzerinde duruyor, üzerlerindeki devasa, muhteşem yaratılışı izlemek için boyunlarını uzatıyor, Yüce Ermiş Kulesi'nin en üst kulesine doğru süzülerek birkaç taşı aşağıdaki avluya düşürüyor.

İçten içe küfrederek kapıya doğru koşan Tanis, yüzünde şaşkın bir ifadeyle içeri giren şövalye Gunthar'a çarptı.

Machine Translated by Google

Gunthar yardımcılarına, "Anlayamıyorum," diyordu. “Neden bize saldırmadı? O ne yapıyor?"

"Şehre doğrudan saldırıyor dostum!" Tanis Gunthar'ı kollarından yakalayıp adeta sarstı. “Dalamar başından beri böyle söylüyordu!
Kitiara'nın planı Palanthas'a saldırmak! Bizimle dalga geçmeyecek ve artık buna da gerek yok! Yüce Rahip Kulesi'nin üzerinden geçiyor!”

Gunthar'ın miğferinin yarıklarının altında zar zor görülebilen gözleri kısıldı. "Bu çılgınlık," dedi soğuk bir tavırla, bıyığını çekiştirerek.
Sonunda sinirlenerek miğferini çekti. "Tanrıların adı Yarı Elf, bu nasıl bir askeri strateji? Ordusunun arkasını korumasız bırakıyor! Palanthas'ı alsa bile onu tutacak kadar gücü yok. Şehrin duvarları ile bizim aramızda sıkışıp kalacak. HAYIR! Bizi burada bitirip şehre saldırmalı! Aksi halde onu kolayca yok ederiz. Onun için kaçış yok!”

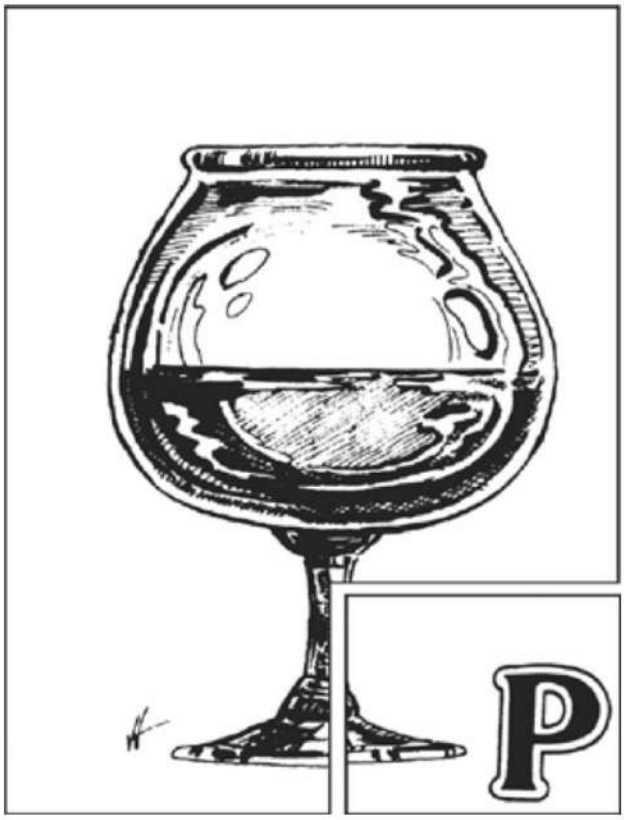
Gunthar yardımcılarına döndü. "Belki de bu bizi korkutmak için yapılan bir hiledir. Kalenin ters yönden saldırmasına hazırlansan iyi olur—”

"Beni dinle!" Tanis övgüler yağdırdı. “Bu bir aldatmaca değil. Palanthas'a gidiyor! Ve siz ve şövalyeler şehre vardığınızda, kardeşi Geçit'ten geri dönmüş olacak! Ve şehir kontrolü altındayken onu bekliyor olacak!”

"Anlamsız!" Gunthar kaşlarını çattı. “Palantha'yı o kadar çabuk alamaz. İyi ejderhalar savaşmak için ayağa kalkacak - Lanet olsun Tanis, Palanthianlar o kadar da iyi askerler olmasalar bile, onu yalnızca sayılarıyla bile durdurabilirler!" Homurdandı. “Şövalyeler hemen yürüyebilir. Dört gün içinde orada olacağız."

"Bir şeyi unuttun," diye çıkıştı Tanis, kararlı ama kibar bir şekilde şövalyenin yanından geçerek. Topuğunun üzerinde dönerek seslendi: "Hepimiz bir şeyi unuttuk; bu savaşı eşit hale getiren unsuru: Lord Soth!"

Machine Translated by Google

BÖLÜM 12

Güçlü arka ayakları tarafından desteklenen Khirsah havaya sıçradı ve Yüce Rahip Kulesi'nin duvarlarının üzerinden zarif bir kolaylıkla uçtu. Ejderhanın güçlü kanat vuruşları çok geçmeden kendisinin ve binicisinin yavaş hareket eden kaleyi geçmesine neden oldu. Ama yine de, diye belirtti Tanis sertçe, kale yarın şafak vakti Palanthas'a ulaşacak kadar hızlı hareket ediyor.

"Çok yakın değil" diye uyardı Khirsah'yı.

Siyah bir ejderha onlara göz kulak olmak için büyük, tembel spiraller çizerek tepelerinde daireler çizerek uçuyor. Uzakta başka siyahlar da uçuşuyordu ve artık kaleyle aynı hizada olduğu için Tanis, yüzen kalenin gri kulelerinin etrafında uçan mavi ejderhaları da görebiliyordu. Özellikle büyük bir mavi ejderha Tanis, Kitiara'nın kendi bineği Skie olarak tanındı.

Kit nerede? diye merak eden Tanis, kendisine işaret edip alay eden ejderanlarla dolu pencerelerden içeri bakmaya çalışırken başarısız oldu. Aniden, eğer onu izliyorsa onu tanıyabileceğinden korktu ve pelerininin başlığını başına çekti.

Machine Translated by Google

Sonra üzgün bir şekilde gülümseyerek sakalını kaşıdı. Bu mesafeden Kit, muhtemelen şövalyelerin habercisi olan ejder sırtındaki yalnız bir biniciden başka bir şey göremeyecekti.

Kalede neler olacağını açıkça hayal edebiliyordu.

Komutanlarından biri "Onu göklerden vurabiliriz Lord Kitiara" derdi.

Kitiara'nın hatırladığı kahkaha Tanis'in kulaklarında çınladı. "Hayır, bırakın Palanthas'a haberi taşısın, onlara ne beklemeleri gerektiğini anlatsın. Onlara terlemeleri için zaman tanıyın."

Terleme zamanı. Tanis yüzünü sildi. Dağların üzerindeki soğuk havada bile deri tunik ve zırhının altındaki gömlek nemli ve yapışkandı. Soğuktan ürperdi ve pelerinini daha da sıkı sardı. Kasları ağrıyordu; ejderhalara değil, arabalara binmeye alışmıştı ve sıcak arabasını özlemle kısaca düşündü. Sonra kendi kendine alay etti. Kafasını toparlamak için salladı (neden bir gecelik uykuyu kaçırmış olsun ki onu bu kadar etkilesin ki?), zihnini rahatsızlığından uzaklaştırıp karşı karşıya olduğu imkansız soruna zorladı.

Khirsah hâlâ yanlarında dolaşan siyah ejderhayı görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Bronz hızını artırdı ve sonunda sadece onlara göz kulak olması için gönderilen siyah geri döndü. Kale çok geride kalmıştı, bir ordunun ölmesini durdurabilecek dağ zirvelerinin üzerinde zahmetsizce sürükleniyordu.

Tanis plan yapmaya çalıştı ama yapmayı düşündüğü her şey ilk önce daha önemli bir şey yapmaktı, ta ki kendini panayırdaki küçük çarkın üzerinde dönüp duran, büyük bir aceleyle hiçbir yere varamayan eğitimli farelerden biri gibi hissedene kadar. En azından Lord Gunthar, Amothus'un generallerine (Palanthas'ta olağanüstü kamu hizmeti karşılığında verilen fahri bir unvan; şu anda görev yapan tek bir general bile gerçekten savaşta olmamıştı) yerel milisleri harekete geçirmeleri için zorbalık yapmış ve onlara eziyet etmişti. Ne yazık ki seferberlik sadece tatil bahanesi olarak görüldü.

Gunthar ve şövalyeleri sivil askerlerin tatbikatlar sırasında sendeleyerek ilerlemesini izlerken gülerek ve birbirlerini dürterek etrafta durmuşlardı. Bunun ardından Lord Amothus iki saatlik bir konuşma yapmıştı.

Machine Translated by Google

kahramanlıklarıyla gurur duyan milisler sarhoş bir halde sarhoş olmuş ve herkes çok eğlenmişti.

Tombul meyhane sahiplerini, ter döken tüccarları, şık terzileri ve beceriksiz demircilerin silahlarına ve birbirlerine takılıp asla verilmeyen emirleri yerine getirerek, verilen emirleri yerine getirmediklerini hayal eden Tanis, büyük bir hayal kırıklığından ağlayabilirdi. . Acı bir şekilde, Palanthas'ın kapılarında bir ölü şövalyenin ve iskelet savaşçılardan oluşan ordusunun karşılaşacağı şeyin bu olacağını düşündü.
Yarın.

“Lord Amothus nerede?” diye sordu Tanis, sarayın dev kapıları açılmadan içeri girerek, neredeyse şaşkın bir uşağın üzerinden atlayarak.

"Uykudayım efendim," diye başladı uşak, "saat daha sabahın ortasında..."
"Onu kaldırın. Şövalyelerden kim sorumlu?”
Uşak gözleri iri iri açılmış bir halde kekeledi.
"Kahretsin!" Tanis hırladı. "En yüksek rütbeli şövalye kim, aptal!"

Bekleme odalarından birinden çıkan Charles sakin, ağırbaşlı sesiyle, "Bu Sör Markham olmalı, efendim, Gül Şövalyesi," dedi. "Göndereyim mi..."

"Evet!" diye bağırdı Tanis, sonra sarayın büyük giriş salonunda herkesin ona sanki deli bir adammış gibi baktığını gören ve paniğin duruma kesinlikle yardımcı olmayacağını hatırlayan yarımelf, elini gözlerinin üstüne koydu, sakinleştirici bir ifade çizdi. nefes aldı ve mantıklı konuşmaya başladı.

"Evet," diye tekrarladı alçak bir sesle, "Sör Markham'ı ve büyücü Dalamar'ı da çağırın."

Bu son istek Charles'ı bile şaşırtmışa benziyordu. Bir an düşündü, sonra yüzünde acı dolu bir ifadeyle itiraz etme cesaretini gösterdi: "Son derece üzgünüm lordum, ama Yüksek Büyücülük Kulesi'ne mesaj göndermenin hiçbir yolu yok. Bu lanetli ağaç korusuna hiçbir canlı ayak basamaz, kender bile!"

"Lanet etmek!" Tanis öfkelendi. "Onunla konuşmam lazım!" Aklından fikirler hızla geçiyordu. “Elbette goblin mahkumlarınız var mı? Türlerinden biri

Machine Translated by Google

Grove'dan geçebilirdi. Yaratıklardan birini alın, ona özgürlük, para, krallığın yarısı, Amothus'un ta kendisi, ne olursa olsun söz verin! Onu o kahrolası Koru'ya sok...”

"Bu gereksiz olacak Yarı-Elf," dedi yumuşak bir ses. Siyah cüppeli bir figür sarayın koridorunda belirerek Tanis'i ürküttü, uşaklarda travma yarattı ve hatta Charles'ın kaşlarını kaldırmasına neden oldu.

"Sen güçlüsün," diye belirtti Tanis, kara elf büyü kullanıcısının yanına yaklaşarak. Charles çeşitli hizmetkarlara emirler veriyordu; birini Lord Amothus'u uyandırmaya, diğerini de Sör Markham'ı bulmaya gönderiyordu. "Seninle özel olarak konuşmam gerekiyor. Buraya gel."

Tanis'i takip eden Dalamar soğukkanlılıkla gülümsedi. "Keşke iltifatı kabul edebilseydim, Yarı-Elf, ama senin gelişini sadece gözlem yoluyla fark ettim, sihirli bir zihin okumayla değil. Laboratuvar penceresinden bronz ejderhanın saray avlusuna indiğini gördüm. Atından inip saraya girdiğini gördüm. Senin benimle olduğu kadar benim de seninle konuşmaya ihtiyacım var. Bu nedenle buradayım.”

Tanis kapıyı kapattı. "Çabuk, diğerleri gelmeden. Bu yöne doğru giden şeyin ne olduğunu biliyor musun?”

"Dün gece biliyordum. Sana haber gönderdim ama sen çoktan gitmiştin. Dalamar'ın gülümsemesi çarpıktı. "Casuslarım hızlı kanatlardadır."

"Eğer kanatlardalarsa," diye mırıldandı Tanis. İçini çekerek sakalını kaşıdı, sonra başını kaldırıp dikkatle Dalamar'a baktı. Kara elf, ellerini siyah cüppesinin içinde kavuşturmuş, sakin ve kendine hakim bir halde ayakta duruyordu. Genç elf kesinlikle zor durumda soğukkanlı bir cesaretle hareket edeceğine güvenilebilecek biri gibi görünüyordu.
Ne yazık ki kimin adına performans sergileyeceği şüpheye açıktı.

Tanis alnını ovuşturdu. Bu ne kadar kafa karıştırıcıydı! İyinin ve kötünün açıkça tanımlandığı ve herkesin hangi taraf için veya hangi tarafa karşı savaştığını bildiği eski günlerde her şey ne kadar kolaydı -birinin büyükbabası gibi konuşuyordu! Artık kötülüğe karşı savaşan kötülükle ittifak halindeydi. Bu nasıl mümkün oldu?

Kötülük kendi içine dönüyor, bu yüzden Elistan Mishakal Diskleri'ni okuyor.
Öfkeyle başını sallayan Tanis zaman kaybettiğini fark etti. Bu Dalamar'a güvenmek zorundaydı; en azından hırsına güvenmek zorundaydı.

“Lord Soth'u durdurmanın bir yolu var mı?”

Machine Translated by Google

Dalamar yavaşça başını salladı. "Hızlı düşünüyorsun, Yarı-Elf. Bu yüzden sen de ölüm şövalyesinin Palanthas'a saldıracağına mı inanıyorsun?"

"Çok açık değil mi?" Tanis tersledi. " Kit'in planı bu olmalı . Olasılıkları eşitleyen şey bu."

Kara elf omuz silkti. "Sorunuza cevap vermek gerekirse hayır, yapılabilecek hiçbir şey yok. En azından şimdi değil."

"Sen? Onu durdurabilir misin?"

"Görevimi Portal'ın yanında bırakmaya cesaret edemem. Bu sefer geldim çünkü Raistlin'in hâlâ oradan uzakta olduğunu biliyorum. Ama aldığımız her nefes onu daha da yakınlaştırıyor. Bu Kule'den ayrılmak için son şansım olacak. Bu yüzden seninle konuşmaya, seni uyarmaya geldim. Çok az zamanımız var."

"Kazanıyor!" Tanis inanamayarak Dalamar'a baktı.

"Onu her zaman hafife aldın," dedi Dalamar alaycı bir tavırla. "Sana söyledim, o artık güçlü, kudretli, şimdiye kadar yaşamış en büyük büyücü. Tabii ki kazanıyor! Ama ne pahasına olursa olsun... ne kadar büyük bir maliyetle."

Tanis kaşlarını çattı. Raistlin'den bahsederken Dalamar'ın sesinde duyduğu gurur tınısından hoşlanmamıştı. Bu kesinlikle ihtiyaç halinde Shala'sını öldürmeye hazır bir çırak gibi görünmüyordu.

ortaya çıktı.

"Ama Lord Soth'a dönmek için," dedi Dalamar soğuk bir tavırla, Tanis'in düşüncelerinin yarıelfin yüzünde Tanis'in amaçladığından daha fazlasını görerek. "Bu fırsatı şüphesiz uzun süredir nefret ettiği bir şehirden ve bir halktan intikamını almak için kullanacağını ilk anladığımda -eğer çöküşüyle ilgili eski efsanelere inanılırsa- Wayreth Ormanı'ndaki Yüksek Büyücülük Kulesi ile temasa geçtim..."

"Elbette!" Tanis rahatlayarak nefesini tuttu. "Par-Salian! Toplantı. Onlar..."

Dalamar, kesintiyi görmezden gelerek, "Mesajıma yanıt gelmedi," diye devam etti. "Orada tuhaf bir şeyler oluyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Habercim yolu kapalı buldu ve onun - öyle mi diyelim - hafif ve havadar doğasından biri için bu hiç de kolay değil.

"Ancak-"

"Ah" - Dalamar siyah cübbeli omuzlarını silkti - "Denemeye devam edeceğim. Ama onlara güvenemeyiz ve onlar tek

Machine Translated by Google

bir ölüm şövalyesini durdurabilecek kadar güçlü büyü kullanıcıları."

"Paladine din adamları..." "-

inançlarında yeniler. Huma'nın zamanında, gerçekten güçlü din adamlarının Paladine'in yardımını isteyebilecekleri ve ölüm şövalyelerine karşı bazı kutsal sözler söyleyebilecekleri söylenirdi, ama -eğer öyleyse- şu anda Krynn'de bu güce sahip hiç kimse yok."

Tanis bir an düşündü.

"Kit'in hedefi, kardeşiyle buluşup ona yardım etmek için Yüksek Büyücülük Kulesi olacak, değil mi?"

"Ve beni durdurmaya çalışın," dedi Dalamar gergin bir sesle, yüzü solgundu.

"Kitiara Shoikan Korusu'ndan geçebilir mi?"

Dalamar yeniden omuz silkti ama Tanis onun soğukkanlı tavrının aniden gergin ve zorlama olduğunu fark etti. "Koru benim kontrolüm altında. Canlı ve ölü tüm yaratıkları uzak tutacak." Dalamar yeniden gülümsedi ama bu sefer neşesizdi. "Bu arada, senin goblin beş saniye dayanamazdı. Ancak Kitiara'nın ona Raistlin tarafından verilen bir çekiciliği vardı. Eğer hâlâ elindeyse ve onu kullanacak cesareti varsa ve Lord Soth da yanındaysa evet, atlatabilir. Ancak içeri girdiğinde, Koru'dakilerden daha az güçlü olmayan Kule'nin muhafızlarıyla yüzleşmek zorunda kalacak. Yine de bu benim endişem, senin değil."

"Çok fazla endişeleniyorsun!" Tanis tersledi. "Bana bir çekicilik ver! Kule'ye girmeme izin ver! Onunla başa çıkabilirim..."

"Oh evet." Dalamar eğlenerek geri döndü: "Geçmişte onunla ne kadar iyi başa çıktığını biliyorum. Dinle Yarı-Elf, şehrin kontrolünü elinde tutmak için elinden geleni yapacaksın. Ayrıca bir şeyi unuttun: Soth'un bundaki gerçek amacı. Kitiara'nın ölmesini istiyor. Onu kendisi için istiyor. Bana bu kadarını anlattı. Elbette güzel görünmesini sağlamalı. Eğer onun ölümünü gerçekleştirebilir ve Palanthas'tan intikamını alabilirse amacına ulaşmış olacaktır. Raistlin'i daha az umursayamazdı."

Aniden ruhunun ürperdiğini hisseden Tanis yanıt veremedi. Gerçekten de Soth'un amacını unutmuştu. Yarımelf ürperdi. Kitiara çok fazla kötülük yapmıştı. Sturm mızrağının ucunda ölmüştü, sayısız kişi onun emriyle ölmüştü, çok daha fazlası acı çekmişti ve hâlâ çekiyor. Ama bunu hak etti mi? Sonsuz

Machine Translated by Google

Sonsuza dek Uçurumun bu yaratığıyla bir tür kutsal olmayan evliliğe bağlı, soğuk ve karanlık bir işkence hayatı mı?

Tanis'in görüşünü bir karanlık perdesi örtüyordu. Başı dönmüş, zayıf bir halde kendisini genişleyen bir uçurumun eşiğinde sallanırken gördü ve düştüğünü hissetti...

Yumuşak siyah bir kumaşa sarılmış olmanın belli belirsiz bir hissi vardı; güçlü ellerin onu desteklediğini, ona yol gösterdiğini hissetti...

Sonra hiçbir şey.

Bir bardağın serin, pürüzsüz kenarı Tanis'in dudaklarına dokundu, brendi dilini soktu ve boğazını ısıttı. Sersemlemiş bir şekilde başını kaldırıp baktığında Charles'ın onun üzerinde durduğunu gördü.

"Kara elf bana yiyecek ve içecek olmadan çok uzaklara gittiğini söyledi." Charles'ın arkasında Lord Amothus'un solgun, kaygılı yüzü görünüyordu.
Beyaz bir sabahlığa sarılıyken perişan bir hayalete çok benziyordu.

"Evet," diye mırıldandı Tanis, bardağı ondan uzaklaştırıp kalkmaya çalışarak. Ancak odanın ayaklarının altında sallandığını hissederek oturmasının daha iyi olacağına karar verdi. "Haklısın; bir şeyler yesem iyi olur." Kara elfi bulmak için etrafına baktı. "Dalamar nerede?"

Charles'ın yüzü sertleşti. “Kim bilir lordum? Sanırım karanlık meskenine kaçtı. Seninle işinin bittiğini söyledi.
İzninizle lordum, aşçıya kahvaltınızı hazırlatacağım.” Charles eğilerek geri çekildi ve önce genç Sör Markham'ın içeri girmesine izin vermek için kenara çekildi.

"Kahvaltı yaptınız mı Sör Markham?" Lord Amothus tereddütle sordu, neler olup bittiğinden pek emin değildi ve bir kara elf büyü kullanıcısının evinde aniden ortaya çıkıp kaybolma konusunda özgür hissetmesi gerçeğinden kararlı bir şekilde yararlandı. "HAYIR? O zaman tam bir üçlü yapacağız. Yumurtanızı nasıl tercih edersiniz?”

Belki de şu anda yumurtaları tartışmamalıyız lordum.” dedi Sör Markham, Tanis'e hafif bir gülümsemeyle bakarak. Yarımelfin kaşları endişe verici bir şekilde çatılmıştı ve darmadağınık ve bitkin görünümü, bazı korkunç haberlerin yakında olduğunu gösteriyordu.

Machine Translated by Google

Amothus içini çekti ve Tanis lordun sadece
Kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışıyorum.
"Bu sabah Yüce Ermiş Kulesi'nden döndüm..." diye başladı.

"Ah," diye sözünü kesen Sir Markham, kayıtsızca bir sandalyeye oturup bir bardak brendi aldı. "Lord Gunthar'dan bu sabah düşmanla çatışmayı beklediğine dair bir mesaj aldım. Savaş nasıl gidiyor?" Markham, yakışıklı, iyi huylu, kaygısız ve uyumlu, zengin, genç bir asilzadeydi. Mızrak Savaşı'nda Laurana'nın komutası altında savaşarak öne çıkmış ve Gül Şövalyesi ilan edilmişti. Ancak Tanis, Laurana'nın ona genç adamın cesaretinin kayıtsız, neredeyse sıradan ve tamamen güvenilmez olduğunu söylediğini hatırladı.

("Her zaman," dedi Laurana düşünceli bir tavırla, "o sırada yapacak daha ilginç bir şey olmadığı için savaşta savaştığını düşünüyordum.")

Genç şövalyeye ilişkin değerlendirmesini hatırlıyor ve onun sözlerini dinliyordu.
Neşeli, umursamaz bir ses tonuyla Tanis kaşlarını çattı.
"Hiçbiri yoktu." dedi aniden. Lord Amothus'un yüzünde neredeyse komik bir umut ve rahatlama ifadesi belirdi. Tanis bunu görünce neredeyse gülecekti ama bunun histerik bir kahkaha olacağından korkarak kendini kontrol etmeyi başardı. Kaşını kaldıran Sör Markham'a baktı.
"Savaş yok mu? Sonra düşman gelmedi—"
"Ah, geldiler," dedi Tanis acı acı, "geldiler ve gittiler. Sağdan."
Havayı işaret etti. "Vızıldamak."
"Vızıldamak?" Amothus'un rengi soldu. "Anlamıyorum."
"Yangınlı bir kale!"
"Uçurumun Adı!" Sör Markham alçak bir ıslık çaldı. "Yangınlı bir kale."
Eli dalgın bir şekilde zarif binici kıyafetlerini düzeltirken düşünceli bir hale geldi. "Onlar Yüce Rahip Kulesi'ne saldırmadılar.
Dağların üzerinden şarkı söylüyorlar. Bunun anlamı-"
"Ellerindeki her şeyi Palanthas'a atmayı planlıyorlar," diye tamamladı Tanis.
"Ama anlamıyorum!" Lord Amothus şaşkın görünüyordu. "Şövalyeler onları durdurmadı mı?"

Machine Translated by Google

Sör Markham umursamaz bir omuz silkmeyle, "İmkansız olurdu lordum," dedi. "Başarma şansı olan bir kaleye saldırmanın tek yolu ejderhaların savaşıdır."

"Ve teslim olma anlaşmasına göre iyi ejderhalar, ilk saldırıya uğramadıkları sürece saldırmayacaklar. Yüce Rahip Kulesi'nde sahip olduğumuz tek şey bir gecelik bronz madalyaydı. Kaleyi durdurmak için bundan çok daha fazla sayıya ihtiyaç var -gümüş ve altın ejderhalar da dahil-," dedi Tanis bıkkınlıkla.

Sör Markham sandalyesine yaslanarak düşündü. "Bölgede birkaç gümüş ejderha var ve kötü ejderhalar görüldüğünde elbette hemen ayağa kalkacaklar. Ama pek fazla yok.
Belki daha fazlası da gönderilebilir..."

Tanis, "Kale bizim için en büyük tehlike değil" dedi. Gözlerini kapatarak odanın dönmesini engellemeye çalıştı. Onun sorunu neydi? Yaşlanıyor herhalde diye düşündü. Bunun için çok yaşlıyım.

"Değil mi?" Lord Amothus bu ek darbe yüzünden çökmenin eşiğinde gibi görünüyordu ama -bir asilzadeydi- parçalanan soğukkanlılığını yeniden kazanmak için elinden geleni yapıyordu.

"Lord Soth'un Yüceefendi Kitiara ile birlikte gittiği kesin."

"Bir ölüm şövalyesi!" Sör Markham hafif bir gülümsemeyle mırıldandı.

Lord Amothus'un rengi o kadar gözle görülür şekilde soldu ki, yiyecekle geri dönen Charles, yemeği hemen yere koydu ve aceleyle efendisinin yanına koştu.

Amothus sert ve doğal olmayan bir sesle, "Teşekkür ederim, Charles," dedi. "A belki biraz brendi."

Sör Markham neşeyle bardağını bitirirken, "Çok fazla brendi daha anlamlı olur," dedi. "İyileşip sarhoş olsak iyi olur.
Ayık kalmanın pek faydası yok. Bir ölüm şövalyesine ve onun lejyonlarına karşı değil..." Genç şövalyenin sesi kesildi.

Efendisini daha da rahatlatan Charles, "Siz beyler, şimdi yemek yemelisiniz," dedi sert bir sesle. Bir yudum brendi Amothus'un yüzüne biraz renk getirdi. Yemeğin kokusu Tanis'in acıktığını fark etmesini sağladı ve bu yüzden, verimli bir şekilde koşuşturan Charles bir masa getirip yemeği servis ettiğinde itiraz etmedi.

"B-tüm bunlar ne anlama geliyor?" Lord Amothus bocaladı ve peçetesini otomatik olarak kucağına yaydı. "Ben—bu ölüm şövalyesinin adını daha önce duymuştum. Büyük-büyük-büyük büyükbabam soylulardan biriydi

Machine Translated by Google

Soth'un Palanthas'taki duruşmasına tanık oldu. Laurana'yı kaçıran da bu Soth'tu, değil mi Tanis?"

Yarımelfin yüzü karardı. Cevap vermedi.

Amothus yalvarırcasına ellerini kaldırdı. “Peki bir şehre karşı ne yapabilir?”

Hala kimse cevap vermedi. Ancak buna gerek yoktu. Amothus yarımelfin asık suratlı, bitkin yüzünden, bıçağıyla düzenli bir şekilde dantel masa örtüsünde küçük delikler açarken acı bir şekilde gülümseyen genç şövalyeye baktı. Efendinin cevabı vardı.

Kahvaltısına dokunulmadan ayağa kalkan Amothus, peçetesi fark edilmeden kucağından yere kayarken, görkemli bir şekilde döşenmiş odadan geçerek karmaşık bir tasarımla işlenmiş elle kesilmiş camdan yapılmış uzun bir pencerenin önünde durdu. Ortadaki büyük oval panel, güzel Palanthas şehrinin manzarasını çerçeveliyordu. Üzerindeki gökyüzü karanlıktı ve tuhaf, çalkantılı bulutlarla doluydu. Ancak yukarıdaki fırtına, aşağıdaki şehrin güzelliğini ve görünürdeki dinginliğini daha da artırıyor gibiydi.

Lord Amothus orada duruyordu, eli saten bir perdenin üzerindeydi ve şehre bakıyordu. Pazar günüydü. İnsanlar pazar meydanına giderken sarayın önünden geçiyor, uğursuz gökyüzü hakkında sohbet ediyor, sepetlerini taşıyor, oyun oynayan çocuklarını azarlıyorlardı.

Amothus sonunda, "Ne düşündüğünü biliyorum Tanis," dedi, sesinde bir kesinti vardı. “Tarsis'i, Solace'ı, Silvanesti'yi ve Kalaman'ı düşünüyorsun. Yüce Rahip Kulesi'nde ölen arkadaşını düşünüyorsun. Son savaşta biz Palanthas'ta dokunulmadan, etkilenmeden kalırken ölen ve acı çeken herkesi düşünüyorsun.”

Tanis hâlâ yanıt vermedi. Sessizce yemeğini yedi.

"Ve siz, Sör Markham..." Amothus içini çekti. “Geçen gün senin ve şövalyelerinin gülüştüğünü duydum. Savaşa para çantalarını taşıyan Palanthas halkının, para atarak düşmanı yenmeyi planladığı ve 'Defol git!' diye bağırdığı yönündeki yorumları duydum. Çekip gitmek.' ”

"Lord Soth'a karşı bu, kılıç kadar işe yarar!" Markham omuz silkip kısa ve alaycı bir kahkaha atarak brendisini uzattı.

Machine Translated by Google

Charles'ın dinlenmesi için bir yudum.

Amothus başını pencere camına dayadı. “Savaşın başımıza geleceğini hiç düşünmemiştik! Asla olmadı! Tüm Çağlar boyunca Palanthas bir barış şehri, bir güzellik ve ışık şehri olarak kaldı.
Afet sırasında bile tanrılar bizi bağışladı. Ve artık dünyada barış olduğuna göre bu bize geliyor!” Arkasını döndü, solgun yüzü gergin ve acılıydı. "Neden? Anlamıyorum?"

Tanis tabağını itti. Arkasına yaslanıp gerinerek kaslarındaki krampları hafifletmeye çalıştı. Yaşlanıyorum, diye düşündü, yaşlandım ve yumuşadım. Gece uykumu özlüyorum. Bir yemeği kaçırıyorum ve bayılıyorum. Geçmiş günleri özlüyorum. Uzaklarda olan arkadaşlarımı özlüyorum. Aptal, anlamsız bir savaşta insanların öldüğünü görmekten bıktım usandım! İçini çekti, kanlı gözlerini ovuşturdu ve sonra dirseklerini masaya dayayıp başını ellerinin arasına aldı.

"Barıştan bahsediyorsun. Hangi barış?” O sordu. “Günlerdir anne ve babanın sürekli kavga ettiği evde çocuk gibi davranıyoruz, sonunda sessiz ve medeni hale geldiler. Bol bol gülümsüyor, neşeli olmaya çalışıyoruz, tüm sebzelerimizi yiyor, ses çıkarmaktan korkarak parmak uçlarımızda dolaşıyoruz. Çünkü biliyoruz ki bunu yaparsak kavga yeniden başlayacak. Biz buna barış diyoruz!”

Tanis acı acı güldü. "Tek bir yalan söz söylerseniz lordum, Porthios elfleri boynunuza vurur. Sakalını yanlış yöne okşarsan cüceler dağın kapılarını bir kez daha kapatacaktır."

Lord Amothus'a bakan Tanis, adamın başının eğildiğini, narin elin gözlerini fırçaladığını, omuzlarının çöktüğünü gördü. Tanis'in öfkesi azaldı. Zaten kime kızmıştı? Kader? Tanrılar?

Yorgun bir halde ayağa kalkan Tanis, orada durmak için yürüdü.
huzurlu, güzel, mahkum şehre bakan pencere,

"Cevabım yok lordum" dedi sessizce. "Eğer öyle yapsaydım, benim için bir Tapınak inşa ettirirdim ve sanırım bir sürü din adamı peşimden gelirdi. Tek bildiğim vazgeçemeyeceğimiz. Denemeye devam etmeliyiz."

"Bir brendi daha, Charles," dedi Sir Markham, içkisini uzatarak.
bir kez daha cam. "Bir taahhüt, beyler." Bardağını kaldırdı.

"İşte denemeye... Ölmekle kafiyeli."

Machine Translated by Google

BÖLÜM 13

İşte kapıya yumuşak bir vuruş geldi. Kendini işine kaptıran Tanis irkildi. "Evet, bu ne?" O çağırdı.

Kapı açıldı. “Bu Charles, lordum. Saat değişimi sırasında seni aramamı istedin.”

Tanis başını çevirerek pencereden dışarı baktı. Biraz hava alsın diye açmıştı. Ancak bahar gecesi sıcak ve boğucuydu ve hiçbir esinti kıpırdamıyordu. Gökyüzü, ara sıra bulutlardan bulutlara saçılan ürkütücü pembe tonlu şimşek izleri dışında karanlıktı.
Artık dikkati ona çekildiği için Deringözet'e çarpan çanları duyabiliyordu, göreve yeni gelen muhafızların seslerini duyabiliyordu, dinlenmek için yola çıkanların ölçülü adımlarını duyabiliyordu.

Dinlenmeleri kısa sürecekti.

"Teşekkür ederim Charles," dedi Tanis. "Bir dakikalığına içeri girer misin?"

"Elbette lordum."

Machine Translated by Google

Hizmetçi içeri girip kapıyı arkasından yavaşça kapattı. Tanis bir süre daha masanın üzerindeki kağıda baktı.

Sonra dudakları kararlılıkla gerilerek sert elf eliyle iki satır daha yazdı. Mürekkebin kuruması için üzerine kum serpip mektubu dikkatle yeniden okumaya başladı. Ancak gözleri buğulandı ve el yazısı görüşünde bulanıklaştı. Sonunda pes ederek imzasını attı, parşömeni rulo yaptı ve elinde tutarak oturdu.

"Efendim" dedi Charles, "iyi misiniz?"

"Charles..." diye söze başladı Tanis, parmağına taktığı çelik ve altın yüzüğü çevirerek. Sesi öldü.

"Efendim?" Charles teşvik etti.

"Bu karım Charles'a bir mektup," diye devam etti Tanis alçak sesle, hizmetçiye bakmadan. "Silvanesti'de. Bunun bu gece çıkması gerekiyor, önce..."

Charles öne çıkıp mektubun sorumluluğunu üstlenerek, "Çok iyi anlıyorum efendim," dedi.

Tanis suçluluk duygusuyla bağırdı. "Dışarıya gönderilmesi gereken bundan çok daha önemli belgeler olduğunu biliyorum -şövalyelere gönderilen gönderiler ve buna benzer- ama..."

"Yalnızca habercim var lordum. O aslında Silvanesti'den bir elf. Kendisi sadıktır ve dürüst olmak gerekirse efendim, onurlu bir görev için şehirden ayrılmaktan fazlasıyla memnun olacaktır."

"Teşekkür ederim Charles." Tanis içini çekti ve elini elinin arasından geçirdi. saç. "Eğer bir şey olursa bilmesini isterim ki..."

"Elbette öyle yapıyorsunuz lordum. Mükemmel anlaşılır. Verme bu başka bir düşünce. Ancak mührünüz olabilir mi?"

"Ah, evet, kesinlikle." Yüzüğü çıkaran Tanis, onu Charles'ın parşömen üzerine damlattığı sıcak balmumunun içine bastırdı ve mühürleme balmumuna kavak yaprağının görüntüsünü bastı.

"Lord Gunthar geldi lordum. Rabbiyle görüşüyor Şu anda Markham'da."

"Lord Gunthar!" Tanis'in kaşları çatıldı. "Harika. Ben miyim-"

"Eğer uygunsa sizinle görüşmek istediler lordum." dedi Charles soğukkanlılıkla.

"Ah, oldukça uygun," dedi Tanis ayağa kalkarak. "Yapmıyorum sanırım cita'ya dair herhangi bir işaret vardı..."

Machine Translated by Google

“Henüz değil lordum. Lordları yazın kahvaltı salonunda, yani resmi olarak savaş odasında bulacaksınız.”

"Teşekkür ederim Charles," dedi Tanis, sonunda bunu başarabildiğine hayret ederek. bir cümleyi tamamlamayı başardı.

“Başka bir şey olacak mı lordum?”

"Hayır teşekkürler. Biliyorum...”

"Çok iyi, lordum." Elinde mektupla selam veren Charles, Tanis'e kapıyı tuttu, sonra kapıyı arkasından kilitledi. Tanis'in son anda bir isteği olup olmadığını görmek için bir süre bekledikten sonra tekrar selam verip gitti.

Aklı hâlâ mektubunda olan Tanis, loş koridorun gölgeli sessizliğine şükrederek tek başına durdu. Sonra titreyen bir nefes alarak sabah kahvaltı salonunu -şimdi savaş odasını- aramak için kararlı adımlarla yürüdü.

Tanis'in eli kapı kolundaydı ve tam odaya girmek üzereyken göz ucuyla bir hareketlenme yakaladı. Başını çevirdiğinde havadan karanlık bir siluetin belirdiğini gördü.

"Dalamar mı?" dedi Tanis şaşkınlıkla, savaş odasının açılmamış kapısını bırakıp koridorda kara elfe doğru yürürken. "Düşündüm-"

Tanis. Aradığım sensin."

"Haberin varmı?"

"Duymak isteyeceğin türden bir şey yok" dedi Dalamar omuz silkerek. “Uzun süre kalamam, kaderimiz bir bıçağın ucunda sallanıyor. Ama sana bunu getirdim." Yanında asılı duran siyah kadife keseye uzanıp gümüş bir bilezik çıkardı ve onu Tanis'e uzattı.

Bileziği eline alan Tanis onu merakla inceledi. Bileziğin genişliği yaklaşık dört inçti ve som gümüşten yapılmıştı. Tanis, genişliğinden ve ağırlığından onun bir adamın bileğine takılacak şekilde tasarlandığını tahmin etti. Biraz kararmış olan bu duvar, cilalı yüzeyleri koridordaki titrek fener ışığında parıldayan siyah taşlarla kaplıydı. Ve Yüksek Büyücülük Kulesi'nden geldi.

Machine Translated by Google

Tanis onu ihtiyatla tuttu. "Öyle mi?" diye tereddüt etti, bilmek istediğinden emin değildi.

"Büyülü? Evet," diye yanıtladı Dalamar.

"Raistlin'in mi?" Tanis kaşlarını çattı.

"HAYIR." Dalamar alaycı bir şekilde gülümsedi. "Shala'nın bunlar gibi büyülü savunmalara ihtiyacı yok. Kule'deki bu tür nesnelerin koleksiyonunun bir parçasıdır. Bu çok eski, şüphesiz Huma zamanına kadar uzanıyor."

"Ne yapacak?" Tanis hâlâ kaşlarını çatarak bileziği şüpheyle inceledi.

"Onu takan kişiyi büyüye karşı dayanıklı kılar."

Tanis başını kaldırdı. "Lord Soth'un büyüsü mü?"

"Herhangi bir büyü. Ama evet, kullanıcıyı ölüm şövalyesinin güçlü sözlerinden koruyacaktır: 'öldür', 'sersemlet', 'kör'. Kullanıcının yarattığı korkunun etkilerini hissetmesini engelleyecektir. Ve kullanıcıyı hem ateş hem de buz büyüsünden koruyacaktır."

Tanis Dalamar'a dikkatle baktı. "Bu gerçekten değerli bir hediye! Bu bize bir şans veriyor."

"Kullanıcı sağ olarak döndüğünde bana teşekkür edebilir!"

Dalamar ellerini kollarının içinde kavuşturdu. "Büyüsü olmasa bile Lord Soth zorlu bir rakip; onu takip edenlerden, ölümün bile silemeyeceği yeminlerle onun hizmetine yemin edenlerden bahsetmiyorum bile. Evet Yarı-Elf, döndüğünüzde bana teşekkür edin."

"Ben?" dedi Tanis hayretle. "Ama—iki yılı aşkın süredir kılıç kullanmadım!" Dalamar'a dikkatle baktı, aniden şüphelendi. "Neden ben?"

Dalamar'ın gülümsemesi genişledi. Çekik gözler eğlenceyle parlıyordu. "Bunu şövalyelerden birine ver yarımel. Bir tanesi tutsun. Anlayacaksın. Unutmayın, karanlık bir yerden geldi. Kendisinden birini tanıyor."

"Beklemek!" Kara elfin ayrılmaya hazırlandığını gören Tanis, Dalamar'ın siyah cübbeli kolunu yakaladı. "Sadece bir saniye daha. Haberler olduğunu söylemiştin..."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Söyle bana."

Machine Translated by Google

Dalamar durakladı, bu gecikme karşısında kaşları sinirle çatıldı. Tanis genç elfin kolunun gergin olduğunu hissetti. Tanis birdenbire, korktuğunu fark etti. Ancak bu düşünce aklından geçerken bile Dalamar'ın kendi kontrolünü yeniden ele geçirdiğini gördü. Yakışıklı yüz hatları sakinleşti, ifadesizleşti.

“Rahip Leydi Crysania ölümcül şekilde yaralandı. Ancak Raistlin'i korumayı başardı. Yaralı değil ve Kraliçeyi bulmaya gitti. Karanlık Majesteleri bana böyle söylüyor.”

Tanis boğazının sıkıştığını hissetti. "Peki ya Crysania?" dedi sertçe. "Onu ölüme mi terk etti?"

"Elbette." Dalamar bu soru karşısında biraz şaşırmış görünüyordu.
"Artık ona faydası olamaz."

Elindeki bileziğe bakan Tanis, onu kara elfin parlak dişlerine fırlatmanın özlemini duyuyordu. Ancak zamanla öfke lüksünü kabul edemediğini hatırladı. Ne kadar çılgınca, çarpık bir durum! Alışılmadık bir şekilde, Elistan'ın Kule'ye gittiğini, başbüyücüyü rahatlattığını hatırladı...

Tanis topuğunun üzerinde dönerek öfkeyle uzaklaştı. Ama o tuttu
bileziği sıkıca elinde tutuyordu.

"Sihir onu taktığınızda etkinleşir." Dalamar'ın yumuşak sesi Tanis'in öfke sisi arasında süzülüyordu. Kara elfin güldüğüne yemin edebilirdi.

"Sorun nedir, Tanis?" Lord Gunthar yarımel olarak sordu
savaş odasına geldi. “Sevgili dostum, ölüm kadar solgunsun...”

"Hiç bir şey. Ben... az önce rahatsız edici bir haber duydum. İyi olacağım."
Tanis derin bir nefes aldı ve şövalyelere baktı. "Siz de pek iyi görünmüyorsunuz."

"Başka bir söz mü?" dedi Sir Markham brendi bardağını kaldırarak.

Lord Gunthar ona sert, onaylamayan bir bakış attı.
Genç şövalye içkisini gelişigüzel bir yudumda yudumlarken bunu görmezden geldi.

"Kale görüldü. Dağları aştı. Olacak
şafak vakti burada."

Tanis başını salladı. "Düşündüğüm şey hakkında." Sakalını kaşıdı, sonra yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturdu. Brendiye bir bakış atmak

Machine Translated by Google

şişe, başını salladı. Hayır, muhtemelen onu doğrudan uykuya gönderirdi.

"Elindeki ne?" Gunthar elini uzatarak sordu:
bileziği almak için el. "Bir tür elf iyi şans tılsımı mı?"
"Dokunmam..." diye başladı Tanis.
"Lanet olsun!" Gunthar nefesini tutarak elini geri çekti. Bileklik yere düştü ve el dokuması peluş halının üzerine düştü.
Şövalye acı içinde elini ovuşturdu.
Eğilen Tanis bileziği aldı. Gunthar ona inanmayan gözlerle baktı. Sör Markham kahkahalarını bastırıyordu.

"Büyücü Dalamar onu bize getirdi. Yüksek Büyücülük Kulesi'nden," dedi Tanis, Lord Gunthar'ın kaşlarını çatmasını görmezden gelerek. "Kullanını büyünün etkilerinden koruyacak; bu da birine Lord Soth'un yakınına yaklaşma şansı verecek tek şey."
"Birisi!" Gunthar tekrarladı. Eline baktı. Bileziğe dokunduğu parmaklar yanmıştı. "Sadece bu da değil, aynı zamanda beni neredeyse kalbimi durduracak kadar sarstı!
Abyss adına kim böyle bir şeyi giyebilir?"
"Öncelikle yapabilirim," diye karşılık verdi Tanis. Karanlık bir yerden geldi. Kendisinden birini tanıyor. "Bunun siz şövalyelerle ve Paladine'e verdiğiniz kutsal yeminlerle bir ilgisi var," diye mırıldandı, yüzünün gergin olduğunu hissederek.
"Onu göm!" Lord Gunthar homurdandı. "Kara Cübbelilerin bize vereceği yardıma ihtiyacımız yok!"
"Bana öyle geliyor ki alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var, lordum!" Tanis tersledi. "Ayrıca, ne kadar tuhaf görünse de hepimizin aynı tarafta olduğumuzu da hatırlatmak isterim! Peki şimdi Sör Markham, şehri savunma planlarınız ne olacak?"
Lord Gunthar'ın bakışlarını fark etmemiş gibi davranarak bileziği bir keseye koyan Tanis, bu ani çağrı karşısında oldukça şaşırmış olsa da, raporuyla hızla Tanis'in yardımına koşan Sör Markham'a döndü.

Solamniya Şövalyeleri Yüce Ermiş Kulesi'nden yürüyorlardı. Palanthas'a ulaşmaları en azından günler alacaktı.
İyi ejderhaları uyarmak için bir haberci göndermişti ama onların da Palanthas'a zamanında ulaşmaları pek mümkün görünmüyordu.

Machine Translated by Google

Şehrin kendisi alarma geçmişti. Kısa ve boş bir konuşmayla Lord Amothus vatandaşlara karşılaştıkları durumu anlatmıştı. Panik yoktu ve Gunthar'ın buna inanmakta güçlük çektiği bir gerçekti. Ah, zenginlerden birkaçı gemi kaptanlarına kendilerini yok etmeleri için rüşvet vermeye çalışmıştı ama kaptanlar, bir anlamda, bu kadar uğursuz görünen fırtına bulutlarının tehdidi altında denizlere açılmayı reddetmişlerdi. Eski Şehir'in kapıları açıldı. Şehirden kaçmak ve vahşi doğaya çıkma riskini almak isteyenlerin gitmesine elbette izin verilmişti. Pek çoğu bu şansı değerlendiremedi. Palanthas'ta en azından şehir surları ve şövalyeler koruma altındaydı.

Şahsen Tanis, vatandaşların hangi dehşetlerle karşı karşıya olduklarını bilselerdi şanslarını deneyeceklerini düşünüyordu. Ancak kadınlar gösterişli kıyafetlerini bir kenara bırakıp, savaşabilecek her kapları suyla doldurmaya başladılar.
Yeni Şehir'de (duvarlarla korunmayan) yaşayanlar, kalan az zamanda duvarları ellerinden geldiğince örülen Eski Şehir'e tahliye edildi. Çocuklar şarap mahzenlerinde ve fırtına barınaklarında yatıyordu. Tüccarlar dükkanlar açarak ihtiyaç duyulan malzemeleri dağıttı. Zırhçılar silah dağıttı ve kılıçları, kalkanları ve zırhları onarmak için demirhaneler gece geç saatlere kadar hâlâ yanıyordu.

Şehre bakan Tanis çoğu evde ışıklar gördü; insanlar, deneyimlerinden asla hazırlanamayacağını bildiği bir sabaha hazırlanıyorlardı.

Laurana'ya yazdığı mektubu düşünerek içini çekerek acı kararını verdi. Ama bunun tartışma gerektireceğini biliyordu. Temel atması gerekiyordu. Aniden dönerek Markham'ın sözünü kesti. "Sizce saldırı planları ne olacak?" Lord Gunthar'a sordu.
"Bunun oldukça basit olduğunu düşünüyorum." Gunthar bıyıklarını çekiştirdi. “Kalaman'da yaptıklarını yapacaklar. Kaleyi olabildiğince yakına getirin. Kalaman'da bu pek yakın değildi. Ejderhalar onları geride tuttu. Ama” -omuz silkti- “onların sahip olduğu ejderha sayısına yakın bir rakama sahip değiliz. Kale duvarları aştığında ejderanlar oradan ayrılacak ve şehri içeriden ele geçirmeye çalışacak. Kötü ejderhalar saldıracak—”

"Ve Lord Soth kapılardan içeri girecek," diye tamamladı Tanis.

Machine Translated by Google

"Şövalyeler en azından onu uzak tutmak için buraya zamanında gelmeli. Cesetlerimizi yağmalıyorlar," dedi Sir Markham, burnunu tekrar boşaltırken.

"Ve Kitiara," diye düşündü Tanis, "Yüksek Büyücülük Kulesi'ne ulaşmaya çalışacak. Dalamar, hiçbir canlının Shoikan Korusu'ndan geçemeyeceğini söylüyor ama aynı zamanda Kit'in kendisine Raistlin tarafından verilen bir büyüye sahip olduğunu da söylüyor. Gitmeden önce Soth'un da ona yardım edebileceğini düşünerek bekleyebilir."

Gunthar, "Eğer onun hedefi Kule ise" dedi, "eğer"i vurgulayarak. Raistlin hakkındaki hikayeye hâlâ pek az inandığı açıktı.
"Tahminimce savaşı ejderhasını surların üzerinden korumak için kullanacak ve Kule'nin mümkün olduğu kadar yakınına inecek. Belki onu durdurmaya çalışmak için Koru'nun etrafına şövalyeler yerleştirebiliriz..."

Sir Markham, "Yeterince yaklaşamadılar," diye sözünü kesti ve gecikmiş bir şekilde ekledi: "Efendim. Korunun kilometrelerce yakınına gelen herkes üzerinde sinir bozucu bir etkisi var."

"Ayrıca Soth'un lejyonlarıyla başa çıkmak için şövalyelere ihtiyacımız olacak," dedi Tanis. Derin bir nefes aldı. "...bir planım var, eğer teklif etmeme izin verilirse?"

"Elbette, Yarı-Elf."

"Kalenin yukarıdan saldıracağına ve Lord Soth'un ön kapılardan geçerek Kit'e Kule'ye ulaşma şansı verecek bir dikkat dağıtıcı etki yaratacağına inanıyorsun. Sağ?"

Gunthar başını salladı.

"O halde, bronz ejderhaların üzerine atabildiğimiz kadar şövalye bindirelim. Fireash'ı bana ver. Bileklik bana Soth'a karşı en iyi savunmayı sağladığı için onu alacağım. Şövalyelerin geri kalanı takipçilerine konsantre olabilir. Zaten Soth'la halletmem gereken özel bir hesap var," diye ekledi Tanis, Gunthar'ın çoktan başını salladığını görerek.

"Kesinlikle hayır. Son savaşta çok iyi iş çıkardın ama hiç eğitilmedi! Bir Solamniya Şövalyesine karşı çıkmak için..."

"Ölü bir Solamniya Şövalyesi bile!" Sör Markham sarhoş bir kıkırdamayla araya girdi.

Gunthar'ın bıyıkları öfkeyle titredi ama kendini tuttu ve soğuk bir tavırla devam etti: "-Soth'un eğitildiği gibi eğitimli bir şövalye ve sen de düşmelisin - bilezikli veya bileziksiz."

Machine Translated by Google

"Ancak, bilezik olmadan lordum, kılıç ustalığı eğitiminin pek bir önemi kalmayacak." Sir Markham bir brendi daha içerken dikkat çekti. "Size işaret edip 'öl' diyebilen bir adamın belirgin bir avantajı var."

"Lütfen efendim," diye araya girdi Tanis, "resmi eğitimimin sınırlı olduğunu kabul ediyorum, ama benim kılıç takma yıllarım sizinkinden neredeyse iki kat fazla lordum. Benim elf kanım..."

Gunthar, amirini kararlılıkla görmezden gelen Sör Markham'a dik dik bakıp brendi şişesini tekrar kaldırarak, "Elf kanınızla Uçurum'a," diye mırıldandı.

"Eğer zorlanırsam rütbemi çekerim lordum," dedi Tanis sessizce.

Gunthar'ın yüzü kızardı. "Kahretsin, bu bir onurdu!"

Tanis gülümsedi. "Kanun böyle bir ayrım yapmıyor. Onursal olsun veya olmasın, ben bir Gül Şövalyesiyim ve yaşım (yüzün epey üzerinde, lordum) bana kıdem kazandırıyor."

Sör Markham gülüyordu. "Ah, tanrılar aşkına Gunthar, ona ölmesine izin ver. Zaten Abyss farkı ne oluyor?"

Gunthar, Sör Markham'a sert bir bakış atarak, "Sarhoş," diye mırıldandı.

"O genç," diye yanıtladı Tanis. "Peki, lordum?"

Lord Gunthar'ın gözleri öfkeyle parladı. Yarımelfe dik dik bakarken, dudaklarından sert kınama sözleri çıktı. Ama bunlar hiçbir zaman dile getirilmedi. Gunthar, Soth'la karşılaşan kişinin kendisini neredeyse kesin bir ölüm durumuna soktuğunu -sihirli bilezik olsa da olmasa da- biliyordu. Başlangıçta Tanis'in bunu fark edemeyecek kadar saf ya da gözü kara olduğunu düşünmüştü. Yarımelfin karanlık, gölgeli gözlerine baktığında, bir kez daha onu yanlış değerlendirdiğini fark etti.

Sözlerini huysuz bir öksürükle yutan Lord Gunthar, Sör Markham'a bir işaret yaptı. "Bak onu ayıltabilecek misin, Yarı Elf. O halde sanırım yerini alsan iyi olur. Şövalyeleri bekleteceğim."

"Teşekkür ederim lordum," diye mırıldandı Tanis.

Gunthar alçak, boğuk bir sesle, "Ve tanrılar seninle olsun," diye ekledi. Tanis'in elinden tutarak döndü ve ağır adımlarla dışarı çıktı.

Machine Translated by Google

oda.

Tanis, boş brendi şişesine alaycı bir gülümsemeyle dikkatle bakan Sör Markham'a baktı. Sandığı kadar sarhoş olmadığına karar verdi Tanis. Ya da nasıl olmak istiyorsa öyle olsun.

Yarımelf, genç şövalyeden uzaklaşarak pencereye doğru yürüdü. Dışarıya bakarak şafağı bekledi.

Laurana

Sevgili eşim, bir hafta önce ayrıldığımızda bu ayrılığın çok uzun sürebileceğini pek düşünmüyorduk. Hayatımız boyunca o kadar çok ayrı tutulduk ki. Ama itiraf etmeliyim ki artık ayrıldığımıza üzülemiyorum.

Senin güvende olduğunu bilmek beni rahatlatıyor, ancak Raistlin tasarımlarında başarılı olursa, korkarım ki Krynn'in hiçbir yerinde güvenli sığınak kalmayacak.

Dürüst olmalıyım canım. Hiçbirimizin hayatta kalabileceğine dair bir umut göremiyorum. Muhtemelen öleceğim gerçeğiyle korkusuzca yüzleşiyorum; bunu dürüstçe söyleyebileceğime inanıyorum. Ama bununla acı bir öfke olmadan yüzleşemem. Son savaşta cesaret kazanabildim. Hiçbir şeyim yoktu, dolayısıyla kaybedecek hiçbir şeyim de yoktu. Ama yaşamayı hiçbir zaman şimdiki kadar çok istemedim. Bulduğumuz neşe ve mutluluğa imrenen, ondan vazgeçmek istemeyen bir cimri gibiyim. Planlarımızı, umut ettiğimiz çocukları düşünüyorum. Seni düşünüyorum sevgilim, ölümümün getireceği acıları, döktüğüm üzüntü ve öfke gözyaşlarından bu sayfayı göremiyorum.

Senden yalnızca bu tesellinin benim olduğu kadar senin de olmasına izin vermeni isteyebilirim; bu ayrılık bizim sonumuz olacak. Dünya bizi bir daha asla ayıramayacak. Zamanın öldüğü o diyarda seni bekleyeceğim Laurana.

Ve bir akşam, o sonsuz bahar diyarında, sonsuz alacakaranlıkta, yola bakacağım ve senin bana doğru yürüdüğünü göreceğim. Seni çok net görebiliyorum sevgilim. Batan güneşin son ışınları altın saçlarında parlıyor, gözlerin yüreğimi dolduran sevgiyle parlıyor.

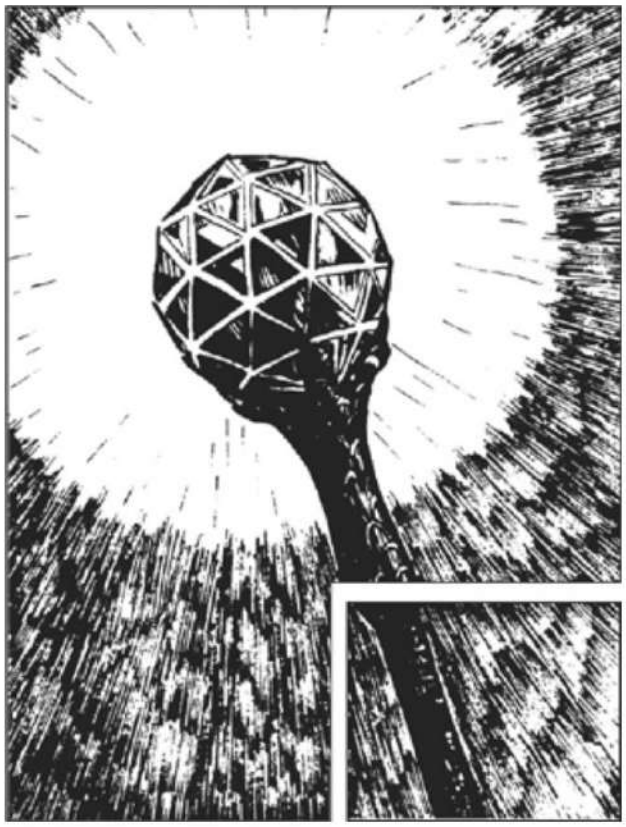
Bana geleceksin.

Seni kollarıma alacağım.

Gözlerimizi kapatacağız ve sonsuz rüyamızı hayal etmeye başlayacağız.

Machine Translated by Google

3. KİTAP

Machine Translated by Google

Geri dönüş

Kapı muhafızı, Eski Şehir'in kapı binasının karanlık gölgelerinde uzanmıştı. Dışarıda, diğer muhafızların heyecan ve korkudan gergin ve gergin, cesaretlerini dile getiren seslerini duyabiliyordu. Eski muhafız aksi bir tavırla, orada yirmi tane olmalı, diye düşündü. Gece nöbeti ikiye katlanmış, görevliler eve dönmek yerine kalmaya karar vermişlerdi. Üstündeki duvarda Solamniya Şövalyelerinin yavaş ve düzenli adımlarını duyabiliyordu. Yükseklerde, ara sıra bir ejderhanın kanadının gıcırtısını ve vuruşunu, bazen de ejderhaların gizli dilinde birbirleriyle konuşan seslerini duyabiliyordu.

Bunlar, Lord Gunthar'ın Yüce Rahip Kulesi'nden getirdiği, insanlar yerde nöbet tutarken havada nöbet tutan bronz ejderhalardı.

Çevresindeki sesleri duyabiliyordu;
yaklaşan kıyamet.

Bu düşünce kapı bekçisinin zihnindeydi, ancak tam olarak bu sözcüklerle ifade edilmemişti elbette; ne "yaklaşan" ne de "kıyamet" onun sözcük dağarcığının bir parçasıydı. Ama bilgi yine de oradaydı.
Kapı muhafızı eski bir paralı askerdi, bu gecelerin çoğunu yaşamıştı. Bir zamanlar dışarıdakiler gibi sabahları yaptığı büyük işlerle övünen genç bir adamdı. İlk savaşında o kadar korkmuştu ki bugüne kadar bununla ilgili hiçbir şey hatırlayamamıştı.

Ama ondan sonra pek çok savaş yaşandı. Korkuya alıştın.
Tıpkı kılıcın gibi senin bir parçan haline geldi. Yaklaşan bu savaşı düşünmek farklı değildi. Sabah gelirdi ve eğer şanslıysanız gece de gelirdi.

Machine Translated by Google

Ani bir mızrak ve ses takırtısı ve genel bir telaş, yaşlı muhafızı felsefi düşüncelerinden sıyırıp çıkardı. Homurdanarak ama yine de eski heyecanın bir dokunuşunu hissederek başını nöbetçi kulübesinden dışarı uzattı.

"Bir şey duydum!" Genç bir muhafız nefes nefese, neredeyse nefes nefese koşarak yaklaşıyordu. "Dışarıda... orada! Zırh şıngırdamasına benziyordu, bütün bir birlik!"

Diğer muhafızlar karanlığa bakıyorlardı. Solamniya Şövalyeleri bile adım atmayı bırakmış, Yeni Şehir'den Eski Şehir'e uzanan kapıdan geçen geniş otoyola bakıyorlardı. Duvarlarda zaten yanan meşalelere aceleyle yeni meşaleler eklenmişti. Aşağıdaki yere parlak bir ışık çemberi oluşturuyorlar. Ama ışık yaklaşık altı metre ötede sona eriyordu ve ilerideki karanlığın çok daha karanlık görünmesine neden oluyordu. Eski muhafız da artık sesleri duyabiliyordu ama paniğe kapılmadı. Karanlığın ve korkunun bir adamın bir alay gibi görünmesini sağlayabileceğini bilecek kadar tecrübeliydi.

Kapı kulübesinden dışarı çıkarken ellerini salladı ve ekledi: "Gönderilerinize geri dönün."

Genç muhafızlar mırıldanarak yerlerine döndüler ama silahlarını hazır tuttular. Yaşlı muhafız, eli kılıcının kabzasında, sokağın ortasında kayıtsızca durmuş bekliyordu.

Gerçekten de gün ışığına çıktı -bir grup ejderan değil- ama bir adam (ama iki kişi için yeterince büyük olabilirdi) ve bir kender gibi görünen bir adam ortaya çıktı.

İkisi fener ışığında gözlerini kırpıştırarak durdular. Eski muhafız onları tarttı. İri adam pelerin giymiyordu ve muhafız, bir zamanlar parlak bir şekilde parıldayan ama şimdi sanki bir ateşin içindeymiş gibi gri çamurla kaplanmış ve hatta yer yer kararmış olan zırhın ışığını yansıttığını görebiliyordu. Kender de aynı tür çamurla kaplıydı - gerçi görünüşe bakılırsa onu şatafatlı mavi taytından temizlemek için biraz çaba sarf etmişti. İri adam yürürken topallıyordu ve hem kendisi hem de kender yakın zamanda savaşta olduklarına dair her türlü işareti veriyorlardı.

Garip, diye düşündü kapı görevlisi. Henüz bir kavga olmadı, en azından bizim haberini duyduğumuz bir şey yok.

Machine Translated by Google

"İkisi de harika müşteriler," diye mırıldandı yaşlı muhafız, iri adamın durumu değerlendirerek etrafa bakarken elinin kolayca kılıcının kabzasında durduğunu fark etti. Kender her zamanki kender merakıyla etrafına bakıyordu. Ancak kapı muhafızı, kenderin kollarında büyük, deri ciltli bir kitap tuttuğunu görünce biraz şaşırdı. Kapı görevlisi, ikisinin önünde durup, "Ne istediğini söyle," dedi.

"Ben Tassleho Burrfoot'um," dedi kender, kitapla kısa bir mücadelenin ardından küçük elini serbest bırakmayı başararak. Onu gardiyana uzattı. "Ve bu da arkadaşım Caramon. Biz Sol'luyuz..."

"İşimiz nerede olduğumuza bağlı," dedi Caramon adındaki adam dost canlısı bir sesle ama yüzünde kapı muhafızının duraklamasına neden olan ciddi bir ifadeyle.

"Nerede olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?" Gardiyan şüpheyle sordu.

İri adam soğukkanlılıkla, "Biz ülkenin bu bölgesinden değiliz," diye yanıtladı. "Haritamızı kaybettik. Şehrin ışıklarını görünce doğal olarak oraya doğru yöneldik."

Evet, ben de Lord Amothus'um, diye düşündü muhafız. "Yer Palanthas'ta."

İri adam arkasına baktı, sonra ancak omzuna kadar gelen muhafıza baktı. "Demek arkamızdaki Yeni Şehir olmalı. Bütün insanlar nerede? Şehrin enine boyuna yürüdük. Kimseden iz yok."

"Tehlike altındayız." Gardiyan başını salladı. "Herkes duvarların içine alındı. Sanırım şimdilik bilmeniz gereken tek şey bu. Şimdi, senin burada işin ne? Peki nasıl oluyor da neler olduğunu bilmiyorsun? Sanırım bu kelime şu anda ülkenin yarısından fazlasına yayıldı."

İri adam, üzüntüyle gülümseyerek elini tıraşsız çenesinin üzerinde gezdirdi. "Dolu bir şişe cüce ruhu neredeyse her şeyi yok eder. Yeterince doğru mu kaptan?"

"Doğru," diye homurdandı gardiyan. Ayrıca bu adamın gözlerinin keskin ve net olduğu ve sabit bir amaç, kararlı bir kararlılıkla dolu olduğu da yeterince doğruydu. Bu gözlere bakan gardiyan başını salladı.

Onları daha önce de görmüştü; ölüme giden bir adamın gözleri.

Machine Translated by Google

bunu bilen ve hem tanrılarla hem de kendisiyle barışmış olan.

“İçeri girmemize izin verir misin?” büyük adam sordu. "Sanırım oradan Görünüşe bakılırsa birkaç dövüşçüye daha ihtiyacın var.”

Muhafız, "Sizin bedeninize göre bir beden kullanabiliriz," diye karşılık verdi. Kender'e kaşlarını çattı. "Ama onu burada akbaba yemi için bırakmamız gerektiğine inanmıyorum."

"Ben de bir savaşçıyım!" kender öfkeyle itiraz etti. "Neden, bir kez Caramon'un hayatını kurtardım!" Yüzü aydınlandı. "Bunu duymak ister misin? Bu en harika hikaye. Büyülü bir kaledeydik. Raistlin, arkadaşlarımı öldürdükten sonra beni oraya götürmüştü - Ama bunu boşver. Neyse, şu kara cüceler vardı ve Caramon'a saldırıyorlardı, o da kaydı ve—”

"Kapıyı aç!" diye bağırdı eski muhafız.

"Haydi Tas," dedi iri adam.

“Ama şimdi en iyi kısma geldim!”

"Ah, bu arada" - iri adam önce ustaca arkasını döndü kenderi eliyle susturarak - "bana tarihi söyleyebilir misin?"

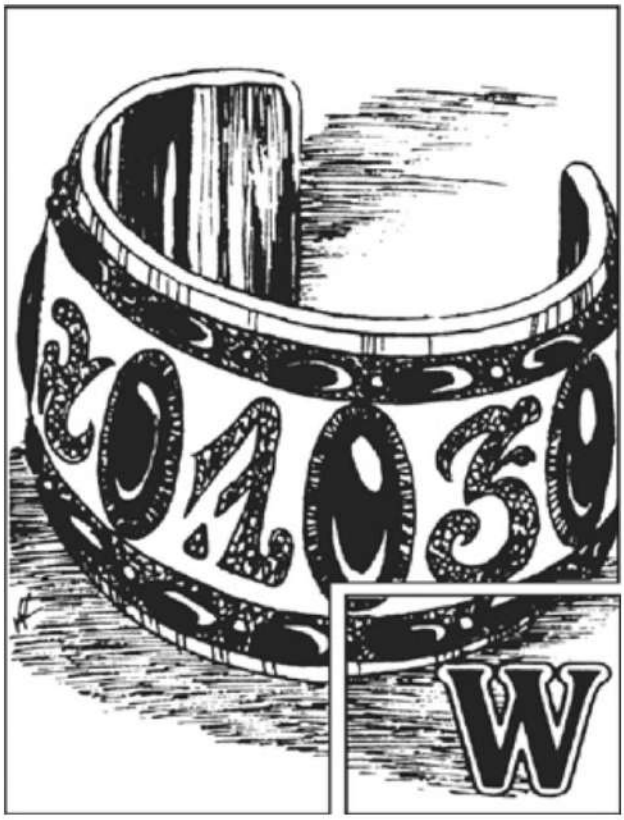
Muhafız, "Üçüncü Gün, Beşinci Ay, 356" dedi. "Ah, bir de bacağına bakması için bir din adamı isteyebilirsin."

"Rahipler," diye mırıldandı iri adam kendi kendine. "Doğru, unutmuşum. Artık din adamları var. Teşekkür ederim,” diye seslendi, kendisi ve kender kapılardan geçerken. Kapı muhafızı, kendisini iri adamın elinden kurtarmayı başaran kenderin sesinin yeniden yükseldiğini duyabiliyordu.

“Vay canına! Gerçekten yıkanmalısın Caramon. Ben... kahretsin! Kahretsin, ağzıma çamur kaçtı! - Şimdi neredeydim? Ah, evet, bitirmeme izin vermeliydin! Az önce kanın içinde takılıp düştüğün kısma gelmiştim ve...”

Başını sallayan kapı görevlisi ikisine baktı. Büyük kapılar tekrar kapanırken, "Orada bir hikaye var" diye mırıldandı, "ve bahse girerim ki bir kender bile bundan daha iyi bir hikaye uyduramaz."

Machine Translated by Google

BÖLÜM 1

öyle mi diyor Caramon?" Tas parmaklarının ucunda yükselerek iri adamın kolunun üzerinden bakmaya çalıştı.

"Şşşt!" Caramon sinirli bir şekilde fısıldadı. "Okuyorum." Kolunu salladı. "Salıvermek." İri adam, Astinus'tan aldığı Tarihler'i aceleyle incelemişti. Ama sayfaları çevirmeyi bırakmıştı ve şimdi dikkatle okuyordu.

İçini çekerek -ne de olsa kitabı taşımıştı!- Tas duvara yaslandı ve etrafına baktı. Palanthlıların geceleri sokakları aydınlatmak için kullandıkları eğlenceli mangallardan birinin altında duruyorlardı. Kender neredeyse şafak vakti geldiğini tahmin etti. Fırtına bulutları güneş ışığını engelliyordu ama şehir kasvetli bir gri ton almaya başlamıştı. Körfezden yükselen soğuk bir sis, girdap gibi kıvrılarak dere boyunca kıvrılıyordu.
sokaklar.

Çoğu pencerede ışık olmasına rağmen sokaklarda çok az insan vardı; vatandaşlara, milis üyesi olmadıkları sürece içeride kalmaları söylendi. Ama Tas, cama yaslanmış, izleyen, bekleyen kadınların yüzlerini görebiliyordu.

Machine Translated by Google

Ara sıra bir adam elinde silahla şehrin ön kapısına doğru koşarak yanlarından geçiyordu. Ve bir gün Tas'ın tam karşısındaki bir evin kapısı açıldı. Bir adam elinde paslı bir kılıçla dışarı çıktı. Ağlayan bir kadın onu takip etti. Eğilerek onu şefkatle öptü, sonra da kollarında tuttuğu küçük çocuğu öptü. Sonra aniden arkasını dönerek hızla caddeden aşağı doğru yürüdü. Tas'ın yanından geçerken kender yüzünden gözyaşlarının aktığını gördü.

"Oh hayır!" Caramon mırıldandı.

"Ne? Ne?" Tas ağlayarak ayağa fırladı, sayfayı görmeye çalıştı Caramon okuyordu.

"Şunu dinle - Üçüncü Günün sabahı, mavi ejderhaların ve siyah ışıkların eşlik ettiği Ying Kalesi Palanthas'ın üzerinde havada belirdi. Ve kalenin havada görünmesiyle birlikte, Eski Şehir Kapıları'nın önüne bir hayalet geldi; bu hayaletin görüntüsü birçok sefere katılmış birden fazla gazinin korkudan yüzünü buruşturmasına ve başını başka tarafa çevirmesine neden oldu.

'Çünkü Kara Gül Şövalyesi Lord Soth, sanki gecenin karanlığından yaratılmış gibi, gözleri ve alevden toynaklarıyla bir kabusun üzerine binmiş olarak ortaya çıktı. Muhafızlar önünde dehşet içinde kaçışırken, şehir kapısına doğru hiçbir rakiple karşılaşmadan ilerledi.

“ 'Ve orada durdu.

“ ' 'Palantha'nın Efendisi,' diye seslendi ölüm şövalyesi, ölüm diyarlarından gelen boğuk bir sesle, 'şehrinizi Lord Kitiara'ya teslim edin. Yüksek Büyücülük Kulesi'nin anahtarlarını ona verin, Palanthas'ın hükümdarını adlandırın, o da huzur içinde yaşamaya devam etmenize izin verecektir. Şehriniz yıkımdan kurtulacak.”

“'Lord Amothus, ölüm şövalyesine bakarak duvardaki yerini aldı. Etrafındakilerin çoğu bakamıyordu, korkudan o kadar sarsılmışlardı ki. Ama lord -ölüm kadar solgun olmasına rağmen- dimdik ve dimdik duruyordu, sözleri cesaretini kaybetmiş olanlara cesareti geri getiriyordu."

“ ' “Bu mesajı Ejderha Yüce Lorduna götür. Palanthas yüzyıllardır huzur ve güzellik içinde yaşadı. Ama özgürlüğümüz pahasına ne barışı ne de güzelliği satın alacağız.”

“ 'O halde onu canınız pahasına satın alın!” Lord Soth bağırdı. Görünüşe göre lejyonları havadan cisimleşmişti; on üç iskelet

Machine Translated by Google

gözleri ve alevli toynaklarıyla atlara binen savaşçılar onun arkasında yerlerini aldılar. Ve onların arkasında, ejderlerin çektiği insan kemiğinden yapılmış arabalarda duran ölüm perileri belirdi; tanrılar tarafından Soth'a hizmet etmeye zorlanan elf kadınlarının ruhları.
Ellerinde buzdan kılıçlar tutuyorlardı, feryatlarını duymak tek başına ölüm demekti.

“ 'Lord Soth, yalnızca üzerine taktığı çelik zincirden yapılmış eldivenle görülebilen elini kaldırarak şehrin kapalı, yolunu kapatan kapısını işaret etti. Büyülü bir kelime söyledi ve bu kelimeyle birlikte izleyen herkesin üzerine korkunç bir soğuk çöktü ve kandan çok ruhu dondurdu. Kapının demiri dondan beyazlamaya başladı, sonra buza dönüştü ve sonra -Soth'un başka bir sözüyle- buz kapısı paramparça oldu.

“ 'Soth'un eli düştü. Lejyonları da takip ederek kırık kapıdan hücum etti.

' 'Kapının diğer tarafında, bronz ejderha Fireash'ın (ejderhaya özgü adı Khirsah'tı) üzerinde, Mızrak Kahramanı Tanis Yarı-Elf onu bekliyordu. Ölüm şövalyesi rakibini görür görmez büyülü güç sözcüğünü "Öl!" diye bağırarak onu anında öldürmeye çalıştı. Büyü direncinin gümüş bileziğiyle korunan Tanis Yarı-Elf, büyüden etkilenmedi. Ancak bu ilk saldırıda hayatını kurtaran bilezik artık ona yardımcı olamayacaktı...''

“ 'Ona artık yardım etmeyin!' diye bağırdı Tas, Caramon'un sözünü keserek okuma. "Bu ne anlama gelir?"

"Şşşt!" Caramon tısladı ve devam etti. “'—ona artık yardım etme.
Bindiği bronz ejderha, hiçbir sihirli koruması olmadığı için Soth'un emriyle öldü ve Tanis Yarı-Elf, ölüm şövalyesiyle yaya olarak savaşmak zorunda kaldı. Lord Soth, Solamniya Şövalyeleri tarafından belirlenen Savaş Kanunlarına göre rakibiyle buluşmak için atından indi; bu kanunlar, çoktan onların yetki alanının dışına çıkmış olmasına rağmen, ölüm şövalyesini hâlâ bağlıyordu. Tanis Yarı-Elf cesurca savaştı ama Lord Soth'un dengi değildi. Düştü, ölümcül şekilde yaralandı, ölüm şövalyesinin kılıcı göğsündeydi—'”

"HAYIR!" Tas'ın nefesi kesildi. "HAYIR! Tanis'in ölmesine izin veremeyiz!”
Uzanıp Caramon'un kolunu çekiştirdi. "Hadi gidelim! Hala zaman var! Bulabiliriz

Machine Translated by Google

onu uyar ve onu uyar—”

"Yapamam Tas," dedi Caramon sessizce. “Kule'ye gitmem gerekiyor. Raistlin'in varlığının bana yaklaştığını hissedebiliyorum. Zamanım yok Tas.”

“Bunu kastetmiş olamazsın! Tanis'in ölmesine izin veremeyiz!” Tas fısıldadı: iri gözlerle Caramon'a bakıyordu.

"Hayır Tas, yapamayız," dedi Caramon kenderi ciddi bir şekilde süzerek. " Onu kurtaracaksın."

Bu düşünce tam anlamıyla Tassleho'nun nefesini kesti. Sonunda sesini bulduğunda sesi daha çok bir gıcırtıya benziyordu. "Ben? Ama Caramon, ben bir savaşçı değilim! Ah, gardiyana şunu söylediğimi biliyorum...”

"Tassleho Burrfoot," dedi Caramon sertçe, "sanırım tanrıların tüm bu meseleyi sırf senin kendi özel eğlencen için ayarlamış olması mümkün. Mümkün ama bundan şüpheliyim. Biz bu dünyanın bir parçasıyız ve bunun sorumluluğunu almalıyız. Bunu şimdi görüyorum. Bunu çok net görüyorum." İçini çekti ve bir an yüzü ciddileşti ve o kadar üzüntüyle doldu ki Tas boğazında boğucu bir yumrunun yükseldiğini hissetti.

"Dünyanın bir parçası olduğumu biliyorum, Caramon," dedi Tas perişan bir halde, "ve kaldırabileceğimi düşündüğüm kadar sorumluluğu memnuniyetle üstlenirim. Ama eğer demek istediğimi anlarsan, ben dünyanın çok kısa bir parçasıyım. Ve Lord Soth çok uzun ve çirkin bir rol. Ve-"

Bir trompet çaldı, sonra bir tane daha. Hem Tas hem de Caramon sustular ve anırmalar dinene kadar dinlediler.

"İşte bu, değil mi?" dedi Tas yavaşça.

"Evet," diye yanıtladı Caramon. “Acele etsen iyi olur.”

Kitabı kapatarak onu Tas'ın ıssız Yeni Şehir'deyken "almayı" başardığı eski bir sırt çantasına dikkatlice koydu.

Kender kendisi için de bazı yeni keseler ve muhtemelen Caramon'un sahip olduğunu bilmediği birkaç ilginç eşya daha almayı başarmıştı. Sonra iri adam elini uzatarak onu Tas'ın başına koydu ve gülünç topuzunu düzeltti.

"Güle güle Tas. Teşekkür ederim."

"Ama Caramon!" Tas ona baktı, birden kendini çok yalnız ve kafası karışmış hissetti. "Ne-nerede olacaksın?"

Machine Translated by Google

Caramon gökyüzüne, Yüksek Büyücülük Kulesi'nin fırtına bulutları arasında siyah bir yırtık olarak belirdiği yere baktı. Laboratuvarın ve Geçit'in bulunduğu Kule'nin üst pencerelerinde ışıklar yanıyordu.

Tas onun bakışlarını takip ederek Kule'ye baktı. Etrafında fırtına bulutlarının alçaldığını, ürkütücü şimşeklerin etrafında oynaştığını, onunla oynadığını gördü. Shoikan Korusu'na yakından bakışını hatırladı: "Ah, Caramon!" diye bağırdı iri adamın elini

yakalayarak.

"Caramon, yapma... bekleme...."

"Güle güle, Tas," dedi Caramon, yapışan kenderi kararlı bir şekilde kurtararak. “Bunu yapmak zorundayım. Eğer yapmazsam ne olacağını biliyorsun.
Ve ne yapman gerektiğini de biliyorsun. Şimdi acele edin. Kale muhtemelen şu anda kapının üzerindedir.”

"Ama Caramon..." diye feryat etti Tas.

"Tas, bunu yapmak zorundasın!" Caramon bağırdı, öfkeli sesi boş sokakta yankılanıyordu. "Ona yardım etmeye çalışmadan Tanis'in ölmesine izin mi vereceksin?"

Tas geri çekildi. Daha önce Caramon'u hiç kızgın görmemişti, en azından ona kızgın değildi. Ve birlikte yaşadıkları tüm maceralarda Caramon ona bir kez bile bağırmamıştı. "Hayır, Caramon," dedi uysalca. “Sadece... Ne yapabileceğimden emin değilim.”

"Bir şeyler düşüneceksin," diye mırıldandı Caramon, kaşlarını çatarak. "Hep öyle yapıyorsun." Arkasını dönerek uzaklaştı ve Tas'ı üzüntüyle ona bakmak zorunda bıraktı.

Geri çekilen figürün ardından, "G-güle güle, Caramon," diye seslendi.

"Ben-seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Büyük adam döndü. Konuştuğunda sesi Tas'a komik geliyordu, sanki bir şey yüzünden boğuluyormuş gibiydi. "Ne olursa olsun yapmayacağını biliyorum Tas." El sallayarak tekrar caddeye doğru yola koyuldu.

Uzakta Tas, Shoikan Korusu'nun karanlık gölgelerini, hiçbir günün asla parlayamayacağı gölgeleri, Kule'nin muhafızlarının gizlendiği gölgeleri gördü.

Tas bir an durup Caramon'u karanlıkta kaybedene kadar izledi. Gerçeği söylemek gerekirse Caramon'un

Machine Translated by Google

aniden fikrini değiştirir, arkasını döner ve bağırırdı: “Bekle, Tas! Tanis'i kurtarmak için seninle geleceğim!"

Ama yapmadı.

"Bu da işi bana bırakıyor," dedi Tas içini çekerek. "Ve bana bağırdı!" Biraz eğilerek döndü ve ters yöne, kapıya doğru ağır adımlarla yürüdü. Kalbi çamurla kaplı ayakkabılarının içindeydi ve bu onların daha da ağır hissetmesine neden oluyordu. Tanis'i bir ölüm şövalyesinden nasıl kurtaracağı konusunda hiçbir fikri yoktu ve bu konu üzerinde ne kadar çok düşünürse, Caramon'un bu sorumluluğu ona vermesi o kadar alışılmadık görünüyordu.

"Yine de Caramon'un hayatını kurtardım," diye mırıldandı Tas. “Belki o farkına varıyorum—”

Aniden durdu ve yolun ortasında hareketsiz durdu. sokak.

"Caramon benden kurtuldu!" O ağladı. "Tassleho Burrfoot, Flint'in sana defalarca söylediği gibi, sen bir kapı kolu kadar beyne sahipsin. Benden kurtuldu! Oraya ölmeye gidiyor! Beni Tanis'i kurtarmaya göndermek sadece bir bahaneydi!" Perişan ve mutsuz olan Tas caddenin bir aşağısına, bir diğer yukarısına baktı. "Şimdi ne yapayım?" diye mırıldandı.

Caramon'a doğru bir adım attı. Sonra yeniden bir trompet sesi duydu; bu sefer tiz, gürültülü bir alarm notasıydı. Ve yukarıya çıktığında emirler yağdıran bir ses duyabildiğini sandı; Tanis'in sesi.

"Ama eğer Caramon'a gidersem Tanis ölecek!" Tas durdu. Yarı dönerek Tanis'e doğru bir adım attı. Sonra tekrar durdu ve topuzunu mükemmel bir kararsızlık tirbuşonuna çevirdi. Kender hayatı boyunca hiç bu kadar hüsrana uğramamıştı.

“İkisinin de bana ihtiyacı var!” acı içinde feryat etti. “Nasıl seçebilirim?”

Sonra... "Biliyorum!" Kaşı düzeldi. "Bu kadar!"

Tas rahat bir nefes alarak arkasını döndü ve bu kez koşarak kapıya doğru ilerlemeye devam etti.

"Tanis'i kurtaracağım," diye nefes nefese bir ara sokakta kestirme yoldan geçerken, "ve sonra geri gelip Caramon'u kurtaracağım. Tanis'in bana biraz faydası bile olabilir."

Machine Translated by Google

Sokakta koşarak kedileri panik içinde etrafa saçan Tas sinirli bir şekilde kaşlarını çattı. Kendi kendine alaycı bir ifadeyle, "Bu, kurtarmam gereken kaç kahraman anlamına geliyor acaba?" dedi. “Açıkçası, hepsinden biraz sıkılmaya başladım!”

Tam da nöbet değişimi için borazan çaldığında, yüzen kale Palanthas'ın üzerindeki göklerde belirdi. Uzun, ufalanan kuleler ve siperler, yüksek taş duvarlar, ejderan birlikleriyle dolu ışıklı pencereler; kale aşağı doğru süzülürken, kaynayan büyülü buluttan oluşan temeli üzerinde dururken, hepsi açıkça görülebiliyordu.

Eski Şehir'in surları insanlarla, kasabalılarla, şövalyelerle, paralı askerlerle tıka basa doluydu. Hiçbiri tek kelime etmedi. Hepsi silahlarını kavradı ve acımasız bir sessizlikle yukarıya baktı.

Ama sonuçta, onu görünce söylenen tek bir kelime vardı.
kale - ya da birkaç tane.

"Ah!" Tas huşu içinde nefes aldı, ellerini birbirine kenetledi ve manzara karşısında hayrete düştü. “Harika değil mi? Ying kalelerinin gerçekten ne kadar muhteşem ve görkemli olduğunu unutmuşum! Bunlardan birine binmek için her şeyi, her şeyi verirdim.” Sonra içini çekerek kendini salladı. "Şimdi değil, Burrfoot," dedi kendi kendine sertçe Flint sesiyle. "Yapacak işlerin var. Şimdi” – etrafına baktı – “kapı orada. Kale orada. Ve işte Lord Amothus gidiyor... Aman Tanrım, berbat görünüyor! Daha iyi görünen ölü insanlar gördüm. Ama nerede... Ah!”

Korkunç bir kafile, caddeden Tas'a doğru yürüyordu; bir grup Solamniya Şövalyesi, atlarını yöneterek yürüyerek yürüyordu. Tezahürat yoktu, konuşmadılar. Her adamın yüzü ciddi ve gergindi; her biri -büyük ihtimalle- ölüme doğru yürüdüğünü biliyordu. Etrafındaki şövalyelerin temiz traşlı, bıyıklı yüzleriyle keskin bir tezat oluşturan sakallı yüzü öne çıkan bir adam tarafından yönetiliyorlardı. Ve her ne kadar Gül Şövalyesi zırhını giyse de onu diğer şövalyeler gibi kolaylıkla giymiyordu.

Arkadaşının yaklaşmasını izleyen Tas, "Tanis plaka postalardan her zaman nefret etti," dedi. "Ve işte burada, bir Solamniya Şövalyesi zırhını giyiyor. Acaba Sturm bu konuda ne düşünürdü? Keşke

Machine Translated by Google

Sturm şu anda buradaydı!” Tas'ın alt dudağı titremeye başladı. Durduramadan bir gözyaşı burnundan aşağı süzüldü. “Keşke cesur ve zeki herkes şu anda burada olsaydı!”

Şövalyeler Kapı'ya yaklaştığında Tanis durdu ve onlara dönerek alçak sesle emirler verdi. Ejderha kanatlarının gıcırdayan sesi yukarıdan geliyordu. Yukarıya baktığında Tassleho Khirsah'nın başka bronz ejderhalardan oluşan bir oluşumun başında daire çizdiğini gördü. Ve kale oradaydı, duvara yaklaşıyor, alçaldıkça alçalıyordu.

“Sturm burada değil. Caramon burada değil. Burada kimse yok Burrfoot," diye mırıldandı Tas kararlılıkla gözlerini silerek. “Bir kez daha tek başınasın. Şimdi ne yapacağım?”

Kenderin zihninden vahşi düşünceler geçiyordu; Tanis'i kılıç zoruyla tutmaktan (“Gerçekten söylüyorum, Tanis, şu elleri havada tut!”) keskin bir kayayla kafasına vurmaya kadar (“Ah, diyelim ki Tanis, Bir süreliğine dümeni alabilir misin?”). Hatta Tas gerçeği söylemeyi düşünecek kadar çaresizdi ("Görüyorsun Tanis, zamanda geriye gittik, sonra zamanda ileri gittik ve Caramon bu kitabı tam da dünyanın sonu gelirken Astinus'tan aldı ve , son bölümün hemen yanında, orada nasıl öldüğün anlatılıyor ve—”). Tas aniden Tanis'in sağ kolunu kaldırdığını gördü. Bir gümüş külü vardı...

"İşte bu kadar," dedi Tas, rahat bir nefes alarak derin bir nefes aldı. “Yapacağım şey bu; en iyi yaptığım şey...”

"Ne olursa olsun, bırakın Lord Soth'la ilgileneyim," dedi Tanis, çevresinde duran şövalyelere sert bir ifadeyle bakarak. "Kurallar ve Tedbir üzerine yemin etmenizi istiyorum."

"Tanis, lordum..." diye söze başladı Sör Markham.

“Hayır, tartışmayacağım Şövalye. Büyülü koruma olmadan ona karşı hiç şansın olmayacak. Her birinizin kendi lejyonlarıyla savaşması gerekecek. Şimdi, ya bu yemini et, ya da sana sahadan çıkmanı emredeceğim. Küfür!"

Kapalı kapının ötesinden derin, boğuk bir ses konuştu ve Palanthas'a teslim olmasını haykırdı. Şövalyeler birbirlerine baktılar.

Machine Translated by Google

insanlık dışı ses karşısında vücutlarında korku ürpertileri dolaşıyor. Bir anlık sessizlik oldu; yalnızca büyük yaratıklar (bronz, gümüş, mavi ve siyah) birbirlerine kötü kötü bakarak savaş çağrısını beklerken tepelerindeki ejderhaların kanatlarının gıcırdamasıyla bozuldu. Tanis'in ejderhası Khirsah, emir üzerine aşağıya inmeye hazır bir şekilde binicisinin yanında havada süzülüyordu.

Ve sonra Lord Amothus'un ölüm şövalyesine cevap veren sesini - kırılgan ve gergin ama kararlı bir şekilde güçlü - duydular. “Bu mesajı Ejderha Yüceefendisine ilet. Palanthas yüzyıllardır huzur ve güzellik içinde yaşadı. Ama özgürlüğümüz pahasına ne barışı ne de güzelliği satın alacağız.”

"Yemin ederim," dedi Sir Markham yumuşak bir sesle, "Kurallar ve Tedbirler üzerine."

Arkasından diğer şövalyelerin yanıtları "Yemin ederim" oldu.

"Teşekkür ederim," dedi Tanis, önünde duran genç adamların her birine bakarak, çoğunun daha fazla hayatta kalmayacağını düşünerek... Kendisinin de... Öfkeyle başını salladı.
"Ateş-" Şövalye sırasının gerisinde bir kargaşanın patlak verdiğini duyduğunda, ejderhasını çağıracak sözler Tanis'in dudaklarındaydı.

“Ah! Çek ayağımdan, seni büyük ahmak!”

Bir at kişnedi. Tanis şövalyelerden birinin küfrettiğini duydu, ardından tiz bir sesin masumca cevap verdiğini duydu: "Eh, bu benim suçum değil! Atın üzerime bastı! Flint o aptal canavarlar konusunda haklıydı..."

Savaşı hisseden ve binicilerinin gerginliğinden etkilenen diğer atlar kulaklarını diktiler ve gergin bir şekilde homurdandılar.
Biri çizgiyi aşarak dans ediyordu, binicisi dizginleri tutuyordu.

"Atları kontrol altına alın!" Tanis gergin bir şekilde seslendi.
"Neler oluyor-"

“Geçmeme izin ver! Yolumdan çekil. Ne? O hançer senin mi? Düşürmüş olmalısın..."

Tanis kapının ötesinde ölü şövalyenin sesini duydu.

"Bunun bedelini canlarınızla ödeyeceksiniz!"

Ve önündeki sıradan başka bir ses.

"Tanis, benim, Tassleho!"

Machine Translated by Google

Yarımelfin kalbi sıkıştı. O anda hiç de emin değildi.
hangi ses onu daha çok soğuttu.

Ama düşünmeye ya da merak etmeye zaman yokmuş gibi görünüyordu.
Omzunun üzerinden bakan Tanis kapının buza dönüştüğünü, parçalandığını gördü...

"Tanis!" Bir şey kolunu tutmuştu. "Ah, Tanis!" Tas ona tutundu. “Tanis!
Çabuk gelip Caramon'u kurtarmalısın! Shoikan Korusu'na gidiyor!”

Caramon? Caramon öldü! Tanis'in ilk düşüncesi buydu. Ama sonra Tas
o da öldü. Neler oluyor? Korkudan deliriyor muyum?

Birisi bağırdı. Sersemlemiş bir halde etrafına bakan Tanis, şövalyelerin
miğferlerinin altındaki yüzlerinin ölümcül beyaza döndüğünü gördü ve Lord
Soth ile lejyonlarının kapılardan girmekte olduğunu biliyordu.

"At!" diye bağırdı, ona inatla yapışan kenderi çılgınca kurtarmaya çalışırken.
“Tas! Bunun zamanı değil... Defol buradan, kahretsin!”

"Caramon ölecek!" Tas feryat etti. "Onu kurtarmalısın Tanis!"

"Caramon... zaten... öldü!" Tanis hırladı.

Khirsah onun yanında yere indi ve bir savaş çığlığı attı.
Kötü ve iyi; diğer ejderhalar öfkeyle çığlık atıyor, pençeleri parlayarak
birbirlerine bağırıyorlardı. Bir anda savaşa katıldı. Hava şimşek külü ve asit
kokusuyla doluydu. Yukarıdan, yüzen kalede kornalar duyuldu. Şehre
hevesle inmeye başlayan ejderanlardan sevinç çığlıkları duyuldu, kösele
kanatları düşüşlerini durdurmak için açıldı.

Ve yaklaştıkça, onun yokluğundan gelen ölüm soğuğu
vücut, Lord Soth'a bindi.

Ama ne kadar çabalasa da Tanis, Tas'ı serbest bırakamadı. Sonunda,
içinden küfürler savuran yarımelf, kıvranan kenderi yakaladı. Tas'ı belinden
yakalayan Tanis, o kadar öfkeliydi ki kelimenin tam anlamıyla öfkeden
boğuluyordu - Tanis, kenderi yakındaki bir sokağın bir köşesine fırlattı.

"Ve orada kal!" diye kükredi.

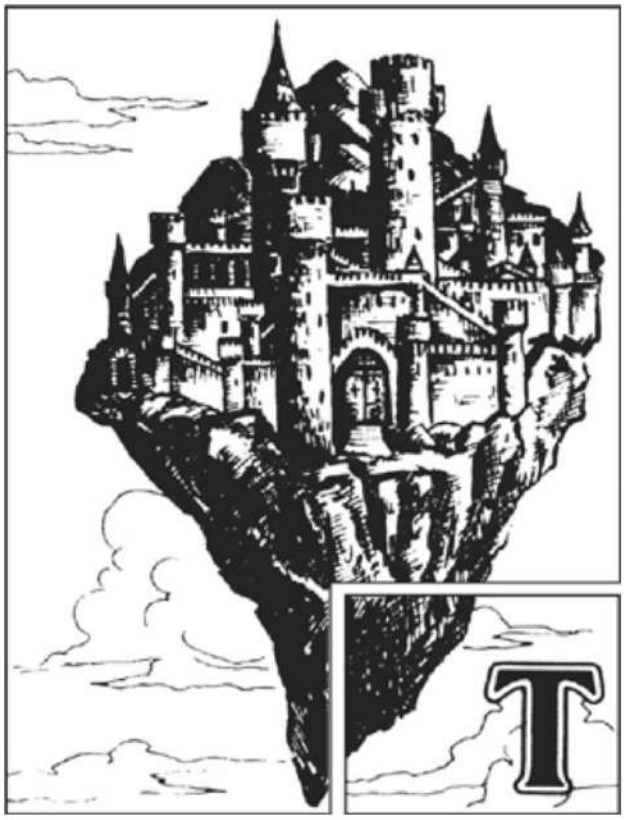
"Tanis!" Tas yalvardı. "Oraya çıkamazsınız! Öleceksin.
Biliyorum!"

Machine Translated by Google

Tas'a son ve öfkeli bir bakış atan Tanis, topuğunun üzerinde dönüp koşmaya başladı.
"Ateş ateşi!" O bağırdı. Ejderha ona doğru atılarak caddenin yanına kondu.

"Tanis!" Tas tiz bir çığlık attı. "Lord Soth'la bilezik olmadan dövüşemezsin!"

Machine Translated by Google

BÖLÜM 2

O bilezik! Tanis bileğine baktı. Bileklik gitmişti! Dönerek kender'e doğru bir hamle yaptı. Ama çok geçti. Tassleho caddede hızla koşuyordu, sanki hayatı buna bağlıymış gibi koşuyordu. (Tanis'in öfkeli yüzüne bir göz attıktan sonra Tas muhtemelen öyle olduğunu düşündü.)

"Tanis!" diye bağırdı Sör Markham.

Tanis döndü. Lord Soth, Palanthas şehrinin parçalanmış kapılarının çerçevelediği kabusunun üzerinde oturuyordu. Şaşkın bakışları Tanis'inkilerle buluştu ve sabit kaldı. O mesafeden bile Tanis, yürüyen ölüleri örten korkuyla ruhunun buruştuğunu hissetti.

Ne yapabilirdi? Bileziği yoktu. O olmasaydı hiçbir şansımız olmazdı. Hiç şansın yok! Tanrılara şükür, diye düşündü Tanis o anda, tanrılara şükür ki ben onurlu bir şekilde ölmeye mahkum bir şövalye değilim.

"Koşmak!" zar zor konuşabildiği halde dudaklarının arasından emir verdi. "Uçmak! Bunlara karşı yapabileceğiniz hiçbir şey yok! Yeminini hatırla! Geri çekilmek! Hayatlarınızı yaşayanlarla savaşarak geçirin..."

Machine Translated by Google

Daha o konuşurken önüne bir ejderan indi; korkunç sürüngen yüzü kana susamışlıkla buruşmuştu. Katillerinin kılıcını saran iğrenç bedeni taşa dönüşecek olan yaratığı tam zamanında bıçaklamamayı hatırlayan Tanis, silahının kabzasıyla onun suratına vurdu, karnına tekme attı, sonra üzerinden atladı. yere yuvarlandı.

Arkasında, dehşet içinde çığlık atan atların seslerini ve toynakların takırdamasını duydu. Şövalyelerin son emrine itaat ettiklerini umuyordu ama görmeye vakit ayıramıyordu. Eğer Tas'ı ve büyülü bileziği ele geçirebilirse hâlâ bir şansı vardı...

"Kender!" diye bağırdı ejderhaya, sokağın aşağısındaki, hızlı ayaklı küçük figürü işaret ederek.

Khirsah anladı ve hemen uzaklaştı; geniş caddede peşinden koşarken kanatlarının uçları binaları sıyırıp taşları ve tuğlaları yere deviriyordu.

Tanis ejderhanın arkasına koştu. Etrafına bakmadı. Buna gerek yoktu. Acı dolu çığlıklar ve çığlıklardan neler olduğunu duyabiliyordu.

O sabah ölüm Palanthas sokaklarında dolaştı. Lord Soth'un liderliğindeki korkunç ordu, soğuk bir rüzgar gibi kapıdan geçerek yoluna çıkan her şeyi kuruttu.

Tanis ejderhaya yetiştiğinde Khirsah'ın dişlerinin arasında Tas vardı. Kenderi mavi pantolonunun kenarından baş aşağı tutan ejderha, onu hapishane gardiyanlarının en beceriklisi gibi sarsıyordu. Tas'ın yeni edindiği keseler açıldı ve yüzüklerden, kaşıklardan, peçete tutucusundan ve yarım peynirden oluşan küçük bir dolu fırtınası caddeye saçıldı.

Ama gümüş bilezik yok.

"Nerede, Tas?" diye sordu Tanis öfkeyle, ortalığı sarsmayı arzulayarak kender'in kendisi.

"E-sen... n-nev-ver... f-nd-dd it-ttt," diye karşılık verdi kender, dişleri kafasında takırdıyordu.

"Onu yere indir," diye talimat verdi Tanis ejderhaya. “Fireash, nöbet tut.”

Yüzen kale şehrin surlarının önünde durmuştu; büyü kullanıcıları ve kara din adamları, saldıran gümüş ve bronzla savaşıyordu.

Machine Translated by Google

ejderhalar. Kör edici şimşeklerin külleri ve yayılan duman bulutu arasında onu görmek zordu ama Tanis kaleden ayrılan mavi bir ejderhayı bir anlığına gördüğünden emindi. Kitiara, diye düşündü ama onun için endişelenecek vakti yoktu.

Khirsah, Tas'ı (neredeyse başının üstüne gelecek şekilde) düşürdü ve kanatlarını açarak, düşmanın gruplaştığı ve şehrin savunucularının onları cesurca geride tuttuğu şehrin güney kısmına döndü.

Tanis küçük suçluya bakmak için geldi.
ayağa kalkarken ona dik dik bakıyordu.

"Tassleho," dedi Tanis, sesi bastırılmış öfkeyle titriyordu, "bu sefer çok ileri gittin. Bu şaka yüzlerce masum insanın hayatına mal olabilir. Bileziği bana ver Tas ve şunu bil; bu andan itibaren arkadaşlığımız sona erecektir!"

Tavşan beyinli bir mazeret ya da alaycı bir özür bekleyen yarımelf, Tas'ın kendisine solgun bir yüzle, titreyen dudaklarla ve sakin bir vakar havasıyla baktığını görmeye hazır değildi.

"Bunu açıklamak çok zor Tanis ve gerçekten de zamanım yok. Ama sizin savaşan Lord Soth'unuz hiçbir şeyi değiştirmezdi." Yarımelfe ciddiyetle baktı. "Bana inanmalısın Tanis. Doğruyu söylüyorum. Önemli değildi. Ölecek olan bütün o insanlar yine de ölmüş olurdu, sen de ölmüş olurdun ve daha da kötüsü, bütün dünya ölmüş olurdu. Ama yapmadın, belki de yapmayacaktır. Ve şimdi," dedi Tas kararlı bir sesle, keselerini ve kıyafetlerini çekiştirip seğirerek, "Caramon'u kurtarmaya gitmeliyiz."

Tanis Tas'a baktı, sonra yorgun bir şekilde elini başına götürdü ve sıcak çelik miğferi çekti. Neler olduğu konusunda kesinlikle hiçbir fikri yoktu. "Pekala Tas," dedi bitkin bir halde. "Bana Caramon'dan bahset. Yaşıyor? O nerede?"

Tas'ın yüzü endişeyle buruştu. "İşte bu kadar, Tanis. Hayatta olmayabilir. En azından çok daha uzun süre değil. Shoikan Korusu'na girmeye çalışacak!"

"Koru!" Tanis paniğe kapılmış görünüyordu. "Bu imkansız!"

"Biliyorum!" Tas gergin bir şekilde topuzunu çekiştirdi. "Ama Raistlin'i durdurmak için Yüksek Büyücülük Kulesi'ne ulaşmaya çalışıyor..."

Machine Translated by Google

"Anlıyorum," diye mırıldandı Tanis. Dümeni sokağa attı.
“Ya da en azından yapmaya başlıyorum. Hadi gidelim. Hangi yön?" Tas'ın yüzü aydınlandı. "Sen geliyorsun? Bana inan? Ah, Tanis! Çok memnun oldum! Caramon'a bakmanın ne kadar büyük bir sorumluluk olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Bu taraftan!" diye bağırdı hevesle işaret ederek.

"Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Yarı-Elf?" diye sordu Khirsah, kanatlarını açarak, bakışlarını hevesle tepemizde yapılan savaşa çevirerek.

"Koru'ya giremediğin sürece hayır."

Khirsah başını salladı. "Özür dilerim Yarı-Elf. O lanetli ormana ejderhalar bile giremez. Size iyi şanslar diliyorum ama arkadaşınızı canlı bulmayı beklemeyin.”

Kanatlarını çırpan ejderha havaya sıçradı ve aksiyona doğru süzüldü. Ciddi bir tavırla başını sallayan Tanis hızlı adımlarla caddeden aşağı doğru koşmaya başladı, Tassleho da ona yetişmek için koşuyordu.

"Belki de Caramon o kadar ileri gidememiştir," dedi Tas umutla.
“Flint'le son geldiğimizde yapamadım. Ve kender hiçbir şeyden korkmuyor!"

"Raistlin'i durdurmaya çalıştığını mı söylüyorsun?"
Tas başını salladı.

"O kadar ileri gidecek," diye öngörüde bulundu Tanis karamsar bir tavırla.

Shoikan Korusu'na yaklaşmak bile Caramon'un cesaretinin ve cesaretinin her zerresini gerektirmişti. Olduğu haliyle, güvenli geçişe izin veren bir büyü taşımayan diğer tüm ölümlülerden daha ona yaklaşmayı başarmıştı. Şimdi o karanlık, sessiz ağaçların önünde duruyor, titriyor, terliyor ve kendine bir adım daha atmaya çalışıyordu.

Kuru dudaklarını yalayarak kendi kendine, "Benim ölümüm orada yatıyor," diye mırıldandı. “Ama bu ne gibi bir fark yaratacak? Daha önce yüzlerce kez ölümle karşılaştım!” Eliyle kılıcının kabzasını tutan Caramon bir ayağını öne doğru uzattı.

"Hayır, ölmeyeceğim!" ormana bağırdı. “Ben ölemem. Fazla çok şey bana bağlı. Ve ben ağaçlar tarafından durdurulmayacağım!

Diğer ayağını da öne doğru uzattı.

Machine Translated by Google

“Bundan daha karanlık yerlerde yürüdüm.” Kesin bir tavırla konuşmaya devam etti. “Wayreth Ormanı'nda yürüdüm. Krynn ölürken yürüdüm. Dünyanın sonunu gördüm. Hayır,” diye devam etti kararlı bir şekilde. “Bu orman benim için üstesinden gelemeyeceğim hiçbir dehşet taşımıyor.”

Bunun üzerine Caramon ileri doğru yürüdü ve Shoikan Korusu'na adım attı.

Bir anda sonsuz karanlığa gömüldü. Crysania'nın büyüsü onu kör ettiğinde yeniden Kule'ye dönmek gibiydi. Ancak bu sefer yalnızdı. Panik onu sardı. O karanlığın içinde hayat vardı! Hiç de hayat olmayan, yaşayan ölüm olan korkunç, kutsal olmayan bir hayat... Caramon'un kasları zayıfladı. Elleri ve dizleri üzerine çöktü, hıçkırarak korkudan titriyordu.

“Sen bizimsin!” yumuşak, tıslayan sesler fısıldadı. “Kanın, sıcaklığın, hayatın! Bizim! Bizim! Yaklaş. Bize tatlı kanını, sıcak etini getir. Dayanılmayacak kadar üşüyoruz, üşüyoruz, üşüyoruz.
Yaklaş, yaklaş."

Korku Caramon'u ele geçirdi. Sadece dönüp koşması yeterliydi ve kaçacaktı... "Ama hayır," tıslayan, boğucu karanlıkta nefesi kesildi, "Raistlin'i durdurmalıyım! Devam etmeliyim."

Caramon, hayatında ilk kez kendi derinliklerine indi ve amacına ulaşmak için ikizinin kırılganlığın, acının ve hatta ölümün üstesinden gelmesine yol açan aynı yılmaz iradeyi buldu.
Dişlerini gıcırdatarak, ayakta duramayan ancak ilerlemeye kararlı olan Caramon, toprakta elleri ve dizleri üzerinde emekledi.

Cesur bir çabaydı ama fazla uzaklaşamadı. Karanlığa bakarken, felç olmuş bir hayranlıkla, etsiz bir elin yere uzanmasını izledi. Mermer gibi soğuk ve pürüzsüz parmaklar elinin üzerine kapandı ve onu aşağı doğru sürüklemeye başladı. Çaresizce kendini kurtarmaya çalıştı ama diğer eller onu yakaladı, tırnakları etini parçaladı. Altına çekildiğini hissetti. Tıslayan sesler kulaklarına fısıldıyor, kemikten dudakları dudaklarına bastırılıyordu.

işte. Soğuk kalbini dondurdu.

"Başarısız oldum...."

"Caramon," diye endişeli bir ses geldi.

Caramon kıpırdandı.

Machine Translated by Google

"Caramon?" Sonra, "Tanis, geliyor!"

"Tanrılara şükürler olsun!"

Caramon gözlerini açtı. Yukarıya baktığında, kendisine şaşkınlık, şaşkınlık ve hayranlıkla karışık bir rahatlama ifadesiyle bakan sakallı yarımelfin yüzüne baktı.

"Tanis!" Sersemlemiş bir halde, hâlâ dehşetten uyuşmuş halde oturan Caramon, arkadaşını güçlü kollarıyla kavradı, sımsıkı tuttu ve rahatlamış bir şekilde hıçkırarak ağladı.

"Arkadaşım!" Tanis söyledi ve sonra söylemesi engellendi daha fazlası onu boğan kendi gözyaşlarıyla.

"İyi misin Caramon?" diye sordu Tas, yaklaşarak.

Büyük adam titrek bir nefes aldı. "Evet" dedi elini koyarak titreyen ellerine doğru yönelin. "Sanırım öyle."

"Bu, herhangi bir insanın yaptığını gördüğüm en cesur şeydi," dedi Tanis ciddiyetle, Caramon'a bakarken topuklarının üzerinde dinlenmek için arkasına yaslandı. “En cesur... ve en aptal.”

Caramon bağırdı. "Evet" diye mırıldandı, "beni tanıyorsun."

"Eskiden yapardım," dedi Tanis sakalını kaşıyarak. Bakışları iri adamın muhteşem fiziğine, bronz tenine, sessiz, kararlı kararlı ifadesine takıldı. “Lanet olsun, Caramon! Bir ay önce ayaklarımın dibinde sarhoş bir halde bayıldın! Bağırsaklarınız neredeyse yeri sürükledi!
Ve şimdi-"

"Yıllarca yaşadım Tanis," dedi Caramon, Tas'ın yardımıyla yavaş yavaş ayağa kalkarak. "Sana söyleyebileceğim tek şey bu. Ama ne oldu? O korkunç yerden nasıl çıktım?” Arkasına baktığında sokağın sonundaki ağaçların gölgelerini gördü ve ürpermekten kendini alamadı.

"Seni buldum," dedi Tanis ayağa kalkarak. “Onlar – o şeyler – seni aşağıya çekiyorlardı. Orada huzursuz bir dinlenme yerin olurdu dostum.”

"İçeriye nasıl girdin?"

"Bu," dedi Tanis gülümseyerek ve gümüş bir bileziği havaya kaldırarak.

“Seni içeri mi soktu? O zaman belki-"

"Hayır, Caramon," dedi Tanis, son derece masum görünen Tas'a yan gözle bakarak bileziği dikkatlice kemerinin içine sokarken. "Büyü beni ele geçirmeye yetecek kadar güçlü değildi

Machine Translated by Google

o lanetli ormanın kenarına. Gücünün azaldığını hissedebiliyordum —”

Caramon'un istekli ifadesi soldu. "Ben de sihirli aletimizi denedim," dedi Tas'a bakarak. “O da işe yaramıyor. Bunu pek beklemiyordum. Bizi Wayreth Ormanı'ndan bile geçiremez.
Ama denemek zorundaydım. Ben—ben onun kendisini dönüştürmesini bile sağlayamadım! Neredeyse ellerimde parçalanıyordu, bu yüzden onu yalnız bıraktım. Bir an sessiz kaldı, sonra sesi çaresizlikten titreyerek patladı: "Tanis, Kule'ye ulaşmam lazım!" Elleri sts şeklinde kenetlendi. "Açıklayamam ama geleceği gördüm Tanis! Geçit'e girip Raistlin'i durdurmalıyım. Bunu yapabilecek tek kişi benim!”

Şaşıran Tanis, sakinleştirici elini iri adamın omzuna koydu. "Tas bana öyle söyledi... bir bakıma. Ama Caramon, Dalamar orada... ve... tanrılar aşkına, Geçit'e nasıl girebiliyorsun?"

"Tanis," dedi Caramon arkadaşına o kadar ciddi, kararlı bir ifadeyle bakıyordu ki yarımelf şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, "anlayamıyorsun ve açıklamaya zamanın da yok. Ama bana inanmalısın. O Kule'ye girmeliyim!”

"Haklısın," dedi Tanis, Caramon'a gizemli bir merakla baktıktan sonra, "Anlamıyorum. Ama eğer yapabilirsem, eğer mümkünse, sana yardım edeceğim.”

Caramon ağır bir şekilde içini çekti, başı sarktı, omuzları çöktü. "Teşekkür ederim dostum." dedi kısaca. "Bütün bunlar olurken çok yalnız kaldım. Eğer Tas olmasaydı..."

Kender'e baktı ama Tas dinlemiyordu. Bakışları büyük bir dikkatle hâlâ şehir surlarının üzerinde asılı duran kaleye odaklanmıştı. Şehrin güney kısmından yükselen kalın duman sütunlarından, çığlık ve haykırış seslerinden, silah çatışmalarından görülebileceği gibi, etrafındaki havada, ejderhaların arasında ve aşağıdaki yerde savaş tüm şiddetiyle sürüyordu. ve atların toynaklarının takırdaması.

"Herkesin o kaleyi Kule'ye götürebileceğine bahse girerim," dedi Tas, kaleye ilgiyle bakarak. "Vızıldamak! Grove'un tam üstünde. Sonuçta büyüsü kötü, Koru'nun büyüsü de kötü ve oldukça büyük; kale, yani Koru değil. Muhtemelen onu durdurmak için çok fazla sihir gerekir ve...”

Machine Translated by Google

"Tas!"

Kender döndüğünde hem Caramon hem de Tanis'in ayakta ona baktığını gördü.

"Ne?" diye bağırdı. “Ben yapmadım! Benim hatam değil-"

"Keşke oraya çıkabilseydik!" Tanis kaleye baktı.

"Sihirli cihaz!" Caramon heyecanla bağırdı ve onu zırhının altına giydiği gömleğin iç cebinden çıkardı. “Bu bizi oraya götürecek!”

"Bizi nereye götüreceksin?" Tassleho aniden bir şeyler döndüğünü fark etmişti. "Götür bizi..." -Tanis'in bakışlarını takip etti-"oraya mı? Orada!" Kenderin gözleri yıldızlar kadar parlaktı. "Gerçekten mi? Tamamen? Ying kalesine! Bu çok harika! Ben hazırım. Hadi gidelim!" Bakışları Caramon'un elinde tuttuğu büyülü cihaza gitti. "Ama bu yalnızca iki kişinin işine yarar Caramon. Tanis nasıl kalkacak?”

Caramon rahatsız bir şekilde boğazını temizledi ve kenderin aklına bir şey geldi.

"Oh hayır!" Tas feryat etti. "HAYIR!"

"Üzgünüm Tas," dedi Caramon, titreyen elleri küçük, sıradan kolyeyi alelacele parlak, mücevherlerle süslü asaya dönüştürürken, "ama o şeyin içine girebilmek için elimizi sıkı tutmalıyız—"

"Beni almalısın Caramon!" Tas ağladı. “Bu benim fikrimdi! Savaşabilirim! Kemerini karıştırıp küçük bıçağını çekti. "Senin hayatını kurtardım! Tanis'in hayatını kurtardım!”

Caramon'un yüzündeki ifadeden bu konuda inat edeceğini anlayan Tas, Tanis'e döndü ve yalvarırcasına kollarını ona doladı. "Beni de götür! Belki cihaz üç kişiyle çalışacak. Daha doğrusu iki kişi ve bir kender. Kısayım. Beni fark etmeyebilir! Lütfen!"

"Hayır, Tas," dedi Tanis kararlı bir şekilde. Kenderi serbest bırakarak Caramon'un yanına doğru ilerledi. Uyarı parmağını kaldırarak uyardı; Tas'ın çok iyi bildiği bir bakışla. “Ve bu sefer ciddiyim!”

Tas öyle üzgün bir ifadeyle orada duruyordu ki Caramon'un kalbi onu yanılttı. "Tas," dedi yumuşak bir sesle, perişan haldeki kenderin yanında diz çökerek, "başarısız olursak ne olacağını gördün! BEN

Machine Translated by Google

Tanis'in yanımda olmasına ihtiyacım var; onun gücüne, kılıcına ihtiyacım var. Anlıyorsun değil mi?”

Tas gülümsemeye çalıştı ama alt dudağı titredi. "Evet Caramon, ben anlamak. Üzgünüm."

"Ve sonuçta bu senin fikrindi," diye ekledi Caramon ciddiyetle, ayağa kalkarak.

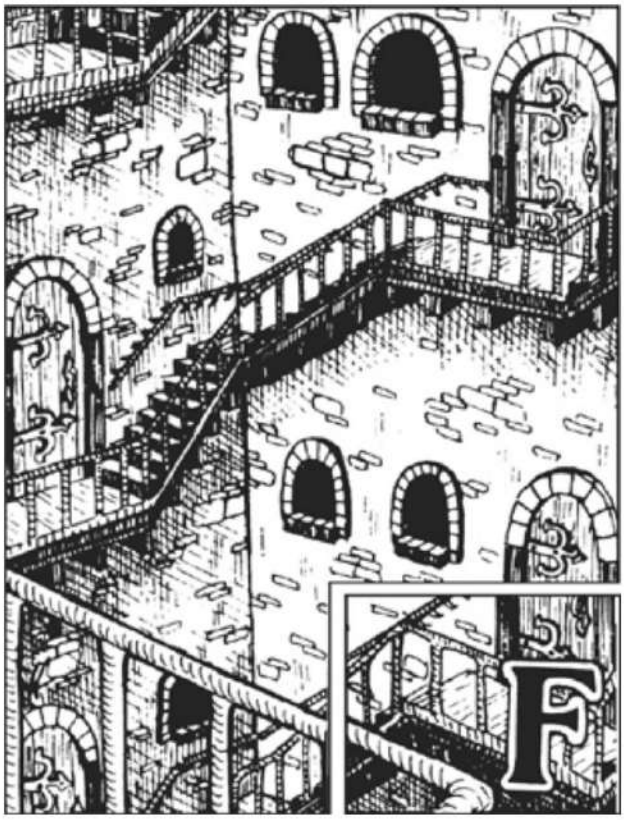
Bu düşünce kenderi rahatlatmış gibi görünse de yarımelfin kendine güvenine pek bir faydası olmadı. "Bir şekilde," diye mırıldandı Tanis, "bu beni endişelendiriyor." Kenderin yüzündeki ifade de aynıydı.

"Tas" -Tanis, Caramon bir kez daha onun yanında durmak için hareketlendiğinde en sert tavrını takındı - "güvenli bir yer bulacağına, orada kalacağına ve yaramazlıklardan uzak duracağına bana söz ver! Söz veriyor musun?"

Tas'ın yüzü iç karışıklığın resmiydi; dudağını ısırdı, kaşları birbirine düğümlendi, topuzunu başının tepesine kadar büktü. Sonra aniden gözleri büyüdü. Gülümsedi ve sırtına düşen saçlarını bıraktı. "Elbette söz veriyorum Tanis," dedi o kadar içten bir masumiyet ifadesiyle ki yarımelf inledi.

Ama artık bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Caramon zaten büyülü ilahiyi okuyor ve cihazı kullanıyordu. Tanis'in, dönen büyü sisleri arasında kaybolmadan önce gördüğü son görüntü, Tassleho'nun tek ayağının üzerinde durup diğer ayağıyla bacağının arkasını ovuşturması ve neşeli bir gülümsemeyle veda etmesiydi.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 3

çok üzgünüm! dedi Tassleho Tanis ile Caramon gözden kaybolur kaybolmaz kendisi.

Dönen kender caddeden aşağıya, kavganın en yoğun olduğu güney ucuna doğru koştu. "Çünkü" diye mantık yürüttü, "ejderhalar muhtemelen savaşlarını burada yapıyorlar."

İşte o zaman Tas'ın aklına, planındaki talihsiz olay geldi. "Lanet olsun!" diye mırıldandı, durdu ve öfkeyle birbirlerine hırlayan, pençeleyen, ısıran ve nefes silahlarını soluyan ejderhalarla dolu gökyüzüne baktı. "Peki, onu bu karmaşanın içinde nasıl bulacağım?"

Derin, bıkkın bir nefes alan kender anında boğuldu ve öksürdü. Etrafına baktığında havanın aşırı derecede dumanlı hale geldiğini ve daha önce fırtına bulutlarının altındaki şafak vaktiyle gri olan gökyüzünün artık kızıl bir ışıltıyla parladığını fark etti.

Palanthas yanıyordu.

"Olmak için pek de güvenli bir yer değil," diye mırıldandı Tas. "Ve Tanis bana güvenli bir yer bulmamı söyledi. Ve bildiğim en güvenli yer onun yanıdır ve

Machine Translated by Google

Caramon ve onlar şu anda o kaledeler, muhtemelen başları sonu gelmez bir belayla karşı karşıyadır ve ben burada, yakılan, talan edilen ve yağmalanan bir kasabada mahsur kaldım." Kender çok düşündü. "Biliyorum!" dedi aniden. “Fizban'a dua edeceğim! Birkaç kez işe yaradı; sanırım işe yaradı. Ama ne olursa olsun, zararı olmaz.”

Caddeden aşağı doğru gelen gaddar bir devriyeyi gören ve herhangi bir kesintiye uğramak istemeyen Tas, bir ara sokağa daldı ve bir çöp yığınının arkasına çömelerek gökyüzüne baktı. “Fizban,” dedi ciddiyetle, “işte bu ! Eğer bu işin içinden çıkamazsak, annemin söylediği gibi gümüşü kuyuya atıp tavukların yanına taşınabiliriz ve -gerçi onun içinde ne olduğundan pek emin değilim. zihin - kesinlikle kulağa korkunç geliyor. Tanis ve Caramon'un yanında olmam gerekiyor. Ben olmadan işleri halledemeyeceklerini biliyorsun . Ve bunu yapmak için bir ejderhaya ihtiyacım var. Bu fazla bir şey değil. Çok daha fazlasını isteyebilirdim ; sanki ortadaki adamı atlayıp beni oraya çağırıyorsun gibi. Ama yapmadım. Sadece bir ejderha. Bu kadar."

Tas bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Bıkkın bir şekilde iç çeken Tas gökyüzüne sert bir şekilde baktı ve bekledi biraz daha.

Hala hiçbirşey.

Tas içini çekti. "Tamam, itiraf ediyorum. Kaleye girme şansı için bir kesenin içindekileri -hatta belki iki tane- veririm.
İşte gerçek bu. Her halükarda gerçeğin geri kalanı. Ve senin için her zaman şapkanı buldum... ”

Ancak bu cömert jeste rağmen hiçbir ejderha ortaya çıkmadı.

Sonunda Tas pes etti. Ejderan devriyesinin geçtiğini fark edince çöp yığınının arkasından kalktı ve ara sokaktan sokağa doğru ilerledi.

“Eh,” diye mırıldandı, “sanırım meşgulsün Fizban ve—”

O anda Tas'ın ayaklarının altındaki yer kalktı, hava kırık kayalar, tuğlalar ve molozlarla doldu, gökgürültüsünü andıran bir ses kenderi sağır etti ve sonra... sessizlik.

Kendini toplayıp tozluğunun tozunu fırçalayan Tas, duman ve molozların arasından bakıp ne olduğunu görmeye çalıştı.

Machine Translated by Google

Bir an Tarsis'teki gibi üzerine başka bir binanın yıkılmış olabileceğini düşündü. Ama sonra durumun öyle olmadığını gördü.

Sokağın ortasında bronz bir ejderha sırtüstü yatıyordu. Kanla kaplıydı, kanatları bloğun üzerine yayılmıştı, birçok binayı ezmişti, kuyruğu birkaç binaya daha uzanmıştı. Gözleri kapalıydı, ayak bileklerinin yukarısında ve aşağısında yanık izleri vardı ve nefes alıyor gibi görünmüyordu.

"İşte bu," dedi Tas sinirli bir şekilde, ejderhaya bakarak, "bu şey değildi Aklımdaydı!"

Ancak o anda ejderha kıpırdadı. Bir gözüm kırıldı
açıktı ve kender'e sersemlemiş bir hatırayla bakıyor gibiydi.

"Ateş ateşi!" Tas nefesi kesildi ve yaralı ejderhanın gözlerinin içine bakmak için devasa bacaklardan birini yukarı doğru koştu. "Seni arıyordum! Çok mu yaralandın?

Genç ejderha cevap vermek üzereyken ikisini de karanlık bir gölge kapladı. Khirsah'ın gözleri açıktı, yumuşak bir hırıltı çıkardı ve zayıfça başını kaldırmaya çalıştı ama bu çaba onun ötesinde görünüyordu. Tas başını kaldırıp baktığında büyük siyah bir ejderhanın onlara doğru geldiğini gördü, görünüşe göre kurbanının işini bitirmeye niyetliydi.

"Ah, hayır, yapmıyorsun!" diye mırıldandı Tas. "Bu benim bronzum! Fizban onu bana gönderdi. Peki bir ejderhayla nasıl savaşılır?"

Huma'nın hikayeleri kenderin aklına geldi, ama pek yardımcı olmadılar çünkü onun bir ejderha mızrağı, hatta bir kılıcı bile yoktu.
Küçük bıçağını çıkarıp umutla baktı, sonra başını salladı ve kemerine geri soktu. Aslında elinden gelenin en iyisini yapması gerekiyordu.

"Fireash," diye talimat verdi ejderhaya, yaratığın geniş, pullu karnına doğru bağırırken. "Orada uzan ve sessiz ol, tamam mı? Evet, düşmanınızla savaşırken nasıl onurlu bir şekilde ölmek istediğinizi biliyorum. Solamniya Şövalyesi olan bir arkadaşım vardı.
Ama şu anda onurlu olmayı göze alamıyoruz. Şu anda hayatta olan iki arkadaşım daha var ama onlara ulaşmama yardım edemezsen belki de olamayacaklar. Ayrıca, bu sabah zaten bir kez senin hayatını kurtardım, gerçi bu şu anda pek bariz olmayabilir ve bunu bana borçlusun."

Machine Translated by Google

Khirsah'ın anlayıp emirlere itaat edip etmediğinden ya da sadece bilincini mi kaybettiğinden Tas emin olamıyordu. Her neyse, bunun için endişelenecek vakti yoktu. Ejderhanın karnının üzerinde durarak elindeki şeyin işe yarayabileceğini görmek için keselerinden birinin derinliklerine uzandı ve içinden Tanis'in gümüş bileziği çıktı.

"Bu konuda bu kadar dikkatsiz olacağını düşünmezsin," diye mırıldandı Tas kendi kendine, onu koluna takarken. "Caramon'la ilgilenirken düşürmüş olmalı. Şans eseri onu aldım. Şimdi..." Kolunu kaldırıp, yukarıda süzülen, çeneleri açık, ölümcül asidini kurbanının üzerine püskürtmeye hazır olan siyah ejderhayı işaret etti.

"Sadece tut!" diye bağırdı kender. "Bu ejderha cesedi benim! Buldum. Yani... tabiri caizse beni buldu. Neredeyse beni yere sıkıştıracaktı. O yüzden defol git ve o pis nefesinle burayı mahvetme!"

Siyah ejderha durakladı, şaşkındı ve aşağıya baktı. Çoğu zaman ejderanlara ve goblinlere bir veya iki ödül vermişti ama hatırlayabildiği kadarıyla hiçbir zaman bir kender'e vermemişti. O da savaşta yaralanmıştı ve kan kaybından ve burnundaki bir darbeden dolayı başı dönüyordu ama bir şey ona bunun doğru olmadığını söylüyordu. Kötü bir kenderle karşılaştığını hiç hatırlamıyordu. Ancak ilk seferin olabileceğini de kabul etmek zorundaydı. Bu, gücünün büyülerini engellediğini hissedebildiği şüphesiz kara büyüden oluşan bir bileklik takıyordu.

"Bugünlerde Yaptırım'da ejderha dişleri karşılığında ne alabileceğimi biliyor musun?" diye bağırdı kender. "Pençelerden bahsetmiyorum bile. Yalnızca bir pençe için otuz çelik parçası ödeyen bir büyücü tanıyorum!"

Siyah ejderha kaşlarını çattı. Bu aptalca bir konuşmaydı. Acı çekiyordu ve öfkeliydi. Bu sinir bozucu kenderi düşmanıyla birlikte yok etmeye karar vererek ağzını açtı... aniden arkadan başka bir bronz darbe aldı. Öfkeyle çığlık atan siyah, hayatı için savaşırken avını unuttu, hava alanı kazanmak için çılgınca pençeliyor, bronz da onu takip ediyor.

Derin bir iç çeken Tas, Khirsah'nın karnının üzerine oturdu.

"Kesinlikle oraya gittiğimizi sanıyordum," diye mırıldandı kender, gümüş bileziği çıkarıp çantasına geri soktu. O

Machine Translated by Google

ejderhanın altında hareket ettiğini, derin bir nefes aldığını hissetti. Ejderhanın pullu yanından aşağı kayan Tas yere indi.

“Ateş ateşi mi? Çok mu incindin? Zaten bir ejderha nasıl iyileştirilirdi ki? "Ben... gidip bir din adamı arayabilirim, gerçi sanırım şu sıralar hepsi oldukça meşgul, savaş devam ediyor falan..."

"Hayır kender," dedi Khirsah derin bir sesle, "buna gerek olmayacak." Ejderha gözlerini açarak kocaman kafasını salladı ve etrafına bakmak için uzun boynunu uzattı. Kafası karışmış bir halde kender'e bakarak, "Hayatımı kurtardın," dedi.

"İki kez," diye belirtti Tas neşeyle. “İlk olarak bu sabah Lord Soth'laydı. Arkadaşım Caramon'un -onu tanımıyorsun- gelecekte ne olacağını - daha doğrusu, şimdi değiştirdiğimize göre gelecekte ne olmayacağını anlatan bir kitabı var. Her neyse, sen ve Tanis Lord Soth'la dövüşürdünüz ve ikiniz de ölürdünüz ama bilekliği ben çaldım, o yüzden çalmadınız. Yani öl.”

"Aslında." Yan tarafına dönen Khirsah, kösele gibi kocaman kanadını dumanlı havaya doğru uzattı ve onu yakından inceledi. Kesilmiş ve kanıyordu ama yırtılmamıştı. Tas büyülenmiş gibi izlerken o da benzer şekilde diğer kanadı incelemeye devam etti.

"Sanırım bir ejderha olmak isterdim," dedi içini çekerek.

"Elbette." Khirsah, pençeli ayakları üzerinde durmak için bronz bedenini yavaşça döndürdü ve önce uzun kuyruğunu ezdiği bir binanın enkazından çıkardı. “Biz tanrıların seçilmişleriyiz. Ömrümüz o kadar uzun ki elflerin yaşamları bize bir mumun yanması kadar kısa görünürken, insanların ve siz kenderlerin yaşamları kayan yıldızlar kadar kısa. Nefesimiz ölümdür, büyümüz o kadar güçlüdür ki yalnızca en büyük büyücüler bizden üstündür."

"Biliyorum," dedi Tassleho, sabırsızlığını gizlemeye çalışarak. "Şimdi, her şeyin çalıştığından emin misin?"

Khirsah da gülümsemesini gizledi. "Evet, Tassleho Burrfoot," dedi ejderha ciddi bir tavırla, kanatlarını açarak, "her şey, ımm... senin deyiminle çalışıyor." Kafasını salladı. "Biraz sersemlemiş hissediyorum, hepsi bu. Ve böylece, hayatımı kurtardığın için, ben...”

"İki kere."

Machine Translated by Google

"İki kez," diye düzeltti ejderha, "bir hizmeti yerine getirmek zorundayım senin için. Benden ne istiyorsun?"

"Beni Ying Kalesi'ne götürün!" dedi Tas, hepsi ejderhanın sırtına tırmanmaya hazırdı. Khirsah'ın devasa pençelerinden birine tutturulmuş gömleğinin yakasından havaya kaldırıldığını hissetti.

"Ah, kaldırdığın için teşekkürler. Gerçi bunu kendi başıma yapabilirdim..."

Ama ejderhanın sırtına yerleştirilmiyordu. Daha ziyade kendisini Khirsah ile göz göze gelirken buldu.

"Bu senin için ölümcül olmasa da son derece tehlikeli olur kender," dedi Khirsah sertçe. "Buna izin veremem. İzin verin sizi Yüksek Ermiş Kulesi'ndeki Solamniya Şövalyeleri'ne götüreyim—"

"Yüce Ermiş Kulesi'ne gittim!" Tas feryat etti. "Ying kalesine gitmeliyim! Görüyorsun ya, görüyorsun...Tanis Yarı-Elf! Onu biliyorsun? Şu anda orada ve, uh... Kendisi için bazı önemli bilgiler almam için beni burada bıraktı ve" -Tas aceleyle bitirdi - "Anladım ve şimdi ona ulaşmam gerekiyor. Bununla birlikte."

"Bana bilgiyi ver," dedi Khirsah. "Bunu kendisine ileteceğim."

"H-hayır, hayır, bu...hı-hiç işe yaramayacak," diye kekeledi Tas çılgınca düşünerek. "Bu... bu... uh... kenderspeak'te! Ve - ve - şey - Ortak'a çevrilemez. Sen konuşmuyorsun... uh... kender konuşmuyorsun, değil mi Fireash?"

Ejderha, "Elbette," demek üzereydi. Ama Tassleho'nun umut dolu gözlerine bakan Khirsah homurdandı. "Tabii ki değil!" dedi küçümseyerek. Yavaşça, dikkatlice kenderi sırtının üstüne, kanatlarının arasına bıraktı. "Eğer dileğin buysa seni Tanis Yarı-Elf'e götüreceğim. Atlı biniciler kullanarak dövüşmediğimiz için ejderha eyeri yok, o yüzden yelemi sıkı tut."

"Evet, Fireash," diye bağırdı Tas neşeyle, keselerini etrafına yerleştirip ejderhanın bronz yelesini iki küçük eliyle kavrayarak.

Aklına ani bir düşünce geldi. "Söyle Fireash," diye bağırdı, "yukarıda macera dolu şeyler yapmayacaksın - baş aşağı yuvarlanmak ya da doğrudan yere dalmak gibi - değil mi?

Çünkü her ne kadar eğlenceli olsalar da, kemerim falan olmadığı için bu benim için oldukça rahatsız edici olabilir..."

"Hayır," diye yanıtladı Khirsah gülümseyerek. "Seni en kısa sürede oraya götüreceğim mümkün ki savaşa geri dönebileyim."

Machine Translated by Google

"Sen hazır olduğunda hazırım!" Bronz ejderha havaya sıçrarken Tas, topuklarıyla Khirsah'nın ayak bileklerine tekme atarak bağırdı. Rüzgar akımlarını yakalayarak göğe yükseldi ve Palanthas şehrinin üzerinde süzüldü.

Hoş bir yolculuk değildi. Aşağıya bakan Tas nefesini tuttu.
New City'nin neredeyse tamamı alevler içindeydi. Tahliye edildiğinden beri ejderanlar, sistematik olarak yağmalayıp yakarak, hiçbir rakiple karşılaşmadan burayı taradılar. İyi ejderhalar, tıpkı Tarsis'i yok ettikleri gibi, mavi ve siyah ejderhaların Eski Şehir'i tamamen yok etmelerini engellemeyi başarmışlardı ve şehrin savunucuları, ejderanlara karşı kendilerini koruyorlardı. Ama Lord Soth'un suçlaması pahalıydı. Tas, yüksek görüş noktasından şövalyelerin ve atlarının cesetlerinin, intikam peşindeki bir çocuk tarafından parçalanan teneke askerler gibi sokaklara dağıldığını görebiliyordu. Ve izlerken Soth'un kontrolsüzce ilerlediğini, savaşçılarının yollarına çıkan her canlıyı katlettiğini, ölüm perilerinin korkunç feryatlarının ölenlerin çığlıklarının üzerinde yükseldiğini görebiliyordu.

Tas acıyla yutkundu. "Ah, canım," diye fısıldadı, "bunun benim hatam olduğunu varsayalım! Sonuçta gerçekten bilmiyorum. Caramon kitapta daha fazlasını okuyamadı! Ben sadece... Hayır, diye yanıtladı Tas kendi kendine kesin bir dille, "Eğer Tanis'i kurtarmamış olsaydım Caramon Koru'da ölürdü. Yapmam gerekeni yaptım ve bu çok karmaşık bir şey olduğu için bunu bir daha asla düşünmeyeceğim.

Tas, sorunlarını ve aşağıda yerde olduğunu görebildiği korkunç şeyleri aklından çıkarmak için dumanın arasından gökyüzünde neler olduğunu görmek için etrafına baktı.
Arkasında bir hareketlenme yakalayınca Shoikan Korusu yakınındaki sokaklardan büyük mavi bir ejderhanın yükseldiğini gördü. “Kitiara'nın ejderhası!” diye mırıldandı muhteşem, ölümcül Skie'yi tanıyan Tas. Ama ejderhanın binicisi yoktu, Kitiara hiçbir yerde görünmüyordu.

"Ateş ateşi!" Tas, onları fark eden ve onlara doğru hızlanmak üzere yönünü değiştiren mavi ejderhayı izlemek için dönerek uyarı niteliğinde seslendi.

"Onun farkındayım," dedi Khirsah soğukkanlılıkla, Skie'ye bakarak. "Merak etmeyin, gideceğiniz yere yakınız. Seni emanet edeceğim kender, sonra düşmanımla ilgilenmek için geri döneceğim."

Machine Translated by Google

Döndüğünde Tas, gerçekten de Ying Kalesi'ne çok yakın olduklarını gördü. Kitiara ve mavi ejderhalarla ilgili tüm düşünceler kafasından uçup gitti. Kale yakından aşağıdan olduğundan çok daha muhteşemdi. Altında asılı duran devasa, sivri uçlu kaya parçalarını, yani bir zamanlar üzerine inşa edildiği ana kayayı oldukça net bir şekilde görebiliyordu.

Etrafında büyülü bulutlar kaynıyor, onu havada tutuyor, şimşekler kulelerin arasında cızırdıyor ve çıtırdıyordu. Kaleyi inceleyen Tas, taş kalenin kenarlarından yukarı doğru kıvrılan dev çatlaklar gördü; bu, binayı yerin kemiklerinden ayırmak için gereken muazzam kuvvetten kaynaklanan yapısal hasardı. Kalenin üç yüksek kulesinin pencerelerinden ve ön taraftaki açık kapıdan ışık parlıyordu ama Tas dışarıda hiçbir yaşam belirtisi göremiyordu. Ancak içeride her türden yaşamın olacağından hiç şüphesi yoktu!

"Nereye gitmek istersin?" diye sordu Khirsah sesinde sabırsız bir tonla.

"Her yer uygun, teşekkürler," diye kibarca yanıtladı Tas, ejderhanın savaşa geri dönmeye istekli olduğunu anlayarak.

"Ana girişin tavsiye edileceğini düşünmüyorum," dedi ejderha, birdenbire gözünün önünden geçerek. Keskin bir şekilde yana yatarak kalenin etrafında daire çizdi. "Seni arka tarafa götüreceğim."

Tas tekrar "teşekkür ederim" diyecekti ama açıklanamayan bir nedenden dolayı midesi aniden yere daldı ve ejderhanın dairesel hareketi ikisini de havada yana doğru çevirirken kalbi boğazına fırladı. Daha sonra Khirsah dengelendi ve aşağı doğru hızla ıssız bir avluya indi.

O an için içini temizlemekle meşgul olan Tas, sosyal olanaklar hakkında endişelenmeden zar zor ejderhanın sırtından kayarak gölgelerin içine atlayabildi.

Bununla birlikte, sağlam zemine (yani, bir nevi sağlam zemine) ulaştığında, kender kendisini çok daha fazla kendisi gibi hissetti.

"Güle güle, Fireash!" diye seslendi, küçük elini sallayarak. "Teşekkür etmek Sen! İyi şanlar!"

Ancak bronz onu duysa bile cevap vermedi. Khirsah hızla tırmanıyor ve hava alanı kazanıyor. Kırmızı gözleri nefretle parıldayan Skie, onun arkasından hızla yaklaşıyordu. Omuz silkerek ve küçük bir tavırla

Machine Translated by Google

iç çekerek Tas onları savaşlarıyla baş başa bıraktı. Arkasını dönerek çevresini inceledi.

Kalenin arka tarafında bir avlunun yarısında duruyordu; diğer yarısı da görünüşe göre kale yerden kaldırıldığında geride kalmıştı. Aslında kırık taş yığınının kenarına rahatsız edici bir şekilde yakın olduğunu fark eden Tas, aceleyle kalenin duvarına doğru ilerledi. Kender'in doğuştan sahip olduğu, bilinçsizce ustaca gizlenme yeteneğiyle gölgeleri koruyarak yavaşça hareket etti.

Duraklayarak etrafına baktı. Avluya açılan bir arka kapı vardı ama bu, demir parmaklıklarla çevrelenmiş kocaman, ahşap bir kapıydı. Ve Tas'ın parmağını denemek için can attığı son derece ilginç görünüşlü bir kilide sahip olmasına rağmen kender içini çekerek diğer tarafta da muhtemelen çok ilginç görünüşlü bir muhafızın durduğunu düşündü. Bir pencereden gizlice girse çok daha iyi olurdu ve tam üstünde ışıklı bir pencere vardı.

Onun çok üstünde.

"Lanet olsun!" diye mırıldandı Tas. Pencere yerden en az bir buçuk metre yüksekteydi. Etrafına bakınan Tas, kırık bir kaya parçası buldu ve onu büyük bir itme ve itme hareketi ile pencerenin altına doğru kaydırmayı başardı. Üzerine tırmanıp dikkatle içeriye baktı.

İki ejderan yerde bir taş yığınının içinde yatıyordu, kafaları parçalanmıştı. Başka bir ejderan yanlarında ölü yatıyordu, kafası vücudundan tamamen ayrılmıştı. Odada cesetlerden başka kimse ya da hiçbir şey yoktu. Ayak parmaklarının ucunda yükselen Tas başını içeri uzatıp dinledi. Çok uzakta olmayan metal çarpışma seslerini, sert bağırışları ve bağırışları ve bir keresinde de muazzam bir kükreme duyabiliyordu.

"Caramon!" dedi Tas. Pencereden sürünerek yere atladı, kalenin henüz tamamen hareketsiz durduğunu ve hiçbir yere gidiyor gibi görünmediğini fark etmekten memnun oldu.

Tekrar dinlerken tanıdık kükremenin Tanis'in küfürlerine karışarak daha da yükseldiğini duyabiliyordu. "Ne kadar hoşlar," dedi Tas, odanın diğer ucuna doğru sürünürken memnuniyetle başını salladı. "Beni bekliyorlar."

Machine Translated by Google

Boş taş duvarlı bir koridora çıkan Tas, yönünü bulmak için bir an durakladı. Savaş sesleri onun üzerindeydi.
Meşalelerle aydınlanan koridora bakan Tas bir merdiven gördü ve o yöne doğru yöneldi. Tedbir olarak küçük bıçağını çekti ama kimseyle karşılaşmadı. Koridor boştu, dar ve dik merdivenler de öyle.

"Humpf," diye mırıldandı Tas, "şu anda kesinlikle şehirden çok daha güvenli bir yer. Bunu Tanis'e söylemeyi unutmamalıyım.
Kimden bahsetmişken, o ve Caramon nerede olabilir ve oraya nasıl gidebilirim?"

Yaklaşık on dakika boyunca neredeyse dümdüz yukarıya doğru tırmandıktan sonra Tas durdu ve meşalelerle aydınlanan karanlığa baktı. Kalenin kulelerinden birinin iç ve dış duvarları arasına sıkıştırılmış dar bir merdivenden çıkmakta olduğunu fark etti. Savaşın şiddetini hâlâ duyabiliyordu -şimdi sanki Tanis ile Caramon duvarın tam diğer tarafındaymış gibi geliyordu- ama onlara ulaşmanın bir yolunu göremiyordu. Hayal kırıklığına uğramış ve bacakları yorgun olduğu için durup düşündü.

Ya geri dönüp başka bir yol deneyebilirim, diye düşündü ya da devam edebilirim. Geriye doğru inmek (ayakları yormamak daha kolay olsa da) muhtemelen daha kalabalık olacaktır. Ve burada bir yerlerde bir kapı olmalı, yoksa neden merdiven olsun ki?
Tas ona cazip gelen bu mantık çizgisi, savaş seslerinin artık onun üstünden ziyade aşağıdan geldiği anlamına gelse de yukarı çıkmaya devam etmeye karar verdi. Aniden, bu aptal merdiveni çarpık bir mizah anlayışına sahip sarhoş bir cücenin yaptığını düşünmeye başlamışken, tepeye ulaştı ve kapısını buldu.
"Ah, bir kilit!" dedi ellerini ovuşturarak. Uzun zamandır bunlardan birini seçme şansı olmamıştı ve paslanmasından korkuyordu. Tecrübeli bir gözle kilidi inceleyerek elini ihtiyatlı ve hassas bir şekilde kapı koluna koydu. Onu hayal kırıklığına uğratacak kadar kolay açıldı.

"Ah, peki," dedi içini çekerek, "kilit açma aletlerim zaten yanımda değil." Kapıyı dikkatlice iterek dışarı baktı. Önünde ahşap bir korkuluktan başka bir şey yoktu. Tas kapıyı itti

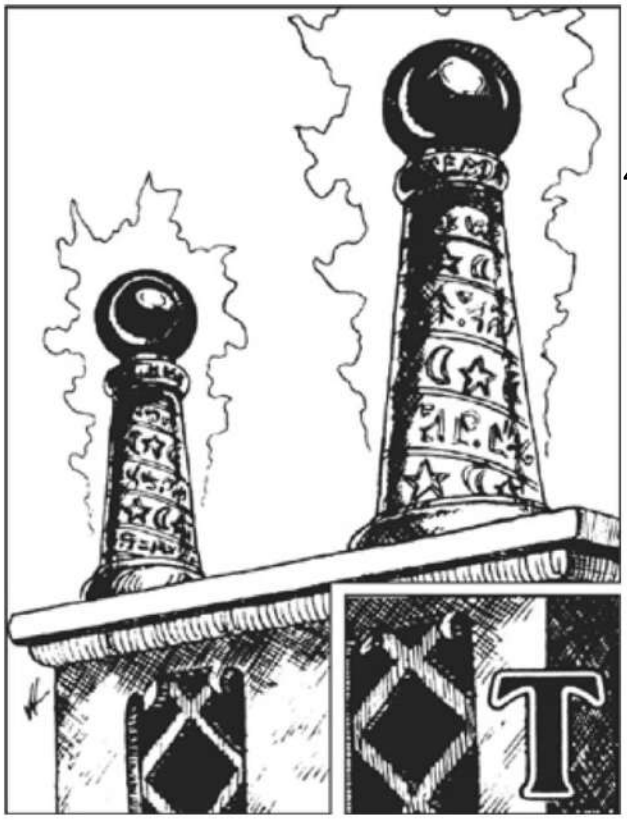
Machine Translated by Google

biraz daha açıldı ve içinden geçerek kendini kulenin iç kısmını çevreleyen dar bir balkonda dururken buldu.

Dövüş sesleri çok daha netti, taşta yüksek sesle yankılanıyordu. Balkonun ahşap zemininden aceleyle geçen Tas, korkuluğun kenarından aşağı eğildi ve aşağıdan tahta kırılma seslerinin, kılıç şakırtılarının, çığlıkların ve gümbürtülerin kaynağına baktı.

"Merhaba Tanis. Merhaba Caramon!" heyecanla aradı. "Hey, bu şeyi nasıl yapacağını henüz bulamadın mı?"

Machine Translated by Google

4. BÖLÜM

Tas'ın eğildiği balkonun birkaç kat aşağısındaki başka bir balkona vuran Tanis ile Caramon, kenderin durduğu kulenin karşı tarafında yaşam mücadelesi veriyorlardı. Ejderanlardan ve goblinlerden oluşan küçük bir ordu gibi görünen şey, altlarındaki merdivenlere tıkıştırılmıştı.

İki savaşçı, merdivenlerin başında sürükledikleri devasa bir ahşap bankın arkasına barikat kurmuştu.
Arkalarında bir kapı vardı ve Tas'a sanki kaçmak için merdivenleri kapıya doğru tırmanmışlar ama dışarı çıkamadan durdurulmuşlar gibi geldi.

Kolları dirseklerine kadar yeşil kanla kaplı olan Caramon, balkondan kopardığı bir parça tahta parçasıyla kafalara vuruyordu; bu, vücutları taşa dönüşen bu yaratıklarla savaşırken kılıçtan daha etkili bir silahtı. Tanis'in kılıcı çentikliydi -bunu sopa gibi kullanıyordu- ve kollarındaki kesik zincir zırhtaki birkaç kesikten dolayı kanıyordu ve göğüs zırhında büyük bir göçük vardı. Tas'ın kendisinden anlayabildiği kadarıyla

Machine Translated by Google

İlk ateşli bakışta işler çıkmaza girmiş gibi görünüyordu. Ejderanlar sıraya yeterince yaklaşıp onu kenara çekemediler ya da üzerinden tırmanamadılar. Ama Caramon ve Tanis yerlerini terk ettikleri anda yer istila edilmiş olacaktı.

“Tanis! Caramon!” diye bağırdı Tas. "Tam buraya!"

İkisi de duydukları ses karşısında şaşkınlıkla etraflarına baktılar.
kender'in sesi. Sonra Tanis'i yakalayan Caramon işaret etti.

"Tassleho!" Caramon seslendi, gümbürdeyen sesi kule odasında yankılanıyordu.
“Tas! Bu kapı arkamızda! Kilitli! Dışarı çıkamıyoruz!”

"Hemen orada olacağım," diye seslendi Tas heyecanla, merdivene tırmanırken korkuluk ve her şeyin kalınlığına atlamaya hazırlanıyor.

"HAYIR!" Tanis çığlık attı. "Kilidi diğer taraftan aç! Diğeri
taraf!" Çılgınca işaret etti.

"Ah," dedi Tas hayal kırıklığıyla. "Elbette, hiç sorun değil." Tekrar aşağı indi ve tam kapı aralığına dönüyordu ki, Tanis ile Caramon'un aşağıdaki merdivenlerde bulunan ejderanların birdenbire kavgayı kestiklerini, görünüşe göre dikkatlerinin bir şeye takıldığını gördü. Sert bir emir verildi ve ejderanlar birbirlerini bir kenara itip itmeye başladılar, yüzlerinde keskin bir sırıtış belirdi. Savaşın durgunluğundan irkilen Tanis ile Caramon bankın tepesine ihtiyatlı bir bakış atmayı göze alırken Tas balkonun parmaklıklarının üzerinden aşağıya baktı.

Gizemli rünlerle süslenmiş siyah cübbeli bir ejderan vardı.
merdivenlerden yukarı çıkmak. Pençeli elinde bir asa tutuyordu; vurucu bir yılan şeklinde oyulmuş bir asa.

Bir Bozak büyü kullanıcısı! Tas midesinin derinliklerinde neredeyse ejderhanın iniş için geldiği zamanki kadar kötü bir batma hissi hissetti. Ejderan askerler silahlarını kınına koyuyorlardı, belli ki savaşın sona ereceğini tahmin ediyorlardı. Sihirbazları konuyu hızlı ve basit bir şekilde halledecektir.

Tas, Tanis'in elinin kemerine uzandığını ve boşaldığını gördü.
Tanis'in yüzü sakalının altında bembeyaz oldu. Eli kemerinin başka bir yerine gitti.
Orada hiçbir şey yok. Yarımelf çılgınca zemine baktı.

Machine Translated by Google

"Biliyor musun," dedi Tas kendi kendine, "bahse girerim o büyü direnci bileziği artık işe yarayacaktır. Belki de aradığı şey budur. Sanırım kaybettiğinin farkında değil." Bir keseye uzanıp gümüş bileziği çıkardı.

"İşte burada, Tanis! Merak etme! Sen düşürdün ama ben buldum!" diye bağırdı ve onu havada salladı.

Yarımelf kaşlarını çatarak yukarıya baktı, kaşları o kadar korkutucu bir şekilde bir araya geldi ki Tas bileziği aceleyle ona fırlattı. Tanis'in kendisine teşekkür edip etmeyeceğini görmek için bir süre bekledikten sonra (teşekkür etmedi) kender içini çekti.

"Bir dakika içinde orada ol!" bağırdı. Döndü, geri koştu
kapıdan girip merdivenlerden aşağı koştu.

"Kesinlikle pek minnettar gibi davranmadı," diye homurdandı Tas, hızla ilerlerken. "Eğlenceyi seven eski Tanis'e hiç benzemiyor. Kahraman olmanın ona yakıştığını düşünmüyorum."

Arkasında, duvarın sustuğu yerden sert ilahilerin ve birkaç patlamanın sesini duyabiliyordu. Daha sonra öfke ve hayal kırıklığı çığlıkları atan zalim sesler yükseldi.

"Bu bilezik onları bir süreliğine oyalayacak," diye mırıldandı Tas, "ama uzun sürmeyecek. Şimdi onlara ulaşmak için kulenin diğer tarafına nasıl geçebilirim? Sanırım en alt seviyeye geri dönmekten başka çare yok."

Merdivenlerden koşarak aşağı indi, tekrar zemin seviyesine ulaştı, kaleye girdiği odanın yanından koşarak geçti ve bulunduğu koridora dik açıyla uzanan bir koridora gelinceye kadar yoluna devam etti. Umarım tam tersine yol açmıştır. Kulenin Tanis ile Caramon'un sıkışıp kaldığı tarafı.

Başka bir patlama sesi duyuldu ve bu kez tüm kule sarsıldı. Tas hızını arttırdı. Sağına keskin bir dönüş yapan kender, bir köşeyi hızla döndü.

Bam! Bir "wuf" sesiyle devrilen bodur ve karanlık bir şeye çarptı.

Çarpma Tas'ı sırılsıklam sarstı. Oldukça hareketsiz yatıyordu ve kokudan, bir yığın çürüyen çöpün kendisine çarptığı izlenimini edinmişti. Biraz sarsılmış olmasına rağmen sendeleyerek ayağa kalkmayı başardı ve küçük bıçağını kavrayarak,

Machine Translated by Google

ayakları üzerinde duran kısa boylu, esmer yaratığa karşı da kendini savunmaya hazırlandı.

Yaratık elini alnına koyarak acı dolu bir ses tonuyla "Ooh" dedi. Sonra sersemlemiş bir halde etrafa bakınca Tas'ın önünde durduğunu gördü, sert ve kararlı görünüyordu. Meşale ışığı kenderin bıçağının üzerinde parladı. 'Ooh', 'AAAAAHHH'ya dönüştü. Kötü kokulu yaratık bir inlemeyle bayıldı.

"Lağım cücesi!" dedi Tas, burnu tiksintiyle kırışarak. Bıçağını kınına koydu ve gitmeye başladı. Sonra durdu. Kendi kendine konuşarak, "Ama biliyorsun," dedi, "bu işe yarayabilir." Tas eğilerek lağım cücesini bir avuç dolusu paçavrayla yakaladı ve salladı. "Hey uyan!"

Titrek bir nefes alan lağım cücesi gözlerini açtı.
Sert görünüşlü bir kenderin tehditkar bir şekilde üstüne çömeldiğini gören lağım cücesi bembeyaz oldu, aceleyle gözlerini yeniden kapattı ve baygın görünmeye çalıştı.

Tas paketi tekrar salladı.

Lağım cücesi titreyen bir iç çekişle tek gözünü açtı ve Tas'ın hâlâ orada olduğunu gördü. Yapılacak tek şey vardı; ölü gibi görünmek. Bu, (lağım cüceleri arasında) nefesi tutarak ve anında hareketsizleşerek elde edilir.

"Haydi," diye oynayın Tas sinirli bir şekilde, lağım cücesini sallayarak. "Yardımınıza ihtiyaçım var."

"Sen çok ileri git," dedi lağım cücesi derin, mezarvari bir ses tonuyla. "Ben öldüm."

"Henüz ölmedin," dedi Tas elinden gelen en berbat sesle, "ama bana yardım etmezsen öleceksin!" Bıçağı kaldırdı.

Lağım cücesi yutkundu ve kafa karışıklığı içinde başını ovuşturarak hızla doğruldu. Sonra Tas'ı görünce kollarını kenderin boynuna attı.
“İyileşiyorsun! Ölümden döndüm! Seni büyük ve güçlü din adamı!”

"Hayır, değilim!" diye çıkıştı Tas, bu tepkiden oldukça şaşırmıştı.
"Şimdi boş ver. Hayır, kesenin içine sıkıştın. O şekilde değil . ...”

Birkaç dakika sonra nihayet kendini lağım cücesinden kurtarmayı başardı. Yaratığı ayağa kaldıran Tas ona dik dik baktı.

Machine Translated by Google

sertçe. “Kulenin diğer tarafına geçmeye çalışıyorum. Bu doğru yol mu?"

Lağım cücesi düşünceli düşünceli koridorda bir aşağı bir yukarı baktı, sonra Tas'a döndü. "Bu doğru yol," dedi sonunda Tas'ın gittiği yönü işaret ederek.

"İyi!" Tas yeniden başladı.
"Ne kulesi?" diye mırıldandı lağım cücesi başını kaşıyarak.
Tas durdu. Arkasını dönerek lağım cücesine baktı, eli bıçağına doğru gitti.

"Ben büyük din adamıyla gidiyorum," diye teklif etti lağım cücesi aceleyle. "Ben rehberlik ederim."
"Bu kötü bir fikir olmayabilir," diye tekrarladı kender. Lağım cücesinin kirli elini yakalayan Tas onu sürükledi. Çok geçmeden yukarı çıkan başka bir merdiven buldular. Savaş sesleri artık çok daha yüksekti; bu da lağım cücesinin gözlerinin irileşmesine neden oldu.

Elini kurtarmaya çalıştı. "Ben bir kez ölmüştüm," diye bağırdı lağım cücesi, çılgınca kendini kurtarmaya çalışırken. “İki kez öldüğünde seni kutuya koyuyorlar, büyük bir çukura atıyorlar. Ben öyle değilim.

Bu ilginç bir kavram gibi görünse de Tas'ın bunu keşfedecek zamanı yoktu. Oluk cücesini sıkı bir şekilde tutan Tas onu merdivenlerden yukarı çekti; duvarın diğer tarafındaki kavga sesleri her geçen an daha da yükseliyordu. Kulenin karşı tarafında olduğu gibi dik merdiven bir kapıyla son buluyordu. Arkasında gümbürtüleri, inlemeleri ve Caramon'un küfürlerini duyabiliyordu. Tas kolu denedi. Bu taraftan da kilitliydi. Kender gülümsedi ve ellerini tekrar ovuşturdu.

"Kesinlikle iyi inşa edilmiş bir kapı," dedi inceleyerek. Eğilmek, anahtar deliğinden baktı. "Buradayım!" O bağırdı.
"Açın" -boğuk bağırışlar- "kapıyı!" Caramon'un gürleyen böğürmesi duyuldu.

“Elimden gelenin en iyisini yapıyorum!” diye bağırdı Tas biraz sinirli bir şekilde. “Aletlerim yanımda değil, biliyorsun. Pekala, doğaçlama yapmam gerekecek. Sen burada kal!" Az önce orada olan lağım cücesini yakaladı.

Machine Translated by Google

merdivenlere doğru sürünerek geri dönüyoruz. Bıçağını çıkarıp tehdit edercesine kaldırdı. Lağım cücesi bir yığın halinde yere yığıldı.

"Ben kalıyorum!" diye sızlandı ve yere sindi.

Tekrar kapıya dönen Tas bıçağın ucunu kilide soktu ve onu dikkatlice döndürmeye başladı. Kapıya bir şey çarptığında neredeyse kilidin açıldığını hissedebileceğini düşündü.

Bıçak kilitten fırladı.

"Yardım etmiyorsun!" kapıdan bağırdı. Bir

Uzun süredir acı çeken Tas, bıçağı tekrar kilide soktu.

Lağım cücesi sürünerek yaklaştı ve yerden Tas'a baktı.

"Çok şey biliyorsun . Sanırım sen o kadar iyi bir din adamı değilsin .

"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandı Tas, yoğunlaşarak.

"Bıçak kapıyı açmıyor," dedi lağım cücesi büyük bir küçümsemeyle.

"Anahtar kapıyı açıyor."

" Bir anahtarın kapıyı açtığını biliyorum ," dedi Tas bıkkınlıkla etrafa bakarak, "ama bende - Ver şunu bana!"

Tas öfkeyle lağım cücesinin elinde tuttuğu anahtarı kaptı. Anahtarı kapı kilidine sokunca klik sesini duydu ve kapıyı açtı. Tanis neredeyse kenderin üstüne yuvarlandı, Caramon da onun arkasından koştu. İri adam ağır kapıyı çarparak kapattı ve kapı aralığına yeni giren ejderan kılıcının ucunu kırdı. Sırtını kapıya yaslayarak derin nefesler alan Tas'a baktı.

"Kilitle!" nefesini tutmayı başardı.

Tas hızla kilidin içindeki anahtarı tekrar çevirdi. Kapının arkasında bağırışlar, daha fazla gümbürtü ve parçalanan tahta sesleri vardı.

"Bir süre idare eder sanırım," dedi Tanis kapıyı inceleyerek.

"Ama çok uzun sürmez," dedi Caramon sertçe. "Özellikle de oradaki Bozak büyücüsü varken. Hadi."

"Nerede?" diye sordu Tanis yüzündeki teri silerek. Elindeki bir kesikten ve kollarındaki çok sayıda kesikten dolayı kanıyordu, ancak bunun dışında yaralanmamış görünüyordu. Caramon kanla kaplıydı ama büyük kısmı yeşildi, bu yüzden Tas onun düşmana ait olduğunu varsaydı.

"Bu şeye ait cihazın nerede olduğunu hâlâ bulamadık!"

Machine Translated by Google

"Bunu bildiğine bahse girerim," dedi Tas lağım cücesini işaret ederek. "Onu bu yüzden yanımda getirdim," diye ekledi kender, kendisiyle oldukça gurur duyarak.

Muazzam bir çöküş yaşandı. Kapı titredi.

"En azından buradan çıkalım," diye mırıldandı Tanis. "Adınız ne?" diye sordu lağım cücesine merdivenlerden hızla inerlerken.

"Rounce," dedi lağım cücesi, Tanis'e derin bir şüpheyle bakarak.

"Pekâlâ, Rounce," dedi Tanis, gölgeli bir sahanlıkta nefes almak için duraklayarak, "bize bu kalenin yanındaki cihazın bulunduğu odayı göster."

"Rüzgar Kaptanı'nın Koltuğu," diye ekledi Caramon, dere yatağına dik dik bakarak cüce sertçe. "Goblinlerden birinin ona böyle dediğini duyduk."

"Bu sır!" dedi Rounce ciddiyetle. "Söylemiyorum! Söz veriyorum!"

Caramon o kadar şiddetli bir şekilde hırladı ki Rounce yüzündeki kirin altında bembeyaz kesildi ve Tas yeniden bayılacağından korkarak aceleyle araya girdi. "Puf! Eminim bilmiyordur!" dedi Tas, Caramon'a göz kırparak.

"Ben de biliyorum!" Rounce kibirli bir tavırla söyledi. "Ve sen bana anlattırmak için hile yapmaya çalışıyorsun. Aptalca bir numaraya kanmayacağım."

Tas içini çekerek duvara yaslandı. Caramon yeniden hırladı, ama hafifçe sinen lağım cücesi hâlâ ona cesur bir nezaketle bakıyordu. "Kötü domuzlar benden bir sır çıkaramaz!" Rounce, kollarını yağla kaplı, yiyeceklerin sıçradığı sandığın üzerinde kavuşturarak şöyle dedi:

Yukarıdan yıkıcı bir çarpma sesi duyuldu ve
ejderha sesleri.

"Ah, Rounce," diye mırıldandı Tanis gizlice, lağım cücesinin yanına çömelerek, "söylememen gereken şey tam olarak nedir?"

Rounce kurnaz bir bakış attı. "Rüzgar Kaptanı Koltuğunun orta kulenin tepesinde olduğunu söylememem gerekiyor. Söylememem gereken şey bu !" Tanis'e sert bir şekilde kaşlarını çattı ve küçük, sıkılı bir st.'yi kaldırdı. "Ve beni zorlayamazsın!"

Machine Translated by Google

Rüzgar Kaptanı Koltuğunun bulunmadığı odaya giden koridora ulaştılar (tüm yol boyunca onlara "Bu , gizli yere giden merdivenlere giden kapı değil " diyerek rehberlik eden Rounce'a göre). Ortamın biraz fazla sessiz olduğunu düşünerek dikkatli bir şekilde içeri girdiler. Onlar haklıydı. Koridorun yarısında bir kapı hızla açıldı. Bozak büyü kullanıcısının takip ettiği yirmi ejderan onlara doğru atıldı.

"Arkama çekilin!" dedi Tanis kılıcını çekerek. "Bileklik hâlâ bende..." Tas'ın onlarla birlikte olduğunu hatırlayarak ekledi, "Sanırım," ve aceleyle koluna baktı. Bileklik hâlâ oradaydı.

"Tanis," dedi Caramon, Bozak'tan talimat bekleyen ejderanlar tereddüt ederken kılıcını çekip yavaşça geriye çekilerek, "zamanımız azalıyor! Biliyorum! Bunu hissedebiliyorum! Yüksek Büyücülük Kulesi'ne gitmem lazım! Birinin oraya çıkıp bu şeye el atması lazım!”

"Birimiz bu kadar çok kişiyi taşıyamayız!" Tanis geri döndü. "Bu, hiç kimsenin Rüzgar Kaptanı'nı çalıştırmasına izin vermiyor..." Sözcükler dudaklarında öldü. Caramon'a baktı. "Ah, ciddi değilsin..."

"Başka seçeneğimiz yok," diye homurdandı Caramon, ilahi sesleri havayı doldururken. Tassleho'ya baktı.

"Hayır," diye başladı Tanis, "kesinlikle hayır..."

"Başka yol yok!" Caramon ısrar etti. Tanis içini çekerek başını salladı.

Her ikisini de izleyen kender şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Sonra birden anladı.

"Ah, Caramon!" nefes aldı, ellerini birbirine kenetledi ve bıçağıyla kendisini şişletmekten zar zor kaçındı. "Ah, Tanis! Ne kadar güzel! Benimle gurur duymanı sağlayacağım! Seni Kule'ye götüreceğim! Pişman olmayacaksın! Rounce, yardımına ihtiyacım olacak.”

Lağım cücesini kolundan yakalayan Tas, koridor boyunca Rounce'un işaret ettiği döner merdivene doğru koştu, "Bu merdiven seni gizli bir yere götürmez!" konusunda ısrar ediyordu.

Mızrak Savaşı sırasında Kara Kraliçe'nin kuvvetlerinin başında bulunan Lord Ariakas tarafından tasarlanan, yüzen bir kaleyi işleten Rüzgar Kaptanı Koltuğu uzun zamandan beri tarihe geçmiştir.

Machine Translated by Google

Ariakas'ın karanlık ve çarpık olsa da parlak zihninin en parlak yaratımlarından biri.

Sandalye, kalenin en tepesinde kendisi için özel olarak inşa edilmiş bir odada bulunmaktadır. Rüzgar Kaptanı, sarmal basamaklardan oluşan dar bir yolu tırmanarak, bir kapak kapısına giden demir bir merdivene çıkıyor. Kaptan, gizli kapıyı açtıktan sonra pencereleri olmayan küçük, dairesel bir odaya girer. Odanın ortasında yükseltilmiş bir platform var. Yaklaşık üç fit aralıklarla konumlandırılmış iki kaide platformun üzerinde durmaktadır.

Bu kaideleri gören Tas, Rounce'u peşinden çekerek derin bir nefes aldı. Gümüşten yapılmış, yaklaşık bir metre yüksekliğindeki kaideler şimdiye kadar gördüğü en güzel şeylerdi.

Yüzeylerine karmaşık tasarımlar ve sihirli semboller kazınmıştı. Her küçük çizgi, aşağıdaki merdivenlerden yukarıya doğru süzülen meşale ışığında parıldayan altınla doluydu. Ve her kaidenin üzerinde parlak siyah kristalden yapılmış devasa bir küre duruyordu.

Rounce ciddi bir tavırla, " Platforma çıkmıyorsun," dedi .

"Rounce," dedi Tas yerden yaklaşık bir metre yükseklikteki platforma tırmanırken, "bu işi nasıl yapacağını biliyor musun?"

"Hayır," dedi Rounce soğukkanlılıkla, kollarını göğsünde kavuşturup Tas'a dik dik bakarak. “Buraya pek fazla gelmedim. Ben asla büyük patron sihirbazının ayak işlerini yapmam. Ben asla bu odaya girmedim ve asla büyücünün istediğini getir demedim. Büyük patron büyücüsünü asla defalarca izlemem.”

"Büyük patron büyücüsü mü?" dedi Tas kaşlarını çatarak. Aceleyle küçük odaya göz atıp gölgelere baktı. " Büyük patron büyücüsü nerede? "

Rounce inatla, "Aşağıda değil," dedi. "Arkadaşlarını küçük parçalara ayırmaya hazır değil."

"Ah, şu büyük patron büyücü," dedi Tas rahatlayarak. Daha sonra kender duraklatıldı. "Ama -eğer o burada değilse- bu şeyi kim söylüyor?"

Rounce gözlerini devirerek, "Biz şarkı söylemiyoruz ," dedi. “Hareketsiz duruyoruz. Oğlum, sen aptal bir din adamısın!”

"Anlıyorum," diye mırıldandı Tas kendi kendine. "Hareketsiz durduğunda, büyük patron büyücüsü onu bırakıp büyük patron büyücüsü işlerini yapabilir." O

Machine Translated by Google

etrafına baktı. Platformu inceleyerek yüksek sesle, "Aman Tanrım," dedi, "yapmamam gereken şey nedir?"

Rounce başını salladı. “Asla söylemem. Platformun zemininde iki siyah daireye basmamanız gerekiyordu.

"Anlıyorum," dedi Tas, kaidelerin arasındaki zemine yerleştirilmiş siyah halkalara adım atarak. Cam kürelerle aynı tür siyah kristalden yapılmış gibi görünüyorlardı. Aşağıdaki koridordan bir patlama daha duydu ve yine öfkeli ejderanların bağırışlarını duydu.
Görünüşe göre Tanis'in bileziği hâlâ büyücünün büyüsüne karşı direniyordu.

"Şimdi" dedi Rounce, "tavandaki daireye bakmamalısın."

Yukarıya bakan Tas huşu içinde nefesini tuttu. Üstünde, üzerinde durduğu platformla aynı büyüklükte ve çapta bir daire, ürkütücü mavi-beyaz bir ışıkla parlamaya başlıyordu.

"Pekala, Rounce," dedi Tas, sesi heyecandan tizdi, "bundan sonra yapmamam gereken şey ne?"

“Siyah kristal kürelere el sürmezsin. Kürelere hangi yöne gideceğimizi söyleyemezsin,” diye yanıtladı Rounce, alayla. “Pöh. Böyle büyük bir büyüyü asla tahmin edemezsin!

"Tanis." Tas yerdeki açıklıktan bağırdı: "Yüksek Büyücülük Kulesi buradan hangi yöne?"

Bir an için tek duyabildiği kılıç sesleri ve birkaç çığlıktı. Sonra Tanis'in sesi, Caramon'la birlikte koridorda geri geri giderken giderek daha da yakınlaşarak yukarıya doğru yükseldi.
"Kuzey Batı! Neredeyse düz kuzeybatıya!”

"Sağ!" Ayaklarını siyah kristal girintilere sağlamca basan Tas titrek bir nefes aldı, sonra ellerini kristal kürelerin üzerine koymak için kaldırdı - "Lanet olsun!" yukarıya bakarak

dehşet içinde bağırdı. "Ben çok kısayım!"

Rounce'a bakıp işaret etti. "Sanırım aynı anda ellerinizin kürenin üzerinde olması ve ayaklarınızın da siyah dairelerin içinde olması gerekmiyor?"

Tas bunun cevabını zaten bildiğine dair talihsiz bir hisse kapılmıştı ki bu da gayet iyiydi. Bu soru Rounce'u öyle bir kafa karışıklığına sürüklemişti ki, ağzı açık bir halde sadece Tas'a bakabiliyordu.

Machine Translated by Google

Hayal kırıklığı içinde dik dik bakacak bir şeye ihtiyacı olduğu için lağım cücesine dik dik bakan Tas, kürelere dokunmak için ayağa kalkmaya karar verdi. O zaman onlara ulaşabildi ama ayakları siyah kristal halkalardan çıktığında mavi-beyaz ışık söndü.

"Şimdi ne olacak?" diye inledi. "Caramon ya da Tanis oraya kolayca ulaşabilirler ama aşağıdalar ve seslere bakılırsa bir süre buraya gelmeyecekler. Ne yapabilirim? Ben —Rounce!" birdenbire "buraya gelin!" dedi.

Rounce'un gözleri şüpheyle kısıldı. "Bana izin verilmiyor" dedi ve platformdan uzaklaşmaya başladı.

"Beklemek! Geri çekil! Gitmeyin!" Tas ağladı. "Bak, gelip bana yardım et! Bunu birlikte yapacağız!"

"Ben!" Rounce'un nefesi kesildi. Gözleri çay fincanı gibi açıldı. "Büyük patron sihirbazı gibi uçmak mı?"

__"Evet Rounce! Hadi. Sadece yukarı tırman, omuzlarımda dur ve

Rounce'un yüzünde bir merak ifadesi belirdi. "Ben" diye nefes verdi coşkulu bir iç çekişle, "büyük patron sihirbazını seviyorsun!"

"Evet, Rounce, evet," dedi Tas sabırsızca, "şimdi acele et... büyük patron büyücüsü bizi yakalamadan önce."

"Acele edeyim," dedi Rounce, platforma çıkıp Tas'ın omuzlarına, "Acele et. Ben her zaman seni isterim—"

"İşte, ayak bileklerini tuttum. Şimdi, ah! Saçlarımı bırak! Çekiyorsun! Seni bırakmayacağım. Hayır, ayağa kalk. Ayağa kalk, Rounce. Sadece yavaşça ayağa kalk. İyi olacaksın. Bak, ayak bileklerin bende. Düşmene izin vermeyeceğim. HAYIR! HAYIR! Dengeyi kurmalısın..."

Kender ve lağım cücesi bir yığın halinde yuvarlandılar.

"Tas!" Caramon'un uyarı sesi merdivenlerden yükseldi.

"Bir dakika! Neredeyse anladım!" diye bağırdı Tas, Rounce'u kendine çekerek ayakları ve onu güçlü bir şekilde sallıyor. "Şimdi denge, denge!"

"Denge, denge," diye mırıldandı Rounce, dişleri birbirine çarparak.

Tas bir kez daha siyah kristal halkaların üzerindeki yerini aldı ve Rounce yeniden sürünerek onun omuzlarına çıktı. Bu kez lağım cücesi, birkaç gergin yalpalama anının ardından ayağa kalkmayı başardı.

Tas içini çekti. Kirli ellerini uzatan Rounce, birkaç yanlış başlangıçtan sonra onları dikkatle siyah kristal kürelerin üzerine yerleştirdi.

Machine Translated by Google

Aniden tavandaki parlayan daireden bir ışık perdesi düştü ve Tas ile lağım cücesinin etrafında parlak bir duvar oluşturdu. Tavanda kırmızı ve mor renkte parlayan rünler belirdi.

Ve yürekleri durduran bir yalpalamayla, Ying Hisarı yıkılmaya başladı.
taşınmak.

Rüzgar Kaptanı Koltuğunun altındaki koridordaki merdivenlerden aşağı inen sarsıntı, ejderanların ve onların büyü kullanıcılarının yere düşmesine neden oldu. Tanis sırt üstü bir duvara düştü ve Caramon ona çarptı.

Bozak büyücüsü çığlıklar atarak ve küfrederek ayağa kalkmaya çabaladı. Koridoru dolduran kendi adamlarının üzerine basan ve Tanis ile Caramon'u tamamen görmezden gelen ejderan, Rüzgar Kaptanı'nın odasına çıkan merdivenlere doğru koşmaya başladı.

"Durdur onu!" Caramon homurdanarak kendini arabadan uzaklaştırdı.
kale batan bir gemi gibi bir tarafa doğru eğilirken duvar.

"Deneyeceğim," diye hırıldadı Tanis nefesi kesilerek, "ama sanırım bu bilezik bitmek üzere."

Bozak'a doğru bir hamle yaptı ama kale aniden ters yöne devrildi. Tanis ıskaladı ve yere düştü. Yalnızca kalesini çalan hırsızları durdurmak isteyen Bozak, merdivenlere doğru tökezledi. Caramon hançerini çekerek Bozak'ın sırtına fırlattı. Ama siyah cüppelerin etrafındaki sihirli, görünmez bir bariyere çarptı ve zararsız bir şekilde yere düştü.

yerde.

Bozak, Rüzgar Kaptanı'nın odasına çıkan sarmal merdivenlerin dibine yeni ulaşmıştı, diğer ejderanlar sonunda ayağa kalkıyordu ve kale havaya fırladığında Tanis bir kez daha Bozak'a yaklaşıyordu. Bozak, Tanis'in üzerine sırt üstü düştü, ejderanlar her yerde çığlık atmaya başladı ve zar zor ayaklarını tutmayı başaran Caramon, Bozak büyücüsünün üzerine atladı.

Kulenin ani dönüşleri büyücünün konsantrasyonunu bozdu; Bozak'ın koruma büyüsü başarısız oldu. Ejderan pençeli elleriyle çaresizce dövüştü ama Caramon -yaratığı Tanis'te sürükleyerek- tam büyücü çığlıklar atarak başka bir ilahi söylemeye başladığında kılıcını Bozak'a doğru fırlattı.

Machine Translated by Google

Ejderan'ın bedeni anında korkunç sarı bir havuzda eridi ve odaya kötü, zehirli duman bulutları yaydı.

"Kurtulmak!" diye bağırdı Tanis, öksürerek açık bir pencereye doğru sendeleyerek. Dışarıya doğru eğilerek derin bir temiz hava soludu, sonra nefesini tuttu.

"Tas!" diye bağırdı, "Yanlış yola gidiyoruz! Kuzeybatı dedim!"

Kenderin tiz sesinin bağırdığını duydu: " Kuzeybatıyı düşün, Rounce!
Kuzey Batı."

"Geri dönmek mi?" Caramon mırıldandı, öksürerek ve Tanis'e bakarak
ani alarm.

"Aynı anda iki yönü nasıl düşünebilirim?" bir ses talep etti.

"Kuzeye mi gitmek istiyorsun yoksa batıya mı gitmek istiyorsun? Karar ver."

"Kuzey Batı!" diye bağırdı Tas. "Bu bir direkt... Ah, boşver. Bakmak,
Rounce, sen kuzeyi düşün, ben de batıyı düşüneceğim. İşe yarayabilir."

Gözlerini kapatan Caramon çaresizlik içinde içini çekti ve bir duvara yaslandı.

"Tanis," dedi, "Belki de daha iyi..."

"Vakit yok," diye yanıtladı Tanis sertçe, kılıcı elindeydi. "İşte geliyorlar."

Ancak liderlerinin ölümüyle kafaları karışan ve kalelerine ne olduğunu anlayamayan ejderanlar, birbirlerine ve düşmanlarına şüpheyle bakıyorlardı.

O anda Ying kalesi tekrar yön değiştirdi, kuzeybatıya doğru ilerledi ve aynı anda yaklaşık altı metre aşağıya indi.

Dönen, tökezleyen, itilen ve kayan ejderanlar koridordan aşağı koştular ve buldukları gizli yoldan geri dönüp gözden kayboldular.
Gelmek.

Pencereden dışarı bakan Tanis, "Nihayet doğru yöne gidiyoruz," diye bildirdi. Ona katılan Caramon, Yüksek Büyücülük Kulesi'nin gittikçe yaklaştığını gördü.

"İyi! Bakalım neler oluyor," diye mırıldandı Caramon,
merdivenleri tırman.

"Hayır, bekle" -Tanis onu durdurdu- "Görünüşe göre Tas göremiyor. Ona rehberlik etmemiz gerekecek. Ayrıca o ejderanlar gelebilir

Machine Translated by Google

her an geri dönebilirsin."

"Sanırım haklısın," dedi Caramon şüpheyle merdivenlerden yukarı bakarken.

"Birkaç dakika içinde orada oluruz," dedi Tanis, bitkin bir halde pencere pervazına yaslanarak. “Ama sanırım bana neler olduğunu anlatacak kadar zamanımız var.”

Tekrar pencereden dışarı bakan Tanis yumuşak bir sesle, "İnanması zor," dedi, "Raistlin'e bile."

"Biliyorum," dedi Caramon, sesi hüzünlüydü. “Uzun bir süre buna inanmak istemedim. Ama onu Geçit'in önünde dururken gördüğümde ve Crysania'ya ne yapacağını söylediğini duyduğumda, şeytanın sonunda ruhunu kemirdiğini anladım."

"Haklısın, onu durdurmalısın," dedi Tanis, iri adamın elini kendi elleriyle yakalamak için uzanarak. "Ama Caramon, bu onun peşinden Uçuruma gitmen gerektiği anlamına mı geliyor? Dalamar Kule'de, Geçit'te bekliyor. Elbette ikiniz birlikte Raistlin'in içeri girmesini engelleyebilirsiniz. Portal'a kendi başınıza girmenize gerek yok—”

"Hayır Tanis," dedi Caramon başını sallayarak. "Unutma... Dalamar, Raistlin'i ilk seferinde durdurmayı başaramadı. Kara elfin başına bir şey gelecek olmalı; onu görevini yerine getirmekten alıkoyacak bir şey." Caramon sırt çantasına uzanarak deri kaplı Chronicles'ı çıkardı.

"Belki bunu durdurmak için oraya zamanında varabiliriz," diye önerdi Tanis. Zaten tanımlanmış bir gelecek hakkında konuşurken tuhaf hissetmek.

İşaretlediği sayfaya dönen Caramon, sayfayı aceleyle inceledi, sonra hafif bir ıslık sesiyle nefesini çekti.

"Nedir?" diye sordu Tanis görmek için eğilerek. Caramon aceleyle kitabı kapattı.

"Ona bir şey olursa, tamam," diye mırıldandı iri adam, Tanis'in gözlerini kaçırarak. "Kitiara onu öldürür."

Machine Translated by Google

BÖLÜM 5

Alamar, Yüksek Büyücülük Kulesi'nin laboratuvarında tek başına oturuyordu. Kule'nin hem yaşayan hem de ölü muhafızları girişin yanındaki mevkilerinde durmuş bekliyorlardı... izliyorlardı.

Dalamar, Kule penceresinin dışında Palanthas şehrinin yandığını görebiliyordu. Kara elf savaşın ilerleyişini Kule'nin tepesindeki yüksek görüş noktasından izlemişti. Lord Soth'un kapıya girdiğini, şövalyelerin dağılıp düştüğünü, ejderanların uçan kaleden aşağıya hücum ettiğini görmüştü. Bu arada yukarıda ejderhalar savaşıyordu, ejderha kanı şehrin sokaklarına yağmur gibi yağıyordu.

Yükselen duman görüşünü engellemeden önce gördüğü son bakış, ona uçan kalenin kendisine doğru sürüklenmeye başladığını, yavaş ve kararsız bir şekilde hareket ettiğini, hatta bir zamanlar fikrini değiştirip dağlara doğru yöneldiğini gösterdi. Şaşıran Dalamar, bunun neye işaret ettiğini merak ederek birkaç dakika boyunca bunu izledi. Kitiara Kule'ye girmeyi böyle mi planlamıştı?

Machine Translated by Google

Kara elf bir anlık korku hissetti. Kale Shoikan Korusu'nun üzerinde olabilir mi? Evet, olabileceğini fark etti! Eli sıkıldı. Neden bu olasılığı öngörmemişti? Görüşünü giderek engelleyen dumana küfrederek pencereden dışarı baktı. O izlerken kale yeniden yön değiştirdi ve evini arayan bir ayyaş gibi göklerde tökezleyerek ilerledi.

Bir kez daha Kule'ye doğru ilerliyordu ama çok yavaş bir hızda.
Ne oluyordu? Operatör yaralandı mı? Görmeye çalışarak baktı. Ve sonra kalın, siyah bir duman pencerelerin önünden geçerek kaleye dair görüşünü tamamen kararttı. Yanan kenevir ve zift kokusu çok güçlüydü. Depolar, diye düşündü Dalamar. Bir lanet okuyarak pencereden dönerken, neredeyse tam karşısındaki bir binadan, Paladine Tapınağı'ndan gelen kısa bir ışık görüntüsü dikkatini çekti. Dumanın arasından bile parıltının parladığını görebiliyordu ve zihninde, beyaz cüppeli din adamlarının, topuz ve sopa kullanarak, düşmanlarını katlederken Paladine'i çağırdıklarını hayal edebiliyordu.

Dalamar, odanın içinde hızla yürürken, içinde şişeler, kavanozlar ve bardaklarla dolu büyük taş masanın yanından geçerken başını sallayarak sertçe gülümsedi. Bunların çoğunu bir kenara itip büyü kitaplarına, parşömenlerine ve büyülü cihazlarına yer açmıştı. Yüzüncü kez onlara baktı, her şeyin hazır olduğundan emin oldu, sonra Fistandantilus'un gece mavisi ciltli büyü kitaplarının sıralandığı rafların ve Raistlin'in kendi siyah ciltli büyü kitaplarının sıralandığı rafların yanından hızla geçerek yoluna devam etti. Laboratuvarın kapısına ulaşan Dalamar kapıyı açtı ve ötesindeki karanlığa tek bir kelime söyledi.

Anında önünde bir çift göz parıldadı, hayaletimsi vücut
sanki sıcak rüzgarlarla sarsılıyormuş gibi görüş alanına girip çıkıyordu.
"Kule'nin tepesinde muhafızlar istiyorum," diye talimat verdi Dalamar.
"Nerede, çırak?"
Dalamar düşündü. "Ölüm'den aşağı inen kapı aralığı
Yürümek. Onları oraya gönderin.
Gözler kısa bir onaylamayla kapandı, sonra ortadan kayboldu.
Dalamar laboratuvara döndü ve kapıyı arkasından kapattı.
Sonra tereddüt etti, durdu. Büyü büyüleri yapabilirdi

Machine Translated by Google

Kapının üzerinde herhangi birinin içeri girmesini engelleyecek büyüler vardı. Bu, Raistlin'in laboratuvarda en ufak bir kesintinin ölümcül olabileceği hassas bir büyülü deney gerçekleştirirken yaptığı yaygın bir uygulamaydı. Yanlış zamanda alınan bir nefes, Kule'yi yok edecek büyülü güçlerin serbest bırakılması anlamına gelebilir. Dalamar durakladı, narin parmakları kapının üzerindeydi, kelimeler dudaklarındaydı.

Sonra hayır, diye düşündü. Yardıma ihtiyacım olabilir. Büyüleri kaldıramamam durumunda gardiyanlar içeri girmekte özgür olmalıdır. Odanın karşı tarafına geçerek en sevdiği rahat sandalyeye oturdu; nöbetinin yorgunluğunu hafifletmek için kendi odasından getirdiği sandalye.

Büyüleri kaldıramadığım takdirde. Sandalyenin yumuşak, kadife minderlerine gömülen Dalamar ölümü, ölmeyi düşündü. Bakışları Portal'a gitti. Her zaman göründüğü gibi görünüyordu; beş ejderha kafası, her biri farklı renkte, içe dönük, beş ağzı Karanlık Kraliçelerine sessiz bir haraç haykırışıyla açıktı.
Her zamanki gibi görünüyordu; kafalar karanlık ve donmuş, Geçit'in içindeki boşluk boş ve değişmemişti. Yoksa öyle miydi? Dalamar gözlerini kırpıştırdı. Belki de bu onun hayal ürünüydü ama her iki kafanın gözlerinin hafifçe parlamaya başladığını düşünüyordu.
Kara elfin boğazı gerildi, avuçları terlemeye başladı ve ellerini cüppesine sürttü. Ölüm, ölmek. Bu noktaya gelir miydi? Parmakları siyah kumaşın üzerine işlenmiş gümüş rünlerin üzerinde gezindi; bu rünler belirli büyülü saldırıları engelleyecek veya ortadan kaldıracaktı. Ellerine baktı, şifa yüzüğünün güzel yeşil taşı orada parlıyordu; güçlü, büyülü bir cihaz. Ancak gücü yalnızca bir kez kullanılabilirdi.

Dalamar aceleyle Raistlin'in bir yaranın ölümcül olup olmadığı ve acil iyileşme gerektirip gerektirmediği ya da iyileştirme cihazının gücünün kurtarılması gerekip gerekmediğine karar verme konusunda verdiği derslerin üzerinden geçti.
Dalamar ürperdi. Shala'nın farklı derecelerdeki acıyı soğukkanlılıkla tartışan sesini duyabiliyordu . O garip iç ısıyla yanan parmakların, anatomisinin farklı kısımlarını takip ettiğini, hayati bölgeleri işaret ettiğini hissedebiliyordu. Dalamar'ın eli bir anda Raistlin'in açtığı beş deliğin bulunduğu göğsüne gitti.

Machine Translated by Google

külü yandı ve sonsuza kadar kanadı ve iltihaplandı. Aynı zamanda Raistlin'in gözleri zihnini yaktı; aynaya benzer, altın rengi, ölümcül.

Dalamar geri çekildi. Güçlü bir büyü beni çevreliyor ve koruyor, dedi kendi kendine. Ben Sanatta yetenekliyim ve onun kadar yetenekli olmasam da Shala bu Geçit'ten yaralı, zayıf ve ölüm anında gelecek! Onu yok etmek kolay olacak!

Dalamar'ın elleri kenetlendi. O halde neden kelimenin tam anlamıyla korkudan baygınlık geçiriyorum? diye sordu.

Bir keresinde gümüş bir zil çaldı. Şaşıran Dalamar sandalyeden kalktı, zihnindeki hayallerden duyduğu korkunun yerini çok gerçek bir şeyin korkusu aldı. Ve somut, somut bir şeyin korkusuyla Dalamar'ın bedeni gerildi, damarlarında kanı soğudu, zihnindeki karanlık gölgeler yok oldu. Kontrol ondaydı.

Gümüş çan davetsiz misafir anlamına geliyordu. Birisi Shoikan Korusu'ndan geçmeyi başarmıştı ve Kule girişindeydi.
Normalde Dalamar, davetsiz misafirle yüzleşmek için bir büyünün sözleri üzerine laboratuvarı anında terk ederdi. Ama Portal'dan ayrılmaya cesaret edemedi. Kara elf ona dönüp baktığında yavaşça başını salladı. Hayır, bu onun hayal gücü değildi, ejderhanın kafalarının gözleri parlıyordu. Hatta sanki yüzeyinden bir dalgalanma geçmiş gibi, hareket ve değişim içindeki boşluğu gördüğünü bile sandı.

Hayır, ayrılmaya cesaret edemedi. Koruyuculara güvenmesi gerekiyor. Kapıya doğru yürüyüp başını eğip dinledi. Aşağıdan belli belirsiz sesler duyduğunu sandı; boğuk bir çığlık, çelik çarpması. O zaman sessizlikten başka bir şey yok. Nefesini tutarak, yalnızca kendi kalbinin atışını duyarak bekledi.

Başka hiçbir şey.

Dalamar içini çekti. Gardiyanlar konuyu ele almış olmalı.
Kapıdan çıkıp pencereden dışarı bakmak için laboratuvarı geçti ama hiçbir şey göremedi. Duman sis kadar yoğundu. Uzaktan bir gök gürültüsü duydu ya da belki bir patlamaydı. Aşağıda kim vardı? merak ettiğini fark etti. Belki biraz acımasız? Daha fazla öldürme, daha fazla ganimet arzusu. İçlerinden biri galip gelmiş olabilir...

Machine Translated by Google

Önemli değil, dedi kendi kendine soğuk bir tavırla. Bütün bunlar bittiğinde aşağı inip cesedi inceleyecekti...

"Dalamar!"

Dalamar'ın kalbi küt küt atıyordu; o sesin sesiyle hem korku hem de umut içini kapladı.

"Dikkat, dikkat dostum," diye fısıldadı kendi kendine. "O kardeşine ihanet etti Sana ihanet etti. Ona güvenme."

Yine de yavaşça karşıya geçerken ellerinin titrediğini fark etti. Laboratuvar kapıya doğru.

"Dalamar!" Sesi yine acı ve dehşetle titriyordu. Kapının önünde bir gümleme sesi duyuldu ve kapıdan aşağı kayan bir bedenin sesi duyuldu.

"Dalamar," diye tekrar zayıf bir sesle seslendi.

Dalamar'ın eli kabzanın üzerindeydi. Arkasında ejderhanın gözleri kırmızı, beyaz, mavi, yeşil, siyah parlıyordu.

"Dalamar," diye mırıldandı Kitiara hafifçe, "ben... ben geldim... sana yardım etmeye."

Dalamar yavaşça laboratuvarın kapısını açtı.

Kitiara yerde, ayaklarının dibinde yatıyordu. Onu görünce Dalamar nefesini çekti. Eğer bir zamanlar zırh giymişse, şimdi insanlık dışı eller tarafından vücudundan koparılmıştı. Teninin üzerinde tırnak izlerini görebiliyordu. Zırhının altına giydiği siyah, dar elbise neredeyse paramparça olmuş, ten rengi teni ve beyaz göğüsleri açığa çıkmıştı. Tek bacağındaki korkunç yaradan kan sızıyordu, deri çizmeleri parçalanmıştı. Yine de ona berrak gözlerle, korkmayan gözlerle baktı. Elinde gece mücevherini, Raistlin'in onu Koru'da koruması için verdiği büyüyü tutuyordu.

"Zar zor da olsa yeterince güçlüydüm," diye fısıldadı, dudakları Dalamar'ın kanını yakan çarpık gülümsemeyle aralandı. Kollarını kaldırdı. "Sana geldim. Ayağa kalkmama yardım et."

Aşağıya uzanan Dalamar, Kitiara'yı ayağa kaldırdı. Ona doğru çöktü. Vücudunun titrediğini hissedebiliyordu ve kanında hangi zehrin işe yaradığını bilerek başını salladı. Kolunu ona dolayarak onu laboratuvara yarı taşıdı ve kapıyı arkalarından kapattı.

Onun üzerindeki ağırlığı arttı, gözleri geriye döndü. "Ah, Dalamar," diye mırıldandı ve bayılmak üzere olduğunu gördü. O koydu

Machine Translated by Google

kolları tamamen onun etrafındaydı. Başını göğsüne yasladı ve minnettar bir şekilde rahat bir nefes aldı.

Saçının kokusunu alabiliyordu; o tuhaf koku, parfüm ve çelik karışımı. Vücudu kollarının arasında titriyordu. Onu saran tutuşu sıkılaştı. Gözlerini açarak onunkine baktı. Artık daha iyi hissediyorum, diye fısıldadı. Elleri aşağı kaydı...

Dalamar kahverengi gözlerin parıldadığını çok geç gördü. Çarpık gülümsemenin değiştiğini çok geç fark etti. Kadının elinin sarsıldığını ve bıçağı vücuduna girerken hissettiği hızlı ve keskin acıyı çok geç hissetti.

"Eh, başardık," diye bağırdı Caramon, Shoikan Korusu'nun karanlık ağaçlarının tepeleri üzerinde süzülen eski kalenin yıkık dökük avlusundan aşağıya bakarken.

"Evet, en azından buraya kadar," diye mırıldandı Tanis. Lanetli ormanın yukarısındaki bu görüş noktasından bile, soğuk nefret ve kana susamışlık dalgalarının sanki gardiyanlar şimdi bile onları aşağı çekebilecekmiş gibi onları yakalamak için yükseldiğini hissedebiliyordu. Titreyen Tanis, bakışlarını Yüksek Büyücülük Kulesi'nin tepesinin yakında belirdiği yere dikti. "Yeterince yaklaşabilirsek," diye bağırdı Caramon'a, rüzgârın kulaklarında uğuldamasını bastırarak, "tepenin etrafında daire çizen şu yürüyüş yoluna inebiliriz."

"Ölüm Yürüyüşü," diye karşılık verdi Caramon sertçe.

"Ne?"

"Ölüm Yürüyüşü!" Caramon yaklaştı ve karanlık ağaçların kara bir okyanusun dalgaları gibi altlarında sürüklenmesini izledi.

"Kötü büyücünün Kule'ye laneti indirirken durduğu yer burası. Raistlin bana böyle söyledi. İşte oradan atladı."

"Güzel, neşeli bir yer," diye mırıldandı Tanis sakalının içine, sertçe ona bakarak. Duman etraflarını sarıyor, ağaçların görüşünü engelliyordu. Yarımelf şehirde olup bitenleri düşünmemeye çalıştı. Paladine Tapınağı'nı çoktan görmüştü.

ames.

"Biliyorsun, elbette," diye bağırdı, ikisi avlunun kenarında dururken Caramon'un omzunu tutarak.

Machine Translated by Google

kaleye, "Tassleho'nun tam o şeye çarpma ihtimali çok yüksek!"

"Buraya kadar geldik," dedi Caramon usulca. "Tanrılar bizimle."

Tanis doğru duyup duymadığını merak ederek gözlerini kırpıştırdı. "Bu eski neşeli Caramon'a pek benzemiyor," dedi sırıtarak.

"O Caramon öldü, Tanis," diye yanıtladı Caramon sertçe, gözleri yaklaşan Kule'deydi.

Tanis'in sırıtması yumuşayıp iç çekişe dönüştü. Tek düşünebildiği "Özür dilerim" oldu yani beceriksiz elini Caramon'un omzuna koymak.

Caramon ona baktı, gözleri parlak ve netti. "Hayır Tanis," dedi. “Par-Salian beni zamanda geriye gönderdiğinde 'bir ruhu kurtarmak' için geri döneceğimi söyledi. Daha fazlası değil. Daha az değil.' Caramon üzgün bir şekilde gülümsedi. "Raistlin'in ruhunu kastettiğini sanıyordum. Şimdi yapmadığını görüyorum. Benimkini kastetmişti.” Büyük adamın vücudu gerildi. "Hadi ama" dedi aniden konuyu değiştirerek. "Atlayacak kadar yakınız."

Altlarında, dönen dumanın arasından belli belirsiz görülebilen, Kule'nin tepesini çevreleyen bir balkon belirdi. Aşağıya bakan Tanis midesinin buruştuğunu hissetti. Bunun imkansız olduğunu bilmesine rağmen, kendisi tamamen hareketsiz dururken, Kule'nin kendisi altında sallanıyormuş gibi görünüyordu. Yaklaştıkça çok büyük görünüyordu. Şimdi bir Vallenormanı'ndan atlayıp bir çocuğun oyuncak kalesinin çatısına inmeyi planlıyor olabilirdi.

Daha da kötüsü, kale Kule'ye yaklaşmaya devam etti. Kale ileri geri sallanırken ve aşağı yukarı sallanırken, tepesindeki siyah minarelerin kan kırmızısı uçları Tanis'in görüşünde dans ediyordu.

"Zıplamak!" diye bağırdı Caramon, kendini uzaya fırlatarak.

Bir duman girdabı Tanis'in yanından geçerek onu kör etti. Kale hâlâ hareket ediyordu. Aniden önünde büyük, siyah bir kaya sütunu belirdi. Ya atlayacaktı ya da ezilecekti. Tanis çılgınlar gibi sıçradı ve tam tepesinde korkunç bir çıtırtı ve gıcırtı sesi duydu. Hiçliğin içine düşüyordu, duman etrafında dönüyordu ve Ölüm Yürüyüşü'nün taşları ayaklarının altında belirirken kendini hazırlamak için bir saniyelik zamanı vardı.

Machine Translated by Google

Vücudundaki her kemiği sarsan ve onu sersemlemiş ve nefessiz bırakan sarsıcı bir gümbürtüyle yere indi. Etrafına kaya yağmurları yağarken, midesi üzerine yuvarlanıp kollarıyla başını kapatacak kadar aklı başındaydı.

Caramon ayağa kalkmış, kükremekteydi, "Kuzey! Kuzey tarafında!"

Tanis çok çok zayıf bir şekilde yukarıdaki kaleden çığlık atan tiz bir ses duyduğunu sandı: "Kuzey! Kuzey! Kuzey! Doğrudan kuzeye gitmeliyiz!"

Sürtünme, çatırtı sesi kesildi. Dikkatle başını kaldıran Tanis, dumanın içindeki bir dalganın arasından, uçan kalenin yeni istikametinde sürüklendiğini, hafifçe yalpalayarak ve doğruca Lord Amothus'un sarayına doğru ilerlediğini gördü.

"İyi misin?" Caramon Tanis'in ayağa kalkmasına yardım etti.

"Evet," dedi yarımelf titreyerek. Ağzındaki kanı sildi.
"Dilimi ısır. Lanet olsun, bu acıtıyor!"

"Aşağı inen tek yol burası," dedi Caramon, Ölüm Yürüyüşü'nün etrafından geçerken. Kulenin siyah taşına oyulmuş bir kemerli geçide geldiler. Küçük bir ahşap kapı kapalı ve parmaklıklı duruyordu.

"Muhtemelen muhafızlar olacaktır," diye belirtti Tanis, Caramon olarak. ağırlığını kapıya vermeye hazır bir şekilde arkasını döndü.

"Evet," diye homurdandı iri adam. Kısa bir koşu yaparak kendini ileri atıp kapıya çarptı. Titredi ve gıcırdadı, demir parmaklıklar boyunca tahta parçalandı ama dayandı. Caramon omzunu ovuşturarak O'ya destek verdi. Kapıya bakıp tüm gücünü ve çabasını ona yoğunlaştırdı ve bir kez daha kapıya çarptı. Bu kez Caramon'u da yanında taşıyarak yıkıcı bir gümbürtüyle teslim oldu.

Aceleyle içeri girip dumanla dolu karanlıkta etrafına bakan Tanis, Caramon'u yerde, etrafı tahta kırıklarıyla çevrili yatarken buldu. Yarımelf durup baktığında elini arkadaşına doğru uzatmaya başladı.

"Uçurumun Adı!" diye yemin etti, nefesi boğazında kalıyordu.

Caramon aceleyle ayağa kalktı. "Evet" dedi ihtiyatlı bir tavırla. "Ben sahibim daha önce bunlarla karşılaştık."

Ürkütücü, soğuk bir ışıkla beyaz renkte parlayan iki çift bedensiz göz önlerinde süzülüyordu.

Machine Translated by Google

"Sana dokunmalarına izin verme," diye uyardı Caramon alçak sesle. “Vücudunuzdan yaşamı emiyorlar.”

Gözler daha da yaklaştı.

Caramon aceleyle Tanis'in önüne adım attı ve gözlerine baktı. "Ben Fistandantilus'un kardeşi Caramon Majere'yim" dedi usulca. "Beni tanıyor musun. Beni daha önce de görmüştün, çok eski zamanlarda.”

Gözler durdu, Tanis onların soğuk bakışlarını hissedebiliyordu. Yavaşça kolunu kaldırdı. Muhafızın gözlerinin soğuk ışığı gümüş bileziğe yansıdı.

"Ben efendinin arkadaşıyım Dalamar," dedi sesini sakin tutmaya çalışarak. "Bana bu bileziği o verdi." Tanis aniden kolunda soğuk bir tutuş hissetti. Doğrudan kalbine saplanıyormuş gibi görünen acıyla nefesi kesildi. Sendeleyerek neredeyse düşüyordu. Caramon onu yakaladı.

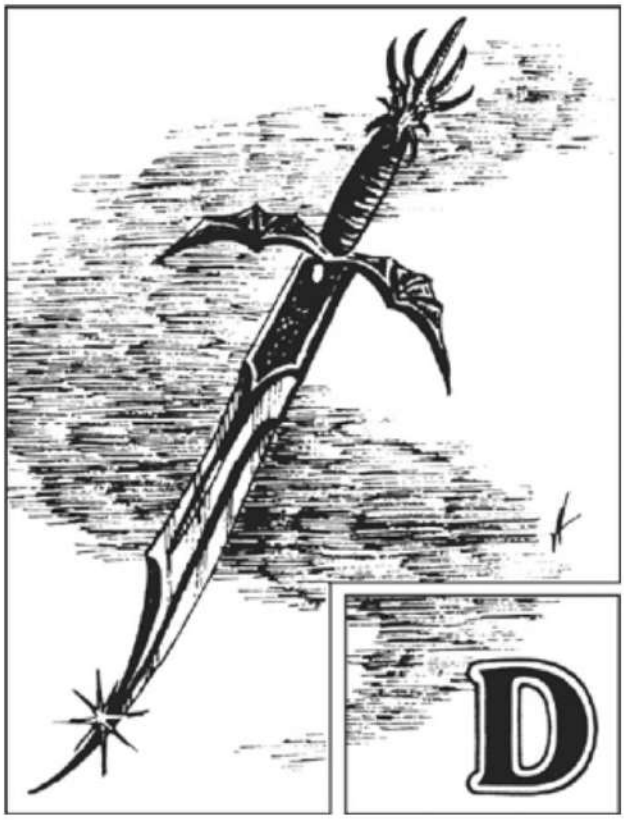
"Bileklik gitmiş!" dedi Tanis sıktığı dişlerinin arasından.

"Dalamar!" Caramon bağırdı, sesi odada gürleyip yankılanıyordu. “Dalamar! Bu Caramon! Raistlin'in kardeşi!
Portal'a girmem lazım! Onu durdurabilirim! Muhafızları çağır Dalamar!”

"Belki de artık çok geç," dedi Tanis, onlara bakan solgun gözlere bakarak. Belki buraya ilk gelen Kit'tir. Belki de ölmüştür.... "

"O halde biz de öyleyiz," dedi Caramon usulca.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 6

seni seviyorum Kitiara!” Dalamar acıyla öğürdü. Geriye doğru sendeleyerek elini yan tarafına bastırdı, kendi kanının parmaklarının arasından aktığını hissetti.

Kitiara'nın yüzünde mutluluk dolu bir gülümseme yoktu. Daha ziyade korku dolu bir bakış vardı çünkü öldürmesi gereken darbenin ıskalandığını gördü. Neden? diye öfkeyle sordu kendine. Bu şekilde yüz kişiyi öldürmüştü! Neden şimdi özlesin ki? Bıçağını bırakarak kılıcını çekti ve aynı hareketle ileri atıldı.

Kılıç vuruşunun gücüyle ıslık çaldı ama sağlam bir duvara çarptı. Dalamar'ın etrafında oluşturduğu büyülü kalkanla bağlantılı metal, kıvılcımlar çıtırdadı ve bıçaktan, kabzadan ve kolundan yukarıya kadar felç edici bir şok cızırdadı. Kılıç sinirsiz elinden düştü. Şaşıran Kitiara onun kolunu tutarak dizlerinin üzerine çöktü.

Dalamar'ın yarasının şokunu atlatmak için zamanı oldu. Yaptığı savunma büyüleri, yıllarca süren eğitimin sonucu olarak yeniden canlanıyordu. Aslında bunları düşünmeye bile gerek duymamıştı. Ancak

Machine Translated by Google

şimdi, karşısında yerde duran, sol eliyle kılıcına uzanan, sağ elini uzatıp yeniden hissini yeniden kazanmaya çalışan kadına sert bir ifadeyle bakıyordu.

Savaş yeni başlamıştı.

Kitiara bir kedi gibi ayağa kalktı, gözleri savaş öfkesiyle ve dövüşürken onu tüketen neredeyse cinsel şehvetle yanıyordu.
Dalamar bu bakışı daha önce birinin gözlerinde görmüştü; Raistlin'inkinde, büyüsünün coşkusunda kaybolduğunda. Kara elf boğazındaki boğulma hissini yuttu ve acıyı ve korkuyu zihninden uzaklaştırmaya çalışarak yalnızca büyülerine konsantre olmaya çalıştı.

"Bana seni öldürmek zorunda bırakma Kitiara," dedi, zamana karşı oynayarak, her an daha da güçlendiğini hissederek. Bu gücünü koruması gerekiyordu! Kitiara'yı durdurmanın ona pek faydası olmayacaktı, sadece kardeşinin ellerinde ölmek zorunda kalacaktı.

İlk düşüncesi gardiyanları çağırmaktı. Ama o bunu reddetti. Bir keresinde onları geçmişti, muhtemelen gece mücevherini kullanarak.
Ejderha Yüceefendisi'nin önünde geriye doğru düşen Dalamar, büyülü aletlerinin bulunduğu taş masaya doğru ilerledi. Gözünün ucuyla altın ışıltısını yakaladı; sihirli bir asa. Zamanlaması kesin olmalıydı; asayı Kit'e karşı kullanabilmek için büyülü kalkanı ortadan kaldırması gerekecekti. Ve Kitiara'nın gözlerinde bunu bildiğini gördü. Zamanını kollayarak onun kalkanı düşürmesini bekliyordu.

"Aldandın, Kitiara," dedi Dalamar yumuşak bir sesle, onun dikkatini dağıtmayı umuyordu.

"Senin tarafından!" O alay etti. Gümüş, dallı bir şamdanı kaldırarak Dalamar'a fırlattı. Büyülü kalkanın üzerinden zararsız bir şekilde sıçrayıp ayaklarının dibine düştü. Halıdan bir duman kıvrımı yükseldi, ama küçük olan neredeyse anında öldü, eriyen mum mumunda boğuldu.

"Lord Soth adına," dedi Dalamar.

"Hah!" Kitiara cam bir kabı büyülü kalkanın üzerine fırlatarak güldü. Binlerce parlak parçaya bölündü. Bunu başka bir şamdan takip etti. Kitiara daha önce de büyü kullanıcılarıyla savaşmıştı. Onları nasıl yeneceğini biliyordu. Füzelerinin amacı acı vermek değildi, yalnızca büyücüyü zayıflatmak, onu gücünü kalkanı korumak için harcamaya zorlamak ve onu indirirken iki kez düşünmeye sevk etmek içindi.

Machine Translated by Google

"Sizce Palanthas'ı neden kırklı buldunuz?" Dalamar gerileyerek, taş masaya doğru sürünerek devam etti. "Bunu bekliyor muydun? Soth bana planlarını anlattı! Kardeşine yardım etmek için Palanthas'a saldıracağını söyledi! 'Raistlin, Karanlık Kraliçe'yi peşinden sürükleyerek Geçit'ten geçtiğinde, Kitiara onu sevgi dolu bir kız kardeş gibi karşılamak için burada olacak!' ”

Kitiara duraksadı, kılıcı bir santim kadar alçaldı. "Bunu sana Soth mu söyledi?"

"Evet," dedi Dalamar, onun tereddütünü ve kafa karışıklığını rahatlayarak hissederek. Yarasının acısı bir nebze olsun hafiflemişti. Yaraya bir göz atmayı göze aldı. Cüppesi ona yapışmış, kaba bir bandaj oluşturmuştu. Kanama neredeyse durmuştu.

"Neden?" Kitiara alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Neden Soth bana ihanet mi edeceksin kara elf?

"Çünkü o seni istiyor Kitiara," dedi Dalamar usulca. “Sana sahip olabilmesinin tek yolu seni istiyor...”

Soğuk bir korku şeridi Kitiara'nın ruhunu deldi. Soth'un boğuk sesindeki o tuhaf tonu hatırladı. Ona Palanthas'a saldırmasını tavsiye edenin o olduğunu hatırladı. Öfkesi kendisinden sızan Kitiara ürperdi, ürpererek sarsıldı. Kollarındaki ve bacaklarındaki uzun çizikleri görünce, yaraların zehirli olduğunu acı bir şekilde fark etti ve onları yaratanların buzlu pençelerini bir kez daha hissetti.

Zehir. Lord Soth. Düşünemiyordu. Başı dönerek baktığında Dalamar'ın gülümsediğini gördü.

Duygularını gizlemek, kendine hakim olmak için öfkeyle ondan uzaklaştı.

Dalamar ona göz kulak olarak taş masaya yaklaştı, bakışları ihtiyacı olan asaya yöneldi.

Kitiara omuzlarının düşmesine ve başının düşmesine izin verdi. Kılıcı sağ elinde zayıf bir şekilde tutuyordu, sol eliyle kılıcı dengede tutuyor, ciddi şekilde yaralanmış gibi davranıyordu. Bu arada, uyuşmuş kılıç koluna gücün geri geldiğini hissetti. Kazandığını düşünmesine izin verin. Saldırdığında onu duyacağım. Söylediği ilk sihirli kelimede onu ikiye böleceğim! Kılıcın kabzasındaki eli daha da sıkılaştı.

Dikkatlice dinlediğinde hiçbir şey duymadı. Yalnızca siyah cüppelerin yumuşak hışırtısı, kara elfin acı veren nefesi. Doğru muydu,

Machine Translated by Google

Lord Soth'u mu merak etti? Öyle olsaydı bir önemi var mıydı? Kitiara bu düşünceyi oldukça eğlenceli buldu. Erkekler onu kazanmak için bundan fazlasını yapmıştı. Hala özgürdü. Soth'la daha sonra ilgilenecekti. Dalamar'ın Raistlin hakkında söyledikleri onun ilgisini daha çok çekti. Belki kazanabilir miydi?

Karanlık Kraliçe'yi bu uçağa getirir miydi? Bu düşünce Kitiara'yı dehşete düşürdü, dehşete düşürdü ve korkuttu. "Bir zamanlar size faydalıydım, değil mi, Kara Majesteleri?" o fısıldadı. "Bir zamanlar zayıftın ve camın bu tarafında sadece bir gölgeydin. Ama sen güçlü olduğunda benim bu dünyada benim yerim ne olacak? Hiçbiri!

Çünkü benim senden nefret ettiğim ve korktuğum gibi sen de benden nefret ediyorsun ve benden korkuyorsun.

"Sümüklü solucan kardeşime gelince, onu bekleyen biri olacak: Dalamar! Sen Shala bedenine ve ruhuna aitsin ! Geçitten geldiğinde ona engel olmak değil, yardım etmek isteyen sensin! Hayır sevgili aşkım. Sana güvenmiyorum! Sana güvenmeye cesaret edemiyorum!

Dalamar, Kitiara'nın titrediğini gördü, vücudundaki yaraların morumsu bir maviye döndüğünü gördü. Kesinlikle zayıflıyordu. Soth'tan bahsettiğinde yüzünün solgun olduğunu, gözlerinin bir an için korkudan büyüdüğünü görmüştü. Elbette ihanete uğradığının farkına varmalı. Elbette şimdi yaptığı büyük çılgınlığı görmeli. Artık önemi yoktu. Ona güvenmedi, güvenmeye cesaret edemedi....

Dalamar'ın eli geriye doğru kıvrıldı. Asayı kavradı ve kendisini koruyan büyülü kalkanı ortadan kaldıracak büyü sözcüğünü söyleyerek onu yukarı kaldırdı. O anda Kitiara hızla arkasına döndü. Kılıcını iki eliyle kavradı ve onu tüm gücüyle kullandı. Asayı kullanmak için vücudunu bükmeseydi, darbe Dalamar'ın kafasını boynundan ayıracaktı.

Bıçak onu sağ omzunun arkasından yakaladı, derine sapladı, kürek kemiğini parçaladı, neredeyse kolunu kesiyordu. Bir çığlık atarak asayı düşürdü ama asanın büyülü gücü ortaya çıkmadan önce. Çatallanan yıldırım, cızırtılı patlama Kitiara'nın göğsüne çarptı, kıvranan vücudunu geriye doğru savurdu ve onu yere çarptı.

Dalamar acıdan sersemleyerek masanın üzerine çöktü. Kolundan ritmik bir şekilde kan fışkırıyordu. Bir an anlamadan donuk bir şekilde izledi, sonra Raistlin'in anatomi dersleri geri döndü. Bu ... idi

Machine Translated by Google

yürek kanı akıyor. Birkaç dakika içinde ölmüş olacaktı. İyileşme yüzüğü sağ elinde, yaralı kolundaydı. Sol eliyle zayıf bir şekilde uzanarak taşı yakaladı ve büyüyü harekete geçiren basit kelimeyi söyledi. Daha sonra bilincini kaybetti, bedeni yere kayarak kendi kanından oluşan bir gölde yattı.

"Dalamar!" Bir ses onun adını haykırdı.

Kara elf uykulu bir şekilde kıpırdandı. Acı vücuduna yayıldı. İnledi ve tekrar karanlığa gömülmek için mücadele etti. Ama ses tekrar bağırdı. Hafıza geri geldi ve hafızayla birlikte korku da geldi.

Korku onu bilincine kavuşturdu. Doğrulmaya çalıştı ama acı onu parçaladı, neredeyse tekrar bayılmasına neden olacaktı. Kemiklerin kırık uçlarının birbirine çatırdadığını duyabiliyordu, sağ kolu ve eli gevşek ve cansız bir şekilde yan tarafında sallanıyordu. Yüzük kanamayı durdurmuştu. Yaşayacaktı ama bu sadece Shala'sının ellerinde ölmek mi olacaktı ?

"Dalamar!" ses tekrar bağırdı. "Bu Caramon!"

Dalamar rahatlayarak hıçkırdı. Başını kaldırıp -büyük çaba gerektiren bir hareketti- Geçit'e baktı. Ejderhanın gözleri daha da parlak parlıyordu, hatta parlaklık boyunlarına yayılmış gibi görünüyordu.
Boşluk artık kesinlikle kıpırdanıyordu. Yanağında sıcak bir rüzgar hissedebiliyordu ya da belki de vücudundaki ateşti.

Odanın karşısındaki gölgeli bir köşeden bir hışırtı duydu ve Dalamar'ı başka bir korku sardı. HAYIR! Hayatta olması imkansızdı! Acıdan dolayı dişlerini gıcırdatarak başını çevirdi. Onun zırhlı vücudunun ejderhanın gözlerinin parıltısını yansıttığını görebiliyordu. Gölgelerin içinde hareketsiz, hareketsiz yatıyordu. Yanmış etin kokusunu alabiliyordu. Ama o ses...

Yorgun bir halde Dalamar gözlerini kapattı. Karanlık kafasının içinde dönüyordu, onu aşağı çekmekle tehdit ediyordu. Henüz dinlenemedi! Acıyla savaşarak, Caramon'un neden gelmediğini merak ederek kendini bilincine ulaşmaya zorladı. Tekrar seslendiğini duyabiliyordu. Sorun neydi?
Ve sonra Dalamar hatırladı; muhafızları! Elbette geçmesine asla izin vermeyeceklerdi!

Machine Translated by Google

"Muhafızlar, sözlerimi duyun ve itaat edin," diye başladı Dalamar, düşüncelerini ve enerjisini yoğunlaştırarak, Caramon'un Kule'nin korkunç savunucularını geçip odaya girmesine yardım edecek kelimeleri mırıldanarak.

Dalamar'ın arkasında, ejderhanın kafaları daha da parlak parlıyordu; önündeki gölgeli köşede, kanla ıslanmış bir kemere uzanan bir el, ölmekte olan gücüyle bir hançerin sapını kavradı.

"Caramon," dedi Tanis usulca, onu izleyen gözlere bakarak, "gidebiliriz. Tekrar merdivenlerden yukarı çıkın. Belki başka bir yol vardır —"

"Yok. Ben ayrılmıyorum," dedi Caramon inatla.

"Tanrıların adı, Caramon! Lanet şeylerle savaşamazsın!

"Dalamar!" Caramon umutsuzca tekrar seslendi. "Dalamar, ben..."

Parıldayan gözler sanki gözden kaybolmuş gibi aniden yok oldu.

"Onlar gitti!" dedi Caramon hevesle ilerlemeye başlayarak. Ama Tanis onu yakaladı.

"Bir hile-"

"Hayır," Caramon onu kendine çekti. "Onları hissedebiliyorsun, görünmüyorlar. Ve artık onları hissedemiyorum. Yapabilir misin?"

"Bir şey hissediyorum!" Tanis mırıldandı.

"Ama sorun onlar değil ve bizi de ilgilendirmiyor," dedi Caramon, Kule'nin tepesindeki dolambaçlı merdivenlerden koşarak aşağı inerken. Basamakların altındaki başka bir kapı açıktı. Burada Caramon durakladı ve binanın ana bölümünün içine dikkatle baktı.

İçerisi karanlıktı, sanki ışık henüz yaratılmamış gibi karanlıktı. Meşaleler söndürülmüştü. Hiçbir pencere Kule'nin dışından gelen duman bulutlu ışığın bile içeri sızmasına izin vermiyordu. Tanis'in aklına birdenbire o karanlığa adım atacağı ve sonsuza dek ortadan kaybolacağı, her kayaya ve taşa nüfuz eden kalın, yutucu kötülüğün içine düşeceği vizyonu geldi. Yanında Caramon'un nefes alışlarının hızlandığını duyabiliyor ve iri adamın vücudunun gergin olduğunu hissedebiliyordu.

"Caramon... orada ne var?"

Machine Translated by Google

“Orada hiçbir şey yok. Dibe doğru sadece uzun bir düşüş. Kulenin oyuğunun merkezi. Duvarın kenarından geçen merdivenler, merdivenlerden ayrılan odalar bulunmaktadır. Yanlış hatırlamıyorsam şu anda dar bir sahanlıkta duruyorum. Laboratuvar buradan iki sekiz metre aşağıda.” Caramon'un sesi kesildi. “Devam etmeliyiz!

Zaman kaybediyoruz! Yaklaşıyor!” Tanis'e tutunarak daha sakin bir şekilde devam etti. "Hadi. Sadece duvara yakın dur. Bu merdiven laboratuvara iniyor..."

"Bu kahrolası karanlıkta tek bir yanlış adım, kardeşinin ne yaptığının artık bizim için hiçbir önemi kalmayacak!" dedi Tanis. Ama sözlerinin faydasız olduğunu biliyordu. Boğucu, sonsuz gecede kör olmasına rağmen Caramon'un yüzünün kararlılıkla kasıldığını neredeyse görebiliyordu. İri adamın duvar boyunca yolunu bulmaya çalışarak ileriye doğru çekingen bir adım attığını duydu. Tanis içini çekerek onu takip etmeye hazırlandı.

Ve sonra gözler geri dönüp onlara baktı.

Tanis kılıcına uzandı; bu aptalca ve nafile bir hareketti. Ama gözler sadece onlara bakmaya devam etti ve bir ses konuştu. "Gelmek. Bu taraftan."

Karanlıkta bir el dalgalandı.

"Göremiyoruz, kahretsin!" Tanis hırladı.

O harap elde tutulan hayaletimsi bir ışık belirdi. Tanis ürperdi. Sonuçta karanlığı tercih etti. Ama hiçbir şey söylemedi, çünkü Caramon aceleyle önden gidiyor, uzun, dolambaçlı merdivenlerden aşağı koşuyordu. Altta gözler, el ve ışık durdu. Önlerinde açık bir kapı ve arkasında da bir oda vardı.

Odanın içinde ışık parlak bir şekilde parlıyor, koridora yansıyordu.
Caramon önden atıldı ve Tanis de onu takip etti; korkunç gözlerin onu takip etmesin diye kapıyı aceleyle arkasından çarparak kapattı.

Döndü, durdu, odanın etrafına baktı ve aniden nerede olduğunu fark etti: Raistlin'in laboratuvarı. Kapıya yaslanmış, uyuşuk bir halde ayakta duran Tanis, Caramon'un aceleyle öne çıkıp yerde kan birikintisine gömülmüş bir figürün yanında diz çökmesini izledi. Dalamar, Tanis siyah cübbeyi görerek kaydoldu. Ama tepki veremiyordu, hareket edemiyordu.

Kapının dışındaki karanlıktaki kötülük boğucu, tozlu ve asırlardır eskiydi. Ama buradaki kötülük canlıydı; nefes aldı ve

Machine Translated by Google

zonkluyor ve nabız gibi atıyordu. Soğukluğunu raflardaki gece mavisi ciltli büyü kitaplarından alıyor, sıcaklığını ise yanlarında duran kum saati rünleriyle işaretlenmiş yeni siyah ciltli büyü kitaplarından geliyordu. Dehşet içindeki bakışları deney şişelerine baktı ve acı dolu gözlerin kendisine baktığını gördü. Baharat, küf, mantar ve gül kokuları ve bir yerlerde yanık külün tatlı kokusu yüzünden boğuldu.

Ve sonra bakışları bir köşeden yayılan parlak ışık tarafından yakalandı ve orada kaldı. Işık çok güzeldi ama yine de onu korku ve korkuyla doldurdu ve ona Karanlık Kraliçe ile karşılaşmasını canlı bir şekilde hatırlattı. Büyülenmiş bir halde ışığa baktı. Şimdiye kadar gördüğü her renkten bir tanesine dönüşmüş gibi görünüyordu. Ama dehşet içinde, büyülenmiş bir halde, gözlerini başka tarafa çeviremeden izlerken, ışığın ayrılıp belirginleştiğini, bir ejderhanın beş kafasına dönüştüğünü gördü.

Bir kapı aralığı! Tanis aniden fark etti. Beş baş altın bir kürsüden yükselerek boyunlarıyla oval bir şekil oluşturuyordu. Her biri içeri doğru uzandı, ağzı donmuş bir çığlıkla açıldı. Tanis onların ötesinde, ovalin içindeki boşluğa baktı. Orada hiçbir şey yoktu ama hiçbir şey hareket etmiyordu. Her şey boştu ve canlıydı. Aniden içgüdüsel olarak kapının nereye açıldığını anladı ve bu bilgi onu ürküttü.

"Geçit," dedi Caramon, Tanis'in solgun yüzünü ve dik dik bakan gözlerini görerek. "Buraya gel, bana yardım et."

"Oraya mı gireceksin?" Tanis vahşice fısıldadı, iri adamın sakinliğine hayran kaldı. Odayı geçerek arkadaşının yanında durdu. "Caramon, aptal olma!"

"Başka seçeneğim yok Tanis," dedi Caramon, yüzünde o yeni, sessiz kararlı ifadeyle. Tanis tartışmaya başladı ama Caramon ondan uzaklaşıp yaralı kara elfe döndü.

“Ne olacağını gördüm!” Tanis'e hatırlattı.

Sözlerini yutup boğulan Tanis, Dalamar'ın yanında diz çöktü. Kara elf, Geçit'e bakabilmek için kendini oturma pozisyonuna getirmeyi başarmıştı. Yine bilincini kaybetmişti ama onların seslerini duyunca gözleri açıldı.

Machine Translated by Google

"Caramon!" Titreyen elini uzatarak nefesini tuttu. "Durmalısın-"

"Biliyorum, Dalamar," dedi Caramon nazikçe. “Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ama yardımına ihtiyacım var! Söyle bana-"

Dalamar'ın gözleri kapalıydı, derisi kül rengindeydi. Tanis, genç elfin boynundaki yaşam atışını hissetmek için Dalamar'ın göğsüne uzandı. Bir çınlama sesi duyulduğunda eli büyücünün derisine yeni dokunmuştu. Bir şey kolunu sarstı, zırha çarptı ve sekerek takırtıyla yere düştü. Aşağıya bakan Tanis kanlı bir hançer gördü.

Şaşırarak hızla döndü, elinde kılıcıyla ayağa kalktı.
“Kitiara!” Dalamar başını hafifçe sallayarak fısıldadı.
Laboratuvarın gölgelerine bakan Tanis köşedeki cesedi gördü.

"Elbette," diye mırıldandı Caramon. "Onu bu şekilde öldürdü." Elindeki hançeri kaldırdı. "Bu sefer Tanis, onun atışını engelledin."

Ama Tanis duymadı. Kılıcını kınına geri kaydırıp odayı geçti, umursamadan kırık camların üzerine bastı ve ayaklarının altında yuvarlanan gümüş bir şamdanı kenara tekmeledi.

Kitiara yüzüstü yatıyordu, yanağını kanlı zemine bastırmıştı, koyu saçları gözlerinin üzerine düşüyordu. Görünüşe göre hançerin fırlatılması son enerjisini de almıştı. Duyguları çalkantılı bir halde ona yaklaşan Tanis onun ölmüş olduğundan emindi.

Ama bir kardeşin başarıya ulaşmasını sağlayan yılmaz irade karanlığa ve bir diğeri ışığa, Kitiara'nın içinde hâlâ yanıyordu.

Ayak seslerini duydu... düşmanının...

Eli zayıf bir şekilde kılıcını kavradı. Başını kaldırdı, hızla kararan gözleriyle yukarıya baktı.

"Tanis?" Ona şaşkın ve şaşkın bir şekilde baktı. Neredeydi? Flotsam'ı mı? Orada yine birlikte miydiler? Elbette! Ona geri dönmüştü! Gülümseyerek elini ona doğru kaldırdı.

Tanis nefesini tuttu, midesi burkuluyordu. Hareket ettiğinde göğsünde kararmış bir deliğin açıldığını gördü. Eti yanmıştı, altındaki beyaz kemiği görebiliyordu. Korkunç bir şeydi

Machine Translated by Google

ve anıların akınından bıkmış ve bunalmış olan Tanis başını çevirmek zorunda kaldı.

"Tanis!" çatlak bir sesle seslendi. "Bana gel."

Kalbi acıma duygusuyla dolu olan Tanis, onu kollarına almak için yanına diz çöktü. Yüzüne baktı... ve gözlerinde kendi ölümünü gördü. Korku onu sarstı. Ayağa kalkmak için çabaladı.

Ama çaba çok fazlaydı. Bayıldı.

"Ben... kırıldım," diye fısıldadı öfkeyle. "Ne kadar kötü?" Elini kaldırıp yaraya dokunmaya başladı.

Pelerini kapan Tanis, onu Kitiara'nın yırtık beline sardı.
vücut. "Rahat ol Kit," dedi nazikçe. "İyileşeceksin."

"Sen kahrolası bir yalancısın!" diye bağırdı, elleri yumruk şeklinde sıkılarak, ölmekte olan Elistan'ı -eğer bilseydi- yankılanıyordu. “Beni öldürdü! O sefil elf!” Gülümsedi, korkunç bir gülümseme. Tanis ürperdi. “Ama onu kandırdım! Artık Raistlin'e yardım edemez. Karanlık Kraliçe onu öldürecek, hepsini öldürecek!”

İnleyerek acı içinde kıvrandı ve Tanis'e sarıldı. Onu sıkıca tuttu. Acı hafiflediğinde ona baktı. "Seni zayıf," diye fısıldadı kısmen acı bir küçümseme, kısmen acı bir pişmanlık dolu bir ses tonuyla, "sen ve ben, dünyaya sahip olabilirdik."

"Dünya benim , Kitiara," dedi Tanis usulca, kalbi acıyla parçalanmıştı.
tiksinti ve üzüntü.

Kızgınlıkla başını salladı ve daha fazlasını söyleyecekmiş gibi oldu ki gözleri genişledi, bakışları odanın uzak ucundaki bir şeye sabitlendi.

"HAYIR!" hiçbir işkencenin ya da acının onu kurtaramayacağı bir dehşet içinde ağladı. "HAYIR!" Tanis'e doğru büzülerek büzüşerek çılgınca, boğulmuş bir sesle fısıldadı. "Beni almasına izin verme!
Tanis, hayır! Onu uzak tutun! Seni her zaman sevdim yarımelf!
Her zaman... seni... sevdim...”

Sesi soluk bir fısıltıya dönüştü.

Tanis paniğe kapılmış bir halde başını kaldırdı. Ama kapı boştu. Orada kimse yoktu. Dalamar'ı mı kastetmişti? "DSÖ? Kitiara! Anlamıyorum-"

Ama onu duymadı. Kulakları ölümlülerin seslerine sonsuza dek sağır kalacaktı. Artık duyduğu tek ses duyacağı sesti

Machine Translated by Google

sonsuza dek, tüm sonsuzluk boyunca.

Tanis kollarındaki bedenin gevşediğini hissetti. Koyu, kıvırcık saçlarını düzelterek, ölümün onun ruhuna huzur getirdiğine dair bir işaret bulmak için yüzünü inceledi. Ama yüzündeki ifade dehşet doluydu; kahverengi gözleri korku dolu bir bakışla sabitlenmişti, çarpık, çekici gülümsemesi yüz buruşturmaya dönüşmüştü.

Tanis başını kaldırıp Caramon'a baktı. Yüzü solgun ve ciddi olan iri adam başını salladı. Tanis yavaşça Kitiara'nın cesedini tekrar yere yatırdı. Eğilip soğuk alnı öpmeye başladı ama yapamayacağını fark etti. Cesedin yüzündeki ifade fazlasıyla acımasız ve dehşet vericiydi.

Pelerinini Kitiara'nın başının üzerine çeken Tanis, bir an karanlıkla çevrili vücudunun yanında diz çökmüş halde kaldı. Ve sonra Caramon'un adımını duydu, kolunda bir el hissetti. “Tanis —”

"Ben iyiyim," dedi yarımelf huysuzca, ayağa kalkarak. Ama, içinde zihninde hâlâ onun ölmekte olan ricasını

duyabiliyordu: "Onu uzak tutun!"

Machine Translated by Google

BÖLÜM 7

"Burada benimle olduğuna sevindim Tanis," dedi Caramon.

Geçit'in önünde durdu, dikkatle ona baktı, içindeki boşluğun her değişimini ve dalgasını izledi. Yanında Dalamar sandalyesinde yastıklarla desteklenmiş olarak oturuyordu, yüzü acıdan solgun ve gergindi, kolu kaba bir askıyla bağlıydı. Tanis huzursuzca zeminde yürüyordu. Ejderhanın kafaları artık o kadar parlak parlıyordu ki, onlara doğrudan bakmak gözü acıtıyordu.

"Caramon," diye başladı, "lütfen..."

Caramon ona baktı, aynı ciddi, sakin ifadesi değişmemişti.

Tanis beslendi. Granitle nasıl tartışabilirsin? İçini çekti.
"Elbette. Ama oraya nasıl gireceksin?" diye sordu aniden.

Caramon gülümsedi. Tanis'in ne söylemek üzere olduğunu biliyordu ve bunu söylemediği için ona minnettardı.

Machine Translated by Google

Geçit'e sert bir bakış atan Tanis, açıklığı işaret etti.
"Bana daha önce söylediğine göre, Raistlin'in yıllarca çalışıp Fistandantilus olması ve Leydi Crysania'yı tuzağa düşürüp onunla birlikte gitmesi gerekti ve o zaman bile zar zor başardı!" Tanis bakışlarını Dalamar'a çevirdi. "Geçit'e girebilir misin kara elf?"

Dalamar başını salladı. “Hayır, sizin de söylediğiniz gibi, o korkunç eşiği geçmek için büyük güçlere sahip biri gerekir. Benim öyle bir gücüm yok, belki hiçbir zaman da olmayacağım. Ama öfkeyle bakma Yarımelf. Zamanımızı boşa harcamayız. Eminim ki eğer Caramon içeri nasıl gireceğini bilmeseydi bunu üstlenmeyecekti." Dalamar iri savaşçıya dikkatle baktı. "Girmek zorunda, yoksa mahkum olacağız."

"Raistlin, Uçurum'da Karanlık Kraliçe ve onun yardakçılarıyla savaştığında," dedi Caramon, sesi düzgün ve ifadesizdi, "diğer her şeyi bir kenara bırakarak tamamen onlara konsantre olması gerekecek. Bu doğru değil mi Dalamar?”

"Elbette." Kara elf ürperdi ve sağlam eliyle siyah cüppesini kendisine doğru çekti. "Bir nefes, bir göz kırpma, bir seğirme ve onu parçalara ayırıp yutacaklar."

Caramon başını salladı.
Nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Tanis merak etti. Ve içinden bir ses
diye yanıtladı: Bu, kaderini bilen ve kabullenen birinin sakinliğidir.
"Astinus'un kitabında," diye devam etti Caramon, "sihrini Kraliçe ile dövüşmek üzerine yoğunlaştırması gerektiğini bilen Raistlin'in, savaşa girmeden önce kaçış rotasından emin olmak için Geçit'i açtığını yazmış. Böylece, vardığında, bu dünyaya döndüğünde, gireceği yeri hazır bulacaktır.”

"Ayrıca o zamana kadar kapıyı kendi başına açamayacak kadar zayıflamış olacağını da şüphesiz biliyordu," diye mırıldandı Dalamar. "Gücünün zirvesinde olması gerekiyor. Evet haklısın. Yakında açacak. Ve bunu yaptığında, sınırı geçmek için gerekli güce ve cesarete sahip olan herkes içeri girebilir.”

Kara elf gözlerini kapattı, ağlamamak için dudağını ısırdı.
Acıyı dindirecek bir iksiri reddetmişti. "Eğer başarısız olursan," demişti Caramon'a, "ben bizim son umudumuzum."
Son umudumuz, diye düşündü Tanis; bir kara elf. Bu delilik! Böyle bir şey olamaz.
Taş masaya yaslanarak başını suya bıraktı.

Machine Translated by Google

onun elleri. Tanrılar aşkına, yorgundu! Vücudu ağrıyordu, yaraları yanıyordu ve batıyordu. Zırhının göğüs plakasını çıkarmıştı; boynuna asılan bir mezar taşı kadar ağırdı. Ama bedeni ne kadar acıyorsa ruhu da o kadar acıyordu.

Anıları, soğuk elleriyle ona dokunmak için uzanan Kule'nin muhafızları gibi onu anlatıyordu. Cücenin arkası dönükken Caramon Flint'in tabağından gizlice yiyecek alıyordu. Raistlin, Flotsam'ın çocukları için harikalar ve mutluluk dolu görüntüler yaratıyor. Kitiara gülüyor, kollarını onun boynuna doluyor ve kulağına fısıldıyor. Tanis'in kalbi sıkıştı, acı gözlerinin yaşarmasına neden oldu. HAYIR! Hepsi yanlıştı! Elbette bu şekilde bitmemesi gerekiyordu!

Bulanık görüşüne bir kitap süzüldü; taş masanın üzerinde duran Caramon'un kitabı, Astinus'un son kitabı. Yoksa sonu böyle mi olacaktı? O anda Caramon'un ona endişeyle baktığını fark etti. Öfkeyle gözlerini ve yüzünü sildi ve içini çekerek ayağa kalktı.

Ama hayaletler onunla birlikte kaldı, yakınında geziniyordu. Yanında... ve pelerinin altında köşede duran yanmış ve kırık bedenin yanında.

İnsan, yarım elf ve kara elf, Geçit'i sessizce izliyorlardı. Mantonun üzerindeki bir su saati zamanı takip ediyordu; damlalar kalp atışı düzenliliğinde birer birer düşüyordu. Odadaki gerilim, sanki kırılıp kırılacakmış gibi uzadı ve laboratuvarın etrafında yakıcı bir öfkeyle kamçılandı. Dalamar elfçe mırıldanmaya başladı. Tanis, kara elfin sayıklamış olabileceğinden korkarak ona sertçe baktı. Büyücünün yüzü solgun ve ölü gibiydi; gözleri derin, mor gölgelerle çevrelenmişti ve yuvalarına gömülmüştü.

Bakışları hiç değişmedi, sürekli dönen boşluğa baktılar.

Caramon'un bile sakinliği bozuluyormuş gibi görünüyordu. Büyük elleri gergin bir şekilde sıkılıp gevşetiliyordu, vücudunu ter kaplıyor, ejderhanın beş başının ışığında parlıyordu. İstemsizce titremeye başladı. Kollarındaki kaslar seğiriyor ve spazmodik bir şekilde kasılıyor.

Machine Translated by Google

Ve sonra Tanis tuhaf bir duygunun içini kapladığını hissetti. Hava durgundu, hem de fazlasıyla. Kule'nin dışındaki şehirde yaşanan savaş sesleri -farkında bile olmadan duyduğu sesler- aniden kesildi. Kulenin içinde de ses kısıktı. Dalamar'ın mırıldandığı sözler dudaklarında öldü.

Sessizlik, koridordaki karanlık ve odadaki kötülük kadar kalın ve boğucu bir şekilde onları sarmıştı. Su saatinin damlama sesi daha da arttı, arttı, her damla Tanis'in kemiklerini sarsıyormuş gibi görünüyordu. Dalamar'ın gözleri aniden açıldı, eli seğirdi, siyah cüppesini beyaz boğumlu parmakları arasında gergin bir şekilde kavradı.

Tanis Caramon'a yaklaştı ama iri adamın ona uzandığını gördü.

İkisi de aynı anda konuştu. “Caramon...”
“Tani...”

Caramon çaresizce Tanis'in kolunu yakaladı. “Alacaksın
Benim için Tika'ya göz kulak olursun, değil mi?"

"Caramon, oraya tek başına girmene izin veremem!" Tanis onu yakaladı.
"Geleceğim-"

"Hayır, Tanis," Caramon'un sesi sakindi. "Eğer başarısız olursam Dalamar'ın yardımına ihtiyacı olacak. Tika'ya veda et ve ona açıklamaya çalış Tanis.
Onu çok sevdiğimi söyle, o kadar...” Sesi çatallandı. Devam edemedi. Tanis ona sıkı sıkı tutundu.

Kendi veda mektubunu hatırlayarak, "Ona ne söyleyeceğimi biliyorum, Caramon," dedi.

Caramon başını salladı, gözlerindeki yaşları silkti ve derin, titrek bir nefes aldı. "Ve Tas'a veda et. Ben... onun hiç anladığını sanmıyorum. Tam olarak değil." Gülümsemeyi başardı. "Elbette, önce onu o Ying Kalesi'nden çıkarman gerekecek."

"Sanırım biliyordu Caramon," dedi Tanis usulca.

Ejderhanın kafaları tiz bir ses, çok uzaklardan geliyormuş gibi görünen hafif bir çığlık çıkarmaya başladı.

Caramon gerildi.

Çığlık daha da yükseldi, yaklaştı ve daha tizleşti. Geçit
renklerle yanıyordu, ejderhanın her başı pırıl pırıl parlıyordu.

"Hazırlan," diye uyardı Dalamar, sesi çatlıyordu.

"Güle güle Tanis." Caramon onun elini sıkıca tuttu.

Machine Translated by Google

"Güle güle Caramon."

Arkadaşını elinden bırakan Tanis geri adım attı.

Boşluk ayrıldı. Portal açıldı.

Tanis ona baktı; onun içine baktığını biliyordu çünkü arkasını çeviremezdi. Ancak gördüklerini hiçbir zaman net bir şekilde hatırlayamadı. Yıllar sonra bile bunun hayalini kurdu. Bunu rüyasında gördüğünü biliyordu çünkü geceleri terden sırılsıklam uyanıyordu. Ancak görüntü her zaman bilincinden siliniyordu ve uyanık zihni tarafından asla yakalanmıyordu. Ve daha sonra saatlerce karanlığa bakarak titreyerek yalan söylerdi.

Ama bu daha sonraydı. Artık bildiği tek şey Caramon'u durdurması gerektiğiydi ! Ama hareket edemiyordu. Ağlayamıyordu. Transa girmiş, dehşete düşmüş bir halde, Caramon'un son, sessiz bir bakışla dönüp altın platforma çıkmasını izledi.

Ejderhalar uyarı, zafer ve nefret çığlıkları atıyordu... Tanis bilmiyordu. Vücudundan kopan kendi çığlığı tiz, sağır edici sesin içinde kayboldu.

Kör edici, dönen, çarpan çok renkli bir ışık dalgası vardı.

Ve sonra hava karanlıktı.

Caramon gitmişti.

"Paladine seninle olsun," diye fısıldadı Tanis, ancak onu rahatsız edecek şekilde Dalamar'ın soğuk sesinin yankılandığını duydu: "Takhisis, kraliçem, seninle gel."

"Onu görüyorum" dedi Dalamar bir süre sonra. Geçit'e dikkatle bakarken daha net görebilmek için yarı doğruldu. Heyecan içinde unutulmuş bir acı nefesi elinden kaçtı. Küfür ederek tekrar sandalyeye çöktü, solgun yüzü terle kaplanmıştı.

Tanis huzursuz adımlarını durdurdu ve Dalamar'ın yanında durdu. "Orada," diye işaret etti kara elf, nefesi sıkılı dişlerinin arasından geliyordu.

Geçit'e ilk baktığı andan beri devam eden şokun etkilerini hâlâ hisseden Tanis isteksizce tekrar içeri baktı.

İlk başta kasvetli ve çorak bir manzaradan başka bir şey göremiyordu.

Machine Translated by Google

yanan bir gökyüzünün altında uzanıyor. Ve sonra parlak zırhın üzerinde kırmızıya çalan ışığın parıldadığını gördü. Geçit'in ön tarafında, elinde kılıcıyla, yüzü onlara dönük, bekleyen küçük bir figür gördü...

"Nasıl kapatacak?" diye sordu Tanis sakin bir şekilde konuşmaya çalışarak acı sesini boğdu.

"Yapamaz," diye yanıtladı Dalamar.

Tanis ona telaşla baktı. "O halde Kraliçeyi ne durduracak? tekrar girmekten mi?"

"Önünden biri geçmediği sürece geçemez yarımelf," diye yanıtladı Dalamar, biraz sinirli bir şekilde. "Aksi takdirde bundan çok daha önce girerdi. Raistlin kapıyı açık tutuyor. Eğer o bunu atlatırsa, o da takip edecektir. Onun ölümüyle kapanacak."

"Yani Caramon onu -kardeşini mi öldürmeli?"

"Evet."

"Ve onun da ölmesi gerekiyor," diye mırıldandı Tanis.

"Ölmesi için dua et!" Dalamar dudaklarını yaladı. Acı başını döndürüyor, midesini bulandırıyordu. "Çünkü o da Geçit üzerinden geri dönemez. Ve Kara Kraliçe'nin elindeki ölüm çok yavaş, çok nahoş olabilse de, inanın bana Yarı-Elf, yaşama kıyasla çok daha iyidir!"

"Bunu biliyordu..."

"Evet biliyordu. Ama dünya kurtarılacak, Yarı-Elf," Dalamar alaycı bir şekilde belirtti. Sandalyesine geri gömülerek Geçit'e bakmaya devam etti; eli rünlerle kaplı siyah cüppesinin kıvrımlarını bir buruşturuyor, bir düzeltiyordu.

"Hayır, dünya değil, bir ruh," diye acı bir şekilde cevap vermeye başladı Tanis, arkasında laboratuvar kapısının gıcırdadığını duyunca.

Dalamar'ın bakışları anında değişti. Gözleri parlıyordu, eli hareket ediyordu kemerine yerleştirdiği büyü parşömenini buldu.

Sesi duyunca dönen Tanis'e yavaşça, "Kimse giremez," dedi. "Gardiyanlar-"

"Onu durduramıyorum," dedi Tanis, bakışları bir an için Kitiara'nın ölü yüzündeki donmuş korku bakışını yansıtan bir korku bakışıyla kapıya odaklanmıştı.

Dalamar sert bir şekilde gülümsedi ve yeniden sandalyesine çöktü. Etrafa bakmaya gerek yoktu. Ölümün soğuğu

Machine Translated by Google

pis bir sis gibi oda.

"Girin, Lord Soth," dedi Dalamar. "Seni bekliyordum."

Machine Translated by Google

BÖLÜM 8

Aramon, kapalı göz kapaklarının arasından bile yayılan göz kamaştırıcı ışık nedeniyle kör olmuştu. Sonra karanlık etrafını sardı ve gözlerini açtığında bir an için göremedi ve kör olduğu ve Yüksek Büyücülük Kulesi'nde kaybolduğu zamanı hatırlayarak paniğe kapıldı.

Ama yavaş yavaş karanlık da kalktı ve gözleri çevresindeki ürkütücü ışığa alıştı. Tassleho ona sanki güneş yeni batmış gibi tuhaf, pembemsi bir parıltıyla yandığını söylemişti. Ve arazi tam da kenderin tarif ettiği gibiydi; uçsuz bucaksız, boş bir gökyüzünün altındaki uçsuz bucaksız, boş arazi. Baktığı her yerde, her yönde gökyüzü ve toprak aynı renkteydi.

Tek yön hariç. Başını çeviren Caramon, şimdi arkasında bulunan Geçit'i gördü. Çorak topraklardaki tek renk örneği buydu. Beş ejderha başlı oval kapının çerçevelediği kapı, çok yakında olduğunu bilmesine rağmen ona küçük ve uzak görünüyordu. Caramon bunun duvara asılmış bir tabloya benzediğini düşündü. Tanis ve Dalamar'ı oldukça net bir şekilde görebilmesine rağmen,

Machine Translated by Google

hareket etmiyorlardı. Onlar pekala boyalı özneler olabilir, tutuklanmış bir hareket halinde yakalanmış, boyalı sonsuzluklarını hiçbir şeye bakarak harcamaya zorlanmış olabilirler.

Kesin bir şekilde onlara sırtını dönerek, bir sancıyla, onların da kendisini kendisinin onları görebildiği gibi görüp göremediklerini merak eden Caramon, kılıcını kınından çıkardı ve ayaklarını sağlam bir şekilde değişen zemine basarak ikizini bekledi.

Kendisi ve Raistlin arasındaki savaşın kendi ölümüyle sonuçlanması gerektiğine dair Caramon'un hiçbir şüphesi yoktu, hiç şüphesi yoktu. Raistlin'in büyüsü zayıflamış olsa bile hâlâ güçlü olacaktı. Ve Caramon kardeşini, Raistlin'in -eğer elinden gelse- asla tamamen savunmasız kalmasına izin vermeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Her zaman bir büyü ya da en azından bileğinde gümüş bir hançer kalacaktı.

Ama ölsem bile hedefime ulaşacağım, diye düşündü Caramon sakince. Ben güçlüyüm, sağlıklıyım ve tek gereken o ince, kırılgan vücuda bir kılıcın saplanması.

Kardeşinin büyüsü onu uzun zaman önce Yüksek Büyücülük Kulesi'nde olduğu gibi soldurmadan önce bu kadarını yapabileceğini biliyordu...

Gözyaşları gözlerine battı, boğazına doğru aktı. Bunları yuttu, aklını korkusundan... üzüntüsünden uzaklaştırmak için düşüncelerini başka bir şeye yöneltti.

Leydi Crysania.

Zavallı kadın. Caramon içini çekti. Onun iyiliği için, öyle olmasını umuyordu çabuk öldü... bilmeden....

Caramon gözlerini kırpıştırdı, irkildi ve önüne baktı. Ne oluyordu? Daha önce pembemsi, parlak ufukta hiçbir şey olmayan yerde şimdi bir nesne vardı. Pembe gökyüzünün önünde kapkara duruyordu ve sanki kağıttan kesilmiş gibi görünüyordu. Tas'ın sözleri aklına tekrar geldi. Ama o bunu tanıdı; tahta bir kazık. Öyle... eski günlerde cadıları yakmak için kullandıkları türden!

Anılar geri geldi. Raistlin'in kazığa bağlandığını görebiliyordu, kendisini kurtarmak için çabalayan, şarlatan bir din adamını ifşa ederek kendi aptallıklarından kurtarmaya çalıştığı kişilere feryat ederek feryat eden kardeşinin etrafına yığılmış odun yığınlarını görebiliyordu. Ama onlar

Machine Translated by Google

onun bir cadı olduğuna inanmıştı. "Oraya tam zamanında vardık, Sturm ve ben," diye mırıldandı Caramon, şövalyenin kılıcının güneşte parladığını, yalnızca onun ışığının batıl inançlı köylüleri geri püskürttüğünü hatırlayarak.

Kazığa daha yakından baktığında -kendiliğinden ona yaklaşıyormuş gibi görünen- Caramon ayak dibinde yatan bir figürü gördü. Raistlin miydi? Kazık gittikçe yaklaşıyordu, yoksa ona doğru mu yürüyordu? Caramon yine başını çevirdi. Geçit daha gerideydi ama hâlâ görebiliyordu.

Paniğe kapılıp sürüklenebileceğinden korkarak kendini durdurmaya çalıştı ve bunu hemen yaptı. Sonra kenderin sesini tekrar duydu. Herhangi bir yere gitmek için tek yapmanız gereken kendinizi orada düşünmektir. İstediğiniz herhangi bir şeye sahip olmak için tek yapmanız gereken onu düşünmek, sadece dikkatli olun çünkü Abyss gördüklerinizi çarpıtabilir ve çarpıtabilir.

Tahta kazığa bakan Caramon kendini orada sandı ve anında onun yanında durdu. Bir kez daha döndüğünde Geçit yönüne baktı ve gökyüzü ile yer arasında minyatür bir tablo gibi asılı durduğunu gördü. Her an dönebileceğinden tatmin olan Caramon, kazığın altında yatan figüre doğru aceleyle koştu.

İlk başta onun siyah bir cübbe giydiğini düşünmüştü ve kalbi sarsıldı. Ama şimdi onun yalnızca parlayan zemin üzerinde siyah bir siluet olarak göründüğünü gördü. Giydiği elbiseler beyazdı. Ve sonra anladı.

Elbette onu düşünüyordu...

"Crysania," dedi.

Gözlerini açtı ve başını onun sesine doğru çevirdi ama gözleri ona odaklanmadı. Ona baktılar ve onun kör olduğunu fark etti.

"Raistlin?" öyle bir umut ve özlemle dolu bir sesle fısıldadı ki Caramon bu umudu doğrulamak için her şeyi, hatta yaşamını bile verirdi.

Ama başını sallayarak diz çöktü ve kadının elini avucunun içine aldı. "BT Caramon, Leydi Crysania."

Görmez gözlerini onun sesine çevirdi ve kendi elini zayıf bir şekilde onun elini tuttu. Kafası karışmış halde ona doğru baktı. "Caramon mu? Neredeyiz?"

Machine Translated by Google

"Geçit'e girdim, Crysania," dedi.

İçini çekerek gözlerini kapattı. “Demek burada, Uçurum’da bizimle birliktesin…”

"Evet."

"Ben bir aptaldım Caramon," diye mırıldandı, "ama aptallığımın bedelini ödüyorum. Keşke... Keşke bilseydim..... Benden başka... kimseye... zarar geldi mi? Ve o?" Son kelime neredeyse duyulmuyordu.

"Hanımefendi..." Caramon nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

Ama Crysania onu durdurdu. Sesindeki üzüntüyü duyabiliyordu. Gözlerini kapatarak gözyaşları yanaklarından aşağı akarken elini dudaklarına bastırdı. "Elbette. Anladım!" o fısıldadı.
"İşte bu yüzden geldin. Özür dilerim Caramon! Çok üzgünüm!"

Ağlamaya başladı. Onu yakınına toplayan Caramon onu tuttu ve bir çocuk gibi sakinleştirici bir şekilde salladı. O zaman onun ölmek üzere olduğunu biliyordu. Onu tutarken bile hayatının vücudundan çekildiğini hissedebiliyordu. Ama onu neyin yaraladığını, hangi yaraları açtığını hayal bile edemiyordu çünkü cildinde hiçbir iz yoktu.

"Özür dilenecek bir şey yok leydim" dedi, ölümcül solgun yüzüne düşen kalın, parlak siyah saçlarını düzelterek. “Onu seviyordun. Eğer bu senin aptallığınsa, o halde benim de aptallığımdır ve bunun bedelini memnuniyetle öderim.”

"Keşke bu doğru olsaydı!" İnledi. “Ama bu benim gururumdu, benim beni buraya getiren hırs!”

“Öyle miydi, Crysania?” diye sordu Caramon. "Eğer öyleyse, Paladine neden Kralrahip'in taleplerini yerine getirmeyi reddederken dualarınızı kabul etti ve Geçidi sizin için açtı? Kalbinizde olanı gerçekten gördüğü için değilse neden sizi bu hediyeyle kutsadı?”

"Paladine yüzünü benden çevirdi!" ağladı. Madalyonu eline alarak boynundan çıkarmaya çalıştı. Ama çok zayıftı. Eli madalyonun üzerine kapandı ve orada kaldı. Ve bunu yaparken yüzüne huzur dolu bir bakış yayıldı. "Hayır" dedi, kendi kendine yavaşça konuşarak, "o burada. Beni tutuyor. Onu çok net görüyorum.... "

Ayağa kalkan Caramon onu kollarına aldı. Başı omzuna doğru düştü, onun sıkı tutuşuyla rahatladı. "Gidiyoruz

Machine Translated by Google

Portal'a geri dön," dedi ona.

Cevap vermedi ama gülümsedi. Onu duymuş muydu yoksa başka bir ses mi dinliyor?

Uzakta rengarenk bir mücevher gibi parıldayan Geçit'e bakan Caramon, kendisinin ona yakın olduğunu düşündü ve kapı hızla ilerledi.

Aniden etrafındaki hava yarıldı ve çatladı. Gökten yıldırım düştü, daha önce hiç görmediği türden bir yıldırım. Binlerce mor, cızırdayan dal yere çarptı ve parmaklıkları ölümle eşdeğer olan bir hapishanede muhteşem bir an için onu hapsetti. Şoktan dolayı felç olduğu için hareket edemiyordu. Şimşek kaybolduktan sonra bile onu sonsuza dek sağır edecek patlayıcı gök gürültüsünü sinerek bekledi.

Ama yalnızca sessizlik, sessizlik ve çok uzakta, acı çeken bir duygu vardı. delici çığlık.

Crysania'nın gözleri açıldı. "Raistlin," dedi. Eli sıkılaştı madalyonun etrafında.

"Evet," diye yanıtladı Caramon.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Gözlerini kapattı ve Caramon'a sarıldı. Aklına rahatsız edici, rahatsız edici bir fikir geldiğinde, artık yavaş yavaş ilerleyerek Geçit'e doğru ilerledi. Leydi Crysania kesinlikle ölüyordu. Boynundaki yaşam atışı zayıftı, parmaklarının altında yavru bir kuşun kalbi gibi ses çıkarıyordu. Ama ölmemişti, henüz değil. Belki onu Geçit'ten geri getirebilirse yaşayabilirdi.

Peki onu kendi içinden geçmeden atlatabilir miydi?

Caramon onu kollarında tutarak Geçit'e yaklaştı. Daha doğrusu, ona yaklaştı, yaklaştıkça üzerine sıçradı, boyutları büyüdü, ejderhanın kafaları parıldayan gözleriyle ona bakıyordu, ağızları onu yakalayıp yutmak için açıktı.

Hala arkasını görebiliyordu, Tanis ile Dalamar'ı görebiliyordu; biri ayakta, diğeri oturuyordu; ikisi de hareket etmiyor, ikisi de zamanda donmuş.
Ona yardım edebilirler miydi? Crysania'yı alabilirler mi?

"Tanis!" diye seslendi. "Dalamar!"

Ancak her ikisi de onun bağırdığını duymuş olsalar bile, çığlıklarına tepki vermediler.

Machine Translated by Google

Leydi Crysania'yı yavaşça Geçit'in önündeki kayan zemine indirdi. Caramon o zaman durumun umutsuz olduğunu biliyordu. O başından beri biliyordu. Onu geri alabilirdi ve o yaşayacaktı. Ancak bu, Raistlin'in yaşayıp kaçacağı, Kraliçe'yi peşine takacağı, dünyayı ve insanlarını yıkıma mahkum edeceği anlamına geliyordu.

Yabancı yere battı. Crysania'nın yanında oturarak onun elini tuttu. Bir bakıma onun burada yanında olmasından memnundu. Kendini pek yalnız hissetmiyordu. Elinin dokunuşu rahatlatıcıydı.
Keşke onu kurtarabilseydi...

"Raistlin'e ne yapacaksın Caramon?" Crysania sordu
bir süre sonra yavaşça.

"Uçurum'dan ayrılmasını engelleyin," diye yanıtladı Caramon, ifadesiz bir ses tonuyla.

Anladığını ifade ederek başını salladı, eli kararlı bir şekilde onun elini tutuyordu. görmeyen gözler ona bakıyor.

“Seni öldürecek, değil mi?”

"Evet," diye yanıtladı Caramon kararlı bir şekilde. "Ama kendisi düşmeden önce değil."

Crysania'nın yüzü bir acı spazmıyla buruştu. Caramon'un elini tuttu. "Seni bekleyeceğim!" Boğuluyordu, sesi zayıflıyordu. "Seni bekleyeceğim. Bittiğinde göremediğim için rehberim olacaksın.
Beni Paladine'e götüreceksin. Beni karanlıktan sen çıkaracaksın."

Gözleri kapandı. Sanki bir yastığa dayanıyormuş gibi başı yavaşça geriye doğru düştü. Ama eli hâlâ Caramon'un elini tutuyordu. Nefesiyle göğsü yükselip alçalıyordu. Parmaklarını onun boynuna koydu, onların altında hayatı nabız gibi atıyordu.

Kendini ölüme mahkum etmeye hazırdı,
kardeşini kınamaya hazırlandı. Her şey o kadar basitti ki!

Ama onu suçlayabilir miydi?...

Belki hala zamanı vardı... Belki onu atlatabilirdi
Portal ve geri dönüş....

Umutla dolu olan Caramon ayağa kalktı ve Crysania'yı yeniden kollarına almaya başladı. Daha sonra gözünün ucuyla bir hareket yakaladı.

Döndüğünde Raistlin'i gördü.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 9

"Girin, Kara Gül Şövalyesi," diye tekrarladı Dalamar.

Alevli gözler, elini kılıcının kabzasına koyan Tanis'e baktı. Aynı anda ince parmaklar koluna dokunarak irkilmesini sağladı.

"Müdahale etme Tanis," dedi Dalamar usulca. "Bizi umursamıyor. O yalnızca tek bir şey için geliyor."

Heyecan verici, neşeli bakış Tanis'in üzerinden geçti. Mum ışığı, kararmış yanık izlerinin ve çoktan toza dönüşmüş kendi kanının lekelerinin altında, Solamniya Şövalyeleri'nin sembolü olan Gül'ün soluk hatlarını hâlâ taşıyan eski, eski moda, süslü zırhın üzerinde parlıyordu. Hiç ses çıkarmayan çizmeli ayaklar odanın içinde dolaştı. Turuncu gözler gölgeli köşede nesnesini bulmuştu; Tanis'in pelerininin altında yatan büzüşmüş form.

Onu uzak tutun! Tanis, Kitiara'nın çılgın sesini duyar. Seni her zaman sevdim yarımelf!

Machine Translated by Google

Lord Soth durdu ve cesedin yanında diz çöktü. Ama sanki görünmez bir güç tarafından kısıtlanmış gibi ona dokunamıyormuş gibi görünüyordu.
Ayağa kalkıp döndü, turuncu gözleri taktığı miğferin altındaki boş karanlıkta parlıyordu.

"Onu bana bırak, Tanis Yarı-Elf," dedi içi boş ses.
“Senin aşkın onu bu uçağa bağlıyor. Ondan vazgeç.

Kılıcını kavrayan Tanis öne doğru bir adım attı.

"Seni öldürecek Tanis," diye uyardı Dalamar. “Seni hiç tereddüt etmeden öldürecek. Bırakın ona gitsin. Sonuçta aramızda onu gerçekten anlayan tek kişinin o olduğunu düşünüyorum."

Turuncu gözler kısıldı. “Onu anladın mı? Ona hayran kaldım! Benim gibi onun da yönetmesi gerekiyordu, fethetmesi yazıyordu! Ama o benden daha güçlüydü. Onu zincirlemekle tehdit eden aşkı bir kenara bırakabilirdi. Ama kaderin bir cilvesi olsaydı tüm Ansalon'a hükmederdi!”

İçi boş ses odada yankılanarak Tanis'i tutkusu ve nefretiyle şaşırttı.

"İşte oradaydı!" Zincir posta sıkıştı. “Kafesteki bir canavar gibi Yaptırım'da hapsedilmiş, kazanmayı umut edemeyeceği bir savaş için planlar yapıyordu.
Cesareti ve kararlılığı zayıflamaya başlamıştı.
Kendisinin bir kara elf aşığının kölesi gibi zincirlenmesine bile izin vermişti!
Hayatının sönmüş bir mum gibi sönmesine izin vermektense savaşarak ölmesi daha iyi.”

"HAYIR!" diye mırıldandı Tanis, eli kılıcını sıkıyordu. "HAYIR-"

Dalamar'ın parmakları bileğinin üzerinde kapandı. "O seni hiçbir zaman sevmedi Tanis," dedi soğuk bir tavırla. “Hepimizi, hatta onu kullandığı gibi seni de kullandı.”
Kara elf Soth'a baktı. Tanis konuşacakmış gibi oldu ama Dalamar onun sözünü kesti. "Seni sonuna kadar kullandı Yarı-Elf. Şimdi bile, onu kurtaracağınızı umarak ötelerden uzanıyor.”

Tanis hâlâ tereddüt ediyordu. Onun dehşet dolu yüzünün görüntüsü zihninde canlandı. Görüntü yandı, alevler yükseldi....

Alevler Tanis'in görüşünü doldurdu. Onlara baktığında, bir zamanlar gururlu ve asil olan, şimdi siyah ve ufalanan, alevler içinde kalan bir kale gördü.
Sevimli, narin bir elf hizmetçisinin, kucağında küçük bir çocuğun alevler içinde kaldığını gördü. Koşan, ölen, ateşe düşen savaşçıları gördü. Ve alevlerin arasından Soth'un sesini duydu.

Machine Translated by Google

"Senin bir hayatın var, Yarı-Elf. Yaşayacak çok şeyin var. Yaşayanlar arasında sana güvenenler var. Biliyorum, çünkü sahip olduğun her şey bir zamanlar benimdi. Işık yerine karanlıkta yaşamayı seçerek onu bir kenara bıraktım. Beni takip edecek misin? Uzun zaman önce gecenin yollarında yürümeyi seçen biri için sahip olduğun her şeyi bir kenara mı atacaksın?"

Benim dünyalarım var, Tanis kendi sözlerini duydu. Laurana'nın yüzü ona gülümsedi.

Gözlerini kapattı... Laurana'nın yüzü, güzel, bilge, sevgi dolu. Altın rengi saçlarından ışık parlıyor, berrak elf gözlerinde parlıyordu. Işık bir yıldız gibi daha da parlaklaştı. Saf, parlak bir şekilde parlıyordu, öyle bir ışıltıyla parlıyordu ki artık hafızasında pelerinin altındaki soğuk yüzü göremiyordu.

Tanis yavaşça elini kılıcından çekti.

Lord Soth döndü. Diz çökerek pelerine sarılı, artık kanla lekelenmiş cesedi görünmeyen kollarıyla kaldırdı. Büyülü bir söz söyledi. Tanis'in gözüne aniden ölüm şövalyesinin ayaklarının dibinde uzanan karanlık bir uçurumun görüntüsü geldi. Ruh delici soğuk odayı kasıp kavurdu, patlama onu sanki sert bir rüzgâra karşıymış gibi başını çevirmeye zorladı.

Baktığında gölgeli köşenin boş olduğunu gördü.

"Gittiler." Dalamar'ın eli bileğini serbest bıraktı. "Caramon da öyle."

"Gitmiş?" Dengesizce dönen, titreyen ve vücudu soğuk terden sırılsıklam olan Tanis bir kez daha Geçit'e baktı. Yanan manzara boştu.

İçi boş bir ses yankılandı. Sahip olduğun her şeyi bir kenara atar mısın? Gecenin yollarında yürümeyi uzun zaman önce kim seçti?

Machine Translated by Google

Lord Soth'un Şarkısı

Gömülü ışığı bir kenara koyun
Mumdan, meşaleden ve çürüyen
tahtadan, Ve dinle gecenin
dönüşünü Yükselen kanına takılıp.

Gece yarısı ne kadar sessiz, aşkım,
Ne kadar sıcak rüzgarlar kuzgunların olduğu
yerde, Değişen tüm ay ışığının, aşk, Solgun
gözlerinde solgun.

Ne kadar yüksek sesle çağırıyor yüreğin,
aşkım, Ne kadar yakın karanlık göğsüne,
Ne kadar telaşlı nehirler, aşk,
Ölmekte olan bileğinden çekilmiş.

Ve aşk, narin teninin sakladığı sıcaklık, Tuz
kadar saf, ölüm kadar tatlı, Ve
karanlıkta kızıl ay sürüyor nefesinin
tilkisi.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 10

Önünde Portal var.

Arkasında Kraliçe. Arkasında acılar, ızdıraplar...

Önünde zafer var.

Zar zor ayakta durabilecek kadar zayıf olan Sta of Magius'a yaslanan Raistlin, Geçit'in görüntüsünü daima aklında tuttu. Sanki oraya ulaşmak için yürümüş, tökezlemiş, kilometrelerce sürünerek ulaşmıştı.

Artık yakındaydı. Onun ışıltılı, güzel renklerini, yaşamın renklerini görebiliyordu; çimenlerin yeşili, gökyüzünün mavisi, bulutların beyazı, gecenin siyahı, kanın kırmızısı...

Kan. Kendi kanıyla lekelenmiş ellerine baktı.

Yaraları sayılamayacak kadar çoktu. Topuzla vurulmuş, kılıçla bıçaklanmış, yıldırımla kavrulmuş, ateşle yakılmış; hepsi de Kara Majestelerine hizmet eden karanlık din adamlarının, kara büyücülerin, hortlakların ve iblislerin saldırısına uğramıştı. Siyah cübbesi lekeli paçavralar halinde sarkıyordu. Acı çekmeyen tek bir nefes dahi almadı. Uzun zaman önce kan kusmayı bırakmıştı. Ve o olmasına rağmen

Machine Translated by Google

öksürdü, dayanamayana kadar öksürdü ama dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı, öğürdü, orada hiçbir şey yoktu. İçinde hiçbir şey yok.

Ve tüm bunlara rağmen dayanmıştı.

Sevinç, ateş gibi damarlarında dolaşıyordu. Dayanmıştı, hayatta kalmıştı. O... zar zor yaşadı. Ama yaşadı. Kraliçe'nin öfkesi arkasında yankılanıyordu. Yerin ve gökyüzünün onunla titreştiğini hissedebiliyordu. Onu en iyi şekilde yenmişti ve artık ona meydan okuyabilecek kimse kalmamıştı. Kendisi dışında hiçbiri.

Portal onun kum saati görüşünde sayısız renkle parlıyordu.
Yaklaştı, yaklaştı. Arkasında Kraliçe vardı; öfkesi onu dikkatsiz ve umursamaz hale getiriyordu. Abyss'ten kaçacaktı, şimdi onu durduramazdı. Üzerinden geçen bir gölge onu ürküttü. Yukarıya baktığında devasa bir elin parmaklarının gökyüzünü kararttığını, tırnaklarının kan kırmızısı parladığını gördü.

Raistlin gülümsedi ve ilerlemeye devam etti. Bu bir gölgeydi, başka bir şey değildi. Gölgeyi yaratan el boşuna ona uzandı. Adam çok yakındaydı ve adamlarının onu durduracağına güvenen kadın da çok uzaktaydı. Geçit'in eşiğini aştığında kadının eli, yırtık pırtık siyah cüppesinin eteklerini kavrayacak ve son gücüyle onu kapıdan içeri sürükleyecekti.

Peki onun uçağında kim daha güçlü olduğunu kanıtlayacaktı?

Raistlin öksürdü ama öksürürken, acı onu parçalarken bile gülümsedi - hayır, sırıttı - ince dudaklı, kan lekeli bir sırıtış. Hiç şüphesi yoktu. Hiç şüphe yok.

Bir eliyle göğsünü, diğer eliyle Sta of Magius'u tutan Raistlin ilerledi, hayatını ihtiyacı olduğu kadar dikkatle ölçtü, bakır bir parçanın tadını çıkaran bir cimri gibi aldığı her yakıcı nefese değer verdi. Yaklaşan savaş muhteşem olacaktır. Şimdi kendisi için savaşacak lejyonları çağırma sırası ondaydı. Tanrıların kendisi onun çağrısına cevap verecekti, çünkü Kraliçenin dünyada tüm gücü ve görkemiyle ortaya çıkması göklerin gazabını yıkacaktı. Aylar düşer, gezegenler yörüngelerinde kayar, yıldızlar rotalarını değiştirir. Elementler (rüzgar, hava, su, vb.) onun emirlerini yerine getirecek, hepsi onun komutası altında olacaktı.

Machine Translated by Google

Ve şimdi, önünde - Geçit, çığlık atan ejderha kafaları
Onu durduracak güçten yoksun olduklarını bilerek, aciz bir öfke içindeydi.
Sadece bir nefes daha, bir daha titreyen kalp atışı, bir adım daha...

Kapşonlu kafasını kaldırdı ve durdu.
Daha önce görülmemiş, acı, kan ve ölümün gölgeleriyle gizlenmiş bir figür, elinde parlak bir kılıçla Geçit'in önünde ayağa kalktı. Ona bakan Raistlin bir anlığına tam ve tam bir anlayışsızlıkla baktı. Sonra paramparça olmuş bedeninde neşe yayıldı.

"Caramon!"
Titreyen elini uzattı. Bu nasıl bir mucizeydi bilmiyordu. Ama ikizi, her zaman olduğu gibi buradaydı, onu bekliyordu, onun yanında savaşmak için bekliyordu...

"Caramon!" Raistlin nefes nefese kaldı. "Bana yardım et kardeşim."
Yorgunluk onu ele geçirmiş, acı onu ele geçirmişti. Düşünme ve konsantre olma gücünü hızla kaybediyordu. Büyüsü artık vücudunda cıva gibi parıldamıyordu; yavaş yavaş hareket ediyor, yaralarındaki kan gibi donuyordu.

“Caramon, bana gel. Tek başıma yürüyemiyorum...”
Ama Caramon hareket etmedi. Elinde kılıcıyla orada öylece duruyordu; sevgi ve keder karışımı, derin, yakıcı bir kederle ona bakıyordu. Acının pusunu delip geçen ve Raistlin'in kısır, boş ruhunu açığa çıkaran bir üzüntü. Ve sonra anladı. İkizinin neden burada olduğunu biliyordu.

"Yolumu kapatıyorsun kardeşim," dedi Raistlin soğuk bir tavırla.
"Biliyorum."
“O halde bana yardım etmeyeceksen kenara çekil!” Raistlin'in boğazından çıkan sesi öfkeyle çatladı.
"HAYIR."
"Seni aptal! Öleceksin!" Bu bir fısıltıydı, yumuşak ve öldürücü.
Caramon derin bir nefes aldı. "Evet," dedi kararlı bir sesle, "ve bu sefer sen de öyle yapacaksın."
Üstlerindeki gökyüzü karardı. Sanki ışık yavaş yavaş emiliyormuş gibi etraflarında gölgeler toplandı. Hava serinledikçe

Machine Translated by Google

ışık azaldı ama Raistlin arkasında muazzam, ateşli bir sıcaklık, Kraliçesinin öfkesini hissedebiliyordu.

Korku bağırsaklarını burktu, öfke midesini buruşturdu. Büyü sözcükleri yükseldi, dudaklarında kan tadı vardı. Bunları ikizine fırlatmaya çalıştı ama boğuldu, öksürdü ve dizlerinin üzerine çöktü. Kelimeler hâlâ oradaydı ve büyü onun emrindeydi.

Uzun zaman önce Yüksek Büyücülük Kulesi'nde ikizinin yanılsamasının yandığını gördüğü gibi, ikizinin alevler içinde yandığını görecekti. Keşke nefes alabilseydi...

Spazm geçti. Büyünün sözleri beyninde kaynadı. O
başını kaldırdı, tuhaf bir hırıltı yüzünü buruşturdu, elini kaldırdı...

Caramon elinde kılıcıyla önünde duruyordu, ona bakıyordu
gözlerinde acımayla.

Acımak! Bakış Raistlin'e yüz kılıcın gücüyle çarptı. Evet, ikizi ölecekti ama yüzündeki o ifadeyle değil!

Raistlin asasına yaslanarak kendini ayağa kaldırdı. Elini kaldırarak siyah başlığını başından çıkardı, böylece kardeşi kendisinin altın gözlerinde yansıdığını -ölmeye mahkum- görebilsin.

"Demek bana acıyorsun Caramon," diye tısladı. "Seni beceriksiz kuş beyinli serseri. Ulaştığım gücü, üstesinden geldiğim acıları, kazandığım zaferleri anlamaktan aciz olan sizler. Bana acımaya cesaretin var mı? Seni öldürmeden önce -ve seni öldüreceğim kardeşim- benim dünyaya bir tanrı olmak için gittiğimin bilincinde olarak ölmeni istiyorum!"

"Biliyorum, Raistlin," diye yanıtladı Caramon kararlı bir şekilde. Acıması gözlerinden silinmedi, sadece derinleşti. "İşte bu yüzden sana acıyorum.
Çünkü geleceği gördüm. Sonucunu biliyorum."

Raistlin bir hile olduğundan şüphelenerek kardeşine baktı. Üzerindeki kızıl gökyüzü daha da kararıyordu ama uzattığı el durmuştu. Kraliçenin tereddüt ettiğini hissedebiliyordu. Caramon'un varlığını keşfetmişti. Raistlin onun kafa karışıklığını, korkusunu hissetti . Caramon'un onu durdurmak için yaratılmış bir hayalet olabileceğine dair süregelen şüphe ortadan kayboldu. Raistlin kardeşine bir adım yaklaştı.

"Geleceği gördün mü? Nasıl?"

Machine Translated by Google

"Sen Geçit'ten geçtiğinde büyülü alan cihazı etkiledi ve Tas'la beni geleceğe fırlattı."

Raistlin kardeşini gözleriyle hevesle yuttu. "Ve? Ne olacak?"

"Kazanacaksın," dedi Caramon basitçe. "Sadece Karanlığın Kraliçesi'ne karşı değil, tüm tanrılara karşı zafer kazanacaksın. Gökyüzünde yalnızca senin takımyıldızın parlayacak... bir süreliğine..."

"Bir müddet?" Raistlin'in gözleri kısıldı. "Söyle bana! Ne oluyor?
Kim tehdit ediyor? Beni kim tahttan indirdi?"

"Öyle yapıyorsun," diye yanıtladı Caramon, sesi üzüntüyle doluydu. "Sen ölü bir dünyaya hükmediyorsun, Raistlin; gri küllerden, için için yanan harabelerden ve şişmiş cesetlerden oluşan bir dünya. O göklerde yalnızsın Raistlin. Yaratmaya çalışırsınız ama içinizde yararlanabileceğiniz hiçbir şey kalmaz ve bu yüzden yıldızlar sonunda patlayıp ölene kadar yıldızlardan hayat emersiniz. Ve o zaman etrafında hiçbir şey kalmaz, içinde hiçbir şey olmaz."

"HAYIR!" Raistlin hırladı. "Yalan söylüyorsun! Lanet olsun! Yalan söylüyorsun!" Sta of Magius'u ondan fırlatan Raistlin ileri doğru atıldı, pençeli elleri kardeşini yakaladı. Şaşıran Caramon kılıcını kaldırdı ama Raistlin'in bir sözüyle kılıç kayan yere düştü. İri adamın ikizinin kollarındaki tutuşu sarsılacak kadar sıkılaştı. Raistlin alay ederek beni ikiye ayırabilir, diye düşündü. Ama yapmayacak. O güçsüz. Tereddüt ediyor. O kayboldu. Ve gerçeği öğreneceğim!

Uzanan Raistlin yanan kanlı elini kardeşinin alnına bastırdı ve Caramon'un vizyonlarını zihninden kendi zihnine sürükledi.

Ve Raistlin gördü.

Dünyanın kemiklerini, ağaç kütüklerini, gri çamuru ve külü, patlayan kayaları, yükselen dumanı, ölülerin çürüyen bedenlerini gördü...

Kendini soğuk boşlukta, etrafındaki boşlukta, içindeki boşlukta asılı kalmış halde gördü. Üzerine baskı yaptı, onu sıkıştırdı. Onu kemirdi, onu yedi. Çaresizce yiyecek arıyordu: bir damla kan, bir parça acı. Ama orada hiçbir şey yoktu. Orada asla bir şey olmayacaktı. Ve o

Machine Translated by Google

hiçbir şeye devam kıvrılarak içe doğru kıvrılarak ve etmeyecekti... hiçbir şeye... hiçbir şeye.

Raistlin'in başı düştü, eli acıyla kasılarak kardeşinin alnından kaydı. Bunun gerçekleşeceğini biliyordu, bunu parçalanmış vücudunun her bir parçasıyla biliyordu. Bunu biliyordu çünkü boşluk zaten oradaydı. O kadar uzun zamandır oradaydı ki, çok uzun zamandır onun içindeydi. Ah, bu onu tamamen tüketmemişti; henüz değil.

Ama neredeyse korkmuş, yalnız ruhunun karanlık ve boş bir köşeye çömeldiğini görebiliyordu.

Raistlin acı bir çığlıkla kardeşini kendisinden uzaklaştırdı. Etrafa baktı. Gölgeler derinleşti. Kraliçesi artık tereddüt etmedi. Gücünü topluyordu.

Raistlin bakışlarını indirdi, düşünmeye çalıştı, içindeki öfkeyi bulmaya çalıştı, büyüsünün yakıcı ateşini tutuşturmaya çalıştı - Ama o bile ölüyordu. Korkuya kapılarak koşmaya çalıştı ama çok zayıftı. Bir adım atarak tökezledi ve ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü.

Korku onu sarstı. Elini uzatarak yardım istedi...

Bir ses, bir inilti, bir çığlık duydu. Eli beyaz kumaşın üzerine kapandı, sıcak bir his hissetti!

"Bupu," diye fısıldadı Raistlin. Boğuk bir hıçkırıkla ileri doğru süründü.

Lağım cücesinin bedeni önünde yatıyordu; yüzü kasılmış ve aç, gözleri dehşetten iri iri açılmıştı. Zavallı, korkmuş bir halde ondan uzaklaştı.

"Bupu!" Raistlin çaresizlik içinde onu yakalayarak bağırdı: "Bupu, beni hatırlamıyor musun? Bir keresinde bana bir kitap vermiştin. Bir kitap ve bir zümrüt." Keselerinden birinde arama yaparak parıldayan, parlak yeşil taşı çıkardı. "İşte Bupu. Bak, 'güzel kaya.' Al, sakla! Seni koruyacak!"

Ona uzandı ama bunu yaparken parmakları ölümle katılaştı.

"HAYIR!" Raistlin bağırdı ve Caramon'un elini kolunda hissetti.

"Onu yalnız bırakın!" Caramon sert bir şekilde bağırdı, ikizini yakalayıp onu geriye doğru fırlattı. "Ona zaten yeterince şey yapmadın mı?"

Caramon kılıcını bir kez daha eline aldı. Parlak ışığı Raistlin'in gözlerini acıttı. Onun ışığında Raistlin -Bupu'yu değil- gördü ama

Machine Translated by Google

Crysania, cildi kararmış ve su toplamıştı, gözleri onu görmeden ona bakıyordu.

Boş... boş. İçinde hiçbir şey yok mu? Evet... Orada bir şey var.
Bir şey, çok değil ama bir şey. Ruhu elini uzattı. Kendi eli uzanıp Crysania'nın kabarmış derisine dokundu.
"O ölmedi, henüz değil" dedi.

"Hayır, henüz değil," diye yanıtladı Caramon kılıcını kaldırarak. "Onu yalnız bırakın! En azından huzur içinde ölmesine izin verin!

"Eğer onu Portal'dan geçirirsen yaşayacak."

"Evet yaşayacak," dedi Caramon acı acı, "sen de yaşayacaksın, değil mi Raistlin? Ben onu Geçit'ten geçireceğim ve sen de hemen peşimizden geleceksin..."

"Al onu."

"HAYIR!" Caramon başını salladı. Gözlerinde yaşlar parıldamasına ve yüzü acı ve ıstıraptan solgun olmasına rağmen kılıcını hazır halde kardeşine doğru adım attı.

Raistlin elini kaldırdı. Caramon hareket edemiyordu, kılıcı asılıydı sıcak, değişken havada asılı kaldı.

"Onu al, bunu da al."

Uzanan Raistlin'in zayıf eli, yanında duran Magius Stası'nın çevresini kavradı. Kristalinden gelen ışık, derinleşen karanlıkta berrak ve güçlü bir şekilde parlıyor, büyülü ışıltısını üçünün üzerine saçıyordu. Raistlin asayı kaldırarak ikizine uzattı.

Caramon tereddüt etti, kaşlarını çattı.

"Al şunu!" Gücünün azaldığını hisseden Raistlin bağırdı. Öksürdü. "Al şunu!" diye fısıldadı, nefes nefeseydi. "Onu, onu ve kendini Geçit'ten geri götür. Arkanızdan kapatmak için sta'yı kullanın."

Caramon anlamadan ona baktı, sonra gözleri kısıldı.

"Hayır, yalan söylemiyorum," diye hırladı Raistlin. "Sana daha önce yalan söyledim ama şimdi değil. Dene. Kendin için gör. Bak, seni büyüden kurtarıyorum. Başka bir büyü yapamam. Yalan söylediğimi anlarsan beni öldürebilirsin. Seni durduramayacağım."

Machine Translated by Google

Caramon'un kılıç silahı serbest kaldı. Onu hareket ettirebilirdi. Kılıcını hâlâ tutuyordu, gözleri ikizindeydi ve tereddütle diğer elini uzattı. Parmakları asaya dokundu ve korkuyla kristaldeki ışığa baktı; ışığın yanıp sönmesini ve hepsini toplanmış, ürpertici karanlıkta bırakmasını bekledi.

Ama ışık dalgalanmadı. Caramon'un eli, kardeşinin elinin üstünde, stanın çevresini kavradı. Işık parlak bir şekilde parlıyor, parlaklığını yırtık ve kanlı siyah cüppelerin, donuk ve çamurla kaplı zırhın üzerine yansıtıyordu.

Raistlin stayı bıraktı. Yavaşça, neredeyse düşüyormuş gibi sendeleyerek ayağa kalktı ve yardımsız, tek başına ayakta durarak kendini ayağa kaldırdı. Caramon'un elindeki sta parlamaya devam etti.

"Acele et," dedi Raistlin soğukça, "Kraliçe'yi uzak tutacağım.
seni takip ediyorum. Ama gücüm uzun sürmeyecek."

Caramon bir an ona, ardından ışığı hâlâ parlak bir şekilde yanan staya baktı. Sonunda hırıltılı bir nefes alarak kılıcını kınına koydu.

"Sana... ne olacak?" diz çökerek sertçe sordu
Crysania'yı kollarına almak için.

Zihnen ve bedenen işkence göreceksin. Her günün sonunda acıdan öleceksin. Her gecenin başında seni hayata döndüreceğim. Uyuyamayacaksınız ama gelecek günün beklentisiyle titreyerek uyanık yatacaksınız. Sabah, gördüğün ilk manzara yüzüm olacak.

Sözcükler Raistlin'in beyninde bir yılan gibi kıvrıldı. Arkasında ateşli, alaycı kahkahalar duyabiliyordu.

"Git, Caramon," dedi. "O geliyor."

Crysania'nın başı Caramon'un geniş göğsüne dayanıyordu. Koyu saçları solgun yüzüne düşüyordu, eli hâlâ Paladine'in madalyonunu tutuyordu. Raistlin ona baktığında, yangının yarattığı tahribatın azaldığını, yüzünün yarasız kaldığını, tatlı, huzurlu bir dinlenme bakışıyla yumuşadığını gördü. Raistlin'in bakışları kardeşinin yüzüne doğru kalktı ve Caramon'un her zaman taktığı aynı aptal ifadeyi gördü; o şaşkın, acı dolu bakış.

"Seni ağlayan aptal! Bana ne olacağı seni ne ilgilendiriyor?
Raistlin hırladı. "Çıkmak!"

Machine Translated by Google

Caramon'un ifadesi değişti, belki de değişmedi. Belki de bu hep böyleydi. Raistlin'in gücü çok hızlı azalıyordu, görüşü kararmıştı. Ama Caramon'un gözlerinde anlayış gördüğünü sanıyordu...

"Güle güle... kardeşim," dedi Caramon.

Crysania'yı kollarında, bir elinde Sta of Magius'u tutan Caramon döndü ve uzaklaştı. Sta'nın ışığı onun etrafında bir daire oluşturdu; karanlıkta Solinari'nin Crystalmir Gölü'nün sakin sularında parıldayan ay ışınları gibi parıldayan gümüşten bir daire. Gümüş ışınlar ejderhaların kafalarına çarptı, onları dondurdu, gümüşe dönüştürdü ve çığlıklarını susturdu.

Caramon Geçit'e adım attı. Onu ruhuyla izleyen Raistlin, renklere ve hayata bulanık bir bakış attı ve çökmüş yanağına dokunan kısa bir sıcaklık fısıltısını hissetti.

Arkasında alaycı kahkahaların sert, tıslayan bir nefese dönüştüğünü duyabiliyordu. Devasa pullu bir kuyruğun kayma seslerini, kanat tendonlarının gıcırdamasını duyabiliyordu. Arkasında beş kafa, işkence ve dehşet dolu sözler fısıldıyordu.

Raistlin kararlılıkla ayakta durarak Geçit'e baktı. Tanis'in Caramon'a yardıma koştuğunu, Crysania'yı kollarına aldığını gördü. Gözyaşları Raistlin'in görüşünü bulanıklaştırdı. Takip etmek istedi! Tanis'in eline dokunmasını istiyordu! Crysania'yı kollarında tutmak istiyordu... İleriye doğru bir adım attı.

Caramon'un elinde asayla yüzünü ona döndüğünü gördü.

Caramon Geçit'e baktı, ikizine baktı, ötesine baktı
onun ikizi. Raistlin, kardeşinin gözlerinin korkudan büyüdüğünü gördü.

Raistlin'in kardeşinin ne gördüğünü öğrenmek için dönmesine gerek yoktu. Takhisis onun arkasına çömeldi. Cüppesini çıkaran iğrenç sürüngen vücudunun soğukluğunu hissedebiliyordu. Onun arkasında olduğunu hissetti ama düşünceleri onun üzerinde değildi. Açık durarak dünyaya giden yolu gördü.

"Kes şunu!" Raistlin çığlık attı.

Bir alev patlaması Raistlin'in etini yaktı. Pençeli bir pençe onu sırtından bıçakladı. Tökezledi, dizlerinin üzerine düştü. Ama gözlerini Geçit'ten hiç ayırmadı ve ikizinin yüzü acı çeken Caramon'un ileri, ona doğru bir adım attığını gördü!

Machine Translated by Google

"Kapa çeneni, seni aptal!" Raistlin yumruklarını sıkarak çığlık attı. "Ayrılmak yalnızca ben! Artık sana ihtiyacım yok! Sana ihtiyacım yok!"

Ve sonra ışık gitti. Geçit hızla kapandı ve karanlık, şiddetli, yıkıcı bir öfkeyle üzerine saldırdı. Pençeler etini parçaladı, dişleri kasları parçaladı ve kemiği çıtırdadı.

Göğsünden kan akıyordu ama bu onun hayatını götürmeyecekti.

Çığlık attı, çığlık atıyordu ve durmadan çığlık atmaya devam edecekti...

Bir şey ona dokundu... bir el... Onu nazikçe sarsarken o eli tuttu. Bir ses, "Raist! Uyanmak! O sadece bir rüyaydı. Korkma. Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim! İşte izle... Seni güldüreceğim."

Ejderhanın kıvrımları gerildi ve nefesi kesildi. Parıldayan siyah dişler canlı organlarını yedi, kalbini yuttu. Vücudunu parçalayıp ruhunu aradılar.

Güçlü bir kol onu sardı ve onu kendine yakın tuttu. Gümüş ışıkla parıldayan, gecenin içinde çocukça resimler oluşturan bir el havaya kalktı ve belli belirsiz duyulan ses, "Bakın, Raist, tavşanlar..." diye fısıldadı.

Artık korkmayarak gülümsedi. Caramon buradaydı.

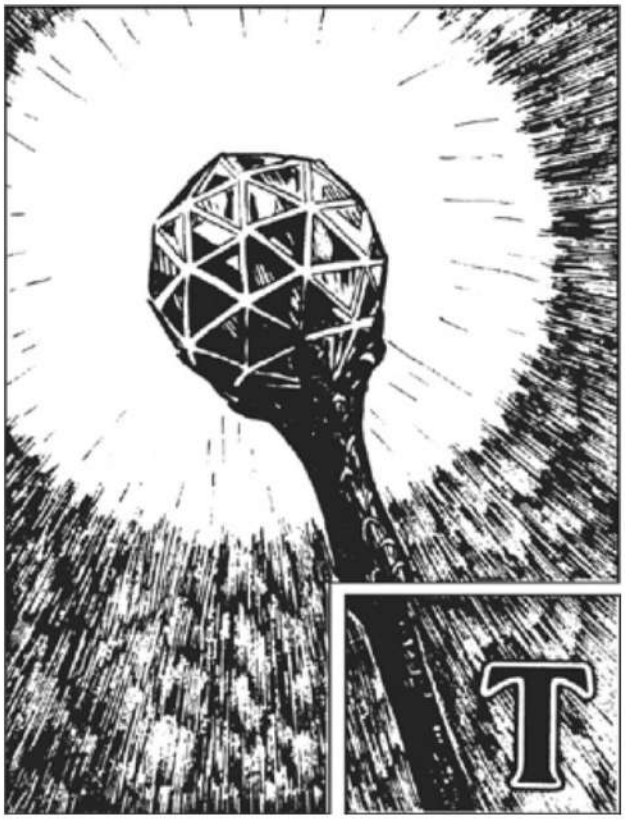
Acı hafifledi. Rüya geri püskürtüldü. Uzaklardan acı bir hayal kırıklığı ve öfke çığlığı duydu. Önemli değildi.

Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Şimdi kendini yorgun hissediyordu, çok ama çok yorgun...

Başını kardeşinin koluna yaslayan Raistlin gözlerini kapattı ve karanlık, rüyasız, sonsuz bir uykuya daldı.

Machine Translated by Google

BÖLÜM 11

Su saatindeki su damlaları durmaksızın, amansızca damlıyor, sessiz laboratuvarda yankılanıyordu. Gerginlikten yanan gözlerle Geçit'e bakan Tanis, damlaların birer birer gergin, gerilmiş sinirlerine düşmesi gerektiğine inanıyordu.

Gözlerini ovuşturarak acı bir hırlamayla Geçit'ten döndü ve pencereden dışarı bakmak için yürüdü. Saatin henüz öğleden sonra olduğunu görünce şaşırdı. Yaşadıklarının ardından baharın gelip gittiğini, yazın çiçek açıp öldüğünü ve sonbaharın yaklaştığını görse pek şaşırmazdı.

Yoğun duman artık pencerenin önünden girdap gibi geçmiyordu. Beslediklerini yiyen res'ler ölüyordu. Gökyüzüne baktı. Ejderhalar hem iyi hem de kötü olarak gözden kaybolmuştu.
Dinledi. Altındaki şehirden hiçbir ses gelmiyordu. Shoikan Korusu'nun karanlığının gölgelediği sis, fırtına ve duman hâlâ üzerinde asılıydı.

Machine Translated by Google

Savaş bitti, diye fark etti uyuşuk bir halde. Sona erdi. Ve biz kazandık. Zafer. İçi boş, sefil bir zafer.

Ve sonra, parlak bir mavilik gözüne çarptı. Dışarıya bakmak Tanis'in nefesi kesildi.

Ying kalesi aniden görüş alanına girmişti. Fırtına bulutlarının arasından aşağıya inerken, bir yerlerde rüzgarda dalgalanan parlak mavi bir pankart edinmiş, neşeyle ilerliyordu. Tanis daha yakından baktı ve sadece sancağı değil, aynı zamanda onun çıktığı ve şimdi sarhoş bir halde kalenin bir kulesine tünemiş olan zarif minareyi de tanıdığını düşünüyordu.

Başını sallayan yarımelf gülümsemeden kendini alamadı. Sancak ve minare bir zamanlar Lord Amothus'un sarayının bir parçasıydı.

Pencereye yaslanan Tanis, şeref muhafızı olarak bronz bir ejderhayı görevlendiren kaleyi izlemeye devam etti. Kasvetinin, kederinin ve korkusunun hafiflediğini, bedenindeki gerilimin rahatladığını hissetti. Dünyada ya da ötesindeki uçaklarda ne olursa olsun, bazı şeyler -kenderler de dahil- asla değişmedi.

Tanis, uçan kalenin körfezin üzerinde sallanmasını izledi, ancak sonra kalenin birdenbire devrilip baş aşağı havada asılı kaldığını görünce oldukça şaşırdı.

"Tas ne yapıyor?" diye mırıldandı.

Ve sonra anladı. Kale bir tuzluk gibi hızla yukarı aşağı sallanmaya başladı. Pencerelerden ve kapı aralıklarından kösele kanatlı siyah şekiller yuvarlanıyordu. Kale yukarı aşağı, yukarı aşağı sallanıyordu, giderek daha fazla siyah şekil ortaya çıkıyordu. Tanis sırıttı. Tas muhafızları temizliyordu! Sonra, suya daha fazla ejderanın döküldüğü görülmeyince, kale tekrar düzeldi ve yoluna devam etti... sonra, mavi ag'ı rüzgarda savrularak neşeyle sekerken, vahşi, talihsiz bir dalmaya daldı. , doğrudan okyanusa!

Tanis nefesini tuttu ama kale neredeyse anında yeniden belirdi; mavi bayraklı bir yunus gibi sudan dışarı fırlayarak bir kez daha gökyüzüne yükseldi - su artık akla gelebilecek her açıklıktan akıyordu - ve fırtına bulutlarının arasında gözden kayboldu.

Machine Translated by Google

Başını sallayıp gülümseyerek dönen Tanis, Dalamar'ın Geçit'e doğru işaret ettiğini gördü. "İşte burada. Caramon görevine geri döndü."

Yarımelf hızla odayı geçti ve bir kez daha Geçit'in önünde durdu.

Hâlâ parlak zırhı içinde minik bir figür olan Caramon'u görebiliyordu. Bu sefer kollarında birini taşıyordu.

"Raistlin?" diye sordu Tanis şaşkınlıkla.

"Leydi Crysania," diye yanıtladı Dalamar.

"Belki de hâlâ hayattadır!"

"O olmasaydı onun için daha iyi olurdu," dedi Dalamar soğuk bir tavırla. Acı, sesini ve ifadesini daha da sertleştirdi. “Hepimiz için daha iyi! Şimdi Caramon zor bir seçim yapmak zorunda.”

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaçınılmaz olarak, onu Geçit'ten bizzat geri getirerek onu kurtarabileceği aklına gelecektir. Bu da hepimizi ya kardeşinin ya da Kraliçenin ya da her ikisinin insafına bırakır.”

Tanis sessizdi, izliyordu. Caramon, Portal'a, beyaz cüppeli kadın figürüne giderek yaklaşıyordu.
silâh.

"Onun hakkında ne biliyorsun?" Dalamar aniden sordu. "Ne karar verecek? Onu son gördüğümde sarhoş bir soytarıydı ama deneyimleri onu değiştirmiş gibi görünüyor.

"Bilmiyorum," dedi Tanis sıkıntılı bir şekilde, Dalamar'dan çok kendi kendine konuşuyordu. "Bir zamanlar tanıdığım Caramon yalnızca yarım bir insandı, diğer yarısı da kardeşine aitti. O artık farklı. O değişti." Tanis kaşlarını çatarak sakalını kaşıdı. "Zavallı adam. Bilmiyorum ..."

"Ah, öyle görünüyor ki seçimi onun adına yapılmış," dedi Dalamar, Sesinde korkuyla karışık bir rahatlama vardı.

Geçit'e bakan Tanis, Raistlin'i gördü. Finali gördü
ikizlerin buluşması.

Tanis o toplantı hakkında kimseyle konuşmadı. Gördüğü görüntüler ve duyduğu sözler hafızasına silinmez bir şekilde kazınmış olsa da, bunlar hakkında konuşamayacağını fark etti. Onlara ses vermek onları alçaltıyor, onların korkunç dehşetini, korkunç duygularını ortadan kaldırıyor gibiydi.

Machine Translated by Google

güzellik. Ancak çoğu zaman, depresyonda ya da mutsuz olduğunda, karanlık bir ruhun son armağanını hatırlar ve gözlerini kapatıp, lütufları için tanrılara şükrederdi.

Caramon Leydi Crysania'yı Geçit'ten getirdi. Ona yardım etmek için koşan Tanis, Crysania'yı kollarına aldı ve ışığı hâlâ parlak bir şekilde parlayan büyülü stayı taşıyan iri adamın görüntüsüne hayretle baktı.

"Onunla kal Tanis," dedi Caramon, "Geçit'i kapatmalıyım."
"Çabucak yap!" Tanis, Dalamar'ın keskin nefes alışını duydu. Kara elfin dehşet içinde Geçit'e baktığını gördü. "Kapat onu!" O ağladı.

Crysania'yı kollarında tutan Tanis ona baktı ve ölmek üzere olduğunu fark etti. Nefesi kesildi, cildi kül rengindeydi, dudakları maviydi. Ama onu güvenli bir yere götürmek dışında onun için hiçbir şey yapamazdı.

Emniyet! Etrafına bakındı, bakışları başka bir ölmekte olan kadının yattığı gölgeli köşeye kaydı. Portal'dan en uzaktaydı. Orada güvende olacaktı; üzüntüyle, her yerdeki kadar güvende olacağını düşündü. Onu mümkün olduğu kadar rahat ettirip yere yatırdıktan sonra aceleyle boşluktaki açıklığa döndü.

Tanis durdu, gözlerinin önündeki manzara karşısında büyülendi.
Kötülüğün bir gölgesi Geçit'i doldurdu, kapıyı oluşturan metalik ejderhanın kafaları zaferle uludu. Başbüyücü pençelerine düşerken Geçit'in ötesindeki yaşayan ejderhanın kafaları kurbanlarının bedeninin üzerinde kıvranıyordu.

"HAYIR! Raistlin!" Caramon'un yüzü acıyla buruştu. Geçit'e doğru bir adım attı.

"Durmak!" Dalamar öfkeyle bağırdı. "Durdur onu, Yarı-Elf! Öldür onu eğer mecbursan! Portalı kapatın!"
Bir kadının eli açıklığa doğru hamle yaptı ve onlar şaşkın bir dehşet içinde izlerken, el bir ejderhanın pençesine dönüştü, tırnaklarının uçları kırmızıydı ve pençeleri kanla lekelenmişti. Kraliçe'nin eli Geçit'e yaklaştıkça yaklaştı; bu kapıyı dünyaya açık tutmak niyetindeydi, böylece bir kez daha içeri girebilecekti.

Machine Translated by Google

"Caramon!" diye bağırdı Tanis öne atılarak. Peki ne yapabilirdi? Büyük adamı fiziksel olarak alt edecek kadar güçlü değildi.
Ona gidecek, diye düşündü Tanis acı içinde. Kardeşinin ölmesine izin vermeyecek...

Hayır, yarımelfin içinden bir ses konuştu. O yapmayacak... ve bu noktada dünyanın kurtuluşu yatıyor.

Caramon o kanlı elin gücüyle sımsıkı tutularak durdu. Kavrayan ejderhanın pençesi yakındaydı ve arkasında gülen, muzaffer, kötü niyetli gözler parlıyordu. Kötü güce karşı mücadele eden Caramon yavaş yavaş Magius Sta'sını kaldırdı.

Hiçbir şey olmadı!

Oval kapı aralığındaki ejderha kafaları havayı yarıyor.
borazan çalarak Kraliçelerinin dünyaya girişini selamlıyorlar.

Sonra Caramon'un yanında duran gölgeli bir şekil belirdi.
Siyah cübbe giymiş, beyaz saçları omuzlarına düşen Raistlin, altın tenli elini kaldırdı ve uzanarak Magius Sta'sını kavradı, eli ikizinin elinin yanındaydı.

Yıldızlar saf, gümüşi bir ışıkla aydınlanıyordu.

Geçit'in içindeki rengarenk ışık döndü, döndü ve hayatta kalmak için savaştı, ancak gümüş ışık, alacakaranlıktaki gökyüzünde parıldayan akşam yıldızının sarsılmaz parlaklığıyla parlıyordu.

Portal kapandı.

Metalik ejderhanın kafaları çığlıklarını öyle aniden kesti ki, yeni sessizlik kulaklarında çınladı. Geçit'te hiçbir şey yoktu; ne hareket, ne sessizlik, ne karanlık, ne ışık.
Hiçbir şey yoktu.

Caramon elinde Sta of Magius'la Geçit'in önünde tek başına duruyordu. Kristalin ışığı bir süre parlak bir şekilde yanmaya devam etti. an.

Sonra parıldadı.

Sonra öldü.

Oda karanlıkla doluydu, tatlı bir karanlık, bir karanlık
Kör edici ışıktan sonra gözler için huzur verici.

Ve karanlığın içinden fısıldayan bir ses geldi.

"Elveda kardeşim."

Machine Translated by Google

BÖLÜM 12

Palanthas'ın Stinus'u Büyük Kütüphane'deki çalışma odasında oturmuş, tanrıların dünyaya baktığı ilk günden, büyük kitabın ortaya çıktığı son güne kadar Krynn'in tüm tarihini kaydeden net, keskin siyah çizgilerle kendi tarihini yazıyordu. sonsuza kadar yakın. Astinus, etrafındaki kaostan habersizdi, daha doğrusu -adamın varlığı öyleydi- sanki kaosu kendisinden habersiz olmaya zorluyormuş gibi göründüğünü yazdı.

Astinus'un Chronicles'da "İkizlerin Sınavı" olarak adlandırdığı (ama diğer herkesin "Palantha Savaşı" olarak adlandırdığı) olayın bitiminden yalnızca iki gün sonraydı. Şehir harabeye dönmüştü. Ayakta kalan tek bina Yüksek Büyücülük Kulesi ve Büyük Kütüphane idi ve Kütüphane zarar görmeden kaçmamıştı.

Ayakta kalması büyük ölçüde Estetik'in kahramanlıklarından kaynaklanıyordu. Kutsal kitaplardan birine pençeli elini sürmeye cüret eden bir ejderan görünce cesareti alevlenen tombul Bertrem'in liderliğindeki Estetikler saldırıya geçti.

Machine Translated by Google

Düşman öyle bir şevkle ve kendi hayatlarına karşı öyle vahşi, umursamaz bir umursamazlıkla davrandı ki, sürüngen yaratıkların çok azı kaçmayı başardı.

Ancak Palanthas'ın geri kalanı gibi Aesthetics de zafer için ağır bir bedel ödedi. Tarikatlarının çoğu savaşta telef oldu. Bunların yası kardeşleri tarafından tutuldu ve külleri, korumak için hayatlarını feda ettikleri kitapların arasında onurlu bir şekilde dinlendirildi. Cesur Bertrem ölmedi. Sadece hafif yaralanmıştı, adının büyük kitaplardan birinde diğer Palanthas Kahramanlarının adlarının yanında geçtiğini gördü. Hayat, Bertrem'e ödül olarak bundan başka hiçbir şey sunamazdı. Raftaki belirli bir kitabı asla uzatmadı ama onu gizlice aşağı çekip The Page'e açmadı ve ihtişamının ışığının tadını çıkarmadı.

Güzel Palanthas şehri artık Astinus'un kitaplarındaki bir hatıradan ve birkaç kelimelik açıklamadan başka bir şey değildi. Kömürleşmiş ve kararmış taş yığınları görkemli malikanelerin mezarlarını işaretliyordu.
Kaliteli şarap ve bira fıçılarıyla, pamuk ve buğday depolarıyla, Krynn'in her yerinden gelen harikalarla dolu kutularla dolu zengin depolar bir kül yığınının içinde yatıyordu. Küllerle kaplanmış limanlarda yanmış gemi yığınları yüzüyordu. Tüccarlar dükkânlarının enkazını karıştırıp ellerinden geleni kurtardılar. Aileler harap olmuş evlerine bakıyor, birbirlerine tutunuyor ve en azından hayatta kalabildikleri için tanrılara şükrediyordu.

Çünkü bunu yapmayan çok kişi vardı. Şehirdeki Solamniya Şövalyeleri arasında Lord Soth ve onun ölümcül lejyonlarına karşı verdikleri umutsuz savaşta neredeyse tek kişi ölmüştü. İlk düşenlerden biri atılgan Sör Markham'dı. Şövalye, Tanis'e verdiği yemine sadık kalarak Lord Soth'la savaşmamıştı, bunun yerine şövalyeleri bir araya getirip Soth'un iskelet savaşçılarına karşı bir saldırıya yönlendirmişti.

Pek çok yarayla delinmiş olmasına rağmen, yiğitçe savaşmaya devam etti; kanlı, bitkin adamlarına defalarca düşmana karşı saldırılarda liderlik etti, ta ki sonunda atından düşüp ölene kadar.

Şövalyelerin cesareti sayesinde Palanthas'ta yaşayan pek çok kişi vardı; aksi takdirde ölümsüzlerin buz gibi soğuk kılıçları altında yok olacaklardı ve liderleri aralarında kefenlenmiş bir cesetle göründüğünde -söylendiğine göre- gizemli bir şekilde ortadan kayboluyorlardı.
silâh.

Machine Translated by Google

Kahramanlar olarak yas tutulan Solamniya Şövalyelerinin cesetleri, arkadaşları tarafından Yüksek Ermiş Kulesi'ne götürüldü. Burada Mızrak Kahramanı Sturm Brightblade'in cesedinin yattığı bir mezara gömüldüler.

Yüce Ermiş Kulesi Savaşı'ndan bu yana hiç bozulmamış olan mezarı açtıklarında şövalyeler, Sturm'ün vücudunun zamanın zarar görmemiş bir bütün halinde olduğunu görünce hayrete düştüler. Göğsünde parıldayan bir çeşit elf mücevherinin bu mucizeden sorumlu olduğuna inanılıyordu. O gün, ölen sevdiklerinin yasını tutmak için mezara girenlerin hepsi, sürekli ışık saçan bu mücevhere baktılar ve huzurun, acılarının acısını hafiflettiğini hissettiler.

Yas tutanlar yalnızca şövalyeler değildi. Palanthas'ta da pek çok sıradan vatandaş ölmüştü. Erkekler şehri ve aileyi, kadınlar ise evi ve çocukları savunuyor. Palanthas'ın vatandaşları asırlık geleneklere uygun olarak ölülerini yakıp, sevdiklerinin küllerini, sevdikleri şehrin küllerine karıştıkları denize saçıyorlardı.

Astinus her şeyi olduğu gibi kaydetti. Bertrem, ustanın çalışma odasını istila etmeye cüret eden bir ejderanı tek başına sopayla öldüresiye döverken bile o yazmaya devam etmişti -Aesthetics hayranlıkla rapor ediyordu bunu. Bertrem'in ışığını engellediğini yavaş yavaş -çekiç, süpürme, vurma ve susturma seslerinin ötesinde- fark ettiğinde hâlâ yazıyordu.

Başını kaldırıp kaşlarını çattı.

Düşmanın karşısında bir kez bile geri adım atmayan Bertrem, ölümcül derecede solgunlaştı ve anında geri çekilerek güneş ışığının bir kez daha sayfaya düşmesine izin verdi.

Astinus yazmaya devam etti. "Kuyu?" dedi.

"Caramon Majere ve bir...bir kender sizi görmeye geldiler, Usta." Eğer Bertrem, Abyss'ten gelen bir iblisin Astinus'u görmek için burada olduğunu söyleseydi, sesine "kender" kelimesini söylediği zamanki kadar korku aşılayamazdı.

"Onları içeri gönderin" diye yanıtladı Astinus.

"Onlar mı, Usta?" Bertrem şok içinde tekrarlamaktan kendini alamadı.

Machine Translated by Google

Astinus kaşlarını çatarak yukarıya baktı. "Ejderan işitme duyuna zarar vermedi, değil mi Bertrem? Mesela başınıza bir darbe almadınız mı?”

“H-hayır, Usta.” Bertrem aceleyle dışarı fırladı ve geri çekildi.
Bunu yaparken cüppesine takılıp düşüyordu.

Birkaç dakika sonra, "Caramon Majere ve... ve Tassle-f-foot B-burr-toynak" diye açıkladı Bertrem.

"Tassleho Burrfoot," dedi kender, küçük elini Astinus'a uzatarak ciddi bir tavırla sıktı. "Ve sen de Palanthas'lı Astinus'sun."
Tas topuzunu heyecanla sallayarak devam etti. “Seninle daha önce tanışmıştım ama hatırlamıyorsun çünkü henüz böyle bir şey olmadı. Daha doğrusu düşününce, bu hiçbir zaman olmayacak, değil mi Caramon?"

"Hayır" diye yanıtladı iri adam. Astinus bakışlarını Caramon'a çevirdi. onunla dikkatle ilgili.

"İkizinize benzemiyorsunuz," dedi Astinus soğukkanlılıkla, "ama Raistlin onu hem fiziksel hem de zihinsel olarak etkileyen pek çok denemeden geçmişti. Yine de gözlerinde ondan bir şeyler var..."

Tarihçi kaşlarını çattı, şaşkındı. Anlamamıştı ve Krynn'in yüzünde anlamadığı hiçbir şey yoktu.
Sonuç olarak öfkesi arttı.

Astinus nadiren sinirlenirdi. Onun öfkesi Estetik'te bir dehşet dalgası yarattı. Ama artık kızgındı. Grileşen kaşları çatıldı, dudakları gerildi ve gözlerinde kenderin endişeyle etrafına bakmasına neden olan bir bakış vardı; ihtiyacı olan şeyi dışarıda koridorda bırakıp bırakmadığını merak ediyordu - şimdi!

"Nedir?" Sonunda tarihçi, elini kitabına vurarak kaleminin fırlamasına, mürekkebinin dökülmesine ve koridorda bekleyen Bertrem'in sandaletlerinin onu götürebildiği kadar hızlı bir şekilde kaçmasına neden olarak talepte bulundu.

"Senin hakkında bir gizem var Caramon Majere ve benim için gizem yok! Krynn'in yüzünde olup biten her şeyi biliyorum. Her canlının düşüncelerini biliyorum! Eylemlerini görüyorum!
Kalplerindeki dilekleri okudum! Ama gözlerini okuyamıyorum!”

"Sana söylemiştim," dedi Caramon soğukkanlılıkla. İri adam, giydiği sırt çantasına uzanarak deri kaplı kocaman bir çanta çıkardı.

Machine Translated by Google

tarihçinin önündeki masanın üzerine dikkatlice koydu.

"Bu benimkilerden biri!" dedi Astinus ona bakarak, kaşlarını çattı. Sesi gerçekten bağırıncaya kadar yükseldi. "Nereden geldi? Hiçbir kitabım haberim olmadan gitmiyor!
Bertrem..."

"Tarihe bak."

Astinus bir an Caramon'a öfkeyle baktı, sonra öfkeli bakışlarını kitaba çevirdi. Bertrem'e yeniden bağırmaya hazır bir halde kitabın üzerindeki tarihe baktı. Ama çığlık boğazında tıngırdadı ve öldü. Tarihe baktı, gözleri büyümüştü. Sandalyesine çökerek ciltten Caramon'a, sonra tekrar cilde baktı.

"Gözlerinde gördüğüm gelecek bu!"

"Gelecek bu kitaptır," dedi Caramon, kitapla ilgili olarak ciddi bir ciddiyet.

"Oradaydık!" dedi Tas hevesle ayağa fırlayarak. "Bunu duymak ister misin? Bu en harika hikaye. Görüyorsunuz, Solace'a geri döndük ama burası Solace'a benzemiyordu. Aslında onun bir ay olduğunu düşünmüştüm, çünkü büyülü cihazı kullandığımızda bir ayı düşünüyordum ve..."

"Sus, Tas," dedi Caramon nazikçe. Ayağa kalkıp elini kenderin omzuna koydu ve sessizce odadan çıktı. Kapıdan sert bir şekilde yönlendirilen Tas geriye baktı. "Güle güle!" diye seslendi ve elini salladı. "Seni tekrar gördüğüme sevindim, ee, önce, sonra, herneyse."

Ama Astinus ne duydu ne de fark etti. Kitabı Caramon Majere'den aldığı gün, Palanthas'ın tüm tarihi boyunca tek bir giriş dışında hiçbir şeyin kaydedilmediği tek gündü: Bu gün, yukarıdaki Afterwatch'ın 14'e

yükselmesi gibi, Caramon Majere bana Krynn Günlükleri'ni getirdi, Cilt 2000. Benim tarafımdan yazılan ve hiçbir zaman yazmayacağım bir cilt.

Elistan'ın cenazesi Palanthas halkı için aynı zamanda sevgili şehirlerinin cenazesini de temsil ediyordu. Tören Elistan'ın isteği üzerine şafak vakti yapıldı ve Palanthas'taki herkes

Machine Translated by Google

katıldı - yaşlı, genç, zengin, fakir. Taşınabilen yaralılar evlerinden taşındı, şilteleri Tapınağın bir zamanlar güzel olan çimenlerinin kavrulmuş ve kararmış çimlerinin üzerine serildi.

Bunların arasında Dalamar da vardı. Tanis ve Caramon, kara elfin çimleri geçmesine ve kömürleşmiş, yanmış kavak korusunun altındaki yerini almasına yardım ederken kimse mırıldanmadı. Çünkü söylentiye göre genç sihir kullanıcısı çırak, Kara Leydi'yle (Kitiara olarak biliniyordu) savaşmış ve onu yenmiş, böylece güçlerinin yok olmasına yol açmıştı.

Elistan Tapınağına gömülmek istemişti ama bu artık imkansızdı; Tapınak içi boşaltılmış bir mermer kabuktan başka bir şey değildi. Lord Amothus ailesinin mezarını teklif etmişti ama Crysania reddetmişti. Elistan'ın inancını Pax Tharkas'ın köle madenlerine bulduğunu hatırlayan Saygıdeğer Kız (şu anda kilisenin başı) onun Tapınağın altında, daha önce depolama için kullanılan yer altı mağaralarından birinde dinlenmesine karar verdi.

Bazıları şok olsa da kimse Crysania'nın emirlerini sorgulamadı. Mağaralar temizlendi ve kutsandı, Tapınağın kalıntılarından mermer bir tabut inşa edildi. Ve bundan sonra, kilisenin gelecek görkemli günlerinde bile, tüm rahipler Krynn'deki en kutsal yerlerden biri olarak bilinen bu mütevazı yerde dinlenmeye yatırıldılar.

İnsanlar sessizce çimenlere yerleştiler. Ölümden, savaştan ya da acıdan hiçbir şey bilmeyen, yalnızca güneşin doğduğunu ve parlak sabahta canlı olduklarını bilen kuşlar havayı şarkılarla doldurdular. Güneş ışınları dağları altın rengine boyadı, gecenin karanlığını uzaklaştırdı, kederle ağırlaşan yüreklere ışık getirdi.

Elistan'a övgüde bulunmak için yalnızca bir kişi ayağa kalktı ve onun bunu yapması herkes tarafından uygun görüldü. Sadece kilisenin başı olarak -onun istediği gibi- onun yerini aldığı için değil, aynı zamanda Palanthas halkına kayıplarının ve acılarının somut örneği gibi göründüğü için.

O sabah, Tanis Yarı-Elf'in onu Tapınak'tan aşağıya getirmesinden bu yana yatağından ilk kez kalktığı söyleniyordu.

Machine Translated by Google

Yüksek Büyücülük, din adamlarının yaralılar ve ölenler arasında çalıştığı Büyük Kütüphane'nin merdivenlerine. Kendisi de ölümün eşiğindeydi. Ancak inancı ve din adamlarının duaları onu hayata döndürdü. Ancak görüşünü geri getiremediler.

Crysania o sabah önlerinde duruyordu, gözleri bir daha asla göremeyeceği güneşe bakıyordu. Derin, sonsuz şefkat ve inanç dolu bir bakışla güzelleştirilen yüzünü çerçeveleyen siyah saçlarında onun ışınları parlıyordu.

"Karanlıkta dururken," dedi, tarla kuşlarının şarkıları arasında tatlı ve saf sesi yükselerek, "ışığın sıcaklığını tenimde hissediyorum ve yüzümün güneşe dönük olduğunu biliyorum. Güneşe bakabiliyorum çünkü gözlerim sonsuza kadar karanlıkla örtülüyor. Ama görebilen siz güneşe çok uzun süre bakarsanız, görüşünüzü kaybedersiniz, tıpkı karanlıkta çok uzun süre yaşayanların yavaş yavaş görme yetisini kaybedeceği gibi.

"Bu Elistan ölümlülerin yalnızca güneşte ya da gölgede değil, her ikisinde de yaşamaları gerektiğini öğretmişti. Her ikisinin de tehlikeleri var, eğer kötüye kullanılırsa, her ikisinin de ödülleri var. Kanla, karanlıkla, yeniden..." Bu noktada sesi titredi ve kırıldı. Yakınındakiler yanaklarındaki gözyaşlarını gördü. Ama devam ettiğinde sesi güçlüydü. Gözyaşları güneş ışığında parlıyordu.
"Huma'nın büyük kayıplarla, büyük fedakarlıklarla atlattığı gibi biz de bu sınavlardan geçtik, ancak ruhumuzun parladığının ve belki de göklerdeki tüm yıldızlar arasında en parlak şekilde parladığımızın bilgisiyle güçlüyüz.

"Çünkü bazıları gecenin yollarında, kendilerine rehberlik edecek kara aya bakarak yürümeyi seçse de, diğerleri gündüzün yollarında yürümeyi seçse de, her ikisinin de engebeli ve kayalarla kaplı yolları bir el dokunuşuyla kolaylaştırılabilir, bir arkadaşımın sesi. Sevme ve önemseme kapasitesi hepimize verilmiştir; bu, tanrıların tüm ırklara en büyük hediyesidir.

"Güzel şehrimiz alevler içinde yok oldu." Sesi yumuşadı. "Sevdiğimiz birçok insanı kaybettik ve öyle görünüyor ki hayat bizim için taşıyamayacağı kadar ağır bir yük gibi görünüyor. Ama elinizi uzattığınızda, o size uzanan birinin eline dokunacaktır ve birlikte, devam etmek için ihtiyacınız olan gücü ve umudu bulacaksınız.

Machine Translated by Google

Törenlerin ardından din adamları Elistan'ın naaşını son dinlenme yerine taşıdığında Caramon ve Tas, Leydi Crysania'yı aradılar. Onu din adamlarının arasında, kolunu rehberi olan genç kadının koluna dayamış halde buldular.

"İşte seninle konuşacak iki kişi var Saygıdeğer Kızım."
dedi genç din adamı.
Leydi Crysania elini uzatarak döndü. "Sana dokunmama izin ver" dedi.

"Bu Caramon," diye başladı iri adam beceriksizce, "ve..."
"Ben," dedi Tas uysal, bastırılmış bir sesle.
Leydi Crysania gülümsedi. "Veda etmeye geldiniz."
"Evet. Bugün ayrılıyoruz," dedi Caramon, onun elini elinin içinde tutarak.

"Doğruca eve, Solace'a mı gideceksin?"
"Hayır, değil - henüz değil," dedi Caramon, sesi alçaktı. Tanis'le birlikte Solanthas'a geri dönüyoruz. Sonra, kendimi biraz daha iyi hissettiğimde, Solace'a geri dönmek için büyülü cihazı kullanacağım."
Crysania onun elini sıkıca kavrayarak onu kendisine yaklaştırdı.
"Raistlin huzur içinde, Caramon," dedi usulca. "Sen?"
"Evet leydim" dedi Caramon, sesi güçlü ve kararlıydı. "Huzur içindeyim. Sonunda." İçini çekti. "Sadece Tanis'le konuşup hayatımdaki bazı şeyleri yoluna koymam, yeniden düzene koymam gerekiyor. Öncelikle," diye ekledi, yüzü kızararak ve utangaç bir sırıtışla, "Nasıl ev inşa edileceğini bilmem gerekiyor! Bizimki üzerinde çalışırken çoğunlukla sarhoştum ve ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu."
Adam ona baktı ve o -kendisi göremese de onun dikkatle baktığının farkındaydı- gülümsedi, soluk teni hafif bir gül rengine bürünmüştü. Bu gülümsemeyi ve etrafa düşen gözyaşlarını gören Caramon da onu yakınına çekti. "Üzgünüm. Keşke seni bundan kurtarabilseydim..."
"Hayır, Caramon," dedi usulca. "Şimdilik görüyorum. Loralon'un söz verdiği gibi açıkça görüyorum." Elini öpüp yanağına bastırdı.
"Elveda Caramon. Paladine seninle gelsin."
Tassleho sustu.
"Güle güle, Crysani - yani Muhterem Kızım," dedi Tas alçak bir sesle, kendini aniden yalnız ve yetersiz hissetti. "Ben...her şeyi berbat ettiğim için özür dilerim-"

Machine Translated by Google

Ama Leydi Crysania onun sözünü kesti. Caramon'dan dönerek elini uzattı ve onun saçının tepesini düzeltti. "Çoğumuz ışıkta ve gölgede yürüyoruz Tassleho," dedi, "ama hem gündüzü hem de geceyi aydınlatmak için kendi ışıklarını taşıyarak bu dünyada yürüyen seçilmiş birkaç kişi var."

"Gerçekten mi? Böyle bir ışığı etrafta taşımaktan çok yorulmuş olmalılar, öyle mi? Bir meşale mi? Bu bir mum olamaz. Balmumu her tarafı eriyip ayakkabılarının içine damlıyordu ve -diyelim ki- böyle biriyle tanışabileceğimi mi sanıyorsun?" Tas ilgiyle sordu.

"Sen de öyle birisin," diye yanıtladı Leydi Crysania. "Ayrıca ağdanın ayakkabılarınıza damlaması konusunda endişelenmenize gerek olduğunu düşünmüyorum. Elveda Tassleho Burrfoot. Paladine'in senin için duasını istememe gerek yok çünkü senin onun yakın, kişisel arkadaşlarından biri olduğunu biliyorum..."

"Pekala," diye sordu Caramon aniden, o ve Tas kalabalığın arasından geçerken. "Ne yapacağına henüz karar vermedin mi?
Ying kalesi sende, onu sana Lord Amothus verdi. Krynn'de her yere gidebilirsin. Hatta istersen bir ay bile olabilir."

"Ah, bu." Leydi Crysania ile yaptığı konuşmanın ardından biraz hayrete düşmüş görünen Tas, Caramon'un neden bahsettiğini hatırlamakta güçlük çekiyormuş gibi görünüyordu. "Artık kaleye sahip değilim. Keşfetmeye başladığımda çok büyük ve sıkıcıydı. Ve aya gitmeyecekti. Denedim. Biliyor musun," dedi iri gözlerle Caramon'a bakarak, "yeterince yükseğe çıkarsan burnunun kanamaya başladığını?
Üstelik son derece soğuk ve rahatsız edici. Üstelik aylar sandığımdan çok daha uzakta görünüyor. Şimdi, eğer sihirli bir cihazım olsaydı..." Göz ucuyla Caramon'a baktı.

"Hayır," dedi Caramon sertçe. "Kesinlikle hayır. Bu Par-Salian'a geri dönüyor."

"Bunu ona götürebilirim," diye teklif etti Tas yardımsever bir tavırla. "Bu bana Gnimsh'in onu sabitlemesi ve büyüyü bozmam hakkında açıklama yapma şansı verir ve... Hayır?" Bir iç çekti. "Sanırım hayır. Neyse, eğer beni istiyorsan, seninle ve Tanis'le kalmaya karar verdim, öyle mi?"
Biraz özlemle Caramon'a baktı.

Machine Translated by Google

Caramon, kender'e uzanarak ve keselerindeki pek çok ilgi çekici ve değeri belirsiz nesneyi ezen bir kucaklama vererek cevap verdi.

"Bu arada," diye ekledi Caramon sonradan aklına gelmiş gibi, "ying kalesine ne yaptın?"

"Ah" - Tas umursamaz bir tavırla elini salladı - "Onu Rounce'a verdim."

"Lağım cücesi!" Caramon dehşete düşmüş bir halde durdu.

"Bunu tek başına yapamaz!" Tas ona güvence verdi. "Gerçi," diye ekledi bir an derin düşündükten sonra, "sanırım yardım edecek birkaç lağım cücesi daha olsaydı yapabilirdi. Bunu hiç düşünmemiştim-"

Caramon inledi. "Nerede?"

"Bunu onun için güzel bir yere koydum. Çok güzel bir yer. Üzerinden geçtiğimiz bir şehrin gerçekten zengin bir bölgesiydi. Rounce burayı beğenmişti; şehirden değil kaleden. Sanırım bir düşününce o da şehirden hoşlanıyordu. Neyse, çok yardımcı oldu, ben de ona kaleyi isteyip istemediğini sordum, o da istediğini söyledi, ben de onu bu boş araziye bıraktım.

"Oldukça sansasyon yarattı," diye ekledi Tas mutlulukla. "Kaleyi bıraktığım yerin hemen yanındaki tepede bulunan bu gerçekten büyük kaleden bir adam koşarak çıktı ve buranın onun mülkü olduğunu, üzerine kale kurmaya ne hakkımız olduğunu ve bir kale oluşturmaya ne hakkımız olduğunu bağırmaya başladı. harika sıra. Şatosunun kesinlikle mülkün tamamını kapsamadığına dikkat çektim ve paylaşımla ilgili birkaç şeyden bahsettim, eğer dinleseydi eminim ona çok faydası olurdu. Sonra Rounce, tüm Burp klanını veya buna benzer bir şeyi nasıl getireceğini ve kalede yaşayacaklarını ve adamın bir şekilde onu götürdüğünü ve çok geçmeden tüm kasabanın orada olacağını söylemeye başladı. Bir süre gerçekten heyecan vericiydi ama sonunda sıkıcı olmaya başladı. Fireash'ın gelmeye karar vermesine sevindim. Beni geri getirdi."

"Bana bunların hiçbirini söylemedin!" dedi Caramon, kender'e dik dik bakarak ve sert görünmeye çalışarak.

"Ben... sanırım aklımdan çıkmış," diye mırıldandı Tas. "Bu günlerde düşünecek çok şeyim oldu, biliyorsun."

"Öyle olduğunu biliyorum Tas," dedi Caramon. "Senin için endişelendim. Dün seni başka bir kenderle konuşurken gördüm. Gidebilirsin

Machine Translated by Google

evde, biliyorsun. Bir keresinde bana Kendermore'a dönme konusunda ne düşündüğünü söylemiştin."

Tas'ın yüzü alışılmadık derecede ciddi bir ifadeye büründü. Elini Caramon'un eline kaydırarak yaklaştı ve ona ciddiyetle baktı.

"Hayır, Caramon," dedi usulca. "Aynı değil. Ben...artık diğer kenderlerle konuşamıyorum." Başını salladı, topuzu ileri geri sallanıyordu. "Onlara Fizban'dan ve şapkasından, Flint'ten ve ağacından ve... Raistlin'den ve zavallı Gnimsh'ten bahsetmeye çalıştım."

Tas yutkundu ve mendilini uzatarak gözlerini sildi.

"Anlamıyor gibiler. Onlar sadece... yani... umursamıyorlar. Zor -ilgi verici- değil mi Caramon? Bazen acıyor."

"Evet Tas," dedi Caramon sessizce. Ağaçların gölgelediği bir koruya girmişlerdi. Tanis, yeni bahar yaprakları sabah güneşinde altın renginde parıldayan uzun, zarif kavak ağacının altında durarak onları bekliyordu. "Çoğu zaman acı veriyor. Ama acı, içi boş olmaktan daha iyidir."

Onlara doğru yürüyen Tanis, bir kolunu Caramon'un geniş kalçasına doladı. omuzlarda, diğer kol Tas'ın etrafında. "Hazır?" O sordu.

"Hazır," diye yanıtladı Caramon.

"İyi. Atlar burada. Bineceğimizi düşündüm. Arabayı alabilirdik ama dürüst olmak gerekirse o lanet şeyin içinde sıkışıp kalmaktan nefret ediyorum. Laurana da öyle ama bunu asla kabul etmeyecek. Kırsal kesim yılın bu zamanı çok güzel. Zamanımızı ayıracağız ve tadını çıkaracağız."

"Solanthas'ta yaşıyorsun değil mi Tanis?" dedi Tas, atlarına binip kararmış, harap olmuş caddede ilerlerken.

Cenazeden ayrılan ve hayatlarının parçalarını toplamak için geri dönen insanlar, kenderin neşeli sesinin, o gittikten çok sonra sokaklarda yankılandığını duydular.

"Bir zamanlar Solanthas'taydım. Orada son derece güzel bir hapishaneleri var. İçinde bulunduğum en güzel yerlerden biri. Oraya yanlışlıkla gönderildim elbette. Gümüş bir çaydanlığın tesadüfen keselerimden birine düşmesiyle ilgili bir yanlış anlaşılma..."

Machine Translated by Google

Dalamar, Yüksek Büyücülük Kulesi'nin tepesindeki laboratuvara giden dik, dolambaçlı merdivenleri tırmandı. Kendini sihirli bir şekilde taşımak yerine merdivenleri tırmandı çünkü o gece önünde uzun bir yolculuk vardı. Elistan'ın din adamları yaralarını iyileştirmiş olsalar da hâlâ zayıftı ve gücünü tüketmek istemiyordu.

Daha sonra, kara ay gökyüzündeyken, eterlerin içinden Wayreth'teki Yüksek Büyücülük Kulesi'ne gidecek ve orada, bu çağda düzenlenecek en önemli toplantılardan biri olan Büyücüler Toplantısı'na katılacaktı. Par-Salian, Kardinaller Meclisi Başkanı görevinden istifa ediyordu. Onun halefi seçilmelidir. Muhtemelen Kırmızı Cübbeli Justarius olurdu. Dalamar bunu umursamadı. Henüz yeni baş büyücü olacak kadar güçlü olmadığını biliyordu. En azından henüz değil. Ancak Siyah Cübbeliler Tarikatı'nın yeni bir başkanının da seçilmesi gerektiğine dair bir his vardı. Dalamar gülümsedi. Onun kim olacağından hiç şüphesi yoktu.

Gitmek için tüm hazırlıklarını yapmıştı. Muhafızlara talimat verilmişti: Onun yokluğunda, yaşayan ya da ölü hiç kimse Kule'ye kabul edilmeyecekti. Bu pek olası değildi. Shoikan Korusu, Palanthas'ın geri kalanını kasıp kavuran alevlerden zarar görmeden kendi amansız nöbetini sürdürdü. Ancak Kule'nin uzun zamandır tanıdığı karanlık yalnızlık yakında sona erecekti.

Dalamar'ın emriyle Kule'deki birkaç oda temizlenmiş ve yenilenmişti. Yanında birkaç çırağı da getirmeyi planlıyordu; Siyah Cüppeli elbette ama uygun birini bulursa belki bir veya iki Kırmızı Cüppeli. Edindiği becerileri, öğrendiği bilgileri aktarmayı dört gözle bekliyordu. Ve -kendi kendine itiraf etti- arkadaşlığı sabırsızlıkla bekliyordu.

Ama önce yapması gereken bir şey vardı.

Laboratuvara girdiğinde kapının eşiğinde durdu. Caramon onu o son, kaçınılmaz günde oradan taşıdığından beri bu odaya bir daha dönmemişti. Artık gece vaktiydi. Oda karanlıktı. Tek kelimeyle mumlar alev alarak odayı yumuşak bir ışıkla ısıttı. Ama gölgeler hâlâ köşelerde canlı varlıklar gibi geziniyordu.

Machine Translated by Google

Elindeki şamdanı kaldıran Dalamar, odanın içinde yavaş yavaş bir tur attı, çeşitli eşyaları (parşömenler, sihirli bir değnek, birkaç yüzük) seçti ve onları bir emirle aşağıdaki kendi çalışma odasına gönderdi.

Kitiara'nın öldüğü karanlık köşeyi geçti. Kanı hala zeminde lekeliydi. Odanın o noktası soğuktu, serindi ve Dalamar oyalanmadı. Bardak ve şişelerin bulunduğu taş masanın yanından geçti; gözleri hâlâ yalvarırcasına ona bakıyordu. Tek bir sözle onların sonsuza dek kapanmasına neden oldu.

Sonunda Portal'a geldi. Sonsuza kadar boşluğa bakan ejderhanın beş başı hâlâ Karanlık Kraliçe'ye sessiz, donmuş acılarını haykırıyordu. Karanlık, cansız metalik başlardan parıldayan tek ışık Dalamar'ın mumlarının yansıyan ışığıydı.

Portalın içine baktı. Hiçbir şey yoktu. Uzun dakikalar boyunca Dalamar ona baktı. Sonra elini uzatarak tavandan sarkan altın rengi, ipek bir kordonu çekti. Kalın bir perde aşağı inerek Geçit'i ağır, mor bir kadifeyle kapladı.

Arkasını dönen Dalamar, kendisini laboratuvarın en arkasında duran kitap raflarıyla karşı karşıya buldu. Mum ışığı, gümüş rünlerle süslenmiş gece mavisi ciltli ciltlerin üzerinde parlıyordu. Soğuk bir ürperti onlara borçluydu.

Fistandantilus'un büyü kitapları artık onun.

Ve bu kitap sıralarının bittiği yerde yeni bir kitap sırası başlıyordu; gümüş rünlerle süslenmiş siyah ciltli ciltler. Dalamar, eli birine dokunacakken bu ciltlerin her birinin, kitapların tuhaf bir şekilde canlı görünmesine neden olan bir iç ısıyla yandığını fark etti.

Raistlin'in büyü kitapları artık onun.

Dalamar her kitaba dikkatle baktı. Her biri kendi harikalarına, kendi gizemlerine ve her birinin gücüne sahipti. Kara elf kitap rafları boyunca yürüdü. Kapının yakınına ulaştığında şamdanı büyük taş masanın üzerine geri gönderdi. Eli kapı kolunda, bakışları son bir nesneye yöneldi.

Karanlık bir köşede duvara yaslanmış Magius Stası duruyordu. Dalamar bir an için nefesini tuttu ve belki de stanın tepesindeki kristalden -kristalden- parıldayan ışığı gördüğünü düşündü.

Machine Translated by Google

o günden beri soğuk ve karanlık kalmıştı. Ama sonra bir rahatlama duygusuyla bunun yalnızca mum ışığından yansıdığını fark etti.
Tek kelimeyle yangını söndürdü ve odayı karanlığa boğdu.

Stajyerin durduğu köşeye yakından baktı. Gecenin karanlığında kaybolmuştu, hiçbir ışık parıldamıyordu.

Derin bir nefes alan ve ardından iç geçirerek nefesini veren Dalamar laboratuvardan çıktı. Sert bir şekilde kapıyı arkasından kapattı.
Güçlü rünlerle dolu ahşap bir kutuya uzanıp gümüş bir anahtar çıkardı ve onu süslü gümüş bir kapı kilidine soktu; yeni bir kapı kilidi, Krynn'deki hiçbir çilingir tarafından yapılmamış bir kapı kilidi. Büyülü sözler fısıldayan Dalamar kilidin anahtarını çevirdi. Tıkladı. Başka bir tıklama bunu tekrarladı. Ölümcül tuzak kuruldu.

Dalamar dönüp muhafızlardan birini çağırdı. Bedensiz gözler onun emri üzerine uçtu.

"Bu anahtarı al," dedi Dalamar, "ve onu sonsuza kadar yanında tut. Kimseye vermeyin, kendime bile. Ve şu andan itibaren senin görevin bu kapıyı korumak. Kimse girmeyecek. Deneyenler için ölüm çabuk olsun."

Gardiyanın gözleri razı olmuş bir şekilde kapandı. Dalamar merdivenlerden aşağı doğru yürürken, kapı aralığının çerçevelediği -tekrar açık- gözleri, soğuk parıltılarının geceye baktığını gördü.

Kara elf kendi kendine başını salladı, tatmin oldu ve yoluna devam etti.

Machine Translated by Google

Eve Dönüş

Güm, güm, güm.

Tika Waylan Majere yatakta dik oturdu.

Kalbinin atışlarının ötesinde duymaya çalışarak, onu derin uykusundan uyandıran sesi tanımlamayı bekleyerek dinledi.

Hiç bir şey.

Rüyasında mı görmüştü? Yüzüne düşen kırmızı bukle yığınını geriye iten Tika, uykulu uykulu pencereden dışarı baktı. Sabahın erken saatleriydi. Güneş henüz doğmamıştı ama gecenin derin gölgeleri yavaş yavaş uzaklaşıyor, şafak öncesi yarı ışıkta gökyüzünü berrak ve mavi bırakıyordu. Kuşlar kalkmış, ev işlerine başlamış, ıslık çalıyor ve kendi aralarında neşeyle tartışıyorlardı. Ama Solace'ta henüz kimse kıpırdamıyordu. Gece bekçisi bile genellikle bahar gecesinin sıcak, yumuşak etkisine yenik düşer ve bu saatte başı göğsüne çökmüş, mutlulukla horlayarak uyurdu.

Rüya görüyor olmalıyım, diye düşündü Tika kasvetli bir şekilde. Acaba yalnız uyumaya alışabilecek miyim? Her küçük ses beni tamamen uyandırıyor. Tekrar yatağa gömüldü, çarşafı çekti ve tekrar uyumaya çalıştı. Gözlerini sıkıca kapatan Tika, Caramon'un orada olduğunu iddia etti. Yanında yatıyordu, geniş göğsüne bastırılmıştı, nefesini duyuyordu, kalp atışlarını duyuyordu, sıcak, güvende... Uykulu bir şekilde mırıldanırken eli onun omzuna dokundu: "Bu sadece kötü bir rüya, Tika... sabah gitti.... "

Güm, güm, güm güm.

Tika'nın gözleri kocaman açıldı. Rüya görmemişti! Ses -her ne idiyse- yukarıdan geliyordu! Birisi veya

Machine Translated by Google

Yukarıda bir şey vardı; Vallenwood'da!

Yatak örtülerini bir kenara fırlatan ve savaş maceraları sırasında öğrendiği gizlilik ve sessizlikle hareket eden Tika, yatağının ayak ucundan bir gecelik kaptı, ona doğru çabaladı (sinirliliğinden kollarını karıştırdı) ve yatak odasından dışarı çıktı.

Güm, güm, güm.

Dudakları kararlılıkla gerildi. Birisi oradaydı, yeni evinde. Caramon'un Vallenwood'da onun için inşa ettiği ev. Onlar ne yapıyordu? Hırsızlık mı? Caramon'un aletleri vardı - Tika neredeyse gülecekti ama bunun yerine hıçkırık

çıktı. Caramon'un aletleri; her çiviye çarptığında dışarı fırlayan, hareketli kafalı çekiç, sırıtan bir lağım cücesine benzeyen pek çok dişi eksik olan testere, tereyağını yumuşatamayan uçak. Ama Tika için değerliydiler. Onları bıraktığı yerde bırakmıştı.

Güm, güm, güm.

Küçük evinin yaşam alanına doğru sürünen Tika'nın eli durduğunda kapı kolundaydı.

"Silah," diye mırıldandı. Aceleyle etrafına bakınca gördüğü ilk şeyi kaptı; ağır demir tavasını. Tika, kolundan sıkıca tutarak ön kapıyı yavaşça ve sessizce açtı ve gizlice dışarı çıktı.

Güneş ışınları dağların tepelerini aydınlatıyor, açık, bulutsuz mavi gökyüzüne karşı dağların karla kaplı zirvelerini altın sarısı renginde çiziyordu. Çimler minik mücevherler gibi çiy ile parıldıyordu; sabah havası tatlı, canlı ve saftı. Vallen ormanlarının yeni parlak yeşil yaprakları, güneş onlara dokunup onları uyandırırken hışırdadı ve güldü. Bu sabah o kadar taze, berrak ve ışıltılıydı ki, tanrıların işlerine bakıp gülümsediği ilk günün ilk sabahı olabilirdi.

Ancak Tika tanrıları, sabahları ya da çıplak ayakları üzerinde soğuyan çiyleri düşünmüyordu. Tavayı bir eliyle tutup arkasına sakladı ve merdivenin basamaklarını gizlice tırmanarak, aralarında tünemiş bitmemiş eve çıkan merdiveni tırmandı.

Machine Translated by Google

Vallenwood'un güçlü dalları. Zirveye yakın bir yerde durup kenardan dışarı baktı.

Ah, ha! Burada birisi vardı! Gölgeli bir köşeye çömelmiş bir figürü zar zor seçebiliyordu. Hâlâ ses çıkarmadan kendini uçurumun kenarından yukarı çeken Tika, parmaklarıyla tavayı sıkı bir şekilde kavrayarak ahşap zemin üzerinde yumuşak adımlarla ilerledi.

Ama davetsiz misafirin üzerine sürünerek yaklaşırken boğuk bir kıkırdama duyduğunu sandı.

Tereddüt etti, sonra kararlılıkla devam etti. Sadece benim hayal gücüm, dedi kendi kendine, pelerinli figüre yaklaşarak. Artık onu açıkça görebiliyordu. Bu bir adamdı, bir insandı ve kaslı kollarına ve kaslı omuzlarına bakılırsa Tika'nın şimdiye kadar gördüğü en iri adamlardan biriydi! Elleri ve dizleri üzerine çökmüştü, geniş sırtı ona dönüktü, elini kaldırdığını gördü.

Caramon'un çekicini tutuyordu!

Caramon'un eşyalarına dokunmaya nasıl cesaret eder! Peki, büyük adam ya da hayır... yere serildikleri anda hepsi aynı boyutta oluyor.

Tika tavayı kaldırdı: "Caramon!

Dikkat!" diye bağırdı tiz bir sesle.

İri adam ayağa kalktı ve arkasını döndü.

Tava çınlayan bir takırtıyla yere düştü. Bir çekiç de öyle ve bir avuç çivi.

Tika minnettar bir hıçkırıkla kocasını kollarına aldı.

“Bu harika değil mi Tika? Eminim şaşırmışsındır, değil mi? Şaşırdın mı Tika? Ve şunu söyleyin; eğer sizi durdurmasaydım gerçekten Caramon'un kafasını uçurur muydunuz? Bunu izlemek biraz ilginç olabilirdi ama Caramon'a pek faydası olacağını düşünmüyorum. Hey, Gilthanas'ı hırpalamaya hazırlanan o ejderhanın kafasına tavayla vurduğun zamanı hatırlıyor musun? Tika?... Caramon?”

Tas iki arkadaşına baktı. Tek kelime söylemiyorlardı. Tek kelime duymuyorlardı. Orada öylece durdular, birbirlerine sarıldılar.

Kender gözlerine şüpheli bir ıslaklığın sızdığını hissetti.

Machine Translated by Google

"Pekala," dedi bir yudum ve gülümsemeyle, "aşağı ineceğim ve
Seni oturma odasında bekle."

Merdivenden aşağı kayan Tas, korunaklı Vallenağacının altında duran küçük, derli toplu eve girdi. İçeri girer girmez bir mendil çıkardı, burnunu sildi ve neşeyle mobilyaları incelemeye başladı.

"Görünüşe bakılırsa," dedi kendi kendine, yepyeni bir kurabiye kavanozuna o kadar hayran kalmıştı ki onu dalgın bir şekilde bir kesenin içine tıktı (kurabiyeler dahil), bu arada onu tekrar yerine koyacağına kesinlikle ikna olmuştu. rafta, "Tika ve Caramon uzun bir süre, hatta belki sabahın geri kalanında orada olacaklar. Belki de bu, tüm işlerimi halletmek için iyi bir zaman olabilir."

Yere bağdaş kurup oturan kender, keselerini mutlulukla baş aşağı çevirip içindekileri halıya döktü. Dalgın bir şekilde birkaç kurabiyeyi yerken Tas'ın gururlu bakışları önce Tanis'in ona verdiği bir tomar yeni haritaya kaydı. Küçük parmağı onları birbiri ardına açarak birçok macerası boyunca ziyaret ettiği harika yerlere giden rotayı çizdi.

Bir süre sonra "Seyahat etmek güzeldi" dedi, "ama eve dönmek kesinlikle daha güzel. Ben burada Tika ve Caramon'la kalacağım. Bir aile olacağız. Caramon yeni evde bir oda alabileceğimi söyledi ve—Neden, o da ne?" Haritaya yakından baktı. "Merilon'u mu? Merilon adında bir şehrin adını hiç duymadım. Nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum....

"HAYIR!" Tas karşılık verdi. "Maceradan çıktın, Burrfoot.
Flint'e olduğu gibi anlatacak yeterince hikayen var. Yerleşecek ve toplumun saygın bir üyesi olacaksın. Belki Yüksek Sheri bile olabilirsin."

Haritayı yuvarlayarak (Kafasında Yüksek Sheri'ye koşmakla ilgili güzel hayaller kuruyordu) çantasına geri koydu (hüzünlü bir bakış atmadan).
Sonra ona sırtını dönerek bakmaya başladı.
hazineler.

"Beyaz bir tavuk tüyü, bir zümrüt, ölü bir fare... ah, bunu nereden buldum? Sarmaşık yapraklarına benzeyecek şekilde oyulmuş bir yüzük, minik, altın bir ejderha; bu çok komik, onu keseme koyduğumu kesinlikle hatırlamıyorum. Bir parça kırık mavi kristal, bir ejderha dişi, beyaz gül yaprakları, bir çocuğun eskimiş, pelüş tavşanı ve... ah, bak. İşte

Machine Translated by Google

Gnimsh'in mekanik kaldırıcıyla ilgili planları ve—bu nedir? Kitap! Şaşırtacak ve Keyiflendirecek El Çabukluğu Teknikleri! Şimdi bu ilginç değil mi? Bunun gerçekten işe yarayacağına eminim ve, ah, hayır" -Tas sinirli bir şekilde kaşlarını çattı- "işte yine Tanis'in o gümüş bileziği. Ben etrafta olmadan, sürekli peşinden gelerek herhangi bir şeye tutunmayı nasıl başardığını merak ediyorum. Son derece dikkatsizdir. Laurana'nın buna katlanmasına şaşırdım."

Kesenin içine baktı. "Hepsi bu kadar sanırım." İçini çekti. "Eh, kesinlikle ilginçti. Çoğunlukla... gerçekten harikaydı. Birkaç ejderhayla tanıştım. Bir kaledeydim. Kendimi fareye çevirdim. Bir ejderha küresini kırdım. Paladine ve ben yakın, kişisel arkadaş olduk.

Kendi kendine usulca, "Bazı üzücü zamanlar oldu," dedi. "Ama artık benim için üzgün bile değiller. Tam burada bana biraz tuhaf bir acı veriyorlar." Elini kalbinin üzerine bastırdı. "Maceraya atılmayı çok özleyeceğim. Ama artık birlikte maceraya atılacak kimse yok. Hepsi yerleşti, hayatları parlak ve keyifli." Küçük eli son keselerden birinin pürüzsüz dibini keşfetti. "Dediğim gibi benim de sakinleşme zamanım geldi ve bence High Sheri çok büyüleyici bir iş olurdu ve— "Bekle.... o da ne? En altta..." Kesenin bir köşesine sıkıştırılmış, neredeyse kaybolmuş küçük bir nesne çıkardı. Onu elinde tutan ve
hayretle ona bakan Tas derin, titreyen bir nefes aldı.

"Caramon bunu nasıl kaybetti? Bu konuda çok dikkatliydi. Ama son zamanlarda aklında çok şey vardı. Gidip ona geri vereceğim. Muhtemelen onu yanlış yere koyacağım diye korkuyla endişeleniyordur. Sonuçta Par-Salian ne derdi..."

Avucundaki sade, sıradan kolyeyi inceleyen Tas, macerayı bıraktığından beri kendi kendine hareket eden diğer elinin arkasında kayarak harita kutusunun üzerine kapandığını hiç fark etmedi.

"O yerin adı neydi? Merilon?"

Konuşan el olmalı. Kesinlikle maceraya atılmayı bırakan Tas değildi.

Machine Translated by Google

Harita kutusu Tas'ın diğer hazineleriyle birlikte bir kesenin içine konuldu; el aceleyle onları alıp kaldırıyordu.

El aynı zamanda Tas'ın tüm keselerini de topladı, onları omuzlarına attı, kemerine astı ve birini yepyeni parlak kırmızı taytının cebine soktu.

El, yoğun bir şekilde sade, sıradan kolyeyi gerçekten çok güzel, tamamı mücevherlerle kaplı ve çok büyülü görünen bir asaya dönüştürmeye başladı.

"İşin bitince," dedi Tas sert bir tavırla, "onu yukarıya çıkarıp Caramon'a vereceğiz..."

"Tas nerede?" Tika onun sıcaklığından ve rahatlığından mırıldandı.

Caramon'un güçlü kolları.

Yanağını başına yaslayan Caramon, onun kırmızı buklelerini öptü ve ona daha sıkı sarıldı. "Bilmiyorum. Sanırım eve gittim.

"Farkındasın," dedi Tika, ona daha da sokularak, "bir kaşığımızın kalmayacağını."

Caramon gülümsedi. Elini çenesine koyarak başını kaldırdı
ve dudaklarını öptüm..

Bir saat sonra ikisi bitmemiş evin zemininde dolaşıyorlardı, Caramon yapmayı planladığı iyileştirmeleri ve değişiklikleri gösteriyordu. “Bebeğin odası buraya gelecek” dedi, “yatak odamızın yanına, burası da büyük çocukların odası olacak. Hayır, sanırım iki oda, biri erkekler için, biri kızlar için.”

Tika'nın kızarmasını görmezden gelmiş gibi davrandı. "Ve mutfak ve Tas'ın odası ve misafir odası -Tanis ile Laurana ziyarete geliyorlar- ve..." Caramon'un sesi kesildi.

Evin gerçekten bitirdiği tek odasına gelmişti; kapının üzerinde asılı bir levhaya büyücünün işaretinin kazındığı odaya.

Tika ona baktı, gülen yüzü aniden solgunlaştı ve ciddileşti.

Machine Translated by Google

Yukarıya uzanan Caramon yavaşça plağı indirdi. Uzun süre sessizce ona baktı, sonra gülümseyerek onu Tika'ya uzattı.

"Bunu benim için sakla, olur mu canım?" yumuşak ve nazikçe sordu.

Titreyen parmakları plakanın pürüzsüz kenarları üzerinde gezinerek, üzerinde yazılı gizemli sembolün izini sürerek ona hayretle baktı.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın, Caramon?" diye sordu.

"Bir gün," dedi onu kollarının arasına alıp yakın tutarak. "Bir gün," diye tekrarladı. Sonra kırmızı bukleleri öperek ayağa kalktı, kasabaya baktı, uyanmasını ve canlanmasını izledi.

Vallenwood'un korunaklı yapraklarının arasından Han'ın üçgen çatısını görebiliyordu. Artık sesleri duyabiliyordu; uykulu sesler, gülen, azarlayan sesler. Havaya yükselen ve yeşil vadiyi yumuşak bir pusla dolduran yemek pişirme artıklarının kokusunu alabiliyordu.

Karısını kollarında tutuyordu, onun sevgisinin kendisini çevrelediğini hissediyordu, ona olan sevgisinin her zaman önünde parladığını, Solinari'den gelen ışık gibi saf ve beyaz parladığını görüyordu... ya da büyülü bir stadın tepesindeki kristalden parlayan ışık...

Caramon derin, memnun bir şekilde içini çekti. "Zaten önemli değil" diye mırıldandı.

"Evdeyim."

Machine Translated by Google

Düğün Şarkısı
(Bir tekrar)

Ama sen ve ben, yanan ovalar
aracılığıyla, dünyanın
karanlığı aracılığıyla
dünyayı, insanlarını, onları
doğuran gökleri, aramızdan
geçen nefesi, durduğumuz
bu yeni evi ve her şeyin büyüttüğü
her şeyi silahlandırıyoruz. kadın ve erkek arasındaki yeminler

Machine Translated by Google

TEŞEKKÜRLER

DRAGONLANCE hikaye tasarım ekibinin orijinal üyelerine teşekkür etmek isteriz: Tracy Hickman, Harold Johnson, Je Grubb, Michael Williams, Gali Sanchez, Gary Spiegle ve Carl Smith.

Krynn'de bize katılmaya gelenlere teşekkür etmek istiyoruz: Doug Niles, Laura Hickman, Michael Dobson, Bruce Nesmith, Bruce Heard, Michael Breault ve Roger E. Moore.

Tüm denemelerimizde ve zaferlerimizde yanımızda olan editörümüz Jean Blasheld Black'e teşekkür ederiz.

Ve son olarak, cesaret veren ve destek veren herkese derin teşekkürlerimizi sunmak istiyoruz: David “Zeb” Cook, Larry Elmore, Keith Parkinson, Clyde Caldwell, Je Easley, Ruth Hoyer, Carolyn Vanderbilt, Patrick L. Price. , Bill Larson, Steve Sullivan, Denis Beauvais, Valerie Valusek, Dezra ve Terry Phillips, Janet ve Gary Pack, ailelerimiz ve son fakat bir o kadar da önemlisi, bize yazan hepiniz.

Machine Translated by Google

SON SÖZ

Ve böylece Krynn'deki seyahatlerimiz sona erdi.

Bunun, bu harika topraklardaki maceralarımızın sonsuza kadar süreceğini ümit eden birçoğunuzu hayal kırıklığına uğratacağını biliyoruz. Ancak Tassleho'nun annesinin de söyleyebileceği gibi, "Öyle bir zaman gelir ki kediyi dışarı atmanız, kapıyı kilitlemeniz, anahtarı paspasın altına koymanız ve yola koyulmanız gerekir."

Tabii ki, anahtar her zaman paspasın altında kalacak (başka bir kenderin şehre taşınması şartıyla) ve bir gün o anahtarı aramak için bu yolda yolculuk etme ihtimalimizi göz ardı etmiyoruz. Ama artık Tas'ın büyülü zaman yolculuğu cihazı artık çantalarımızda (Krynn'in şansına!) var ve buna dönmeden önce keşfetmeye hevesli olduğumuz daha çok dünya var.

DRAGONLANCE® projesi başlatıldığında bu kadar başarılı olacağına dair hiçbir fikrimiz yoktu . Bunun pek çok nedeni var ama bence en önemlisi, proje üzerinde çalışan gerçekten harika bir ekibimizin olmasıydı. Yazarlardan sanatçılara, oyun tasarımcılarından editörlere kadar DRAGONLANCE ekibindeki herkes işlerini önemsedi ve başarılı olmasını sağlamak için görev gereğinin ötesine geçti. Tracy, Krynn'in bir yerlerde gerçekten var olduğunu ve hepimizin orada olduğunu söylüyor. Bunun doğru olduğunu biliyoruz çünkü veda etmek çok zor.

Veda etmekten bahsetmişken, Sturm'ün ölümüyle ilgili çok sayıda mektup aldığımızda okuyucuların karakterlerimiz ve yarattığımız dünyamız hakkında ne kadar derin duygular beslediğini ilk kez fark ettik.

"Sturm'ün senin için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum!" biri perişan okuyucu yazdı. "Sonuçta o sadece hayal gücünüzün bir eseri."

Tabii ki o bizim için bundan çok daha fazlasıydı. Karakterlerimizle çok fazla zaman geçirdiğimiz için onlar bizim için de çok gerçek oluyor. Onlarla zafer kazanırız, onlarla üzülürüz ve onların yasını tutarız. Biz Sturm'ü keyfi bir şekilde "öldürmedik". Asil Solamniya Şövalyesi amaçlanmıştı

Machine Translated by Google

projenin ilk başlangıcından itibaren trajik bir kahraman olmak. Ölüm hayatın bir parçasıdır; hepimizin yüzleştiği ve başa çıkmayı öğrenmesi gereken bir kısımdır; hatta şanslı kenderimiz bile.

Sturm'ün ölümünün habercisi, ilk kitapta, doğrudan şövalyeye bakan ve "Kaderlerini gerçekleştirmek için ölenlerin kaybının yasını tutmuyoruz" diyen Orman Efendisi'nin habercisidir.

Sturm'un cesur fedakarlığı şövalyeleri değerlerini yeniden incelemeye zorlar ve sonunda onları birleştirmenin yolunu sağlar. Sturm yaşadığı gibi öldü; cesurca, onuruyla, başkalarına hizmet ederek. Tıpkı Starjewel'ın ışığının karanlıkta parlaması gibi, onun anısı da onu sevenler için yaşıyor. Çoğu zaman arkadaşları sıkıntıya girdiğinde veya tehlikeli bir durumla karşı karşıya kaldığında, şövalyenin hatırası onlara geri döner ve onlara güç ve cesaret verir.

Flint'in ölümünün Tassleho üzerinde üzücü bir etki bırakacağını biliyorduk ve aslında Flint öldüğünde zengin, dolu bir yaşam süren yaşlı cüce için ağladığımızdan daha çok Tas için ağladık. Ancak Tas'ta bir şeyler, huysuz ama yumuşak kalpli arkadaşını kaybettiğinde sonsuza dek (ve daha iyiye doğru) değişti. Bu da gerekli bir değişiklikti (gerçi Tanis bazı şeylerin asla değişmediğini de eklerdi; aralarında kenderler de var!). Ancak ikinci üçlemede Tas'ın zorlu bir yolla karşı karşıya kalacağını biliyorduk. Bunu aşmak için güce ve en önemlisi şefkate ihtiyacı olacağını biliyorduk.

Hala ilk üçleme üzerinde çalışırken bile, Caramon ile Raistlin'in hikâyesini anlatma şansımız olacağını hep umuyorduk.
"İkizlerin Testi" adlı kısa öyküyü yazarken, sonunda ikinci üçlemenin ne olacağına dair belirsiz taslakları aklımızda tutuyorduk. Biz KRONİKLER üzerinde çalışırken bile EFSANELERİN kapsamı ve derinliği büyüdü ve bu nedenle bize hâlâ ihtiyaç duyan karakterlerimiz ile yola devam etmek oldukça basitti.

EFSANELER'de bir dünyayı kurtarmaktan ziyade (Par-Salian'ın söylediği gibi) bir ruhu kurtarmakla ilgili bir arayışı göstermek bizim için önemliydi. Herkes bahsettiğimiz şeyin Raistlin'in ruhu olduğuna inanıyordu ama elbette ikizinin ruhuydu. Başbüyücü zaten kendini mahkum etmişti. Sonunda onu kurtaracak tek şey

Machine Translated by Google

kardeşinin sevgisi ve kendi kalbindeki, içindeki karanlığın bile tamamen söndüremediği o küçük şefkat kıvılcımı.

Ama artık her yol gibi bu yol da bizi bir ayrılığa getirdi. Biz yazarlar bir yolda ilerliyoruz, karakterlerimiz ise başka bir yolda. Artık onları bırakabileceğimizden eminiz. Artık bize ihtiyaçları yok. Caramon hayatla başa çıkmak için ihtiyaç duyduğu içsel kaynakları buldu. O ve Tika'nın çok sayıda oğlu ve kızı olacak ve en azından birinin büyücü olmaması bizi şaşırtacak.

Şüphesiz Caramon'un çocukları Tanis'in tek oğluna (sessiz, içine kapanık bir genç) ve Riverwind'in ve Altınay'ın altın saçlı ikizlerine şu ya da bu macerada katılacak. Muhtemelen Gilthanas ve Silvara'ya ne olduğunu keşfetmeye çalışabilirler.

Nihayet birbirlerine karşı derin ve kalıcı bir sevgi geliştirmek için gelen Alhana ve Porthios tarafından bir araya getirilen birleşik elf krallığına seyahat edebilirler. Bupu'nun çocuklarıyla buluşabilirler (Yücebulp bakmadığı sırada onunla evlendi) ya da "Büyükbaba" Tassleho ile bir süre seyahate bile çıkabilirler.

Biz yapmasak bile Astinus bu maceraları elbette kayıt altına alacak. Ve DRAGONLANCE oyunlarını rol oynayan sizler, şüphesiz sonraki maceralar hakkında bizden daha fazla bilgi sahibi olacaksınız. Her halükarda, bu masalsı topraklarda muhteşem vakit geçirmeye devam edeceğinizi umuyoruz. Ama yolumuzda olmalıyız.

(Yine kaçan) Tas'la el sıkışıyoruz ve ona veda ediyoruz (tabii ki önce çantalarımızı kontrol ediyoruz ve Tas'ı açıklanamaz bir şekilde "düşürdüğümüz" pek çok kişisel eşyadan kurtarıyoruz).

Sonra kenderin topuzunu sallayarak yolda zıplamasını izliyoruz ve onu -uzaktan- yaşlı, kafası karışmış bir büyücüyle buluştuğunu, kayıp şapkasını aramak için ortalıkta dolaştığımızı hayal ediyoruz. kafasında.

Sonra gözümüzün önünden kayboluyorlar. Bir iç çekişle dönüyoruz ve bizi ileriye çağıran yeni yolda yürüyün.

Machine Translated by Google

CONTINUE YOUR ADVENTURE

The Dungeons & Dragons® Fantasy Roleplaying Game Starter Set has everything you need for you and your friends to start playing. Explore infinite universes, create bold heroes and prepare to begin– or rediscover– the game that started it all.

DUNGEONS & DRAGONS®

Watch Videos
Read Sample Chapters
Get product previews
Learn more about D&D® products
at
DungeonsandDragons.com

Dungeons & Dragons, D&D, Wizards of the Coast, and their respective logos are trademarks of Wizards of the Coast LLC in the U.S.A. and other countries. ©2011 Wizards.

Machine Translated by Google

Yazarlar Hakkında

Margaret Weis

Margaret Weis, Tracy Hickman'la DRAGONLANCE® serisi üzerinde işbirliğine on altı yıldan fazla bir süre önce başladı ve on beş yıl sonra çok sayıda DRAGONLANCE romanının, dört ciltlik galaktik fantazi Star of the Guardian'ın yazarı ve yazarlardan biri oldu. The Doom Brigade'den Don Perrin , Draconian Measures, Knights of the Black Earth, Robot Blues, Hung Out ve Brothers in Arms. Güney Wisconsin'de yaşıyor.

Tracy Hickman

Tracy Hickman, TSR'de oyun tasarımcısı olarak işe başladı ve burada DRAGONLANCE kampanya ortamı haline gelen dünyanın tasarlanmasına yardımcı oldu . Margaret Weis'le birlikte EJDERHA romanlarını, Darksword serisini ve Ölüm Kapısı Döngüsü'nü yazdı. Starshield oyun ortamının tasarımcısı ve The Immortals'ın yazarıdır . Eşi, iki kızı ve iki kızıyla birlikte Utah'ta yaşıyor.

oğullar.

DRAGONLANCE, WIZARDS OF THE COAST ve ilgili logoları, Wizards of the Coast LLC'nin ABD ve diğer ülkelerdeki ticari markalarıdır. ©2000 Sahil Sihirbazları LLC